JOHN TRENHAILE

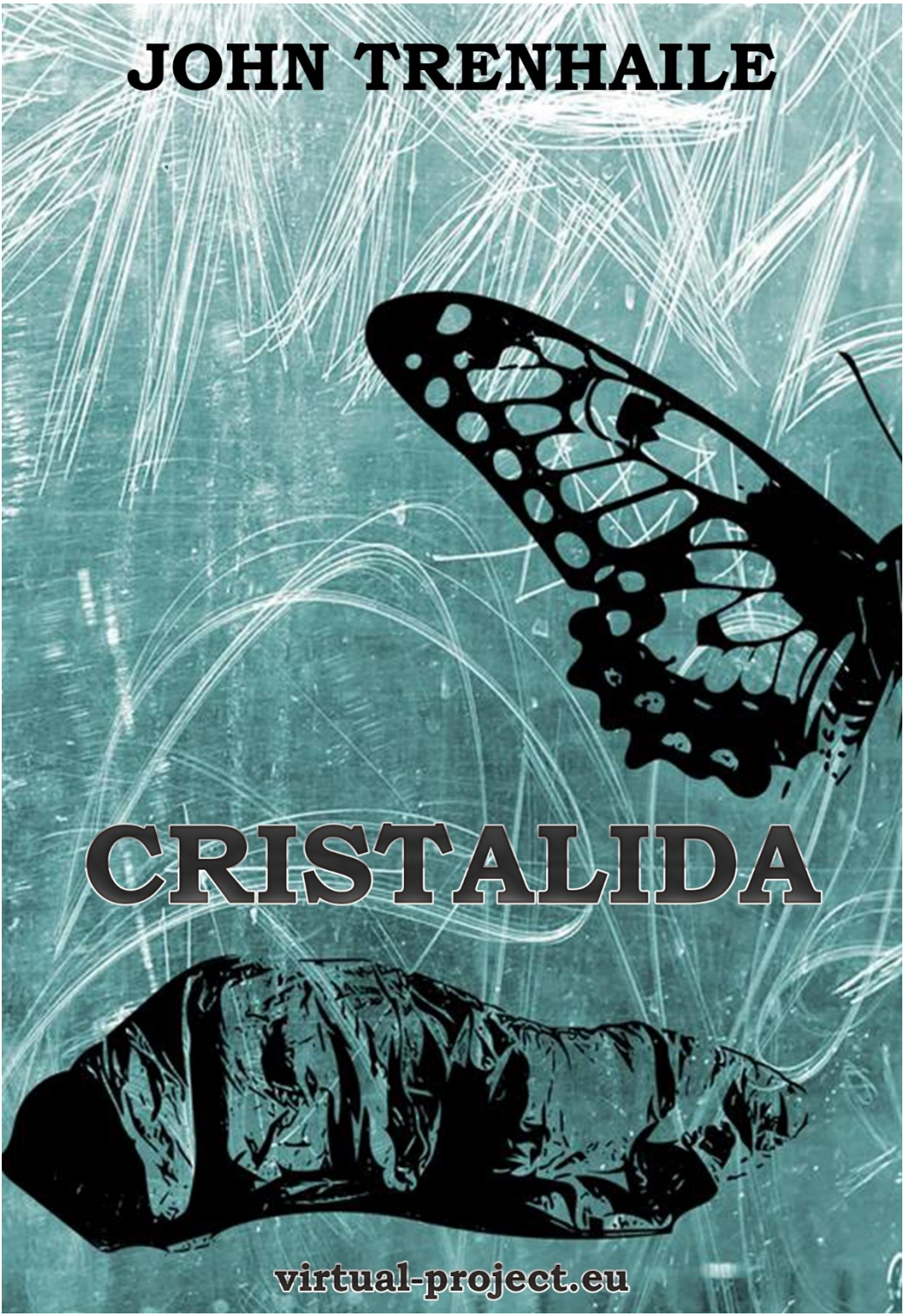

CRISTALIDA

virtual-project.eu

JOHN TRENHAILE

CRISTALIDA

Original: *Krysalis* (1989)

Traducere din limba engleză de:
IULIAN COMĂNESCU

virtual-project.eu

2003

„În două luni sau nici atât, Bush și Gorbaciov or să fie față-n față la masa tratativelor, la Vancouver. Și ce avem pe ordinea de zi? *Totul!* Reducerea numărului de arme nucleare cu rază lungă de acțiune, a armamentului convențional și a artileriei, reduceri de efective; de bugete, depozite, divizii. […] *Dacă* NATO reușește să-și țină pentru el Planul asupra Situației Generale, bineînțeles. Dar dacă «Crisalida» ajunge unde nu trebuie, președintele nostru se trezește într-o partidă de pocher cu o oglindă în spate. Și se alege praful”.

„Ferește-te de furia omului răbdător”
John Dryden
Absalom și Achitophel

Nota autorului

Citatul de la pagina 258 este luat din *The Three Faces of Eve* de Thigpen & Cleckley, Chivers Press, 1985, pagina 165, unde autorii i-l atribuie lui „Bernheim”, fără alte precizări.

Anna Lescombe, eroina acestui roman, este o avocată cu oarecare notorietate. Și eu am practicat avocatura la Baroul Chancery timp de treisprezece ani. Foștii mei colegi de serviciu (și, sper, actualii prieteni) care cred că se regăsesc în paginile romanului vor comite delictul de înșelătorie, cu toate că este vorba doar de autoînșelătorie.

Anna Lescombe a fost adoptată la puțin timp după naștere, la fel ca și mine. Iar membrii direcți ai familiei mele care, de asemenea, își imaginează că i-am prezentat aici, vor fi și mai sever amendați, pentru că fac o mare greșeală.

Înainte…

UNU

David Lescombe nu arăta ca un om aflat pe punctul de a înfrunta un interogatoriu de care atârna întregul său viitor. Numai bolboroseala din stomac îl dădea de gol și era singurul care putea să o simtă.

Se plimba în susul și-n josul coridorului cu pași măsurați, cu mâinile la spate. La un capăt se afla o fereastră ce dădea înspre Whitehall[1]; de fiecare dată când ajungea la ea, se oprea câteva clipe, pentru a privi aglomeratul tablou de jos, înainte de a-și relua acel du-te-vino.

De fiecare dată când străbătea coridorul, lăsa în urmă o ușă capitonată, deasupra căreia atârna o plăcuță: Camera Douăsprezece a Comitetului. În curând, va trebui să intre pe acea ușă. Când se gândea la asta, stomacul i se strângea și David iuți puțin ritmul, ca și cum ar fi putut scăpa de ceea ce-l aștepta dincolo de ușa cu înfățișare banală. Se uită la ceas. Avea timp să se repeadă până la toaletă? Nu, era riscant, tocmai în această dimineață, nu merita să riști *nimic.*

David urma să fie supus procedurii îndeobște cunoscute sub numele de interogatoriu complet.

Se opri din nou în dreptul ferestrei. Afară era o dimineață rece, strălucitoare de iarnă, dar David nu avea ochi pentru ea. Subconștientul, dornic de a găsi un mijloc de evadare din prezent, îl purtase înapoi către copilărie: către un alt coridor, nu prea diferit de acesta, cu busturi ale oamenilor de stat dispăruți; înălțate pe piedestaluri și cu portrete în ulei cu rama masivă, atârnând pe pereți. Școala publică pe care o frecventa, biroul directorului, în așteptarea judecății.

Avea șaptesprezece ani pe atunci. Era monitor, o persoană cu greutate. Cineva agreat. În clasa lui mai exista un băiat, pe care nu-l plăcea nimeni. David luase lăudabilul obicei de a-l apăra împotriva sâcâielilor unor colegi, atunci când acestea întreceau

[1] Stradă și cartier londonez al ministerelor (n.tr.).

măsura. Hamilton, așa îl chema.

David își îndoi brațele și se sprijini de pervazul ferestrei. De unde apăruse Hamilton, acum, după un sfert de secol? A, da, desigur. David urma să fie peste câteva clipe integrat, ca măsură de prevedere împotriva trădării.

Elevii așteptau să înceapă o oră de matematică. Profesorul, Tozer „Clonțosul”, intrase, îi picaseră ochii pe porțiunea de podea din fața băncii lui David și se răstise: „Ce-i *aia*?” „Aia” era o călimară de cerneală neagră, gâlgâind abundent pe parchetul clasei.

David nu știa cine o vărsase. Banca lui era lângă a lui Hamilton, în orice caz, și trăsese imediat concluzia că unul din dușmanii acestuia (avea o puzderie) înscenase probabil toată povestea; nu era prima dată când se întâmpla. Un moment, se făcuse liniște. Apoi, de undeva din spate, se auzise un glas tărăgănat: „Vai, Hamilton, de data *asta* ce-*ai* mai făcut?”

„Nu eu!” Fața palidă, pistruiată a lui Hamilton se crispase de teamă. Se iscase un scandal, cu acuzații și contraacuzații, aruncate de la unul la altul. Lui David nu-i venise să creadă cât de copilăros, de stupid de copilăros se desfășurase totul. El și alți câțiva ajunseseră dinaintea directorului, într-un episod al nesfârșitei anchete care avea ca scop să stabilească cine vărsase cerneala.

David cântărise argumentele pro și contra, își asumase riscurile și se lansase, ca amator în prima sa tentativă de gestionare a unei crize. Știa că directorul aștepta numele vinovaților. În loc să facă acest lucru, mărturisise că el era autorul fărădelegii, invocând neatenția.

— De ce? întrebase directorul. Vreau să spun de ce îți asumi o faptă pe care știm amândoi că n-ai săvârșit-o?

David nu știa exact nici acum. Stând la fereastra cu vedere spre Whitehall, nu își dădea seama ce îl făcuse să-și mărturisească vinovăția. Într-o oarecare măsură, fusese sentimentul că Hamilton trăsese deja destule ponoase și trebuia apărat de înscenările dușmanilor săi; mai mult, poate, sperjurul avea la bază felul pragmatic al lui David de a reacționa în fața ridicolului. Mărturisind, pusese capăt dintr-odată unui incident pe care profesorii îl considerau – fapt cu totul absurd, după el – drept scandalos.

David cel adult râse cu glas tare. Își aduse aminte cum, după

ce-și încasase pedeapsa, una consistentă, pe cât își amintea, directorul îi spusese:

— Vreau să știi un lucru, Lescombe. Un lucru care poate influența felul tău de a te purta în astfel de situații pe viitor. Hamilton a susținut că ai vărsat *într-adevăr* cerneala.

David se uitase lung la el, nepricepând.

— Ți-a pus ție totul în cârcă, se enervase directorul. Pentru că e un laș și o secătură și știa că îl vei susține, a însăilat ceva la repezeală. Iar tu m-ai legat de mâini și de picioare. Tu și mărturisirea ta prostească, de om cu capul în nori…

David se îndepărtă de fereastră, zâmbind încă la amintirea lucrurilor necugetate pe care le faci în adolescență. Apoi ușa capitonată se deschise, readucându-l cu bruschețe în prezent.

— Domnul Lescombe? auzi o voce.

— Da.

În pragul Camerei Douăsprezece a Comitetului stătea un bărbat. Purta o haină veche, groasă, de *tweed,* peste pantaloni de flanel, cu turul foarte larg, și bocanci grosolani, care de-atâta lustruit deveniseră aproape roșii. De fiecare parte a feței lui roșcovane atârnau două guși, terminate cu niște buzunărașe de carne ce părea moartă. Omului îi reușea de minune să pară orice altceva în afară de un veteran al confreriei serviciilor secrete britanice. Aducea mai curând a veterinar decât a veteran.

— Intră, te rog, spuse.

Pășind în urma lui, David făcu o serie de conexiuni. Deoarece își făcuse tema pentru acasă, luând legătura cu alții care trecuseră cu bine prin această procedură, știa că bărbatul era Jeremy Shorrocks, director-adjunct al MI 6. Se spunea despre el că e prietenos. *Un găgăuță.* Pe Brewster trebuie să stai cu ochii…

În Camera Douăsprezece a Comitetului erau trei persoane. Brewster, secretar de stat însărcinat cu securitatea guvernului în ierarhia funcțiilor secrete, Shorrocks și o femeie purtând uniforma de ofițer de poliție, despre care David bănuia că trebuie să fie din Divizia Specială. Nu se făcu nicio prezentare. David identifică scaunul care-i era destinat și se așeză fără să aștepte să fie invitat.

În liniștea care urmă, încercă să-și potolească bătăile inimii și să se concentreze, închipuindu-și cum îl vedeau ei: un bărbat

înalt, slab, puțin trecut de patruzeci de ani, purtând un costum de bună calitate și arborând o expresie calmă. Da, e bine. Rămâi așa.

— Domnule Lescombe, rosti Brewster, care prezida, așezat în centrul unei mese lungi, de stejar. Îți mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp în dimineața asta – zâmbetul îi deveni conspirativ – știu cum treburile de acest fel dau peste cap programul cuiva.

— Nicio problemă. David își încrucișa picioarele la nivelul gleznelor și își odihni relaxat mâinile pe brațele scaunului, fără a-și crispa degetele pe ele. Își dori să se afle în cameră și cineva care studiase limbajul trupului, pentru a lua notă și a aproba.

— Știți pentru ce ne aflăm aici: pentru a stabili dacă există vreo o-*biec*-ți-e referitoare la admiterea dumitale în Co-mi-*te*-tul „Crisalida”.

Brewster pronunțase cuvintele cu dicție neglijentă, dar accentuând cu voluptate silabele.

David își drese glasul, dorindu-și imediat să n-o fi făcut.

— Da, într-adevăr.

— Pari a fi curat, spuse Brewster reticent, ca și cum nu mai întâlnise pe nimeni fără pată în toată cariera lui.

Shorrocks își împinse scaunul înapoi și își scoase ochelarii cu rama groasă.

— Plicticos de curat, încuviință cu un zâmbet. Primul interogatoriu în 1985, niciun fel de mențiune la următoarele, o nevastă drăguță, o barcă de agrement drăguță la Brighton, niciun alt *hobby,* niciun viciu… Își plie ochelarii cu o pocnitură și îi azvârli peste teancul de hârtii. Mă bucur că nu sunt căsătorit cu tine, conchise.

— Și eu, răspunse David. Am fi fost puși pe liber amândoi urgent.

Shorrocks izbucni în hohote.

— Mai e doar un singur lucru, continuă Brewster; lui David îi era clar că orice încercare de a glumi cu acesta era pierdere de timp și decise să fie mai atent pe viitor. Numai o întrebare, repetă el.

— Aproape că nu merită pus în discuție, interveni Shorrocks.

— Aici e vorba de „Crisalida”, – tonul lui Brewster deveni glacial –, și nu doar de interogatoriile tale de duzină, nu crezi?

— Iartă-mă.

Iritarea lui Brewster nu se destrăma însă.

— Lescombe își va da seama, desigur, că nu avem intenția să lăsăm nimic la voia întâmplării cu mai puțin de trei luni înainte de întâlnirea la nivel înalt de la Vancouver și cu Washington-ul pe cap.

— Exact, aprobă David. Vă rog să-mi puneți orice întrebare doriți.

Zâmbetul său politicos arăta că nu are niciun motiv de îngrijorare, dar temerile i se adunau cu repeziciune. Dacă va trece de acest interogatoriu, va deveni membra al Comitetului „Crisalida”, al elitei, al acelui grup select de englezi și americani a căror sarcină era să pregătească planurile de bază pentru următorul război european. Ceea ce însemna mai mulți bani, prestigiu sporit, dar mai ales apartenența la un cerc restrâns. Însemna, cu alte cuvinte, la vârsta incredibilă de numai patruzeci și doi de ani, accesul la un rol major de decizie politică. Pentru o clipă, își imagină acel moment de beatitudine când i-ar spune Annei: „Am reușit!” În secunda următoare, reveni la realitate auzindu-l pe Shorrocks spunând:

— Soția ta, Anna.

Cu un efort supraomenesc, David reuși cumva să-și păstreze mușchii feței sub control.

— Într-o vreme părea să se fi apropiat destul de mult de un marțafoi de neamț.

— Zău? David se forță să etaleze un zâmbet senin. *Spune ceva!* Dacă-mi permiteți, continuă în fine, ce înseamnă „a te apropia” în acest context?

— Ceea ce înseamnă și nimic mai mult. Informatorul nostru… un moment, să mă uit – Brewster dădu câteva pagini – a, da, s-a întâmplat acum vreo doi ani, deși povestea ne-a fost adusă la cunoștință mult mai recent… Cineva de la Trezorerie, ducându-se la restaurantul său favorit, a dat cu ochii la masa alăturată de soția ta, ea nu a părut să-l remarce, deși făcuseră cunoștință anterior… Bărbatul în compania căruia se afla ea s-a adresat într-o germană foarte fluentă unei cunoștințe aflate în trecere… evident, limba lui maternă.

— Așadar, cu lingvistica se ocupă mai nou Trezoreria, nu-i așa? Dintotdeauna m-am întrebat ce fac ei de fapt.

Idiotule! Ăstora nu le plac bancurile. Shorrocks râse însă; și, de astă dată, însuși Brewster își îngădui un zâmbet. Numai femeia în uniformă continua să șadă pe locul ei, ca de piatră,

neimpresionată. Shorrocks scrise ceva pe o bucățică de hârtie, o strecură sub ochii lui Brewster, care se prefăcu că nu o vede. David și-ar fi dat leafa pe trei ani pentru a afla despre ce era vorba.

— Bănuiesc că sursa dumneavoastră trebuie să fie Duggy Atkinson, spuse repede.

— Mi-e teamă că nu ne este permis să dezvăluim…

— Într-adevăr. Vă rog să mă scuzați.

Brewster își drese glasul.

— Mai departe, se pare că ceva asemănător s-a întâmplat și săptămâna următoare, și la încă o săptămână după aceea.

— Înțeleg. Acum doi ani, spuneți?

— Da.

David privi fix în tavan, ca și când ar fi scotocit printr-o memorie slabă. În realitate, încerca să-și reprime sentimentul de teamă care începea să-i submineze prestația. În ce naiba se băgase Anna? Nu, nu te gândi la asta, încearcă numai *să te descurci.*

— Dar de atunci nu… oricum, un restaurant nu e un loc dubios.

David fu atins subit de inspirație. Își scoase agenda.

— Cum se numește?

Shorrocks chicoti. Silabisi numele restaurantului și chiar, după o scurtă căutare, un număr de telefon.

— După spusele sursei noastre, ar trebui să încerci și tu salata Niçoise.

— Înțeleg, zise și fruntea i se încreți, îmi pare rău, am sentimentul că-mi scapă un lucru cu totul evident, dar… nu se consideră a fi o crimă să iei masa cu un neamț, nu? *Minunat! Ține-o tot așa!*

— Știi despre care Germanie este vorba? întrebă femeia în uniformă, iar David se întoarse către ea.

— Putem presupune, cred, fără a risca să greșim, că despre Germania Federală, răspunse.

— De ce?

David ridică din sprâncene.

— Cineva din Germania Democrată care ia prânzul cu doamnele avocate, ei bine… ha-ha Asta *ar fi* o piesă de dosar, nu-i așa?

— Ha-ha, admise Brewster. Înțelegi însă care este problema

noastră, sunt sigur. Îl recunoști pe acest bărbat, după descrierea informatorului nostru?

David clătină din cap.

— Cercul de prieteni al Annei nu coincide cu al meu. Poate un client? Dintotdeauna a avut o clientelă destul de numeroasă pe continent.

— Poate. Brewster își notă ceva. Acum știi care este următoarea întrebare, e de-a dreptul penibil, îmi dau seama, dar…

— Cum merge căsnicia?

— Mda…

— Strună, îmi pare bine s-o spun.

— Ești surprins de ceea ce tocmai ai aflat, dar nu răscolit; am rezumat corect starea ta de spirit?

Ai naibii de corect, gândi David, dar replica să fii:

— În ce privește a doua parte a afirmației dumneavoastră, da; mai puțin, însă, în privința celei dintâi. Nu găsesc nimic surprinzător în faptul că soția mea ia masa de câteva ori cu același bărbat. Și despre ce anume discutau, știm?

— Nu știm.

David ridică din umeri.

— E avocat pledant, unul din avocații de succes. În breasla ei, totul se termină cu o masă pe cheltuiala unuia sau altuia, din câte mi s-a spus.

— Ai să-i povestești despre asta când vă întâlniți? întrebă Shorrocks.

— Despre un lucru care s-a petrecut acum doi ani? Poate. Dacă îmi aduc aminte, ceea ce probabil nu se va întâmpla. De ce, ați dori s-o fac?

— Nuuu, clătină din cap Shorrocks zâmbind. Iar în raport să consemnăm doar că Lescombe are un punct în favoarea lui: nemții, după cum știți – jumătate din ei – sunt de partea noastră acum. Nu ca data trecută.

Big Ben bătu sfertul de oră, oferindu-i lui Brewster pretextul de a-și zdrobi exuberantul coleg cu o tăcere țâfnoasă.

— Deci pot trage concluzia, spuse în fine, că nu ai nicio obiecție împotriva admiterii domnului Lescombe în Comitetul „Crisalida”?

— Poți.

Brewster deschise un dosar de plastic la ultima pagină. David

inspiră adânc. Brewster își deșuruba capacul stiloului, ajunsese practic pe punctul de a-și pune semnătura, când Shorrocks își drese glasul, iar mușchii intercostali ai lui David se contractară. În mod sigur nu mai era nimic, în mod sigur? Shorrocks încuviință totuși din cap vesel, privind către capătul îndepărtat al mesei.

— Doamnă?

Brewster se aprinsese în obraji.

— Nicio obiecție din partea Diviziei Speciale, domnule.

Brewster semnă.

David țâșni, trecând de arcada clădirii, prin Whitehall, ca și când ar fi concurat pentru un loc în echipa olimpică. Nu se opri până nu ajunse la o cabină telefonică aflată lângă Trafalgar Square. I se păru că trece o veșnicie până când Anna răspunse, dar apoi se auzi acea voce minunată, melodioasă.

— Iubitule! Cum a mers? Te-au…?

— *Da!*

— O, *David!*

— Totul e-n regulă! Totul e-n regulă!

Amintirile despre soția lui luând masa cu nemți misterioși îi zburară prin minte, lăsând în loc doar un amestec nebulos de dragoste și exultare. Anna n-avea decât să ia prânzul cu cine voia, cui îi păsa?

— Știam eu, strigă ea. Șampania e-n frigider. La naiba, mai pun o sticlă la rece.

David tremura. Abia putea să țină receptorul la ureche, dar trebuia să spună un anumit lucru și cuvintele veniră grăbite:

— Mă simt prea rău ca să beau ceva…

— Te simți rău?! Ce ai?

— Nimic care să nu poată fi vindecat de câteva ore petrecute în pat cu tine.

Părăsi cabina în fugă, lăsând receptorul să se bălăngăne la capătul firului. Când, surprinsă, îl ridică, persoana următoare fu uimită să audă hohotele fericite ale unei femei răsunând încă pe linie.

DOI

Femeia îl sărută prelung, pentru a întârzia clipa despărțirii, înainte de a se întoarce și de a porni pe alee. Sub ochi îi căzu firma de alamă a iubitului ei: Gerhard Kleist, M.A., A.B.Ps.S.[2], psiholog consultant. Se aplecă, apropiindu-și gura de ea, și suflă ușor, aburind suprafața metalului. Chicoti când Kleist o împinse la o parte pentru a linge alama aburită.

Sărută femeia pentru ultima oară, trăgând-o spre el, astfel încât să îi poată simți tot trupul prin rochia neagră cu care era îmbrăcată sub pardesiu; îi mângâie ușor părul, savurându-i bogăția, îngădui unei mâini să rătăcească pe spatele ei…

— *Ciao.*

— *Ciao.*

Kleist o urmări cum se îndepărtează legănându-se pe alee, la fel de îndrăzneață și sigură de ea ca și atunci când făcuseră dragoste, și se întrebă dacă se vor mai întâlni vreodată. Mai curând nu; nu era genul de femeie dispusă să persevereze. În plus, soțul ei urma să revină din Orientul Mijlociu săptămâna viitoare. Fapt nu tocmai propice. Prin urmare, ducă-se. Kleist își odihni pentru o clipă spatele de tocul ușii. Ar fi trebuit să fie o seară minunată, dar… ridică nervos din umeri, victima a unei nefericiri de-o clipă, împotriva căreia arta lui de-a vindeca nu putea face nimic și pe care și-o înăbuși cu un efort de voință. Întârzie un moment afară, explorând cu privirea cerul nopții, apoi trase ușa după el și stinse lumina de pe verandă.

Îndreptându-se prin hol spre piciorul scării largi de stejar, cel mai pregnant detaliu al casei, ochii îi căzură pe o fâșie de culoare aflată sub măsuța cu telefonul. O eșarfă, bată-le Dumnezeu să le bată de femei, de ce nu sunt niciodată atente? O adună de pe jos și o apropie de nări. Se simți satisfăcut. Parfumul era inconfundabil. Mătasea Hermes îi alunecă printre degete: bogată, prețioasă… și incriminatoare.

Se uită la ceas. Două. Trecuse un sfert de oră de când plecase, ceea ce însemna că nu se va întoarce. Cu alte cuvinte, eșarfa încetase să mai fie o podoabă și devenise o probă.

Urcă în cabinetul său de consultații de la primul etaj, unde

[2] Master of Arts (al doilea titlu la absolvirea unei facultăți), Association of British Physicians and Surgeons (Asociația Medicilor și Chirurgilor Britanici) (n.tr.).

deschise un dulap aflat sub rafturile de cărți. În dulap nu se afla nimic altceva decât o cutie metalică albă, cu mâner. O întoarse cu susu-n jos, dând la iveală o lumină de control și două comutatoare.

Așeză eșarfa înăuntru, acționă unul dintre comutatoare și puse la loc capacul. Se duse în camera de baie alăturată să ia o bucată de hârtie igienică. Deschise capacul și scutură restul de cenușă în hârtie. Câteva clipe mai târziu, ultimele urme ale prezenței musafirului său dispăreau în canalul de scurgere.

În timp ce punea camera în ordine, se auzi soneria. Kleist dădu exasperat din mâini: Se întorsese din drum totuși. Femeile astea!

Cobori treptele câte două, neuitând să aprindă lumina de afară. Apoi însă mina îi încremeni pe clanță. Pentru că, în ciuda faptului că apăsase pe întrerupător, sticla dintre vitraliile ușii rămăsese întunecată. Se arsese becul?

Făcu un pas rapid înapoi și într-o parte.

— Gerhard, se auzi o voce; tonul era imperativ, urgent. *Gerhard, lass mich rein!*[3]

Kleist tresări, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ce nebunie, ce prostie…

— Vogel? scrâșni.

— *Ja. Mehr schnell!*[4]

Kleist stinse luminile din hol. Abia apoi descuie.

— Ce dracu'…

— Ssst.

Oaspetele lăsă ușa întredeschisă de un lat de palmă, supraveghind aleea.

— În regulă, spuse într-un târziu. Poftim becul înapoi.

— Ești nebun! Știi că a veni aici…

— Dacă aveam de ales, nu mă apropiam nici la un kilometru de tine. Hai să plecăm din ușă, pentru numele lui Dumnezeu!

Cei doi bărbați conversau într-o germană precipitată. Din obișnuință, vorbeau cu voce scăzută, dar se vedea că le e frică. Se simțea în fiecare silabă a fiecărui cuvânt.

Kleist îl conduse pe Vogel în sufragerie. Se asigură că perdelele erau bine trase înainte de a aprinde lampa de birou, apoi turnă două whiskyuri mari. Vogel se lăsă să cadă într-un

[3] „Lasă-mă să intru!" (în limba germană în text) (n.tr.).

[4] „Da. Hai, mai repede!" (în limba germană în text) (n.tr).

fotoliu de piele, cu spatele spre fereastră. Respira repede și pentru moment n-avea altă preocupare decât să se calmeze. Kleist se așeză la capătul unei canapele, pe care o rotise în așa fel încât chipul lui să nu poată fi văzut nici măcar de cineva care ar fi găsit mijlocul de a privi prin perdele ca prin sticlă.

— Nu te-ai schimbat, spuse, cu un grăunte de invidie în glas.

Vogel se apropia probabil de cincizeci de ani, dar își păstrase figura și silueta unui om mult mai tânăr. Părul de culoarea nisipului îi era tot atât de des ca în tinerețe, la fel și mustața. Vorbind o germană cultivată și având un fel de a fi rezervat, putea trece drept practicantul înstărit al uneia din profesiile moderne: editor, poate, sau consultant financiar. Nimeni nu ar fi ghicit la o primă vedere care era profesia lui adevărată, la fel ca în cazul lui Jeremy Shorrocks – și din aceleași motive. Vogel era rezident-șef pentru Londra al *Hauptverwaltung Aufklärung* sau HVA: Serviciul Secret al Germaniei Democrate.

— Tu nu mai ești chiar același, am impresia, remarcă într-un sfârșit Vogel. Mai gras – o idee. Mai multe riduri – înghiți o porție generoasă de whisky –, ți-ar prinde bine să te culci mai devreme câteva zile. Și să iei cu tine o carte în loc de o femeie.

Kleist nu spuse nimic.

— Trebuie să plec *repede,* așa că taci și ascultă-mă. Ai avut mai demult o pacientă, Anna Lescombe.

— N-am mai văzut-o de ani de zile. Dacă ai venit numai să-mi spui că…

— Taci din gură. Am venit pentru a da niște ordine, nu pentru a asculta un discurs. Prin această Lescombe intenționai să ajungi la soțul ei, David.

— Și?

— Și când te-ai văzut ultima oară cu ea?

— Acum doi ani.

— În calitate de psiholog?

— Nu.

— Când a avut loc ultima sesiune de tratament?

Kleist reflectă un moment.

— Acum cinci ani. Prescripții minore, nimic deosebit. Câteva sfaturi, dacă vrei.

— Niciun alt contact?

— O sun o dată pe lună, ca să stăm la taclale. Telefoane între prieteni. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Ai auzit poate de întâlnirea la vârf de la Vancouver?

— Cine n-a auzit? răspunse Kleist sarcastic. Opțiune de gradul zero în privința reducerii armelor convenționale în Europa, Doamne! Au să te lase fără pâine, dragul meu.

— N-au să mă lase. Vei avea tu grijă de asta. David Lescombe, soțul pacientei tale, tocmai a fost numit într-un comitet, „Crisalida”.

— În ce?

Vogel scutură din cap nerăbdător.

— *Ascultă*! Lasă ce este, bagă numai la cap ce-ți spun, e urgent, ca seringa pentru drogat. Dacă putem pune mâna pe „Crisalida” înainte ca întâlnirea de la Vancouver să înceapă, vom *câștiga.* Pentru că funia se-apropie de par, Gerhard. Multe cariere sunt în cumpănă, printre care și ale noastre…

— Fac ceea ce-mi spui, se îmbufnă Kleist. Nu ai de ce să te plângi.

— Dacă nu punem mâna pe „Crisalidă”, n-o să ne mai plângem, o să ne dăm singuri afară. Vom rămâne pe liber! Vogel își roti ochii prin cameră, după care spuse: Știm amândoi că viața asta atât de agreabilă pe care o ducem necesită mai mult decât niște stipendii pentru a nu se schimba radical.

— Spune-mi ce vrei și du-te.

— Trebuie s-o contactezi pe soție, pe Anna. Recâștigă-ți influența asupra ei, înaintea întâlnirii la vârf.

— Dar întâlnirea trebuie să înceapă peste două luni, nu-i așa? Nu pot face nimic pentru tine.

— Kleist, îți spun că…

— Nu înțelegi. N-am mai văzut-o de cel puțin doi ani. Nu pot să o oblig să înceapă niște ședințe de psihoterapie pe care nici nu le dorește și de care nici nu are nevoie. Este o chestiune de etică profesională.

Vogel își dădu capul pe spate și râse către tavan.

— Etică! exclamă, readucându-și brusc capul în poziția normală. Tu habar n-ai ce-i aia etică.

Kleist se fâstâci.

— Cum dracu’ crezi că aș putea să…

— Nu știu și nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Dar ascultă; David Lescombe o să fie plecat în weekend-ul următor și încă vreo câteva zile după.

— De unde știi?

— De unde știu ce știu în general? Ia de bun ce-ți spun, că nu va fi acasă. Vei folosi această ocazie pentru a lua legătura cu Anna Lescombe – spuneai că ai mai sunat-o în ultima vreme?

— Da, dar...

— Deci nu va fi surprinsă că o cauți. Bun. Ai s-o readuci sub controlul tău, la fel ca înainte. Ai s-o programezi să deschidă seiful soțului ei și să ne aducă ceea ce găsește înăuntru, după care va primi înapoi materialul și îl va pune la loc. Îți vei lua măsuri să nu-și aducă aminte nimic din ceea ce a făcut. După aceea, Gerhard, și numai după aceea, poți să-ți vezi de ale tale.

— Vogel, dă-mi voie să-ți spun ceva, începu Kleist pe un ton total schimbat, reținut, chiar politicos. Să-ți fie clar că vorbesc acum numai și numai în calitate de psiholog, iar ceea ce trebuie să-ți spun este că ai înnebunit. Pur și simplu. Ai înnebunit.

Se ridică.

— Dacă asta-i tot, atunci...

Mâinile lui Vogel se mișcară cu o asemenea repeziciune încât pentru o clipă Kleist crezu că scosese un pistol; chiar „văzu” o armă în mâinile vizitatorului său. Însă, după ce rotițele minții se puseră din nou în mișcare, își dădu seama că era numai o fotografie. Privi imaginea pe care Vogel i-o arăta și se albi la față.

— Stai jos! porunci Vogel și, văzându-l că ezită, strigă din nou: *Stai jos!*

Kleist se supuse, foarte încet.

— Te rog... Menajera mea, ai s-o trezești...

— La dracu’ cu... *servitoarea* ta. Pari a fi uitat cum stau lucrurile. Nu prea există servitoare în Germania Democrată, continuă Vogel cu o voce acră. Sora ta, Ilsa, de exemplu – flutură fotografia – își face singură tot menajul. Gătește pentru copii. Și pentru Walther, pămpălăul de bărbat-su.

Kleist nu-și putea dezlipi privirea de pe fotografie, care înfățișa o femeie blondă, al cărei chip vădea o vârstă mijlocie, ridat și șters; femeia stătea lângă un bărbat cu un cap mai scund decât ea și își odihnea mâinile pe umerii unui băiețel. Bărbatul ținea în brațe un bebeluș. Kleist îi cunoștea bine pe toți patru. Într-un fel, foarte real, era legat de ei.

— La spital i-au mărit salariul, relată Vogel răsucind poza cu fața spre el pentru a o privi. Se gândesc să-și ia un apartament mai mare. Patru camere în loc de trei, închipuie-ți!

Își lăsă privirea să rătăcească prin interiorul bogat decorat.

— Tu ai bani. Casa asta. Femei. Gândește-te, Gerhard: lucruri care azi sunt, mâine nu sunt.

— Sunt cetățean britanic naturalizat. Nimeni nu mă poate da afară din Anglia.

— Naturalizat, da… prin încălcarea Deciziei 631. Prin fals. Un telefon e de ajuns.

— N-ai risca să mă sacrifici, îndrăzni Kleist, simțind cum într-o oarecare măsură îi revine curajul. Am luat contact cu prea mulți dintre oamenii tăi.

— Am ordin să pun mina pe „Crisalida” imediat. În acest scop sunt și autorizat, și pregătit să fac *orice* sacrificiu.

Kleist se uită lung la Vogel, știind că pierduse partida.

— Îmi trebuie timp, afirmă într-un târziu. Ar putea dura luni de zile până ce voi restabili acel fel de încredere, gradul necesar de dependență… De ce nu dai pur și simplu o spargere, ca să furi materialul ăsta legat de „Crisalida” și să termini cu toată povestea?

— Pentru că nu putem risca să lăsăm nici cea mai mică urmă, de asta. Secretarul general vrea să aibă „Crisalida” în buzunar, când va pleca de la Moscova către Vancouver. Și fără niciun fel de amprente pe ea.

— Bine, să presupunem că obțin cifrul de la soție. Poți trimite pe cineva acolo ca să…

— Ca să fie prins asupra faptului, ca de obicei. Taci din gură și ascultă ce-ți spun, Kleist. Dacă ceva nu merge cum trebuie, Anna Lescombe trage ponoasele. Ea a deschis seiful, nimeni altcineva nu s-a aflat prin preajmă. *Nicio urmă.* Vrem s-o facem curat, vrem s-o facem ca niște profesioniști și mai ales vrem s-o fi făcut deja ieri. M-ai înțeles?

— Continuu să-ți spun, e imposibil. Îmi trebuie cel puțin trei luni.

— Știu. Și-mi pare rău pentru tine.

Vogel examina fotografia pentru ultima oară, o scutură, o puse în buzunar.

— Îmi pare rău și pentru Ilsa.

— De ce?

— Pentru că ai două săptămâni.

Primul weekend

TREI

Judecătorul, un oarecare domn Scott, începu să citească sentința imediat după prânz și în jurul orei trei era cât se poate de limpede, pentru toată lumea și în primul rând pentru Anna, că procesul fusese pierdut. Din fericire, domnul Scott era un om de treabă. Trecu rapid peste lipsa de probe cu privire la starea încărcăturii reasigurate nu numai la descărcarea pe cheiul Kaoshiung-ului, dar și cu trei zile înainte, când vasul ajunsese în radă. Anna își deschise dosarul și dădu paginile calm până ajunse la Probatoriu. Paragraful 43, ținuse minte bine. „Nu consider necesară, citi în gând, procurarea de documente probatorii referitoare la starea bunurilor în intervalul de trei zile”. Chiar la sfârșit. O addenda. Un impuls de ultim moment, asupra căruia nu deliberase deloc. Într-o interpretare a contractului, recomandarea ei fusese corectă. Într-o anumită interpretare.

Și așa ajunseseră până aici clienții, avocații consultanți și avocatul pledant, cu doi ani mai bătrâni; trebuiau să plătească patru sute de mii de lire daune, plus cheltuielile de judecată (împinse un carnet deasupra cifrei marcate în dreptul onorariului propriu, 5.000 de lire, ridicol). În deficit și în eroare. Și din vina ei.

La ieșirea din sală, atmosfera era politicoasă, dar glacială.

— Face recurs? întrebă funcționarul cu procedura.

— Nu știu sigur. Am să mă gândesc la asta peste noapte.

Se întreba dacă în gura ei fraza suna la fel de superficial pe cât i se păruse auzind-o la alții.

O dureau picioarele, era leoarcă de transpirație, se simțea peste măsură de obosită, dar își adună cumva puterile pentru a se târî înapoi la tribunal.

— Cum a mers? întrebă Duncan Broadway, Q.C.[5]

[5] Queen’s Counsel – consilier al Reginei, avocat mandatat de Coroana Britanica pentru a o reprezenta în instanță (n.tr.).

— O, am pierdut.

— Ghinion. Scotty n-a priceput nimic, nu-i așa...?

— Fii binecuvântat, dragă; faci mai multe parale decât un scotch mare pe zi, Roger...

Secretarul o privi întrebător.

— Roger, a rămas cum am stabilit cu cele trei zile libere de săptămâna viitoare?

— Da. Am degrevat agenda.

— Mulțumesc, spuse Anna răscolind prin mesajele care-o așteptau. Ce-i asta?

— A sunat un domn Christ.

— Știam eu că merge prost, dar...

Secretarul era prea ocupat cu programul săptămânii viitoare pentru a-i remarca poanta[6]:

— A spus că așteaptă un telefon de la dumneavoastră, dar nu e nimic urgent.

Abia atunci îi pică Annei fisa.

— Și-a lăsat și numele mic? Era cumva Gerhard?

Se uită la numărul de telefon mâzgălit de Roger pe un post-it galben. Da! Anna simți cum prinde aripi. Se duse în biroul ei, unde se opri numai ca să azvârle roba și peruca pe un scaun, înainte de a smulge receptorul din furcă. Slavă Domnului că era vineri, cei doi bărbați care împărțeau biroul cu ea plecaseră deja...

— Gerhard? Anna. Nu-mi vine să cred.

— Bună.

Îl deranjase de la ceva?... Nu, nu trebuia să se gândească la asta, azi nu se mai poate întâmpla așa ceva.

— Doamne, cum îți alegi momentele să mă suni! Nu mă așteptam să-mi dai telefon până luna viitoare, cel mai devreme...

— E prea devreme? Pot să închid.

— Să nu îndrăznești!

— E ceva în neregulă, iubițica mea?

— Oh, Gerhard, jubilă ea cocoțându-se pe birou. De ani de zile nu mi-ai spus așa.

— Mda, de doi. Care mai e viața ta?

— De rahat. Mai de rahat decât de obicei. Juliet e o pacoste.

[6] Joc de cuvinte intraductibil: Christ (Hristos, în limba română) se pronunță în limba engleză aproape la fel ca și Kleist (n.tr.).

Tăcu un moment. Tocmai am pierdut un proces.

— Ar fi timpul să știi cât de dificili pot fi copiii. Iar, în ceea ce privește procesul, trebuie să mai și pierzi. Credeam că ți s-a întâmplat ceva.

— E vina mea, de data asta.

El râse, într-o cascadă de sunete melodioase care încă avea puterea de a o face să simtă un gol în stomac, râsul lui…

— Întotdeauna vina ta, Anna Lescombe, marea ratată.

— Măi…

— Iartă-mă. Uite, am puțin timp liber, în sfârșit, așa că mi-am luat inima-n dinți și mi-am zis…

— Să dai un telefon. Îmi pare atât de bine că ai făcut-o, spuse Anna, după care, respirând adânc, luă pe dată o decizie: Ce faci la sfârșitul săptămânii?

— Sunt liber în cea mai mare parte a zilei de mâine. Dar mâine e sâmbătă, tu și David nu…?

— E la unul din seminarele acelea ale lui, dragul de el. E mai tot timpul pe la câte unul, zilele astea. Nu se întoarce până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Urmă o tăcere lungă.

— Gerhard? Alo, mai ești pe fir?

— Sunt aici. Ai o voce… Sunt îngrijorat.

Încă o pauză apăsătoare. Anna privi pe fereastră.

— Lucrurile merg mai bine, spuse în fine. Știi…? și râse, încercând să minimalizeze.

— Putem vorbi mâine. Vino la mine. De dimineață. Luăm și prânzul împreună. Tot acolo.

— Oh, Gerhard – cum de ghicea ce-i trecea prin minte? – îl suni tu pe Seppy sau îl sun eu?

Din nou acel râs minunat, revărsându-se în receptor.

— Lasă totul pe seama mea. Pe mâine, atunci…

Punând receptorul la loc, Arma își spuse veselă că nu trebuia să aștepte până săptămâna viitoare pentru a-și oferi atât de necesara deconectare. O zi întreagă în compania lui Gerhard, fără nimic care s-o distragă, fără niciun fel de griji.

Ba nu, va avea ce griji să-și facă. La fel cum își conducea BMW-ul prin traficul aglomerat al Londrei, mintea ei își croia drum prin labirintul de discuții potențial catastrofale care ar fi putut avea loc când se vor întâlni. Dar în momentul în care ajunse în Islington se liniștise. Să petreacă o zi cu el ar fi putut fi

o greșeală; dacă nu se văzuseră de doi ani, fusese dintr-un motiv anume. Însă fiecare moment pe care-l petrecuse departe de el reprezentase o mică victorie morală, o dovadă în plus că se descurca fără terapia lui și fără persoana lui. Și dacă se va duce la el acasă mâine și va rămâne neatinsă, își va dovedi sieși cât de mult se schimbase.

Annei îi plăcea să-și aducă aminte cât de mult se schimbase și cât de matură devenise. Un motiv de mândrie lăuntrică pentru ea.

Urcând treptele spre ușa din față, savură o previziune care n-avea nimic de-a face cu Gerhard Kleist. Primul lucru pe care-l făcu după ce intră fu să răvășească plicurile sosite. Prospecte de reclamă, niciun timbru de Cornwall, niciun fel de scris de mână familiar. Nimic, cu alte cuvinte, de la fiica ei, Juliet. Anna făcu o grimasă. Era ceva neliniștitor în puterea pe care o avea poșta asupra oamenilor. Te aducea în situația de a-ți fi frică să te uiți.

Îi trimisese fiicei ei un pulover. Se făcea o lună de atunci.

Anna porni robotul telefonic, apoi își pregăti un gin tonic mare, înainte de a se hotărî să facă o baie. Pe când stătea cufundată în spumă, se trezi din nou reflectând la evenimentele zilei. Pierduse un proces și era vina ei. Anul ăsta, pierduse mai multe decât câștigase. Nu toate erau din vina ei. În orice caz, procesul de azi, da. Ce înrâurire va avea asupra carierei ei? *Cum putuse fi atât de idioată încât să nu remarce acea variantă de interpretare a contractului*?

Nu. N-o lua în felul ăsta. Gândește constructiv. Și mâine e o zi. Oricine poate greși. Nu poți decât să-ți dai toată silința. Amintește-ți că urmează trei zile libere, trei zile întregi.

Gerhard o învățase multe astfel de trucuri, care-i fuseseră de folos în perioadele agitate ale vieții.

Când termină cu îmbrăcatul, avea din nou un zâmbet pe față. Se uită la ceas. David promisese să sune la opt. Peste patruzeci de minute. „Știu ce am de făcut în timpul rămas, se gândi Anna. Juliet e fiica-mea, prin voia Domnului, și, dacă nu-i prea pasă de mine, eu o iubesc, și are numai șaisprezece ani, și vreau să-i telefonez, și-o voi face”.

Anul acesta pierduse mai multe procese decât câștigase. Nu le pierduse pe toate din vina ei. Pe acesta însă, da. Pentru ca să poată vorbi cu ea, trebuia însă să ducă o muncă anevoioasă de lămurire. Fata aceea îngrozitoare care conducea falansterul din

Cornwall și răspundea întotdeauna la telefon îi punea de fiecare dată bețe-n roate. În cele din urmă, după tratative îndelungate și o pledoarie demodată Anna auzi vocea familiară, fornăită, la capătul celălalt al firului.

— Mm… bună…

— Bună, draga mea. Sunt mama. Ce mai faci?

— Mm… bine.

Pauză.

— Nu mai știu nimic de tine de atâta timp. M-am gândit să te sun și să văd cum o mai duci.

Tăcere.

— Ți-am trimis un pulover acum câteva – era pe punctul de a exagera spunând „luni”, pe care le transformă mintal în „zile”, apoi se hotărî – acum câteva săptămâni. L-ai primit?

— Mm.

— Vrei să spui „mmda” sau „mmnu”, draga mea?

— Da.

— Îți vine bine?

— Mm.

Câteodată, când Juliet se purta astfel, Annei îi venea să urle, dar astă-seară se simțea foarte, foarte abătută. Se gândea cum să încheie mai repede, când Juliet spuse:

— A fost pe-aici tata.

Anna simți o notă de reproș în vocea adolescentei și pentru a doua oară în aceeași zi se simți în sala unui tribunal; de data asta, nu ca avocat, ci ca mamă. Ca fostă soție a tatălui lui Juliet.

— A, da? Și ce mai face Eddy?

— Mmbine.

— Mă bucur.

— De ce nu-i dai un telefon?

— A spus el asta, draga mea?

Tăcere. Apoi:

— Nu-i dai telefon niciodată. Niciodată. De ce nu-l suni?

— Nu prea am ce să-i spun lui Eddy, din păcate.

Anna scrâșni din dinți, dar înainte de a se putea abține, izbucni:

— Tu de ce nu mă suni pe mine, draga mea? Știi câte griji îmi fac – trecu receptorul dintr-o mână în alta –, n-ai putea măcar o dată…

— Puloverul e prea mic. I l-am dat lui Fergie. Uite, trebuie să

închid.

— Juliet, te rog să nu…

Dar zgomotul de pe linie dovedi că fiica ei închisese. „Nu trebuie să plâng”, își făcu Anna curaj. „Și nici nu trebuie să mai beau, pentru că asta nu o să rezolve nimic”.

Se ținu tare până la opt și jumătate. Cum până la acea oră David, care de obicei se ținea de cuvânt, nu sunase încă, își mai turnă un pahar mare, ca să-și dea curaj – curajul bețivului – și îi telefona ea.

Păru că trece o veșnicie până ce el veni la telefon. Anna remarcase murmurul tihnit ce se auzea în fundal, ceva îi spuse că David nu va fi prea încântat de telefon și, pe măsură ce așteptarea se lungea, inima i se strângea.

Se auzi un „clanc”, apoi o voce energică:

— Alo.

— David? Sunt Anna.

— Bună, iubita mea. Spune.

— Te deranjez? Ești ocupat?

— Oarecum. Îmi pare rău. Poți să-mi spui repede despre ce e vorba?

— Ai promis că mă suni, asta e tot. Nu m-ai sunat și m-am simțit neliniștită.

Urmă o pauză lungă.

— O, la naiba, se auzi glasul lui, abătut. Îmi pare rău. Am uitat.

— Merge prost?

— Așa și-așa.

— Și la mine la fel.

— S-a întâmplat ceva?

— A, am pierdut un proces azi, asta-i tot.

— Îmi pare rău.

— Nu mai contează.

— Înțeleg. Uite, Anna…

— Da?

— Poți să mă ajuți cu ceva? Am încurcat puțin borcanele.

— Da, sigur – luă un pix – dă-i drumul.

E vorba de cei din port. Am comandat combustibil și încă niște lucruri, nu știam de weekend-ul ăsta afurisit. Poți să le dai un telefon mâine dimineață, după nouă și jumătate, și să contramandezi? Ca să nu ne taxeze.

— Am înțeles. Altceva?

— Nu, asta-i tot. Îmi pare rău că am uitat că trebuia să te sun, și vocea i se înmuie, tensiunea din ea dispăruse întrucâtva. Dar... știi, e puțin jenant să fii scos din ședință de nevastă, ca să fiu sincer.

— Atunci nu te mai țin. Te iubesc, David!

— Și eu te iubesc, draga mea.

— Pa.

Anna puse jos receptorul, deși David începuse să mai spună ceva. Îi era teamă ca restul cuvintelor să nu strice efectul lui „Și eu te iubesc, draga mea”. N-ar fi putut suporta, nu astă-seară.

După aceea nu mai găsi nimic de făcut în afară de a-și pregăti o ceașcă de supă și de a se târî în pat, în speranța că somnul îi va vindeca durerea de cap. Ultimul lucru pe care-l făcu fu să găsească trusa de noapte a lui Juliet, cea în formă de pisică și cu fermoar, și să se întindă strângând-o în brațe. Îi plăcea cum mirosea. Parfumul lui Juliet.

∴

Sâmbătă se trezi mai devreme decât avea de gând și se chinui să-și aleagă o rochie. Până la urmă, se hotărî asupra unui deux-pieces albastru-închis și – cedând unui imbold subit – a unei pălării destul de îndrăznețe, sperând că prin contrastul celor două stiluri va merge la sigur.

Simțea faptul că se trezise devreme ca pe o virtute, dar în curând descoperi că virtutea, pe lângă faptul că își are răsplata în ea însăși, pretinde la rândul ei un preț anume.

Își parcase mașina și tocmai punea piciorul pe asfalt, când își ridică privirea, tocmai la timp pentru a vedea o fată ce arăta cu puțin mai mare decât Juliet ieșind pe ușa din față a locuinței lui Gerhard. Fata își puse geanta pe umăr exact în momentul în care și ea făcea același lucru.

Anna se ghemui la loc în BMW și urmări cum se îndepărtează gârbovită pe drum. Doamne, îi plac fetele tinere acum. *Doamne...*

Așteptă un timp înainte de a coborî din nou din mașină.

Când sună la ușă, cea care deschise fu, spre surprinderea ei, June: loiala, eficienta June, care era secretara lui Gerhard încă din vremea când aceasta își montase plăcuța de alamă, dar al cărei păr nu mai avea strălucirea de altă dată. June, infidelă

numelui său, devenise tomnatică[7].

— Bună, draga mea, spuse Anna.

— Îmi pare bine să te văd. Nu mă așteptam, în weekend.

Dintr-odată mintea Annei fii străfulgerată de un gând.

— Lucrează și sâmbetele acum?

— Nu prea des. O are pe fetița asta care i-a fost dată în grijă de tribunal, știți, una din *alea.*

Deci Gerhard nu trecuse încă la adolescente... Anna se simți mulțumită de această descoperire, fără să știe de ce și fără să-și fi dorit să se simtă.

— A, da. Din *alea...* Pot să urc?

— Sigur.

Cunoștea drumul; în trecut, intrase de multe ori în această casă cu fațada de cărămidă de un roșu țipător tocmai în Keats Grove. Gerhard refuza să se lase despărțit de iubitul său Hampstead; chiar tânăr și relativ sărac, găsise o mansardă sub acoperișul unei case de pe Fitzjohn’s Avenue unde să-și practice profesia de psihoterapeut. Anna cunoștea și acea casă. Uneori se simțea ca și cum ar fi știut dintotdeauna de unde să-l ia pe Gerhard Kleist.

Urcă treptele de stejar, savurând scânteierea lor mată ca prim semn al întoarcerii acasă, și deschise ușa biroului lui.

I se păru că intră în studioul unui maestru portretist din secolul al XVII-lea, ca Pieter de Hooch sau Francken cel Tânăr. Anna cunoștea aceste nume pentru că Gerhard le folosise ca să-i descrie efectul pe care-l căuta. Când cumpărase casa, cu zece ani în urmă, relația lor se afla pe un făgaș bun; prieteni, mai curând decât medic și pacient. Îl ajutase chiar să aleagă unele dintre stofele pentru decorațiuni. Gerhard era total ignorant în privința țesăturilor, îl interesa doar lemnul. Lumina intra în cabinetul lui aflat cu fața spre sud prin ferestre înalte, căzând pe parchetul de culoarea mierii așezat în spic. În dreptul ferestrelor se găsea o masă lungă de stejar palid, pe care erau așezate macheta pe jumătate finisată a unui galion spaniol și velele acestuia, croite și clădite într-un teanc pe care apăsa o bucată de abură, lemnul de cioplit preferat al lui Geihard. Șablonul, mandrina, calibrele și cleiul erau perfect aliniate, ca întotdeauna. Neprețuita lăută Laux Maler se odihnea în colțul ei obișnuit, rezemată de biblioteca masivă, ce acoperea în lățime

[7] Joc de cuvinte, în engleză: *june* = luna iunie (n.tr.).

și în înălțime un perete întreg. Da, totul rămăsese neschimbat; avu timpul să-și dea seama cu satisfacție de acest lucru înainte ca vocea lui unduioasă să-i dezmierde auzul.

— Bună.

Anna păși către el, cu tocurile ciocănind pe podeaua de lemn lustruit. Gerhard era numai în alb astăzi: cămașă de in cu gulerul descheiat, pantofi albi, până și cureaua pantalonilor albi era tot albă. Văzând-o că se apropie, se ridică din scaun și o așteptă cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile în buzunare, privind-o. Deși avea numai patruzeci și șase de ani, atitudinea lui respira autoritatea neînduplecată a unui patriarh.

— Parcă ai fi Coco Chanel, spuse, în pozele ei de tinerețe. Șicul personificat, doar o idee mai dulce.

Ea simți cum i se golește pieptul de aer și râse:

— Întotdeauna știi ce trebuie să spui, nu-i așa?

— Da, răspunse nestingherit. Deși pentru așa ceva îți trebuie exercițiu.

Și, Doamne, era atât de drăguț, de minunat. La fel de rafinat ca-ntotdeauna.

— A trecut ceva timp, spuse Anna, iar glasul îi sună artificial de limpede, ca al unei văduve pregătindu-se să spună: „Nu te întorci după slujbă?”

— Sunt tot timpul extrem de ocupat. Și…

— Fără dezvinovățiri. Nu astăzi. Dar June spunea că lucrezi, sigur nu te deranjez?

— Sigur că nu. Liniștește-te.

— O, Doamne. Acum ai să-ncepi din nou să-mi clasifici aprehensiunile.

Anna își ridică palma cu gestul solemn al cuiva care începe o predică.

— Freud spunea… sau era Jung? întotdeauna-i încurcam.

— Sunt Pești, de fapt.

— Doi pești înotând în direcții opuse, ce descriere adecvată.

Și râseră amândoi, bucuroși că gheața se spărsese, deși, sigur că era Pești, ziua lui pica pe 3 martie – există lucruri pe care le transcrii inevitabil dintr-o agendă în alta, oricât ar fi de inutil.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă îngrijorat. Când am vorbit la telefon mi s-a părut că simt un regres. Se pare că am pierdut ceva teren.

— *A, am* pierdut, zău? se posomorî Anna. Da, ai dreptate. Dă-

mi, dă-*ne*, dă-i lui *noi* ceva de băut, te rog.

— Bună idee. Stai puțin.

Dispăru la toaletă, iar Anna cercetă distrată macheta galionului.

— Care-i problema, tot la velatură ai rămas? strigă.

— Timpul, dușmanul a toate câte sunt.

Kleist aduse o tavă pe care se aflau două pahare prelungi și o sticlă de șampanie Laurent Perrier Ultrabrut. Turnă în pahare vinul spumos, extrem de sec, și le lăsă să se liniștească o clipă înainte de a atinge umărul Annei.

— Poftim.

— Știi că ai o memorie de elefant? Nu uiți niciodată.

— Sigur că nu.

— Nu mai prea beau Laurent Perrier în ultima vreme.

Kleist zâmbi și își ridică paharul:

— În sănătatea ta!

— Și a ta. A gusturilor tale perfecte. Ca întotdeauna.

Se așeză pe scaunul lui special fără spătar. Câteva clipe, Gerhard o urmări cum se clatină pe scaun înainte și-napoi, în căutarea indiciilor, încercând să le analizeze. Apoi spuse:

— Câte de rău ne simțim?

— Tu ce crezi?

— Nu prea bine.

— Nu e adevărat, spuse Anna, aruncându-și capul pe spate pentru a-și da părul din ochi și punând paharul pe tavă cu zgomot. Noi, cum zici tu… ne simțim din ce în ce mai bine de la ultima ședință. În ultima vreme am fost doar puțin depășită de evenimente, asta-i tot.

— La serviciu?

— La serviciu, da… Oftă. Juliet mă calcă pe nervi.

— Ca de obicei?

— Da.

— De câte ori trebuie să-ți spun? Faptul că o *persoană* este din întâmplare copilul tău…

— Nu garantează că va deveni o ființă umană minunată, știu. Dar este un copil atât de dificil.

— Așa sunt unii oameni. Este cu siguranță doar o fază pe care o va depăși. Adolescența e un chin mai ales pentru adolescenți.

— Mai ales pentru cei din preajma ei, vrei să zici.

— Va crește și totul va trece.

Văzând că Anna tace, Gerhard întrebă:

— Și ce anume mai merge prost?

— O... David nu e niciodată p*e-aproape,* nu știu cum. Nu e cum era.

Kleist îi reîmprospătă paharul, fără a aștepta să fie rugat.

— A fost avansat în postul acela nemaipomenit acum o lună. E într-un fel de comitet permanent, ceva ultrasecret, intri în el și l-ai prins pe Dumnezeu de picior. Problema e că a rămas și cu celălalt serviciu, iar comitetul se întrunește în fiecare zi. Sau așa cred. În unele weekend-uri se trambalează toți la țară și... of, nu știu. Îl iubesc atât de mult.

— Încă?

— Da, încă.

Tăcu. Apoi, sesizând tâlcul remarcii, întrebă:

— De ce te miră? Cum nu îi răspunse imediat, Anna își ridică privirea de la fundul paharului pentru a găsi pe fața lui o expresie indescifrabilă.

— Știai la ce te înhami când te-ai căsătorit cu el, spuse Kleist repede.

— Da, m-ai avertizat.

— Cu delicatețe, sper.

— N-ai fost niciodată de acord cu mine în privința lui David, așa este?

Kleist ezită.

— Cred că puteai găsi ceva mai bun.

— Puteam, pe atunci. Înainte de a ajunge să-l cunosc pe David mai bine – îi zâmbi afectuos – dar tu nu erai genul care se căsătorește.

Dorise s-o spună în treacăt, dar refuzul lui de a-i întâlni privirea o făcu să înțeleagă că era datoria ei de a curma situația stânjenitoare pe care singură o crease.

— Ce-a spus Seppy la telefon?

— A fost încântat. Aceeași masă, aceeași oră.

— Ești un înger. Într-adevăr, astăzi arăta ca un înger bronzat, respirând forță prin toți porii. Simțeam nevoia să vorbesc cu tine, Gerhard. Sper că nu mă folosesc de tine. Am păstrat distanța în ultimii doi ani, nu-i așa?

— Presupun că ai avut un motiv puternic care să te determine să o păstrezi.

— Într-un fel. Nu i-am spus niciodată lui David de ședințele de

psihoterapie. Așa m-ai sfătuit și te-am ascultat, deși de multe ori mi-a venit să-i spun. Pentru că, într-un fel, a-mi trăi viața după principiul vaselor comunicante a devenit la un moment dat... ei bine, prea greu. Poți înțelege asta?

— Cu ușurință.

— Cred că, în fond, singurul motiv pentru care am venit la tine este faptul că David e plecat, înțelegi? Și mă simt oarecum de doi bani. Ca și când m-aș ascunde de el.

Așteptă un imbold pentru a continua, dar el nu spuse nimic. Până la urmă, își luă inima-n dinți și îl privi fix:

— Am nevoie de ajutor.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

— Sunt îngrijorată. Nu, nu îngrijorată. Mă tem.

— De ce anume?

— Să nu-l pierd pe cel pe care-l iubesc.

PATRU

David Lescombe lăsă telefonul să sune de douăzeci și șapte de ori înainte de a închide, lucru pe care-l făcu punând receptorul în furcă cu o grijă aproape respectuoasă, ca și cum ar fi fost extrem de preocupat de conservarea în bună stare, până la sfârșitul lumii, a aparatelor companiei britanice de telecomunicații. În spatele său, oamenii ieșeau din sala de mese câte unul sau câte doi, distrăgându-i atenția cu murmurul vocilor de la problema lui: ce era de făcut, având în vedere purtarea ciudată a soției lui? Când o mână i se așeză pe braț, el se întoarse cu spatele la telefonul public, aprobând tocmai la timp un zâmbet neutru.

— Cred că și eu ar trebui s-o sun pe-a mea. Apucăturile tale romantice ne fac un prost renume nouă, celorlalți.

Cel care rostise acestea era un galez gras, puțin trecut de cincizeci de ani, evident satisfăcut de faptul că era silit să-și petreacă majoritatea weekend-urilor departe de obligațiile familiale și ale artei grădinăritului. În timp ce David se gândea la un răspuns, li se alătură o femeie, mult mai tânără decât amândoi.

— Lasă-l în pace, spuse ea caustic. Cred că e minunat ce face.

Dacă ar fi mai mulți ca el... Iar tu, vino-ncoace. Îl prinse de cot cu o mână pe David, iar cu cealaltă îl strânse. Vreau să știu totul despre C.C.O.N.

— Mulțumesc, Sylvia, murmură David, în timp ce ea îl dirija mai departe pe hol.

— N-ai pentru ce. Am sărit în apărarea ta pentru că are dreptate: *ești* romantic și ador lucrul ăsta.

David se înroși.

— E totul în regulă? Arăți cam tras la față.

— Da, n-am nimic. Nevastă-mea uitase de un comision și i-am adus aminte, asta e tot, răspunse cu voce fermă. Dar văd că se intră...

— Baftă. Și, apropo, te invidiez.

— Doamne, iartă-mă, de ce?

— Mie nu mi-a oferit nimeni un bilet pentru Vancouver.

— Nici mie.

— Nu fi așa de sigur. Specializarea ta le convine de minune. Dă-ți toată silința astăzi și – cine știe – poate ajungi titular în unsprezecele pentru acest turneu. Pe curând.

David râse, dar era neliniștit. Al treilea weekend al său la „Crisalida", prima lui lucrare. Nu era încântat de ideea de a-i înfrunta pe reprezentanții puterilor transatlantice care-l așteptau în sala de conferințe, mai ales că cea mai importantă preocupare a lui nu era Consiliul Montebello din 1983 și efectele sale pe termen lung asupra controlului și comenzii operațiunilor nucleare ale N.A.T.O. (subiectul dizertației lui), ci locul unde s-ar fi putut afla Anna.

În timp ce stătea la coadă la ușa electronică, așteptând ca tipul cu securitatea să-i examineze legitimația și să-l caute pe listă, trecu în revistă mai multe ipoteze lesne de formulat. O prietenă. O expediție pentru cumpărături. Un caz urgent, reclamând prezența ei la tribunal.

Într-o sâmbătă? Și de ce nu telefonase în port, așa cum o rugase?

În timpul pauzei de cafea, se învârtise în jurul cozii, gândindu-se dacă s-o sune sau nu pe Anna. Pe de o parte, s-ar fi putut gândi că telefonează ca să verifice dacă luase legătura cu portul și ar fi putut lua asta drept o dovadă de lipsă de încredere. Pe de alta, păruse destul de deprimată cu o seară înainte și avea nevoie să-i ridice moralul. Până la urmă, formă numărul din

Islington. Pentru că nu răspundea, se decise să întârzie încă două minute prețioase la lucrările Comitetului, telefonând la Brigton el însuși. Nu îi răspunseseră. Vă așteptăm aici. Doamna Lescombe nu a contramandat nimic.

Își aminti că îi spusese limpede că va lucra acasă tot weekend-ul.

Aseară, la telefon, David se trezise spunându-i de mai multe ori că o iubește, genul de declarație care nu-i venea prea des pe buze. Dar Anna închisese înainte ca el să termine, ca și cum o preocupa ceva mai important. Purtarea ei părea iresponsabilă și irațională.

David se simțea tras pe sfoară, era furios și n-avea deloc nevoie de toată bătaia asta de cap. Aici se afla încă în perioada de probă: legat de „Crisalida”, dar nu parte integrantă a ei. Biroul politic avea „membri supleanți”; formula i se relevă ca fiind utilă. Comunicarea pe care urma s-o susțină ar fi putut să-i schimbe statutul din supleant într-unul de-ai lor, cu drepturi depline. Știa cum se fac astfel de lucruri. Dacă avea să aibă o prestație bună, ar fi urmat o schimbare subtilă a atmosferei. Dintr-odată, ar fi fost admis. Și, cu toate că protestase mai înainte, era sigur că Sylvia avusese dreptate: ar putea chiar pleca la Vancouver, ar putea fi martor la cea mai importantă, întâlnire la vârf între superputeri din ultimul deceniu. Dar, pentru moment, era doar un spectator.

Rătăcind, privirea i se opri pe pistolul din tocul aflat la șoldul tipului cu securitatea. Nu era doar un joc. Era realitatea.

Tipul îi examină legitimația și îl privi, apoi se uită la poză, îi returnă documentul. David intră în ceea ce cândva fusese o sală de clasă spațioasă, în vremurile în care clădirea adăpostise o școală, și își croi drum către tribună. Așezându-și notițele pe pupitru, își dori ca auditoriul să îl vadă așa cum încerca el să i se înfățișeze: un funcționar guvernamental calm, plin de profesionalism, foarte muncitor, înscris pe o traiectorie ascendentă în cariera lui. *Comitetul „Crisalida”... din care făcea parte el, David Lescombe.*

Aproape.

Oare unde plecase Anna?

Își drese glasul. „Doamnelor și domnilor”…

Imediat ce murmurai din sală se stinse, David se trezi ținta unor priviri foarte pătrunzătoare. Ezită un moment, apoi începu:

„Scopul acestei comunicări este de a analiza câteva implicații ale hotărârii luate la Consiliul de la Montebelle cu privire la reducerea stocului de focoase, în perspectiva recentelor evoluții ce au avut loc în structura de comandă așa-zis „răsturnată”. Intenția mea este de a urmări trei aspecte…”

Îl ascultau oare? Va fi în stare să răspundă întrebărilor la sfârșit?

„În primul rând, este de examinat transformarea conceptului Luptei Aer-Sol datorită așa-zisei revoluții a lui Gorbaciov”… *Ce se întâmplase cu Anna?*

David și-o smulse cu brutalitate din minte.

CINCI

După prânz, vremea se răci, făcându-i să se întoarcă în grabă la Hampstead, cu gândul la focul din șemineu. Anna protestă când Kleist scoase la iveală o sticlă de Rioja de culoarea prunei; el însă o făcu să-și uite scrupulele. „Din rațiuni medicale”, după cum o asigură glumeț.

În timp ce beau, Anna sfârși povestea anilor din urmă. Din cauza gustului puternic și persistent al Riojei, nu simți sedativul slab pe care Geihard i-l dizolvase în pahar.

— Înțeleg de ce te simți deprimată, conchise el când istoria se sfârși.

— Dar să mă scoți din starea asta…

— A, da, asta-i altceva. Ți-a trecut prin minte să reluăm ședințele, pentru câtva timp?

Ea îi zâmbi privindu-l în ochi, dorind să îndulcească nu-ul, care simțea că îl va răni.

— Sincer să-ți spun, nu cred că e o idee bună. Mi-e suficient să stăm aici și să trăncănim.

— În trecut nu te-a ajutat terapia?

— Nu m-a ajutat? Nu-și dădea seama dacă Gerhard glumește sau nu. Când ne-am văzut prima dată, eram o epavă. O epavă de la A la Z. Și uită-te la mine acum: avocat de succes, căsătorită, merg la lucru în fiecare zi ca orice om normal.

Își înăbuși un căscat.

— E meritul tău, Gerhard.

— Nu. Al tău.

— Termină! Tu m-ai salvat, Gerhard. Și mai întrebi dacă terapia ta m-a ajutat!

— Atunci câteva ședințe n-au să-ți facă niciun rău. La urma urmelor, te-ai întors să-ți cauți trecutul. Cei mai mulți pacienți simt nevoia s-o facă, nu există în teorie niciun stigmat care să fie atașat acestui fapt.

— Nu, Gerhard.

— Uite, ai trei zile libere săptămâna viitoare. E mai mult decât îmi trebuie ca să…

— Aveam de gând să plec, de fapt. La Paris, m-am gândit să mă duc la Paris. Sau să-mi văd de treburile pe care le am acasă și pe care le-am neglijat în ultima vreme. Mașina trebuie dusă la service, garderoba nu e pusă la punct…

— Pari speriată de ideea de a reîncepe. Așa este?

Anna scutură din cap, evitându-i privirea.

— Mai ții minte ce-ți spuneam, că un hipnoterapeut nu își poate determina pacientul să săvârșească lucruri care nu-i stau în caracter.

— Mai țin minte.

— Dacă ți-aș cere să omori pe cineva sau să furi, ai refuza, fie că te afli în transă, fie că nu.

Anna zâmbi, fără însă să reacționeze în vreun fel. El îi studie expresia timp de câteva momente, înainte de a continua:

— Cum merg exercițiile de relaxare?

— Nu prea bine, oftă ea, le simt lipsa.

— De ce? Doar te învățasem câteva procedee de autohipnoză.

— Da. Era atât de reconfortant. Asta, mai mult decât orice, m-a schimbat, știi? Ori de câte ori eram deprimată, îmi aminteam că pot să mă retrag în acea lume minunată, numai a mea… dar…

— Dar ce?

— Le-am lăsat baltă – căscă din nou –, iartă-mă, m-a apucat somnul dintr-odată.

Kleist lăsă tăcerea să se prelungească, așteptând ca ea să continue prima. Cum însă nu vorbea, trebui să spună:

— Cred că aș putea să te fac… s-o iei de la capăt. Doar autohipnoza sau, mai bine zis, exercițiile de relaxare.

— Nu știu.

— Gândește-te la un motiv serios pentru care n-ai face-o.

— Încerc doar să mă bizui pe mine însămi și numai pe mine, asta-i tot. Deși, ca să fiu cinstită…

— Da?

— Cel mai mult îmi lipsesc transele acelea.

Se întoarse pe jumătate către el, evitând să continue mișcarea, pentru ca ochii să nu li se întâlnească, și rosti:

— Dacă spun da, pot ajunge unde eram într-o singură ședință? Numai într-una?

Kleist zâmbea larg.

— Numai într-una. Poți pleca liniștită la Paris luni. Vin cu tine, dacă vrei.

— Și asta face parte tot din terapie? Anna zâmbea cochet.

— Fără discuție. Cum ea încă șovăia, o îndemnă:

— Hai sus.

După care se ridică în picioare.

Fraza suna ca o invitație în pat, ceea ce și era, în felul ei. În camera de consultații, Kleist avea o canapea Corbusier în formă de Z, cum nu se poate mai potrivită pentru a induce acea relaxare care constituie primul pas către uitare de sine. Anna trebui să-și adune tot curajul pentru a se așeza pe divanul dureros de familiar, impregnat de amintiri, dar imediat rutina de altă dată puse stăpânire pe ea fără să-și dea seama, așa cum încaleci pe o bicicletă după ce ani la rând te-ai suit doar la volanul mașinii. Se cuibări, căutând o poziție confortabilă a mâinilor și a picioarelor. Când o găsi, privi în jos, atentă la fiecare amănunt. Nu crezuse niciodată că va mai revedea acest loc.

Era o cameră încântătoare. Nu pentru că îl ajutase s-o aranjeze, ci pentru că el trăia aici și totul devenise parte din el. Lemn peste tot. Ajunsese maestru în arta cioplitului încă din tinerețe; Anna își aminti cum putea să realizeze o linie perfect dreaptă fără niciun instrument ajutător, avea ochi pentru așa ceva, iar mâna, desigur, îl asculta, pentru că toți și toate pe lumea asta îl ascultau pe Gerhard.

Kleist își trase un scaun aproape de ea.

— Uită-te la mine.

Anna îl privi. În câteva clipe, nu mai avea mâini, picioare, corp, cap; numai ochi. Plutea, nu, nu era bine spus, era suspendată în lichid amniotic, lipsită de greutate, iar ea, adică perechea de ochi, era absorbită de o altă pereche de ochi, de un

albastru palid asemănător cu curaçao.

El începu să se tânguie însuflețit, cuvintele cădeau asupra ei ca ploaia în serile de vară, amară și tristă, ca un bocet de mort; bocet care era singurul lucru fix din existența ei, cu excepția lui David, din ziua când, aproape cu șaisprezece ani în urmă, îi luase mâna și îi spusese: „O să fie bine. Îți promit”.

— Cazi tot mai adânc și mai adânc într-o transă înviorătoare, odihnitoare, mai adânc, mai jos, cazi, până când pleoapele-ți sunt atât de grele, încât nu poți să le ridici, nu poți să deschizi ochii, și când ajungi să simți acea greutate vreau să-mi faci un semn cu degetul mijlociu al mâinii drepte… așa, bine… și când ți-o voi cere, vreau să-ți deschizi pleoapele grele, grele, să clipești o dată, numai o dată, acum… și încă o dată… acum…

Cât timp se simțise căzând, căzând, Alice în Sălașul Iepurelui Alb, jocul o amuzase, în curând avea să înceapă să numere… atât de normal. Atât de liniștitor. Nu fusese o greșeală să se întoarcă, la urma urmei, aici.

— Poți să deschizi ochii, Anna. Rămase nemișcată, privind în holurile pline de licoare, acum luminate dinăuntru. Când, în fine, el se ridică în liniște și ieși din câmpul ei vizual, ea nu se mișcă niciun pic.

Capul îi era așezat în așa fel încât putea vedea, altă lăută de-a lui, aflată într-un suport și protejată de un geam. El o făcuse. Pentru că Gerhard era nu numai interpret la lăută, ci și lutier. Anna cunoștea această lăută. El îi povestise totul despre ea, cu multă vreme în urmă. Molid pentru cutia de rezonanță, sicomor pentru gât; placa de sunet din cedru, iar griful din trandafir; pentru prăguș, lemn de păr și prun pentru cuie; corzi de intestine; totul asamblat cu clei de oase; un ferăstrău de bijutier; dăruire și dragoste. Minunata lăută se mări acoperindu-i întregul câmp vizual, până când nu mai fu conștientă de nimic altceva.

Uneori, ca și acum, folosea instrumentul pentru a focaliza atenția pacientului, dar în mai multe rânduri cântase la el pentru a o alina, pe vremuri, înainte ca ea să înceapă să îl vadă altfel. Anna se întrebă visătoare dacă Gerhard realiza în ce măsură ajunsese să deteste această lăută, care o trimisese pe draga ei prietenă Robyn pe cele mai înalte culmi ale extazului…

Dungi consistente de lumină se proiectau prin ferestre, dându-i de știre că soarele apunea. Dintr-odată razele dispărură

și îl auzi pe Gerhard spunând:

— Vezi ceasul de la încheietura mea, Anna?

Ea îi privi mâna.

— Da.

— E un Omega.

Timp de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi toate membrele părură să i se relaxeze, în felul în care se destinde un trup care a pierdut bătălia cu moartea.

Kleist lăsă să-i scape, încet, un oftat. Cel mai mare obstacol, temerea care-l ținuse treaz în fiecare dintre nopțile ce trecuseră de la vizita lui Vogel, era acum în spatele lui. În ciuda celor doi ani cât nu se văzuseră, ea rămăsese într-un sens tot creatura lui.

— Anna, spuse calm, trecând la căpătâiul ei, mă auzi?

O pauză lungă.

— Da.

— „Omega” e același acum ca întotdeauna. Când te vei trezi, nu-ți vei aminti nimic din ceea ce s-a petrecut între momentul când am rostit cuvântul „Omega” și momentul când voi rosti celălalt cuvânt, cunoscut numai ție. Ai înțeles?

Trecu o jumătate de minut. În acest timp, Anna nu făcu nicio mișcare și nu scoase nicio vorbă. La urmă, Kleist se ridică și făcu câțiva pași prin cameră.

— Anna, murmură.

Cum ea încă nu răspunse, își scoase batista din buzunar și se șterse pe mâini cu ea. Trebuia să meargă. *Trebuia.*

— Da.

Se opri la jumătatea pasului și se răsuci în loc; nu era sigur dacă auzise ceva. Ochii Annei era închiși, buzele ușor depărtate. Kleist nu mai ezită și își reluă locul la capul ei.

— Tot ce spun acum ai să-ți întipărești, în adâncul minții, și ai să dai ascultare instrucțiunilor pe care ți le voi formula, ai să răspunzi întrebărilor pe care ți le voi pune. Ai înțeles?

O sprânceană a Annei se ridică supărată; deschise gura, o închise la loc.

— Da, șopti.

— David are un seif acasă. A fost livrat acum trei săptămâni. Știi să deschizi acest seif?

După încă una din acele pauze nimicitoare pentru nervii lui, Anna scutură din cap.

— Există o problemă. O problemă serioasă. Dintr-un motiv oarecare nimeni nu știe să deschidă în momentul de față seiful. David spune că există o defecțiune la sistemul de închidere. Dar cei de la Externe și Commonwealth cred că a uitat cifrul. Știm amândoi că e ridicol, nu? David n-ar fi în stare de așa ceva.

Se opri, studiindu-i fața, dar nu-și dădu seama ce efect aveau vorbele lui.

— Șefii lui David au nevoie disperată de ceea ce se găsește în seif, chiar acum. Siguranța națională depinde de asta. Tu ești ultima noastră speranță. L-ai urmărit vreodată pe David deschizând seiful?

Într-un sfârșit, Anna dădu din cap.

— Atunci este posibil ca, sub hipnoză, să-ți amintești mișcările pe care le-a făcut. Există o tastatură pătrată montată pe ușă; nouă cifre și un zero, plus alte două taste. Întoarce-te la ziua în care l-ai văzut pe David deschizând seiful. Descrie-mi ce făceau degetele pe tastatură.

Anna nu rosti niciun cuvânt.

— Crede-mă, nu ți-aș fi cerut să faci acest lucru dacă n-ar fi urgent. La ușă așteaptă funcționarii guvernamentali, care sunt nerăbdători să afle dacă ne poți fi de ajutor.

Ea continua să tacă. Kleist își coborî vocea:

— N-ar trebui să-ți spun asta, dar cariera lui David e în cumpănă. Superiorii lui sunt furioși. Îl învinuiesc de a fi uitat cifrul. Știi și tu, știu și eu că nu au dreptate, ci David. Așa că poți să-l salvezi. Dar pentru asta – și rămâne între noi – *trebuie* găsit un mod de a deschide seiful.

— Da.

Vocea îi era slabă, deși de astă dată mai fermă. Kleist, simțind o notă de aprobare, își șterse fruntea ușurat. Sora lui, Ilsa, mai avea totuși un viitor în față. Gerhard nu avea decât să rămână calm, să se păstreze pe făgaș.

În timp ce aștepta ca amintirile să iasă la iveală din subconștientul Annei, deschise un carnet și desenă niște pătrate pentru a reprezenta tastatura pe care o descrisese cu câteva minute în urmă, gata să noteze cifrul „Crisalidei”.

ȘASE

Telefonul începu să sune chiar când Anna deschidea ușa din față a casei. Se repezi să răspundă.

— Anna? Tu ești?

— David? O am…

— Unde ai fost?

— Pe afară. De ce, s-a…

— Am sunat toată ziua. N-ai dat telefonul acela în port, ai uitat să pornești robotul, am stat încordat tot timpul. Draga mea, ce-i cu tine?…

Anna se sprijini de perete, încercând să-și calmeze durerea de cap și să se limpezească.

— … Doar mi-ai spus că ți-ai luat de lucru acasă în weekend.

— Bun, răspunse ea. Calmează-te.

— *Sunt* calm.

— Am o migrenă.

— Păi, atunci nu bea prea mult diseară.

— Și de ce, mă rog? izbucni ea. E sâmbătă, știi? Doar n-ai să-mi spui că tu nu bei, tu și ceilalți, acolo, în nenorocitul acela de Midhurst al vostru.

— Anna! *Niciodată* să nu mai spui așa ceva la telefon. Linia asta nu e chiar atât de confidențială.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit. Nu, n-am telefonat în port. Am uitat. *La dracu', la dracu', la dracu'!* Îmi pare rău. Altceva?

— Hei, ascultă-mă, sunt eu. Mă mai ții minte? Sunt David, soțul tău. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Am nevoie de puțină liniște, asta-i tot, spuse ea, după care făcu o pauză. S-ar putea să plec la Paris luni. Pentru că David nu răspunse imediat, se repezi: Ce nu-ți convine în treaba asta?

— Îmi convine, dar…

— Vorbești de parcă ar fi sfârșitul lumii dacă am uitat să dau un telefon. Ei bine, află că am și eu problemele mele. Vineri am pierdut un proces. Iar Juliet a fost o scârboasă la telefon.

Lacrimile îi șiroiau acum în voie pe față.

— Iar tu, David, tu te îndepărtezi de mine, îmi contabilizezi eșecurile…

— Draga mea, nu e deloc adevărat.

— Atunci pentru ce m-ai sunat astă-seară? Pentru că am uitat să telefonez în port, nu-i așa?

— Ascultă. Și eu am avut o zi groaznică. Și eu…

— „Și eu, și eu, *și* eu”! David, sunt doi de „și eu” în casa asta. Sunt în ultimul hal. Și când îți spun, nu-ți pasă.

— În ultimul hal!? Ești un avocat de succes, frumoasă, bogată, ai un soț care te iubește… Ce anume îți lipsește?

— *Timpul*! Timpul în care să fiu cu tine din când în când, așa cum eram pe vremuri.

— În weekend-ul următor, îți promit. În cazul în care te întorci de la… Paris sau de oriunde erai…

— Ai promis și că în weekend-ul ăsta…

— Of… Of, uite, încearcă să te liniștești, da? Și când te rog să faci ceva, să…

Anna trânti telefonul. Receptorul căzu pe podea. Păși peste el, în drum spre bucătărie, unde își făcu un Bloody Mary, amestecând votca și sucul de roșii în proporții fatalmente greșite. O parte din ea își dădea seama că băutura îi va face rău, o parte însă dorea și își dorea cu ardoare să îi simtă gustul. Va bea numai un pahar, apoi se va putea apuca de acel lucru, atât de important, oricare-ar fi fost el. A, da: seiful…

Bău un al doilea pahar aproape fără să-și dea seama. „La dracu’ cu David. Ce-l apucase să vorbească cu ea într-un asemenea hal?” Până cu o clipă în urmă își ținuse capul în mâini, legănându-și-l, dar acum îl ridică și strigă, privind fix în tava:

— Nu ți-e *rușine*? După care se ascunse în propriile lacrimi.

— *Ție* nu ți-e rușine? auzi o voce murmurându-i în cap. Ai băut prea mult, ești făcută praf… dar nu rezolvi nimic dacă îl repezi pe David. Sau greșesc?

Ciudat. Nu auzea numai această voce în cap, mai erau și altele, vorbind toate în același timp…

Anna se ridică și se șterse la ochi. Știa că are ceva de făcut. Dar, mai devreme, nu putuse să-și amintească ce, iar acum lapsusul îi revenise – încă una din acele înfricoșătoare pete albe. Într-un moment se afla în bucătărie, în următorul se descoperi intrând în birou, fără să știe cum ajunsese acolo. Desigur, lucrul acela important. Seiful. Nu înțelegea de ce era atât de important seiful. Seiful lui David. Chiar nu avea voie să se atingă de seiful lui David fără permisiunea lui David? Se clătină. Își ridică o

mână la frunte. Să doarmă. Simțea o nevoie acută să se bage în pat. Lăsă seiful. Mâine.

Patul.

Seiful.

Pumnii i se încleștară singuri, iar ea și-i ridică la tâmple într-o încercare de a înăbuși bătaia monotonă de tobă, care o scotea din minți.

„David, unde ești?”

„De ce nu ești aici?”

Încă o pată albă în memorie. Anna își veni în fire sus, așezată pe pat. Cât timp fusese „dusă”, își făcuse o cafea, pare-se. Își duse ceașca înapoi în bucătărie, o spălă, se șterse pe mâini, agăță corect și îndemânatic șervetul în cârligul lui. Puse ceașca de Delft la locul ei obișnuit, în bufetul de pin vărgat, umplând astfel inesteticul loc gol din șir. Capacitatea ei de a continua să funcționeze după alcoolul îngurgitat în timpul zilei îi depășea până și propriile așteptări. „Dacă e un lucru pe care-l înveți la tribunal, obișnuia să le zică prietenilor, acela e să bei”. Bancurile Annei! răspundeau aceștia admirativ. Deșteaptă. Spirituală. *Face toate paralele.*

Răsturnase telefonul când sunase David. Dintr-odată, i se păru foarte important să pună receptorul la loc în furcă. Multă vreme, rămase așezată pe treapta cea mai de jos, privind fix la aparat și încercând fără succes să-și dea seama de ce acesta devenise brusc atât de important pentru ea.

Apoi fu din nou în dormitor, punându-și cămașa de noapte. Ceea ce însă nu era bine, pentru că ar fi trebuit să se ocupe de seif, de dragul lui David, doar că nu-i prea păsa de David, acum. Mâine. Orice-ar fi fost, putea aștepta până mâine.

După ce se băgă în pat și își găsi locul, mintea îi rămase totuși în stare de funcționare. Afară, în scuarul întunecat, un trecător sau poate vreun animal se împiedică de niște sticle goale de lapte. Anna își ridică o clipă capul, pentru a asculta, dar zgomotul nu se repetă. Londra părea ciudat de tăcută, deși Anna putea auzi ecoul traficului, amestecat cu voci, care se păstrează întotdeauna undeva, la marginea conștientului, în orice metropolă.

Vederea i se încețoșa. Ținu ochii închiși, apoi îi deschise și se sili să fixeze obiectele din apropierea ei. Probabil se îmbolnăvise de ceva, presupuse confuz că nu erau numai efectele „de după”

ale alcoolului. O gripă… tocmai acum, când își aranjase câteva zile libere.

Mintea începu să-i colinde din nou, urmând ochii. Camera era aproape în întregime albă. David o încurajase să facă tot ce-și dorea în casă și dormitorul alb fusese găselnița ei favorită; dar el, David, ce credea despre asta? Se simțise oare vreodată în acest dormitor ca într-o închisoare? Felinarele portocalii de afară transformau ramele din mijloc ale ferestrelor în fâșii de umbră, vărgându-i patul cu negru, astfel încât o clipă chiar se simți într-o celulă.

Era atât de obosită. De ce, atunci, nu putea să doarmă? Numai de nu i-ar *plesni* capul?

Luă un somnifer.

Pilulele erau în sertarul de sus al noptierei. Scoase capacul cutiuței și îi vărsă conținutul pe cearșaf. Vorbele lui David îi răsunară în minte; *avocat de succes, frumoasă, bogată, cu un soț care te iubește… ce-ți mai poți dori*? Anna luă una din tablete și începu s-o mestece, incapabilă să înfrunte gândul de a coborî din pat și de a se duce să-și ia un pahar cu apă.

Nu putea să-și țină capul sus. Îi cădea tot timpul în față. Totuși, propriile gânduri nu o lăsau să se odihnească.

Ar trebui să ia un somnifer.

Mâine, întâi și-ntâi, va trebui să se ocupe de seif. Numai dacă îi trecea durerea de cap, era în stare să facă, poate, ceea ce trebuia făcut astă-seară, înainte de a se culca.

Nu. Era prea obosită.

Degetele îi întâlniră ceva mic și rotund, pe cearșaf. Poate o pilulă ar ajuta-o să doarmă…

∴

Telefonul sună.

Anna rămase suspendată într-o altă lume, într-un tărâm al întunericului desăvârșit. Nu voia să se întoarcă acolo. Telefoanele care sunau n-aveau nimic de-a face cu ea. Totuși, avu o senzație de suferință acută; auzea, iar mintea îi comanda să se întoarcă de pe acel tărâm.

Telefonul sună.

Același apel? Sau era mai târziu?

Patul i se părea prea tare și o tortura cu materialitatea lui. Își schimbă poziția și pentru prima oară identifică suferința ca fiind o durere de cap: zvâcnindă, orbitoare, provocându-i greață.

Telefonul sună.

Se trezi cu un singur cuvânt în prim-planul rațiunii, iar acel cuvânt era „seif.

Mâna dreaptă apucă receptorul, îl ridică din furcă. Nu voia să facă asta, dar deja se întorsese în lumea reflexelor condiționate, unde telefoanele sunt ridicate pur și simplu pentru că așa se face.

— *Anna! Anna, pentru numele lui Dumnezeu, tu ești*?

Cunoștea această voce. Aparținea soțului ei.

— O, slavă Domnului! Anna, ce dracu' se-ntâmplă? Nu ți-e bine? Anna? *Anna*!

— Mi-e bi…

— Ce?

— Cred că am… dormit prea mult.

— Draga mea, știi cât e ceasul?

Anna nu deschisese ochii, dar prin vălul de suferință știu că era ziuă afară. Trebuia să spună ceva.

— Duminică dimineață…

— *Duminică*! E luni! Luni dimineață, ora șapte. Anna, *ce* ai?

Ea se ridică în capul oaselor și deschise ochii. Nimic. Orbise. Numai alb. Încercase să facă un lucru îngrozitor și nu reușise. Orbise. Justiție. Răsplată.

Albul se îndulci în tonuri de pastel. Anna se uită fix la ceasul deșteptător, până ce acesta își reconstitui conturul. Dormise peste treizeci de ore.

— Îmi pare rău… Luni. Ce prostie. Am lucrat până foarte târziu azi-noapte.

Nu înțelegea de ce simte nevoia să mintă și acest fapt o înspăimânta. Dorea cu disperare să-i spună lui David adevărul. Dar ceva mai puternic decât propria voință o împiedica.

— Am sunat acasă, n-ai răspuns… Anna? Draga mea, te rog *vorbește cu mine!*

— Sunt obosită. Asta-i tot. Sunt doar foarte obosită.

— Vin acasă.

Era cazul să se concentreze urgent. Anna deveni dintr-odată funcțională. Suferința se dilata și se contracta în craniul ei ca o inimă monstruoasă, care în curând va fi bolnavă, dar numai în curând, nu acum, nu acum…

— De unde suni? îl întrebă repede.

— Tot de la seminar. Anna, ești bolnavă. Sunt acasă în două

ore.

— Nu. Nu vreau…

— Te iubesc.

— *David*! Nu trebuie…

Dar pe fir se auzi sunetul tonului.

Puse jos receptorul. Timp de câteva clipe, rămase nemișcată, simțindu-se groaznic. Apoi aruncă într-o parte plapuma și sări din pat.

Bărbia i se lovi de podea cu un pocnet. Câteva secunde terifiante nu-și putu da seama ce se întâmplase. Deveni conștientă de o altă suferință, în picioare de data asta. Mușchii îi adormiseră odată cu tot restul, dar aveau nevoie de mai mult timp pentru a se trezi. Nu putea să se miște.

„Să nu intru în panică!”

Se ridică în capul oaselor, cu mare greutate și își sprijini spatele de perete. Trebuia să se ducă la baie. Să se târască.

Umilința acestui fel de a se deplasa o izbi brusc. În patru labe, ca un animal. Ajungând la baie, abdomenul începu să i se contracte, iar ea intră în panică, deoarece avea stomacul gol, dar părea să verse cantități infinite de bilă, acid, ceva cu un gust îngrozitor, care-i strepezea dinții, și nu se putea opri. Durerea devenise un monstru ce o poseda în întregime. Reuși să răsucească robinetul de apă rece al bideului și să soarbă o înghițitură. După ce o dădu afară și mai sorbi alte câteva, spasmele începură să dispară încet.

Aspirină. Nu, Alka-Seltzer. Găsi un pliculeț în dulapul cu medicamente și îl dizolvă într-un pahar cu apă. Dădu pe gât conținutul. Imediat îl vomă. Încercă din nou. De data asta, lichidul limpede, spumos îi rămase în stomac.

David va ajunge acasă curând. Acesta era gândul, singurul gând rațional, coerent, care o punea în mișcare. Avea prin urmare timp, dar nu prea mult.

Timp pentru ce? *Pentru ce*?

Anna se privi în oglindă. Părul ei blond, lung, atârna în șuvițe asemeni cozilor de șobolan, încadrându-i ovalul îngust al feței, ale cărei principale trăsături erau cearcănele negre din jurul ochilor abia mijiți. Se holba la arătarea din oglindă, așteptându-se ca aceasta să-și asume o viață, o voință a ei însăși.

Pentru că era o altă Anna, nu Anna cea dintotdeauna. Cineva care suferea de vise urâte, lugubre. Gerhard ar fi cu siguranță

interesat de aceste vise.

Seiful! În coșmar, deschidea seiful lui David și lua niște hârtii. Ea, avocatul, devenise hoț.

Anna se prinse cu mâna de chiuvetă, încercând să-și păstreze echilibrul. Poate că nu fusese un coșmar. *Dacă o făcuse cu adevărat*? Ajunse, nici nu știa cum, în birou și se așeză în scaunul rotativ al lui David. Nu putea să-și ia ochii de la seif, dar nici nu îndrăznea să se apropie de el.

N-avea ce căuta în birou.

Nu i se păru ciudat că această convingere i se relevase dintr-odată sau că știu exact ce să facă în continuare. Sus se afla o cămăruță pe care și-o păstrase în întregime pentru sine. Camera mea de croitorie, budoarul meu, obișnuia să le spună prietenilor, unde îmi primesc amanții de la *cinq* până la *sept* (ce mai râdeau!), locul care îmi conservă secretele, al meu, al meu și numai al meu.

Toată viața, încă de când mama ei o dăduse, își dorise ceva pe care să-l poată numi „al ei”.

Nimic nu se potrivea în această cameră strâmtă, dezordonată. Șezlongul era decolorat, perdelele prea-prea noi, mașina de cusut Singer aproape o relicvă, bătrânul scrin cumpărat la preț redus…

Smuci sertarul de jos al scrinului. O așchie i se înfipse în încheietura mâinii, dar ea abia o simți. Anna îngenunche, scotoci. Era acolo, dosarul voluminos, compact, în coperta lui de plastic gri, exact așa cum îl văzuse în visele ei de noaptea trecută.

Îl ridică. Specificația din colțul din dreapta sus, îi atrase atenția: „Strict secret”. Apoi, în stânga acesteia, formula bătută la mașină: „Exemplarul numărul… dintr-un total de șapte exemplare”, al cărui spațiu alb fusese completat de scrisul de mină al cuiva cu cifra „5”. Și, mai jos, la jumătatea paginii, un singur cuvânt, „Crisalida”. Asta era tot.

Cineva deschisese seiful. Dar în loc să fure ceea ce găsise înăuntru, pusese acel ceva aici, în bătrânul ei scrin. Oare de ce? De unde știuseră de sertarul ei ascuns, acela în care păstra scrisorile de la Juliet?

Puse dosarul la loc lângă teancul subțire de plicuri pe care putea fi văzut un scris de copil, știind că trebuia să telefoneze… cui trebuia să telefoneze?

Lui Gerhard.

— Bună, îi răspunse el cu o voce ciudată, subțire, care făcea ca salutul să sune a amenințare. Era nervos? De ce să fie nervos când vorbea cu ea?

— Anna, sunt foarte îngrijorat, te sun de nu știu când, iar tu nu răspunzi, ce…?

— Trebuie să mă ajuți. Am deschis seiful lui David. Am luat hârtiile din el. Le-am furat. Am furat dosarul lui David.

— *Tu* ai furat…?

— Eu trebuie să fi fost. Ajută-mă.

Chiar în timp ce vorbea își dădu seama că trebuia să-i explice totul, dar el păru să realizeze situația.

— Rămâi acolo unde ești. Nu vorbi cu nimeni la telefon până nu ajung la tine, cu *nimeni,* mă auzi?

— În cât timp…?

El însă închisese.

Anna puse receptorul în furcă. Se duse în sufragerie și se așeză pentru a aștepta. Timpul trecea. Se uita mereu la ceas. De fiecare dată când auzea o mașină încetinind în dreptul casei, se ridica în picioare, viind să se îndrepte spre fereastră pentru a privi, dar nu era în stare s-o facă. Pentru că dintr-o dată devenise de o importanță hotărâtoare ca Gerhard să ajungă înaintea lui David; o îngrozea gândul de a privi prin ochiurile perdelei și de a descoperi chipul *celuilalt,* acolo, jos.

Pierduse aproape orice speranță când auzi pe cineva urcând în grabă treptele de la ușa din față. Se auzi soneria. Anna se târî în hol.

— Cine e?

— Gerhard.

Îi deschise.

— Arată-mi, spuse el, trecând repede pe lângă ea.

Anna îl conduse la seiful din biroul lui David. Kleist se holbă la el.

— Ai spus că l-a deschis cineva.

— Da, eu.

— Dar ușa…

— Așa am găsit-o. Încuiată.

— Și hârtiile…?

Fără să-i răspundă, îl conduse până în camera ei de la etaj și deschise sertarul scrinului.

— Mi-era teamă de așa ceva, bombăni el. Sâmbătă erai foarte, foarte abătută.

— Da?

— Nu-ți aduci aminte?

Anna scutură din cap.

— Mi-am dat seama de asta în timpul transei. Ți-am cerut să uiți totul, dar eram foarte îngrijorat. Resentimentele pe care ți le-ai clădit împotriva lui David…

— Gerhard, de ce am făcut asta? îl întrebă ea pe un ton în care teama era evidentă. Sunt vindecată de ani de zile, nu-i așa? *Cum* am făcut-o? Spune-mi. Nici măcar nu știu cifrul seifului.

— De ce spui că l-ai deschis tu, atunci?

Își aruncă mâinile în lături, neajutorată.

— Cine altceva ar fi putut s-o facă?

— Spărgători. Spioni.

— N-ar fi pus hârtiile aici. Le-ar fi luat cu ei.

— Anna, dacă te încăpățânezi să susții că tu ai fost cea care…

— Dar *trebuie* să fi fost eu. Am visat totul. Îmi amintesc acum.

În timp ce vorbea, totul îi revenea în minte.

— Am auzit o voce interioară…

— O voce? Vorbești serios? Ai auzit voci?

Expresia cu care îl privi trăda o uimire crescândă.

— Da.

— Doamne, cât de proastă ești!

Fața i se albise. Anna își putu da seama cât de mânios era și lucrul acesta o surprinse, pentru că nu îi arătase până acum această față, vădit ostilă. Se uită o clipă la el, neputând să înțeleagă.

— Gerhard, cred că o să vărs.

Și fugi la toaletă. Când se întoarse, starea lui de spirit era alta. Studia dosarul, pagină cu pagină. Ușoara licărire pe care o avea în ochi îi spunea Annei că citește, citește într-adevăr. Se așezase, picior peste picior și cu spatele încovoiat. Când termină ultima pagină, își lăsă mâna dreaptă, cea cu care ținea dosarul, să-i cadă pe coapsă, păstrându-și bărbia sprijinită de palma stingă. Ochii îi erau aproape închiși. Semăna cu cineva care tocmai a ascultat Mozart pentru prima dată, a auzit glasul Domnului și viața i s-a schimbat.

Pe Anna o frapă un detaliu. Gerhard avea încă mănușile în

mâini, într-o cameră bine încălzită.

— Îți dai seama ce este aici? Vorbea fără a se adresa nimănui, dar Anna îl auzi.

— Nu.

— O, Anna, draga mea Anna – își ridica fața și o privi în ochi – ce-ai făcut?

— Dar *cum* am putut s-o fac? Nici măcar nu știu cifrul!

— Singura explicație posibilă se află în subconștientul tău. Vise, voci... Știe cineva sau bănuiește că ai putea intra în posesia acestui obiect?

— Sigur că nu.

Grimasa lui o înspăimântă.

— Când se întoarce David? Iisuse, de ce nu m-am gândit până acum, *când!*

Ea aruncă o privire la ceas.

— Curând. Spunea că pleacă de la seminar... Geihard, cred că ar fi mai bine să dispar pentru o vreme, ce crezi?

Kleist o privi lung. Ceea ce Anna tocmai spusese era exact ceea ce ar fi dorit el să audă și totodată contrariul a ceea ce se aștepta de la ea. O clipă, nu știu ce să-i răspundă.

— De așa ceva... nu poți, ei bine, nu poți fugi atât de ușor, rosti în cele din urmă pentru a câștiga timp.

— Fuga este ultimul lucru la care mă gândesc. Dar ascultă. Sunt avocat, am la activ destule cazuri și știu cum e cu lucrurile astea. Oamenii se sperie pentru că întâi vorbesc și după aceea gândesc. Am un avocat consultant și mâine o să-i telefonăm. Am să dau o declarație, dar primul, singurul lucru de care am nevoie este timpul.

— Dar... nu ar trage concluzia că ai fugit de la locul faptei? Poliția, vreau să spun.

— Nu înțelegi. Uită-te la mine.

— Anna...

— Nu, uită-te la mine, îi repeta, sprijinindu-și palmele de pieptul lui. Sunt calmă, da?

El încuviință din cap, fără tragere de inimă. Ceva nu era deloc în regulă cu Anna, dar pentru moment nu își dădea seama cu precizie ce anume.

— Sunt un avocat cu experiență. Nu-mi spune tu mie cum vor părea sau cum nu vor părea lucrurile văzute din afară, pentru că îmi dau seama de asta mai bine ca tine. Deci: prima problemă

cu care avem de-a face este că David nu știe nimic despre tine. Nu știe că am făcut niște ședințe de psihoterapie sau de ce m-am decis să fac aceste ședințe sau care sunt toate celelalte probleme ale mele. Corect? *Corect*?

Kleist încuviință din nou din cap. În sfârșit, începea să înțeleagă. Era pe punctul de a-și ieși din minți de frică, dar totuși era hotărâtă să nu arate că se temea. Dorea să fugă, *trebuia* să fugă… dar pentru asta cineva, nu ea, altcineva trebuia să-i furnizeze motivele *raționale,* care să-i justifice impulsul. Cineva ca Gerhard…

— Poate că a fost o greșeală să nu-i spun lui David de noi, continuă Anna. Nu are nicio importanță. Tot ce contează e că *David nu știe nimic*!

Kleist nu putea să simtă decât admirație pentru ea. Își expunea teoria logic, calm, ca o adevărată profesionistă. Acum nu-i mai trebuiau decât câteva cuvinte de încurajare bine alese.

— Dacă am de gând să-mi salvez căsnicia, trebuie să-l pregătim pe David pentru ceea ce va urma. Șocul de-a auzi totul dintr-odată ar putea să-l pună la pământ.

Kleist își dădu seama că era timpul să verifice dacă bănuielile lui erau adevărate. I se va împotrivi, pentru a o obliga să-și supraliciteze singură argumentația. Trase aer adânc în piept.

— Dar dacă m-ai lăsa să vorbesc cu David…

— După nouă ani de căsătorie?! Să-i spui dintr-odată de ședințele dinainte și după ce l-am cunoscut, despre care el n-a știut niciodată nimic, la fel cum n-a știut deloc despre tine?!

— Ar înțelege.

— *Nu*! exclamă Anna și, încleștându-și pumnii, începu să lovească cu ei în piept. *N-ar* înțelege, Gerhard, *eu* trăiesc cu omul ăsta și îți spun: n-ar înțelege. Așa că trebuie să plec. Doar pentru o zi, poate două, până când vom afla care e cea mai bună cale de urmat.

— Dar să pleci acum ar însemna să te acuzi singură.

— *Trebuie* să-ți păstrezi simțul proporțiilor. Situația e gravă. Dar nu s-a întâmplat nicio catastrofă. Dosarul n-a dispărut, e *acolo* pe birou. David știe că aveam de gând să plec câteva zile în străinătate, n-ar fi din cale-afară de surprins să se întoarcă și să nu mă găsească.

Kleist își dădu seama că metoda funcționa. „Nu te opri, îi spuse Annei în gând, continuă”.

— Dar, Anna, el va fi obligat să cheme poliția în momentul în care va descoperi că dosarul nu se află în seif.

— Desigur.

— Vor descoperi amprentele tale pe el, vor presupune că ai făcut o copie.

În tot acest timp, mintea lui sărea cu câte doi, trei pași înainte, imaginându-și singur metode prin care propriile obiecții puteau fi îndepărtate; Anna nu avea însă nevoie de el. Era perfect capabilă de a se descurca și singură.

— Gerhard… Gerhard, gândește numai un moment. *Gândește!* Ceea ce spui tu este valabil fie că noi chemăm acum poliția, fie că David face același lucru mai târziu. Nu există decât cuvântul meu, în privința faptului că am umblat în seif azi-noapte, și nu în urmă cu câteva săptămâni. Patruzeci și opt de ore nu contează absolut deloc în privința dosarului meu și nici în privința șanselor mele într-un proces penal. Dar *ar putea* să-mi salveze căsnicia.

Kleist ezită, prefăcându-se că îi cântărește argumentele. Tăcu atât de multă vreme, încât la un moment dat Anna îl luă pe neașteptate rostind:

— Știu la ce te gândești.

El își ridică privirea uimit, privind-o fix, aproape convins că era adevărat.

— Vrei să ștergem amprentele mele de pe dosar și de pe seif, nu-i așa? Astfel nu s-ar mai face nicio legătură între mine și ele. Aș putea atunci să declar că pur și simplu am găsit dosarul în seif.

Kleist înghiți în sec. Era perfect, atât de perfect încât nici dacar fi vrut, nu ar fi putut să abată lucrurile de pe făgașul lor. Dar Anna se arătă la înălțime și mai departe.

— Nu, scutură ea din cap cu un surâs. N-aș putea face asta

— De ce?

— Din două motive. Întâi, m-aș da de gol singură. Nu mă pricep să mint. Și în al doilea rând, dacă m-ar crede, de aici s-ar trage concluzia că David a fost neînchipuit de neglijent. Ceea ce ar însemna sfârșitul carierei lui. Crezi că aș putea trăi cu el tot restul vieții mele știind că a fost destituit din funcție pe nedrept și că totul s-a întâmplat din vina mea?

Pentru o clipă, fu tentat să-i spună că știe cifrul seifului, că ar putea pune la loc dosarul și nimeni nu ar afla nimic; își dorea

însă pentru el „Crisalida”. În plus, nu era exclus ca ea să ajungă la poliție, unde să spună totul, lucru pe care el nu-l putea risca.

— Mai este un motiv pentru care până la urmă va trebui să relatez totul așa cum s-a petrecut, continuă Anna; iar el o privi atât de speriat, de parcă ar fi fost convins că ea are puterea de a-i citi gândurile.

— Care?

— Tu presupui că acest dosar era singurul lucru aflat în seif. Eu nu știu ce-și ținea David înăuntru. Dacă mai erau și alte hârtii, pe care de asemeni le-am luat și le-am ascuns altundeva?

— Trebuie să mă gândesc. Kleist începu să măsoare camera cu pași ampli, fixând podeaua cu privirea. În fine, se opri dinaintea ferestrei și rămase acolo privind scuarul din fața casei. Mușchii îi jucau sub pielea feței, transformându-i-o într-o mare neliniștită de furie. De data asta, nu știa pe unde să scoată cămașa, nu avea nici cea mai mică idee cu privire la ce ar fi trebuit să spună.

Într-un fel, Anna avea dreptate: hârtiile erau aici și nimic nu lipsea. Pe de altă parte, însă, se înșela amarnic, pentru că în ceea ce o privea exista doar o posibilitate de luat în considerare: oricine i-ar fi vrut binele ar fi avut datoria de a o convinge să rămână pe loc, să nu ascundă nimic din ceea ce se întâmplase și să înfrunte furtuna. Dar Kleist începuse să vadă lucrurile dintr-o perspectivă cu totul diferită: a lui însuși.

Cum ar face față Anna unui interogatoriu? În primul rând, le-ar povesti despre cei șaisprezece ani de tratamente sporadice. Cu alte cuvinte, despre *el.* Apoi, era de presupus că ar fi recunoscut că aude voci, o voce, așa spusese. Ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o transă hipnotică indusă de un altul, de pildă, ar ajunge în cele din urmă să identifice acea voce ca fiind a lui Gerhard Kleist…

Ea voia, nu putea să nu fugă. Se convinsese pe ea însăși că era singura posibilitate, iar Kleist știa că era inutil să încerci să-i schimbi hotărârea în cazul dat. Intrând pe ușa casei, în urmă cu câteva minute, i se păruse că se afla față în față cu o catastrofă. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea mai tare că soarta îi înfățișa un soi de ocazie unică, din cele care lasă un om cu răsuflarea tăiată… Avea dosarul, ca și puteri discreționare asupra femeii. Luate la un loc, cele două atuuri își sporeau reciproc valoarea. Dacă ar putea numai să rămână suficient de

calm pentru a plănui următoarea mișcare…

Își dădu seama că Anna tăcuse și îl privea întrebător. Mai rămase în cumpănă un moment, simțindu-se înfiorat pentru că riscurile erau pe măsura răsplății, adică nemăsurate.

În cele din urmă, îl decise rugămintea mută din ochii ei.

— Ai dreptate, spuse. E mai bine să pleci pentru un timp. Dar nu te iau la mine acasă, în Hampstead.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă te-ar găsi acolo – și, Doamne, ce-au să te mai caute – te-ar lua ca din oală, nu le-ar trebui nici măcar mandat de arestare.

Ei. Anna știa la cine se referă; fantomele, cum le spunea: MI 5 și Divizia Specială și toți ceilalți care erau ca Iehova, nu aveai voie să le rostești numele.

— În străinătate e altceva, continuă Kleist. Și nu spuneai că ai de gând să pleci la Paris, parcă? Așa că acolo își va închipui că te afli, în primul moment… Am o vilă în Grecia. Nu te vor găsi acolo, cel puțin nu cu ușurință. Tonul îi devenea din ce în ce mai ferm, astfel încât acum părea că dă ordine – și putem să ne ocupăm de sănătatea ta, în timp ce pregătesc un raport despre starea ta psihică.

— Ai dreptate. Dacă aranjezi astfel lucrurile, toată… toată povestea…

— Lasă-i lui David timp să se împace cu situația, nu e momentul să-l presezi…

Anna zâmbi. Pentru prima oară, el remarcă la ea un tic în colțul gurii.

— Eram sigură că ai să înțelegi.

— Gândește-te bine. Există cineva care poate face legătura între noi doi? Care, știind că ai dispărut, ar putea să te caute acolo unde sunt eu?

— Nimeni.

— Am spus să te gândești *bine.* Trebuie să existe cineva care să poată face legătura între noi… Cine ți-a făcut trimiterea la mine?

— Medicul meu. Dar asta s-a întâmplat acum ani de zile, el a murit…

— Nu ar trebui să existe niciun fel de dovadă scrisă a consultațiilor pe care le-ai mai avut la mine în diverse perioade, pentru că nu ai mai avut niciun bilet de trimitere… Există vreun

alt indiciu, chiar o însemnare în agendă sau...?

— Nu. Nu am spus niciodată nimănui despre noi.

— Mai puțin lui Robyn.

— Dar ea este în America. N-am mai văzut-o de doi ani.

— Bine. Acum ascultă-mă. Fă-ți bagajul!

Nu părură să treacă mai mult de câteva minute când Anna reveni, călind o valiză.

— Ai pașaport? o întrebă.

— E în birou.

— Hai să-l luăm.

— Dar dosarul...

— Îl pun în seif. *Extraordinar, gândi Kleist, cât de convingător poate minți un om când n-are încotro.* Hai, dă-mi valiza aia. Și, pentru Dumnezeu, grăbește-te.

O târî după el în biroul de la etaj și o împinse înăuntru; în acel moment, jos se auziră niște chei lovindu-se de asfalt, după care cineva își făcu de lucru cu broasca.

— Iubito, strigă o voce, am venit.

Kleist împinse ușurel ușa biroului și ridică un deget la buze. Privindu-l, Anna ezită o clipă. Putea să riște să-i spună totul lui David și să îl lase pe el să hotărască ce e de făcut. Încă nu era prea târziu. Putea să-i istorisească despre ședințele de psihoterapie pe care le urmase sporadic de-a lungul celor șaisprezece ani de căsnicie, să-i descrie ororile care o determinaseră să apeleze la Gerhard Kleist, *nu, nu putea face asta, nu putea să-i divulge episodul cu Juliet, nu, nu, nu...*

Kleist își apropie gura de urechea ei.

— Ia pașaportul, șopti, iar Anna se conformă. Când se întoarse de la birou cu actul, el o trase din nou aproape: Așteaptă, urcă scările, șopti din nou. Apoi, ieși din casă. Poftim cheile de la mașina mea... așteaptă-mă *în* mașină, acolo nu are cum să te vadă.

— Și tu?...

Kleist se strâmbă amenințător

— *Șssst*!

Pașii se apropiau. David trecu de birou, urcând la etaj. Kleist așteptă până nu-l mai auzi, apoi deschise ușa și aruncă o privire. Drumul era liber.

— Gata? o întrebă cu voce tare.

Anna clătină din cap afirmativ, apoi își înfipse unghiile

degetelor de la mâna stângă în palmă, încercând să se convingă că avea simțurile treze, înainte de a se strecura afară din cameră. O privire rapidă în susul balustradei; în clipa următoare, cobora în fugă scările.

David strigă:

— Anna, tu ești?

Aproape ajunsese la ușa casei. Dar, dacă ar fi ieșit pe acolo, David ar fi putut să o vadă și să se ia după ea.

Unde să se ascundă? *Pivnița.*

Alergă în lungul holului, apăsându-și mâna cu pașaportul la piept, până ajunse la scările ce duceau către subsol. La capătul ultimului șir de trepte, se opri și își înălță capul, ciulindu-și urechile. Sus era liniște. Ce avea de gând David? Care era primul lucru pe care-l făcea de regulă după ce intra pe ușă?

Anna nu își putea aminti. *Dumnezeule, cum de nu-și putea aminti?* Probabil că Gerhard o credea deja în mașină. *Nu mă părăsi,* se auzi spunând cu glas scăzut. *O, Doamne, nu mă părăsi!*

Între timp, Gerhard înhățase „Crisalida” și-o îngrămădise într-un buzunar interior al paltonului. Se deplasă fără zgomot de-a lungul șirului de ferestre pentru a se așeza în spatele uneia dintre draperiile ce se întindeau pe toată lungimea peretelui. De acolo putea supraveghea atât ușa biroului, cât și strada. Nici urmă de Anna, în continuare.

Din alt buzunar al paltonului scoase un Colt 45 și îi verifică fără zgomot încărcătorul. Șapte cartușe. Arma nu mai fusese folosită de multă vreme, pe gura țevii se vedeau câteva urme de rugină. Se uită lung la ea, conștient că sudoarea începuse să-i curgă pe frunte. Împușcătura ar face zgomot. Foarte mult zgomot.

Nu fusese silit să folosească niciodată o armă până atunci.

Unde dracu’ era Anna? Într-adins o trimisese înainte, aproape ca momeală, pentru că, dacă unul din ei doi ar fi urmat să fie descoperit, acela trebuia să fie Anna; în cel mai rău caz, s-ar fi folosit de acest lucru pentru a fugi el însuși. Dar ea nu dăduse nas în nas cu David și nici nu ieșise din casă. Exploră cu privirea strada. Nimeni.

Ce intenții avea Lescombe?

Kleist își șterse transpirația cu dosul mâinii în care ținea pistolul. Coltul îi atârna greu în palmă; tensiunea așteptării îl

determina aproape să-i dea drumul pe podea. Începuse să tremure.

Păși pe deasupra capului lui.

Kleist se holbă în tavan, încercând să-și imagineze o hartă a mișcărilor lui David. O ușă se închise. Asta însemna… *ce însemna*?

Cineva cobora. Kleist înghiți în sec. Gâtul îl durea de parcă ar fi avut amigdalită. Pașii ba se apropiau de ușa biroului, ba se îndepărtau pe palier.

Apoi se opriră, iar liniștea invadă casa.

Kleist încercă să tragă siguranța Colt-ului. Era înțepenită, pentru că nu fusese mișcată multă vreme. Izbi patul armei cu podul palmei, lovind din greșeală țeava de zid. Zgomotul metalului izbit de tencuială se auzi incredibil de tare; Kleist expiră zgomotos, involuntar, printre dinți.

— Anna! îl auzi pe David strigând. Anna, unde ești, iubito? Hai, draga mea, termină cu glumele!

Piedica era acum dată la o parte, Coltul pregătit să tragă. Kleist ridică arma până când avu ușa în cătare. Se strânse încă mai tare în intrândul ferestrei și își ținu respirația. O mână își făcu de lucru afară, la mânerul rotund al ușii. O mișcare în stradă îl făcu pe Kleist să privească pe fereastră. Anna se ivise pe trotuar și alerga către mașina lui. Apoi ușa biroului se deschise, iar Kleist își refocaliză atenția în interior.

— Anna! *Anna!* strigă el foarte tare.

Tăcere. De unde se afla, Kleist nu-și putea da seama dacă David intrase de-a binelea în cameră. Dar dacă se îndrepta spre fereastră? *Dacă privea afară și o vedea pe Anna în stradă*?

Kleist închise ochii. Acum tremura atât de tare, încât se temu că o să scape arma pe jos; camera avea parchet și nu exista niciun covor care să atenueze zgomotul, iar David va auzi cu siguranță. Dar dacă încerca să se miște… Ușa biroului se închise. Din nou pași… dar afară, pe palier. Kleist își goli plămânii de tot aerul. *Mișcă-te!*

Păși în vârful picioarelor până la ușă, o crăpă și ascultă. David urcase din nou scările către al doilea etaj. Încet-încet, afară pe ușă… închide-o… palierul, ascultă, așteaptă… liniște. Kleist băgă Coltul în buzunar și se aplecă să-și scoată pantofii. În secunda următoare, alerga. Aproape ajunsese în hol când, spre groaza lui, cineva sună la ușă.

O clipă, se crispă tot. Apoi pași grăbiți se auziră deasupra, iar el, aproape fără să-și dea seama ce face, o rupse la fugă către fundul casei.

Pivnița.

Kleist se târî în jos pe scara din dos și își croi drum în tăcere prin camera care adăpostea centrala termică a casei, pe lângă boiler, ajungând în oficiu. Acesta dădea într-un loc de unde pornea un șir de trepte ce ajungea pe trotuar.

Mai întâi zăvoarele ușii, apoi cheia… dar nu, zăvoarele erau deja trase, iar cheia răsucită în broască; desigur, Anna ieșise tot pe aici.

Ce se întâmpla sus? Kleist ascultă, ținând ușa deschisă cu o mână. Un comisionar; David, probabil, semna de primire; ușa din față se trânti… *Acum*!

Anna se afla pe locul șoferului; pornise motorul în clipa în care el terminase de urcat scările. Kleist se aruncă în mașină, alături de ea. Apoi se lăsară purtați de trafic. Nu mai era cale de întoarcere.

Luni

ȘAPTE

Aruncându-și trendul pe pat, David auzi un zgomot.

— Anna? strigă.

Niciun răspuns. Rosti din nou numele soției lui.

— Anna? Tu ești?

Zgomotul unei uși care se închise undeva, jos, îl determină să-și descrețească un pic fruntea. Însemna că era acasă. Părea să se fi auzit din birou... Dar când coborî și nu găsi pe nimeni, ușurarea i se transformă în iritare. Ar fi putut măcar să-l aștepte.

Reflecțiile îi fură întrerupte de o livrare de vin. Semnă nota de plată doar pe jumătate preocupat de ea, în timp ce privirea lui explora scuarul din fața casei. BMW-ul roșu al Annei se afla acolo; oriunde plecase, nu-și luase mașina.

David urcă din nou treptele pentru a face un duș și a se schimba. Pe când își înnoda cravata în fața oglinzii, ceva din felul cum percepea camera i se păru în neregulă, așa că se întoarse, încruntat. Valiza Annei nu se mai afla la locul ei obișnuit, pe șifonier, iar cămașa de noapte dispăruse de sub pernă.

Întorcându-se cu spatele la pat, ochii îi căzură pe două imagini ale lui însuși, la vederea cărora tresări.

O poză alb-negru a unui David mult mai tânăr se găsea pe scrinul vechi de pin; chipul îi era înfățișat pe trei sferturi întors către aparatul de fotografiat; o cravată îngustă și o cămașă albă erau abia vizibile. Pe atunci avea părul mai deschis la culoare – fotografia fusese făcută acum cincisprezece ani – despre asta ar fi fost mai multe de spus, dar zâmbetul preocupat era același. Nu, nu tocmai... deasupra scrinului atârna o oglindă, iar el, văzându-și chipul, se sperie de rețeaua de riduri care îi apăruse pe față. Avea patruzeci și doi de ani, dar arăta cu cinci mai bătrân. O curioasă răsturnare a stării de lucruri era dezvăluită de fotografia, care era a unui om cu vârsta reală de douăzeci și șapte de ani, dar arătând de parcă abia ar fi ieșit din

adolescență. Pe stil nou, David era palid și purta pe chip pecetea orelor lungi, din zi și din noapte, petrecute în serviciul țării sale.

Nu-i plăcuseră niciodată nici poza, nici rama ei de argint, care era prea extravagantă pentru gustul lui, dar Anna se atașase de amândouă cu patima care-i caracteriza pornirile.

Se întrebă ce avea de făcut mai întâi. Să dea un telefon, poate. Plecase însă în goană din Midhurst, dis-de-dimineață, fără să-și ia micul dejun, așa că îi era foame. Ar fi luat decizii mai corecte cu o glicemie ridicată. În frigider era tot ce-i trebuia pentru un sandviș. Se așeză, singur în bucătărie, molfăind flegmatic și holbându-se la servanta care acoperea aproape un perete întreg.

Se simțea buimac. De obicei își ținea imaginația bine în frâu, dar astăzi părea că întreg apartamentul se hlizește la el, ca și când ar fi fost martorul unei scene care lăsase în urmă, la rândul ei, o atmosferă extraordinar de neplăcută.

I se năzări că Anna leșinase și nu era în stare să-l cheme, un atac… Se învinovăți singur de a nu se fi gândit la asta mai devreme. În mai puțin de cinci minute, colindă toate camerele, se uită sub paturi, deschise și închise dulapurile. Știu, în fine, cu siguranță că Anna nu era acasă.

Se duse să se așeze la biroul Annei de la etaj, simțindu-se vinovat pentru că purtarea ei îl iritase, or un soț nu ar trebui să se simtă iritat când nevasta lui face lucruri de neînțeles, ci îngrijorat. Era îngrijorat, desigur, dar și ofensat.

I se părea greu de luat în serios ceea ce spusese Anna despre plecarea la Paris. Prea necaracteristic pentru ea. Dar de ce dispăruse exact când venise el acasă și fără să spună un cuvânt? Era sigur că auzise o ușă închizându-se undeva în casă în timp ce el se afla sus, mai devreme, și trebuia să fi fost ea, cine altcineva?

Luă o listă de nume de pe topul de hârtie al Annei, trase telefonul lângă el și începu să formeze un număr.

— Alo… David Lescombe, aș dori să vorbesc cu soția mea, vă rog… Nu este? Da, știu că urma să-și ia câteva zile libere, mă întrebam numai dacă a fost pe la birou azi-dimineață sau dacă ați vorbit cu ea… nu, înțeleg. Vă mulțumesc. Mai departe: în Ferring, la părinții Annei.

Lydia Elwell răspunse la apel pe tonul ei obișnuit, agresiv.

— Alo… *alo,* cine-i la telefon?

— Ăăă… eu, David. Mă bucur că ești acasă, Lydia.

— *Noi* nu plecăm niciodată de-acasă. David recunoscu în această aserțiune preludiul unei treceri în revistă a ultimei vacanțe a lui și a Annei, în care critica blândă era învăluită și pigmentată de extravaganță și condescendență, și decise că nu are timp pentru așa ceva.

— Mă întrebam dacă știți ceva de Anna, spuse mai tare decât era nevoie.

— Nu m-a mai căutat de nu știu când.

— Deci nu e la voi?

— Sigur că nu. De ce – nu știi pe unde umblă propria-ți nevastă?

David își simți inima zvâcnind, căci își dădu seama că o luase pe Lydia mult prea repede, deci trebuia să-i dea niște explicații. Nu-și închipuia însă ce ar fi putut să-i spună fără a complica o situație deja încurcată. „Poți să-i sapi groapa ministrului tău, se spunea în glumă la cursurile Școlii Speciale pentru Funcționari Guvernamentali, dacă scoți destul pământ pentru a fi sigur că nimeni nu poate să-l îngroape după aceea”. David n-avea nicio idee despre dimensiunile propriei gropi, dar evaluarea calitativă a situației îl făcu să simtă o transpirație rece pe șira spinării.

— David? David, mai ești la telefon?

— Da… Of, Doamne, am înțeles ce s-a întâmplat. Am luat legătura cu secretarul de la biroul Annei și trebuie să fi încurcat două mesaje, mi-a spus că a plecat la mama ei. Îmi pare rău.

— Nu știu cum o scoate la capăt Anna cu funcționarii aceia. Nu s-ar fi tolerat așa ceva pe vremea mea. Dar ea ce mai face?

— Bine, mulțumesc. Uite, cineva îmi tot vâră un bilețel sub nas, trebuie să fug…

— Dacă fugi toată ziua, odată și-odată ai să-ți dai sufletul.

Uneori, când vorbea cu Lydia Elwell, David își simțea, cu un soi de ipocrită mânie, capul plesnind; acum însă nu era cazul.

— Da. Bine, atunci, mai vorbim.

Puse jos receptorul când ea se afla încă la jumătatea pomelnicului cu care se presupune că trebuie să închei o conversație telefonică cu un ginere.

Unde era Anna? *Unde plecase?*

Se uită la topul de hârtie de notițe, întrebându-se cui să mai telefoneze. Simțea nevoia să o facă, pentru că mintea lui

eficientă de slujbaș public ierarhiza de la sine faptele și prezenta concluzii, într-un automatism de la care ar fi vrut din toată inima să se abată. Unu, Anna știa că el se va afla pe tot parcursul weekend-ului, plus în zilele următoare, la seminarul despre rezidenți; doi, îi răspunsese cu o voce cel puțin mirată la telefon; trei, băuse; patru, valiza ei dispăruse; cinci, și ea dispăruse…

Faptele, își spuse cu răceală, rămâneau ambigue. Căută pe lista cu numere de telefon. Cornwall.

Un răstimp care i se păru foarte lung, ascultă iritantul ton de ocupat al centralei St. Mary Abbott. Într-un târziu, cu regret, renunță. Probabil hrăneau porcii sau țeseau la război, sau făceau vreun alt lucru dintre cele cu care își umpleau de obicei zilele la falansterul acela al lor. În plus, Anna nu se înțelesese niciodată cu fata ei din acea primă și dezastruoasă căsătorie, așa că era puțin probabil să se fi refugiat la Juliet.

Variantele posibile se împuținaseră; David mai adăugă un nume pe listă, scriindu-l în josul paginii, pentru a sublinia că era doar o ultimă posibilitate și că puteau exista alternative pe care nu le luase în considerare. Apoi sună la poliție și la două spitale din vecinătate, fără noroc de fiecare dată.

Era într-adevăr posibil să fi plecat la Paris?

Ultima însemnare de pe lista cu nume și numere i se revelă a fi scrisă cu o cerneală mai închisă decât celelalte. David nu putea să-și ia ochii de la ea. Se imagina vorbind deja cu persoana respectivă, încercând să anticipeze întrebările…

Trebuia să existe o explicație simplă. Dar de câte ori încerca să se concentreze asupra uneia, nimerea în acel vid de conștiință unde ar fi trebuit să afle reprezentări, în diferite ipostaze, ale soției lui, dar nu exista nimic. Un lucru pe care un alt soț, poate mai sensibil, l-ar fi observat îi scăpase, lăsând în locul atât de doritului răspuns simplu ca bună ziua doar acel vid ridicol.

Aveau bilete la South Bank pentru weekend-ul următor. Simfonia a doua de Brahms. Pe David îl scotea din sărite că în acest moment de cumpănă singurul lucru pe care și-l amintea cu privire la soția lui era faptul că împărtășea predilecția lui pentru Brahms. Dacă nu cumva, desigur, Brahms nu-i plăcea deloc, în realitate… O, nu fi stupid, n-ar pleca încotro vede cu ochii numai pentru a scăpa de un concert! Nu, dar… pe ce ton acceptase South Bank-ul, atunci când făcuse el propunerea?

David nu-și amintea. Începea să simtă o greață prevestitoare de nenorociri, înrudită cu răul de mare: puntea nu era stabilă, nu exista niciun punct de sprijin.

Acum era furios. Suficient de furios pentru a scotoci prin biroul Annei. Agenda ei. Ezită doar un moment înainte de a o deschide. Erau câteva însemnări zilnice, dar ultima secțiune a carnetului dădea pe din afară de nume, dintre care niciunul nu-i spunea nimic. Frunzări prin ele încruntat. Cine erau acești oameni? Colegi de breaslă? Prieteni? Mai mult decât prieteni?...

Amintirea discuției de la Comitetul „Crisalida" ieși la suprafață și refuză să se scufunde la loc în memorie. Dar niciunul dintre numele din agenda Annei nu avea nici cea mai mică rezonanță germanică.

Închise agenda cu o pocnitură și o aruncă la loc în sertar, acum în egală măsură furios pe Anna și pe sine însuși. Reacționa ca un prost.

Își înclești degetele pe muchia biroului din fața lui și se sprijini. Mai era un singur număr de telefon la care merita să sune. Înainte de a o face, în orice caz, trebuia să vadă ceva. Se lăsă din nou pe călcâie și se duse să deschidă seiful.

O clipă nesfârșită, rămase nemișcat, cu privirea ațintită în interiorul gol al acestuia. Așa, prin urmare, arăta trădarea atunci când o vedeai pentru prima oară; dintotdeauna se întrebase cum. Își mai îngădui un moment de liniște, neștiind când va mai avea parte de un al doilea, și se îndreptă către telefon.

Cel pe care-l sunase răspunse după al doilea apel.

— Da?

— Mă numesc David Lescombe. Sunt subsecretar de stat la Departamentul Apărării, în Ministerul de Externe și al Commonwealth-ului.

— Da?

— Exemplarul meu din Noul Testament a dispărut. De astă dată, o lungă pauză trecu până la următorul:

— Da?

— Din nefericire, se pare că și soția mea a dispărut.

Se simți satisfăcut de propria prestație: precisă, deloc teatrală, chiar aproape științifică, de profesionist. Dar vocea de la capătul celălalt al firului întrebă doar atât:

— Ești la tine acasă?

— Da, acasă. Să vă spun cum ajungeți...

— Știu. Rămâi acolo unde ești.

Și se auzi un *clanc.*

OPT

Albert tocmai terminase de spălat vasele după prânz, când auzi telefonul. Îl lăsă să sune de câteva ori, până își șterse mâinile și împături șervetul. Apoi se duse în dormitor să răspundă.

— Salut, se auzi vocea de la celălalt capăt al firului. Ghici cine e la telefon? Și râseră amândoi, astfel încât un eventual al treilea ascultător să-și închipuie că erau doar doi glumeți care se distrează, și nu doi profesioniști versați, care disimulează un consemn.

— Ce mai faci?

— Bine, bine, spuse Albert. Ce mai e nou?

— Iartă-mă că te deranjez, dar tatăl tău încearcă să dea de tine.

Albert, al cărui tată murise în urmă cu cinci ani, își examină exigent unghiile și rosti:

— Zău?

— I-am spus că ai fost plecat din oraș.

Interlocutorul se amuza de întreaga mascaradă. Albert își dădea seama de asta din tonul vocii lui.

— Așa.

— Prin urmare, s-ar putea să vrea să te sune mai târziu. I-am spus că nu știu dacă ieși din casă sau nu.

— Nu, nu. A lăsat vreun număr de telefon?

— Nu, îmi pare rău.

— N-are importanță, răspunse și făcu o pauză. Altceva?

— Nimic, decât că se pare că va trebui să contramandăm planurile pentru diseară.

Gura subțire a lui Albert se lăți încet într-un zâmbet, care lăsă ochii și restul feței imobile.

— Da, așa se pare. Atunci, la revedere.

Puse receptorul în furcă și rămase pentru un moment pe gânduri. Apoi se duse să-și golească valiza, știind că nu se va mai întoarce curând la regiment. Pentru că telefonul nu sună, se

apucă de curățenia sumară pe care o făcea de obicei. Nu răsturnă casa cu susu-n jos, cum obișnuia să spună, dar gonind totuși praful de prin toate colțurile. Albert avea oroare de praf.

Telefonul se încăpățâna să tacă.

Își îndreptă cravata, întorcându-și capul către dreapta, apoi către stânga. Bronzul datorat unei vacanțe recente, petrecute la munte, începuse să i se ducă din obraji, însă oglinda reflecta imaginea aceluiași ofițer îngrijit și în formă. Ar fi trebuit să se tundă – Albert își purta părul foarte scurt, în ciuda modelor de tot felul – dar asta ar fi luat prea mult timp și nu-și dorea să rateze al doilea telefon. Erau și câteva cămăși de călcat. Vinul din pivniță se împuținase într-o proporție considerabilă. Ar fi putut da o fugă până la băcănie ca să cumpere o sticlă de ulei de măsline, se juraseră că prima tescuire va avea loc luni, ceea ce însemna astăzi. Cei de la magazin erau demni de toată încrederea, la prima vedere. Ceea ce, desigur, nu însemna prea mult. Pe de altă parte, dacă își mai aranja mult cravata…

Telefonul sună.

De data asta, nu așteptă al doilea apel, ci înșfăca receptorul și îl duse la ureche într-o clipă.

— Bună, fiule, rosti o voce cunoscută.

∴

— Nu e puțin cam devreme pentru mine?

„Tatăl” înviat din morți al lui Albert, un ofițer din MI 5 al cărui nume era Fox, își scosese cotul pe geamul deschis al mașinii, sprijinindu-și-l de portieră, și suflase un nor de fum către parbriz, în timp ce formula întrebarea de mai sus. Nu tocmai devreme, continuă după o pauză. Cel puțin – mai trase un fum și mai adăugă un rid la cele care îi încrețeau deja fruntea – cel puțin nu foarte devreme, nu într-un stadiu, cum să-i spun, îmi scapă cuvântul, profilactic, nu, asta e altceva, nu-i așa, legat de boala aceea ori de bilă…

— Preventiv.

— Așa, preventiv – fruntea i se descreți, nu *tocmai* preventiv, nu.

Albert oftă și se lăsă pe spătarul banchetei, întinzându-și brațele atât cât îi permitea caroseria mașinii.

— Ceea ce trebuie să înțelegi, ceea ce aș dori să-ți spun – se aplecă înainte să-și stingă țigara, risipindu-și pe costum câțiva funigei de scrum – este că faptul nu are probabil nicio

importanță. Fleacuri – clătină din cap, pentru a da greutate spuselor – dar, pe de altă parte, ar putea da naștere la mari probleme. În orice caz, femeia trebuie fără îndoială oprită. Oricum…

Coborând din mașină, Albert examină scuarul cu interes. Avea aerul unei oaze liniștite, enclavă a clasei de mijloc, în centrul unei zone nevoiașe din nordul Londrei. Cuvântul „ghetou” îi încolți în minte și nu se mai lăsă alungat. Casele din oază, cu terase la etaj, arătau pe din afară prospere și, dacă erau bani de cheltuit pentru exterior, probabil că interioarele, unde vântul și ploaia nu ajungeau, fuseseră și ele costisitor amenajate.

— Care e marja noastră de timp?

— Foarte strânsă. Fox împinse ușa casei Lescombe, pe care o lăsase întredeschisă când coborâse să-l întâmpine pe Albert.

— Vancouver-ul este foarte aproape, continuă, asta e problema. Așa că va trebui să prinzi totul din zbor.

Fu întrerupt de un zgomot puternic, care se produsese undeva, la etaj. Se strâmbă.

— Ai ordonat o percheziție? întrebă Albert.

— De gradul zero.

— Și cauți…?

— Nimic precis.

Urcară scările. Ajungând pe primul palier, Fox făcu la stânga, intrând într-un salon. Albert luă act în treacăt de existența unor țesături „Liberty” și a unor biblioteci înalte. În clipa următoare, un bărbat se ridica în picioare și își concentra privirile asupra lui.

— Domnule Lescombe, putem face un rezumat a ceea ce am vorbit până acum?

Era clar că Fox nu avea intenția să-l prezinte pe nou-venit, așa că acesta întinse mâna și murmură:

— Albert.

Afișase acel aer cuminte-amuzat care scuza o gazdă distratră. David întinse și el mâna, apoi ochii i se opriră pe fața lui Albert, îngustându-se imediat, ca și cum l-ar fi recunoscut. Albert se simți intrigat. Era sigur că nu-l văzuse în viața lui.

— Ne așezăm?

Albert se bucură văzând că Fox preia conducerea operațiunilor, deoarece știa că peste încă un moment David l-ar fi întrebat care e rolul lui în toată povestea, lucru pe care nu-l știa nici el însuși.

Casa răsuna de bubuituri și zgomote de tot felul. Două rânduri de pași bocăniră în jos pe scări. Când se opriră pe un palier, se auzi o salvă de pârâituri, urmată de un schimb rapid de mesaje prin walkie-talkie.

Fox se așeză exact la mijlocul unui divan și își trase poalele vestei în jos, înainte de a-și așeza mâinile pe genunchi. Costumul său era de o culoare atât de apropiată de negru, încât deosebirea nu putea fi sesizată. Avea o cămașă albă și o cravată închisă la culoare, înfoiată, iar degetul mic al mâinii drepte îi era gâtuit de un inel cu monogramă. Înfățișarea de țârcovnic pe care i-o dădeau hainele era dezisă de figura sa întunecată, suspicioasă, încadrată de părul care, cu siguranță, fusese tapat cu ajutorul uscătorului. Una peste alta, dădea impresia unui proprietar de club de noapte prosper, chiar dacă părtaș la un număr de afaceri dubioase.

— Domnule Lescombe, Fox făcu o pauză pentru a mai smuci o dată de vestă – cum spuneam mai devreme, am analizat declarația dumneavoastră preliminară. Este foarte limpede și vă mulțumim pentru asta, dar găsim anumite aspecte ale ei neliniștitoare.

— Zău? se miră David. În glasul lui se puteau citi nerăbdarea și o notă de presupus orgoliu, sugerând că Fox găsise declarația „neliniștitoare” numai și numai din cauză că era prea bătut în cap ca s-o priceapă. Albert se apropie de intrândul ferestrei și rămase acolo, cu un cot sprijinit în palma celeilalte mâini. Undeva, deasupra, se putea auzi cum scândurile dușumelei erau desfăcute cu ajutorai unei răngi.

— Da, rosti Fox deloc tulburat. Seminarul la care participați în weekend era important, nu-i așa? Și totuși ați plecat de acolo într-o grabă precipitată, lăsând impresia că erați extrem de agitat.

Nici nu terminase de spus ce avea de gând, când David sări să se dezvinovățească.

— Se pare că nu pot să vă fac să înțelegeți că reacția mea este perfect normală pentru un bărbat care are toată afecțiunea pentru soția lui.

Albert își ciocăni cu unghia dinții de sus, în timp ce reflecta la semnificația lui „a avea toată afecțiunea”.

— Bine, să trecem peste asta pentru moment. Domnule Lescombe, soția dumneavoastră este o femeie ocupată. Are o

carieră, anume una remarcabilă. Este, dacă-mi permiteți expresia, majoră și vaccinată.

— Are treizeci și nouă de ani.

Tonul și privirea lui David erau, în consens perfect, glaciale.

— Lăsând la o parte cifrele precise, este o persoană adultă. A adus în discuție posibilitatea de a pleca la Paris, dacă nu mă înșel.

— Da, dar am crezut că vrea să vadă cum reacționez, așa că nu i-am dat atenție.

— Totuși, pașaportul ei lipsește, e, deci, probabil să fi plecat în străinătate, nu? Presupun că nu a mai făcut ceva asemănător până acum.

— Nu.

— Niciun episod de labilitate psihică?

— Bineînțeles că nu. Este avocat.

— Este avocat. O persoană care n-o ia razna așa de ușor. În plus, ne-ați dat asigurări ferme că nu cunoaște cifrul seifului dumneavoastră. Și totuși, când se face nevăzută, primul dumneavoastră impuls este să realizați legătura între proasta ei dispoziție și lipsa dosarului. De ce?

— V-am spus, am avut o mică altercație. Îmi făceam griji pentru ea. Și acum îmi fac griji, sunt îngrijorat până peste cap, și nimănui nu pare să-i pese.

— Când v-ați certat, a făcut vreo cât de mică referire la faptul că v-ar putea părăsi?

— Nu. Și am spus „o mică altercație”, nu „ceartă”.

— În orice caz, dumneavoastră nu puteți să ne oferiți decât modul dumneavoastră de a vedea lucrurile. Așa este?

— Dacă doriți.

— Ce credeți că i s-a întâmplat?

— De unde dracu’ să știu? Răpire, crimă, orice e posibil. Poate că a intrat pe ușă când spărgătorii, oricare-or fi fost, tocmai se ocupau de seiful meu și au șters-o cu ea cu tot, ca să fie siguri că nu va vorbi.

— O, fiți serios. Ziua-n amiaza mare, cu vecinii prin preajmă? Luând și pașaportul, pentru orice eventualitate?

— Se poate întâmpla.

— Sunteți sigur că „se poate întâmpla”? În acest caz, nu pot decât să trag concluzia că experiența dumneavoastră în astfel de chestiuni este mult mai mare decât a mea.

— Ceea ce nu m-ar surprinde câtuși de puțin. Ați avut un tupeu grozav, venind aici…

— Domnule Lescombe!

— Și acuzându-mă că mint…

— Nimeni nu v-a…

— Vreau să știu ce aveți de gând să faceți ca s-o găsiți.

— Ca să o găsim? Nimic. „Crisalida” e însă cu totul altă poveste. Felul în care ați avut grijă de acel dosar pare nu tocmai ireproșabil, nu-i așa?

Fox clătinase din cap rostind ultimele cuvinte, în așteptarea unui răspuns. Dar David dăduse cu ochii de Albert, pe care îl cerceta cu privirea, încercând să înțeleagă cine era și ce făcea.

— Domnule Lescombe?

— Eu… vă referiți la – David îl privea din nou pe Fox – îmi este permis să spun lucrurilor pe nume? Vreau să spun: nu știu cine este acest…

— Puteți vorbi cât se poate de liber în prezența acestui domn. Chiar îmi doresc să faceți asta. Mai mult, vă rog s-o faceți.

Undeva, sus, ceva de sticlă se făcu țăndări. Cu toții încremeniră tăcuți și stânjeniți. Apoi se auzi o voce îndepărtată: *La dracu’!*

— Deci, „Crisalida”, da, rosti Fox ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru colegul meu, v-aș ruga să explicați în câteva cuvinte ce înseamnă „Crisalida”.

David se întoarse pe jumătate, pentru a-i avea dinainte atât pe Albert, care, lângă fereastră, își ciocănea ușor dinții cu unghia, cât și pe Fox.

— „Crisalida” este un dosar care se aduce la zi trimestrial. Conține o grămadă de lucruri, dar ceea ce îl tulbură pe emotivul dumneavoastră coleg este că în el se găsește și întregul Plan Operativ al NATO, plus formulele pentru identificarea S-ului și a TSP-urilor la momentele unu, doi și trei – scutură din cap, mânios pe sine – iertați-mă. Îți intră în sânge după o vreme. Dosarul conține concepția actuală a NATO asupra pionilor de sacrificiu strategici și tactici din Germania Federală în cele douăzeci și patru de ore care ar urma unui atac sovietic cu arme convenționale.

Fox dădu drumul unei mormăieli din care putu fi auzit cuvântul „pion”, rostit ultimul, pe un ton înalt.

— „Pionii de sacrificiu” sunt pozițiile pe care le putem ceda

înainte de a folosi arma nucleară împotriva inamicului.

— Sunt… să zicem, chestiuni spinoase, sublinie Fox.

David expiră zgomotos.

— Strict secrete, spinoase… în orice caz, dosarul poate cauza căderea unui guvern și nu numai a unuia, dacă iese la iveală. „Crisalida” folosește efectiv expresia „pioni de sacrificiu”, vă închipuiți ce-ar putea scoate din asta *Mirror*?

— Iar lista pionilor de sacrificiu este destul de explicită, rosti Fox către mijlocul camerei, înainte de a se întoarce spre David din nou. Ați luat dosarul acasă, continuă, iar Albert încetă să-și mai brutalizeze dinții.

— Da.

— De ce?

— Am avut permisiunea s-o fac. După ce seiful a fost instalat.

— Vom reveni imediat la seif; putem stabili pentru moment de ce l-ați luat acasă?

— Toți membrii Comitetului „Crisalida” au o versiune la zi a dosarului asupra lor, permanent.

— De ce?

— Așa s-a hotărât. Discuțiile au loc frecvent în afara orelor de lucru, la domiciliul unuia sau al altuia dintre membri.

Până la acest punct, Fox imprimase conversației un ritm alert. Urmă o lungă tăcere.

David era agitat. Își apăsă vârfurile picioarelor în podea și începu să bâțâie ritmic din glezne, ca și cum membrele inferioare i s-ar fi lungit brusc și supărător. Albert continua să se uite pe fereastră.

— Trebuie să vă spun cinstit, începu Fox, că noi nu am știut nimic despre atitudinea superficială și nepăsătoare pe care a adoptat-o biroul de la Londra al „Crisalidei”. Ne rugăm la Dumnezeu ca Washington-ul să nu afle nimic despre asta.

— La Washington este exact la fel ca la Londra, oftă David preocupat. Ne sunăm omologii americani direct acasă. Știți că asta se poate face acum; se numește acces direct la liniile internaționale.

Sus, zgomotele, care încetaseră după accidentul cu acel ceva de sticlă, reîncepură cu intensitate dublă. Când auzi soneria de la ușă, Albert murmură:

— Să mă duc eu?

— Dacă nu te superi – Fox se uită la ceas – trebuie să fie

Leadbetter.

Câteva momente mai târziu, Albert escorta în încăpere un bărbat de aceeași vârstă cu el, înjur de 35 de ani. Fox preluă din nou conducerea operațiunilor.

— Ai ceva?

— Păi, am uns rotițele și le-am pus în mișcare.

Leadbetter, un personaj cu aer meditativ, găsea o plăcere evidentă în a face lucrurile pas cu pas. Deschise un carnet și se trase de câteva ori de mustața anemică, ca și cum durerea i-ar fi stimulat agerimea minții.

— Alarma uzuală în toate porturile și așa mai departe, continuă. Până acum, n-am găsit pe nimeni care s-o fi văzut de vineri după-amiază încoace.

Fox își întoarse puțin capul.

— V-ați văzut cu soția dumneavoastră vineri, înainte de a pleca la Midhurst?

— Nu. A plecat cu noaptea-n cap, înainte ca eu să mă trezesc. De altfel, eu am ieșit mai târziu decât de obicei, pentru că voiam să mă duc în Albemarle Street, ca să iau o busolă. Am comandat-o special la magazin. Iar acolo nu se deschide decât la nouă și jumătate.

— A, da, dumneavoastră navigați... Unde se afla „Crisalida” când ați plecat?

— În seif.

— La care totuși soția dumneavoastră nu are acces?

— Bineînțeles că nu. A fost instalat chiar de departamentul dumneavoastră.

— S-a aflat vreodată prin preajmă când ați deschis seiful?

— Posibil. Nu-mi amintesc.

— Dar v-ar fi putut vedea deschizându-l.

— Da.

— Și și-ar fi putut reaminti cifrul.

— Dați-o *dracului* de treabă!

David se ridică și începu să se plimbe prin cameră, în timp ce Albert îl privea cu un zâmbet înțelegător.

— Domnule Lescombe, nu fac decât să subliniez că soția dumneavoastră ar fi putut avea acces la ceea ce se găsea în seif fără ca dumneavoastră să știți.

— Ar fi putut. David își ieșea din sărite de fiecare dată când, în cursul convorbirii, i se cerea să suporte ceea ce pentru el era

insuportabil.

— Soția dumneavoastră știa că aveți obiceiul de a aduce acasă hârtii confidențiale?

— Nu i-am spus, dacă asta sugerați.

— Dar *știa*?

— Putea să-și închipuie, presupun.

În timp ce măsura camera în lung și-n lat cu pași mari, David întâlnea când și când privirea lui Albert. Zâmbetul acestuia avea ceva agreabil. De ce oare figura lui îi părea atât de familiară?

— Domnule Lescombe, rosti Fox, spuneți-ne câte ceva despre soția dumneavoastră. Cum este?

David alese deliberat să înțeleagă greșit întrebarea.

— Uitați-vă, răspunse ridicându-și brațul pentru a călăuzi privirile lui Fox și Albert. E recentă.

Degetul lui arătase către o poză înrămată, așezată pe un pian negru cu coadă Steinway. Albert examină fotografia cu interes, iar Fox dădu drumul unei salbe de scuze ce vizau faptul că nu se exprimase cu suficientă claritate, iar ceea ce dorea să întrebe era…

Deci aceasta era Anna Lescombe. Nu își arăta cei 39 de ani, gândi Albert, iar părul blond, legat strâns la spate cu o fundă înfoiată, i s-ar fi potrivit la fel de bine și unei fete având jumătate din vârsta ei. Culori minunate, care stăteau mărturie pentru zile și zile petrecute în aer liber, cu îndeletniciri sportive. Genul de fată al cărei chip îți răsare în minte legănându-se în spatele coamei unui cal, și asta într-o zi din mijlocul săptămânii, când toți bărbații sunt la serviciu și ogarii fac ore suplimentare așa, de plăcere…

Albert se sili să se concentreze. Trăsături rotunde. O bărbie fermă, exact atât de fermă cât să nu pară agresivă. Zâmbet obraznic, îndrăzneț. Ochi scânteietori, care vorbeau înainte ca gura să se deschidă, dezvăluind totul. Ochii de acest fel nu puteau niciodată păstra un secret. Anna Lescombe ardea să-l spună. Și toată această anchetă, își dădu seama Albert, este pierdere de timp. Doamne, deși… ar arăta fantastic îmbrăcată în roz…

Anna ți se strecura încet în suflet. Trebuia să-i privești chipul timp de câteva clipe pentru ca apoi să iasă brusc la iveală cât de frumoasă este. Ochii ei luminoși…

Albert avea o singură fantasmă, și aceea doar într-o mică

măsură erotică: o femeie pe cal, galopând, cu părul strâns la spate ca Anna Lescombe. Iar acum, își văzuse visul cu ochii. Trăia cu – Albert îi aruncă o privire lui David – genul de tip care după toate aparențele se simte în Whitehall ca peștele în apă în ziua de azi; care oricum nu era deloc prost, dar nu știa exact câtă încredere poate avea în propria nevastă.

Și totuși „avea toată afecțiunea” pentru ea. Expresia aceea, puțin deplasată, îi reveni în minte. Însemna oare că Lescombe încearcă să se distanțeze de Anna, pentru a-și salva cariera?

— Este tipul obișnuit de femeie care lucrează, cred, începu David. A trebuit să muncească de două ori mai mult decât bărbații cu care s-a aflat în competiție, care, doar din cauză că sunt bărbați… răzbesc întotdeauna, știți ce vreau să spun. Educată în spiritul convențional al clasei de mijloc.

A, asta e interesant, gândi Albert, pentru că tu nu ești educat în spiritul convențional al clasei de mijloc, nu-i așa, stimabile? În armată, așa ceva se miroase de la un kilometru…

— A obținut o bursă la Somerville, apoi un loc de mâna-ntâi la tribunalul comercial. La dracu’, are un volum anual de muncă de șase ori mai mare decât al meu, de ce Dumnezeu ar intra într-o combinație cu spioni străini?

Se opri, cu o expresie ciudată întipărită pe figură, de felul celei pe care o afișează eroul principal când află că a fost trădat de cel mai bun prieten al său.

— Ca persoană adultă, felul ei de viață *nu* s-a dovedit totuși a fi în întregime convențional, spuse Fox, mai apăsat, deși se hotărâse să nu ia în seamă referirea la spionaj. A existat o primă căsătorie nefericită, din câte înțeleg. Un copil?

— Aha, deci știți despre Eddy? Și ce altceva mai știți despre toată povestea asta?

Înainte ca Fox să poată răspunde, cineva bătu ușor la ușă și intră fără a aștepta să fie invitat.

— Iartă-mă, șefule, poți să vii puțin?

David îl săgetă cu privirea pe mitocanul care intrase, un grăsan cu părul vâlvoi, membru al comandoului care îi invadase domeniul și acum îl făcea bucățele cu meticulozitate.

Fox se ridică.

— Ce este?

— O cutie goală de somnifere sub pat, cu amprente clare, aceleași cu alea de pe seif.

— Bine.

Aerai relaxat de până acum al lui Fox se evaporă brusc. Asta era altceva.

— Domnule Lescombe, ce puteți să-mi spuneți despre aceste pastile?

— Nimic, răspunse David cu o voce nesigură. Nimic, repetă, ca și cum ar fi dorit să-și acopere slăbiciunea de moment.

— Veniți acum cu noi, spuse Fox. Puteți să-i spuneți unui vecin că nu va fi nimeni acasă pentru un timp, dar fără să-i precizați pentru câtă vreme.

David fu atât de uimit, încât abia își dădu seama că mâna lui Leadbetter i se așezase pe antebraț.

NOUĂ

Călătoria de la Londra spre Grecia durase, cu tot zorul, întreaga zi de luni, dar Anna nu își amintea mare lucru, deoarece Kleist avusese grijă să-i administreze un sedativ puternic. Nu începu să-și revină în simțiri decât în momentul în care ambarcațiunea rapidă în care se aflau intra în rada unui port de dimensiuni reduse. Dintr-odată, apa despărțită de prova bărcii deveni de un verde transparent, siderată de numeroasele pietricele rotunjite, lesne vizibile pe fundul aflat la patru-cinci metri adâncime. Golful era înconjurat de dealuri, cu un țărm în umbră rece și celălalt încă scăldat de lumina aurită a soarelui de după-amiază. O duzină de case străjuiau cheiul, care era pavat cu pietre inegale; ultima dintre clădiri era probabil o *tavernă,* pentru că Anna distingea mese de lemn nelăcuit, acoperite cu folii de plastic imprimat cu flori – și scaune șubrede.

Îi așteptau un bătrân și un tânăr, care părea că se apropie de 20 de ani, fiul celui dintâi. Tinerelul o ajută pe Anna să pună piciorul pe chei. Ea se împletici o clipă, apoi se îndreptă. Aerul pe care-l trase adânc în piept era plin de mirosul înțepător al unor ierburi, poate al rozmarinului, miros care îi invada mintea purificându-i-o.

Băiatul plecă după mașină. Gerhard schimbă câteva cuvinte în grecește cu bătrânul, care își răsucea nervos pălăria de paie decolorată, o punea pe cap, pentru ca peste câteva clipe să și-o

smucească de pe creștet și să înceapă din nou să o învârtă. Ochii lui blânzi și triști contrastau cu o mustață subțire, care, împreună cu nasul colorat, îi dădeau un aer de soldat veteran. Anna realiză confuz că omul trebuia să fie Iorgos. Îngrijitor, factotum, mijlocitor – era toate la un loc. Putea să aibă încredere în el, spusese Gerhard; și, privind în ochii bătrânicioși ai grecului, Anna fu de acord.

Uruitul unui motor se insinuă în după-amiaza liniștită, vestind apropierea Fiat-ului roșu al lui Iorgos, la al cărui volan se afla fiul său, Iannis. Privită din largul mării, insula părea minusculă, dar călătoria către țărmul opus fu lungă. Anna înregistra imagini contrastante: pomi mulți, drumul prăfos tivit de zorele care se învăpăiau alb-trandafiriu în soarele muribund, pâlcuri de măslini, o cutie de viteze cu angrenajele pe ducă, sclipirile mării, acum de un albastru regal, mirosul de țigări Papastratros emanând din scrumiera spartă a mașinii… Apoi se hurducară de-a lungul unui drum pavat cu pietre de râu, către vila cu un singur etaj. Iorgos lăsă valiza în grija fiului său. Scoase la iveală o cutie de tablă, zgâriată și deformată de lovituri, din care luă o țigară, oferindu-i ezitant și Annei. Ea scutură din cap, dar simpla vedere a obiectului de tinichea fu suficientă pentru a-i momi gândurile către alt loc din alte vremuri.

Tatăl ei își ținuse dintotdeauna țigările într-o cutie de tablă. Anna își imagină degetele lui grăsuțe luptându-se cu capacul ermetic, iar nasul i se încreți la amintirea acelor pete urâte, de culoarea turtei dulci, care îi înțepau nările de câte ori tatăl ei o săruta… Cât de straniu era faptul că mirosul de nicotină stătută putea deveni aroma iubirii pentru un copil.

În timp ce Iorgos vorbea cu Gerhard, ea luă la rând încăperile spațioasei case. Dormitorul ei (Iannis îi lăsase valiza aici, așa că probabil era al ei) dădea pe o terasă, de unde un șir de trepte de lemn cobora spre un golfuleț. Anna se prăbuși pe un scaun de răchită, neînțelegând de ce se simțea atât de bolnavă.

Era a doua zi din cuprinsul căreia nu-și amintea lucruri ce de bună seamă se petrecuseră. Acest fel de amnezie o îngrozi.

După un timp, își înălță fruntea. Casa era pe jumătate ascunsă într-un pâlc de conifere întunecate. Într-o curte aflată în dreptul terasei pe care stătea, văzu un grătar așezat pe cărămizi, lângă un puț vechi; mai jos, panta terenului devenea abruptă, acolo unde începea o porțiune de vegetație luxuriantă,

plină de iarbă ascuțită, păioasă, și în care se aflau câteva ghivece imense, striate, conținând încă florile moarte ale anotimpului trecut. Proprietatea lui Gerhard se termina cu un zid și o poartă cu grilaj de fier. De acolo, Anna ar fi putut porni pe o cărare care, ghici, trebuia să ducă la golful aflat cam la cincisprezece metri de locul unde se găsea ea acum.

Golful era în formă de pană, cu casa cocoțată undeva la jumătatea falezei, pe una din laturi. Anna își întinse gâtul înainte, încercând să vadă dacă exista și o plajă. Dar intrândul golfului, vârful penei, era ascuns privirii de extremitatea stingă a casei, iar ea nu avea puterea să se ridice.

Domeniul lui Gerhard se afla față în față mai curând cu un deal împădurit, aflat de cealaltă parte a penei, decât în largul mării. Explorând celălalt țărm al golfului, privirea Annei fu atrasă de o clădire mică, a cărei existență acolo ar fi fost greu de presupus. O capelă! Cupola ei albă licărea slab în lumina muribundă, un clopot atârna în turla aflată la o extremitate și, spre surprinderea ei, se trezi sperând să audă dangăte. Nu-și putea imagina nimic mai frumos decât timbrul curat, limpede al clopotului, chemând la rugăciune.

Gerhard și Iorgos păreau să aibă multe de vorbit. Anna auzi țăcănitul unei mașini de scris. Să fie primul pas către ieșirea din starea confuză în care se afla? se întrebă. O, Doamne, fă să se întâmple cât mai repede!

Undeva în spatele și deasupra ei, o avalanșă era la pândă. Și se auzeau voci, spunându-i lucruri atât de ciudate...

Anna nu îl auzi pe Kleist când acesta păși pe terasă pentru a i se alătura. Căzuse într-o letargie temătoare; mâna lui i se lăsă pe umăr, iar ea fremăta.

— Cum te mai simți?

— Mizerabil.

— Iorgos a plecat. Ți-e foame?

— Nu-mi trebuie nimic, răspunse Anna și își frecă brațul drept, la jumătatea distanței dintre cot și umăr. Gerhard, mi-ai făcut o injecție sau două? Mă doare, dar nu mi-aduc aminte.

— Doar un sedativ slab – Kleist îi injectase două doze de narcotic, dar minciuna trecu nebăgată în seamă – erai verde la față și m-am gândit că ți-ar prinde bine o porție de somn.

Ea scotoci prin poșetă, în căutarea unui șervețel. Un obiect aspru la pipăit i se frecă de palmă; îl scoase, cu un zâmbet

șters.

— Domnișoara Cuppidge.

— Ce?

Avea în mână o păpușă banală, ieftină, măsurând aproximativ zece centimetri.

— E a lui Juliet. Știi, am pus fleacul ăsta în poșetă acum șase ani, și-l uitase undeva și voiam să i-l dau înapoi, dar... nu știu de ce, nu am reușit să mă mai despart de Domnișoara Cuppidge.

— Ce nume caraghios!

— Un nume enervant pentru o jucărie enervantă, așa spuneam. Zâmbi din nou ostenit. Devin patetică, nu-i așa?

Kleist se cocoță pe balustrada terasei și o privi cercetător. Oboseala datorată zborului cu avionul făcuse să-i dispară de pe chip reflexele frumuseții ei ascunse, dar „patetic” nu era în niciun caz cuvântul pe care l-ar fi folosit ca să o caracterizeze pe Anna Lescombe, nici acum, nici altă dată. În mod normal, fața ei copilăroasă avea ceva neajutorat, puțin melancolic, care aducea bărbații de partea ei la petreceri, sugerând promisiuni de protecție și iubire nestăvilită, deși, pe cât își dădea Anna seama, astfel de impulsuri protectoare nu-i fuseseră niciodată de folos, și nici acei bărbați nu obținuseră măcar o privire a ochilor ei rotunzi, cenușiu-albaștri. Strălucirea Annei se îmbina cu lipsa de vanitate, iar drăgălășenia ei spontană i se părea lui Kleist una dintre cele mai atrăgătoare trăsături omenești pe care le întâlnise.

Privind-o acum, își aminti de ce se îndrăgostise, dar nu putu să-și redeștepte în memorie motivele pentru care se plictisise de ea. Greșise, a doua oară. Așa cum făcuse de atâtea ori.

Îi urmă privirile ațintite undeva, nu prea departe, unde două bărci pitice înaintau calm spre linia galbenă a orizontului, cu rotocoale de spumă minuscule la pupa.

— Navighează, murmură.

— Ți-amintești de weekend-ul petrecut la Yarmouth? se strâmbă Anna. Prima și ultima noastră călătorie pe mare.

— Un dezastru.

— Mi-ai spus după aceea că nu mai navigași niciodată.

— Mă pasionează să încerc lucruri noi. Și cel puțin l-ai cunoscut pe David. El e un navigator adevărat, dacă vrei.

Amintirea weekend-urilor umede petrecute cu David la Brighton în port, la Itchenor, la Shanklin reveni cu pregnanță în

mintea Annei, dar ea refuză să se lase copleșită. Preferă să cheme la suprafață din adâncurile memoriei ziua când, la sugestia lui Gerhard, consimțise fără tragere de inimă să ia parte la o petrecere ce avusese loc la bordul unei bărci. Aceasta ancorase peste noapte la Great Yarmouth, iar echipajul ei se dusese în oraș să se îmbete. Un bărbat drăguț din Nicholson-ul 38 ancorat la următorul chei îi dăduse lapte, iar ea îi zâmbise recunoscătoare, neștiind pe atunci că peste un timp aveau să se căsătorească…

— Unde ne aflăm? întrebă.

— Locul acesta? Kleist păru surprins că Anna nu știa. Îi rosti numele.

— E așa liniște aici, zise Anna.

— Nici măcar nu am telefon. Cel mai apropiat e în port.

— Dar mi s-a părut că văd niște fire…

— Pentru electricitate. Industria turistică nu și-a făcut încă apariția aici. Sper că nici nu și-o va face vreodată.

— E un loc greu accesibil.

Gerhard trase un al doilea scaun de răchită lângă al ei și se așeză.

— Ca și tine?

Anna încuviință din cap.

— Dacă nu ne pierdem timpul, poate putem rezolva asta cumva.

Ea își lăsă capul să se rostogolească pe spătar până când îl avu înaintea ochilor.

— Sunt vindecată, așa spuneai. Adesea.

— Am crezut că ești.

— Chiar dacă am continuat să mă întorc la tine?

— Ți-am mai spus: pacienții se întorc frecvent la psihoterapeut, pentru a discuta despre problemele lor și despre progresele pe care le-au realizat. N-a fost nimic neobișnuit în faptul că te-ai întors.

— Am devenit amanți, nu-i așa? Ăsta-i un lucru neobișnuit. Uneori îmi vine să cred că m-ai vindecat de depresie, dar nu și de Gerhard Kleist.

El surâse.

— Știi că nu e adevărat. Îl iubești pe David acum, nu pe mine. Dar, profesional, ai devenit o provocare majoră pentru mine. Prin urmare, ce crezi, Anna? Un scurt interval de terapie

intensivă, numai tu cu tine însăți, în timp ce eu rezolv lucrurile la Londra?

— Nu avem timp – Anna se simțea tulburată de propunere – în primul rând trebuie să mă gândesc ce am să spun la interogatoriu, iar apoi să mă întorc. Să lămuresc lucrurile.

— La Londra? o întrebă mirat. De ce? Te-ai răzgândit?

— Să mă gândesc?…

— Doar tu ai vrut să vii aici. Iar când David a fost de acord că e o idee bună, mi s-a părut cel mai logic…

Anna își simți sângele înghețând în vine. Căscă gura la Gerhard.

— David… *știe* unde mă aflu?

— Bineînțeles. Când i-am explicat ce s-a întâmplat, despre căderea ta nervoasă și așa mai departe, a fost de acord… știi ce, Anna, spune-mi, te rog, cât îți amintești din toată povestea asta.

Ea însă continua să se uite la el ca la o arătare.

— Nu. Stai puțin. Te-ai… te-ai *întâlnit* cu David? Chiar ai vorbit cu el?

— Da.

— Când? gemu ea.

— A dat peste mine în casă, după ce ieșiseși și urcaseși în mașină. Bineînțeles, n-am avut de ales, a trebuit să-i spun totul. Stăteam toți trei în mașină și vorbeam; nu-ți amintești?

Ea scutură din cap violent.

— Te-ai indispus foarte tare la un moment dat. Atunci ți-am dat sedativul. David te ținea de mână în timp ce-ți făceam injecția. Asta trebuie să-ți amintești…

Fața Annei se făcuse pământie.

— Nu, șopti.

— Ei bine, te-ai stins ca o luminare, așa că la urma urmei nici nu mă surprinde faptul că ai uitat totul.

— Gerhard – vocea ei era dintr-odată răgușită, ca și cum toată saliva i se uscase – spune-mi adevărul. Te rog. Înnebunesc?

— Doamne-Dumnezeule, nu, râse el. De unde ți-a venit ideea asta?

— Nu îmi amintesc nimic din ce s-a petrecut azi. Chiar… chiar ai vorbit cu David?

— Da. N-am avut încotro. Era cu totul de neconceput să încerc să te aduc aici fără consimțământul lui.

— Ce ai… vreau să zic – i-ai spus ceva?

— Doar ceea ce era necesar pentru scopuri profesionale. Faptul că ai luat dosarul, bineînțeles.

Anna scoase un sunet ciudat, la jumătatea dramului dintre geamăt și mormăială.

— Trebuia să-i spun, atunci când i l-am dat înapoi. N-am intrat în amănunte, dar sunt satisfăcut că a înțeles de ce ai nevoie ca să te vindeci.

Ea se simțea într-o mare dezordine interioară. Vocile… da, una era a lui David: „o femeie de succes, frumoasă, ce altceva îți mai dorești?” Nu, nu, nu acestea erau cuvintele lui. Ascultându-l pe Gerhard, se gândea că poate David chiar spusese că ea avea nevoie de o vacanță…

Își lovi palmele de brațele scaunului pe care stătea și strigă:

— De ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat? *De ce?*

David știa. Știa.

— Cum a reacționat? îl întrebă pe Kleist. Ciudat lucra că nu se gândise la asta mai devreme.

— Foarte bine. Aș spune că, dintre toți trei, a fost cel mai entuziasmat de ideea plecării tale în străinătate în timpul în care eu voi rezolva lucrurile.

— Trebuie să-l sun. Să vorbesc cu el.

— Sigur că trebuie. E absolut necesar. Acum însă e mult prea târziu pentru asta.

Kleist o urmărea cu atenție, nerăbdător să afle dacă sugestiile pe care i le implantase hipnotic în timpul călătoriei prinseseră rădăcini. Nu putea să o lase să-i scape din mână, acum; nu-și putea îngădui nici cea mai mică abatere de pe făgaș.

— Cât din ce s-a întâmplat astăzi îți amintești de fapt? o întrebă degajat.

Anna făcu o sforțare.

— Îmi amintesc… o, nu știu… un vas?

— Exact. Am mers cu mașina până la Dover.

Anna dormise pe bancheta din spate, vameșii fuseseră foarte expeditivi când controlaseră pașapoartele, hărțuiți cum erau de miile de turiști care treceau granița zilnic, da, Dover-ul se dovedise o alegere inspirată.

— Dar despre zborul încoace, știi ceva?

— Nu.

Kleist închinase un avion, care îl costase o avere, cu toate că

din momentul când deschisese „Crisalida”, văzuse o cale de a face mult mai mult decât să-și acopere cheltuielile. Planul era atât de ambițios încât din când în când simțea crampe în stomac, dar i se dedicase în întregime, când se gândea că atât de mult, că *totul* depindea de tăcerea acestei femei…

— Gerhard, spuneai… că am avut o cădere?

El încuviință din cap.

— Mi-e teamă că da. Ceva foarte serios. Și David și-a dat seama imediat că acum ai nevoie mai mult ca orice de odihnă.

— Dar… tribunalul.

— Ți-ai luat deja câteva zile libere, îți amintești? De rest se ocupă David. Care vine încoace în weekend.

— Vine?

Îl măsură cu o privire neliniștită, dorindu-și să creadă ceea ce tocmai îi spusese.

— Da. Astăzi e luni, așa că pare că mai e mult, dar dacă te odihnești și eviți să-ți faci griji, timpul o să treacă repede, ai să vezi.

— E supărat pe mine?

— Deloc. Doar îngrijorat de starea ta.

— Dintotdeauna am vrut să-i spun despre tine, continuă Anna după o pauză. Chiar de la început.

Fața i se mai destinse; părea mai puțin tulburată.

— Dacă n-ai fi… – vru să mai zică.

— Da, așa este, avem destul timp pentru asta mâine. Ce-ar fi să intrăm? Doar n-am să te hipnotizez aici, pe terasă, și cred că ți-ar face bine, nu-i așa?

Ea îl aprobă bucuros. Aerul era plin de tot felul de insecte zburătoare, iar pielea începuse deja să o mănânce. Focul de lemne de măslin pârâia în căminul camerei celei mari, umplând aerul de o mireasmă ca de tămâie. Era și o lăută acolo; Anna o remarcase mai devreme. Gerhard o luă și se așeză lângă foc, acordând-o. Ea se întrebă ce avea de gând să cânte. Da, desigur, „Forlorne Hope” a lui Dowland…

Muzica, împreună cu faptul că David în sfârșit aflase totul, o făcu să simtă mult dorita ușurare. Gerhard puse deoparte lăuta și își frecă mâinile cu gestul pe care ea ajunsese să-l cunoască atât de bine.

— De ce nu închizi ochii? murmură el.

Ea nu percepu clipele care trecuseră până când el începu să o

ghideze către acel tărâm al uitării.

— Mai adânc, și mai adânc, ești din ce în ce mai obosită – iar apoi se găsi în fine acolo, jos, dedesubt.

Îi auzea vocea, foșnetul perdelelor în briza răcoroasă, murmurul mării lovind fără oprire nisipul.

— Astă-seară vreau să ne întoarcem la începuturi.

Ezitare. Teamă.

— Nu. Te rog…

Dar Kleist nu-și putea permite să lase la alegerea pacientei sale tema călătoriei. Când Anna se afla dincolo, el asemuia legătura creată între ei cu un fir de cauciuc: într-o zi avea să-și piardă elasticitatea, iar atunci puterea lui avea să înceteze. Dacă asta se întâmpla acum, era terminat. Trebuia să descopere imediat în ce măsură ea ridicase bariere în calea tehnicilor lui, așa că tema de astă-seară trebuia să fie lucrul cel mai înspăimântător din viața ei, adopția. Dacă putea să o ducă înapoi și să o facă să rămână *acolo,* putea face orice din ea.

— Trebuie să privim cu ochi proaspeți începutul suferinței, rosti apăsat. Astfel încât să putem face o nouă încercare de a o vindeca. Apoi, în alte seri, vom urca mai departe pe firul evenimentelor, până în prezent.

Ea fremăta, neliniștită.

— Ce vârstă ai, Anna?

Îi simți reținerea, așa că o îmboldi, cu blândețe:

— Ce vârstă…?

— Șase luni. Vocea era de copil, nefiresc de subțire.

— Ce faci?

— Stau în cărucior.

— Ce auzi?

— Voci.

— Cunoști vocile, știi ale cui sunt?

Încă o pauză lungă.

— Una din ele.

— Da. Și e a…

— E…

— Da?

— Mama.

Și cealaltă voce?

— Altă femeie.

— Vorbesc despre…?

— Despre mine.

Mai ajunseseră până acolo de câteva ori. Scena nu avea surprize pentru Kleist, medicul dibaci, deși Kleist, omul, continua uneori să găsească puțin smintit acest transfer lesne realizat, până aproape la porțile pântecului matern.

— Și, deci, Anna… ce spun? Ce spun despre tine?

— Mama… mea. Spune… „Știi, adoptată”.

Urmă din nou o lungă tăcere, în timpul căreia Gerhard se abținu să spună ceva.

— Apoi… apoi, cealaltă femeie… pleacă, îi aud pașii.

Ultimul cuvânt veni pe un ton crescând, la jumătatea drumului către un sughiț de plâns. Anna își mușcă buza de jos ca să-i oprească tremuratul. El îi privi chipul cu atenție, așteptând lacrimile. Astăzi însă apărură doar două. Îl lăsa să privească înăuntrul ei până aici și niciun centimetru mai departe, parcă înadins pentru a-i oferi doar o satisfacție limitată, abia suficientă pentru a-l determina să nu răscolească mai adânc.

El știu atunci că intuiția nu-i dăduse greș: Anna va fi dificil de controlat. Acest gând îl speria.

— De ce crezi că a plecat femeia?

— Pentru că sunt un copil nelegitim. Din flori. Nu sunt bună de nimic.

— Și tu însăți crezi că nu ești bună de nimic?

— Nu. Atunci eram copil. Dar acum sunt puternică. Femeia cu care vorbea mama nu are nicio putere asupra mea. Era mărginită, inhibată, poate deliberat rea, dar mai presus de toate era geloasă.

— Stai puțin…

— Pentru că nimeni, niciodată, n-o iubise destul ca să o ia în brațe și să-i spună: „Deși propria ta mamă nu te vrea, chiar dacă te-a dat la o parte ca pe…”

— Anna!

— „Deși te-a trădat, eu n-am să te trădez. N-am să te părăsesc”. Dintr-odată, vocea monotonă, de copil, se schimbă, începu să coboare, deveni coaptă, matură. „N-am să te părăsesc… *niciodată*”.

— Odihnește-te. Liniștește-te.

Așteptă până când, din nou, ea deveni calmă.

— Adânc, mai adânc, acum. În adâncurile reci, întunecate,

unde totul este tăcere, jos, tot mai jos, din ce în ce mai jos, îți simți umerii cum devin mai ușori, toată greutatea, toată povara, se duce, se duce...

În sfârșit, Anna se găsea la granița cu somnul. Totul părea să dureze de două ori mai mult ca de obicei, iar acest lucru îl deranja pe Kleist.

— Anna, rosti încetișor, mă auzi?

Ea respira foarte adânc și lent; Gerhard trebui să repete întrebarea înainte ca buzele ei să se miște.

— Da.

— Omega.

O expirație lungă, fără zgomot.

Ea expiră lin, fără niciun zgomot. Trupul îi rămase atât de nemișcat și de destins, încât părea lipsit de viață.

— Vreau să-ți amintești unele lucruri. Nu trebuie să fii văzută cu nimeni, este periculos. Nimeni nu trebuie să știe unde te afli. M-ai auzit?

După o nesfârșită pauză, spre imensa lui ușurare, ea încuviință din cap.

— N-ai să ieși decât cu mine, ca să pot avea grijă de tine.

Anna nu reacționa deloc, așa că rosti repede:

— Nu uita: David vrea ca tu să te afli aici. Nu are timp să vină până la tine. Munca lui e importantă. Dar vrea ca tu să rămâi aici. Este fericit că tu ești aici. Trebuie să nu pleci din această casă, spre binele tău, ca și al lui.

Din transă, ea se încruntă. Kleist nu știu cum să îi interpreteze ridicarea din sprâncene.

— Uită-ți necazurile. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine.

El se ridicase deja în picioare, neașteptându-se la un răspuns. Cuvintele ei îl cutremurară. După câteva clipe, își regăsi stăpânirea de sine necesară pentru a pleca într-un tur al vilei, asigurându-se că toate ușile erau încuiate, înainte de a se duce în dormitorul său.

Pe o măsuță, lângă fereastră, aici se afla un telefon.

Kleist deconecta aparatul. Faptul că Anna observase liniile aeriene îi tulburase sângele rece, pentru că dovedea, încă o dată, că, în ciuda injecțiilor pe care i le făcuse, ea nu era nici atât de bolnavă, nici atât de maleabilă pe cât avea el nevoie. Nu putea să-și permită să riște în acest moment, când avea de

gând, nici mai mult, nici mai puțin, decât să vândă atât „Crisalida”, cât și pe Anna Lescombe, pe amândouă o dată.

Se uită la ceas. Iannis, fiul lui Iorgos, era deja în drum către Atena. Mâine, la prima oră, băiatul avea să trimită faxul bătut la mașină de Kleist. Apoi totul urma să devină o chestiune de timp. În apropierea weekend-ului, nu va mai conta nici cât negru sub unghie ce gândește sau ce crede Anna. *Dar el avea nevoie de aceste patru zile!*

Telefonul refuza să încapă în nișa specială din spatele patului lui, alături de acele subcutanate, de fiole și de seringa Luer, care se aflau deja acolo, dar, în cele din urmă, după ce se opinti puțin, reuși să înghesuie aparatul înăuntru.

Marți

ZECE

Consiliul de război de marți, ca mai toate întrunirile de acest fel, se soldase cu decizii invers proporționale, ca număr și importanță, cu cantitatea de timp consumată cu pregătirile, care fusese deosebit de mare.

Actorii principali se adunaseră la o fermă din Crowborough, într-o clădire placată, situată în mijlocul a două mii de acri de pământ aflați în proprietatea Ministerului Apărării. Deoarece casa era mică, putuse fi căutată de microfoane cu relativă ușurință; în plus, așezarea ei în teren garanta că nimeni nu se putea apropia fără a fi somat de santinele. Niciunul dintre aceste avantaje nu avea însă să-i împiedice pe delegații americani să-și formuleze, ipocrit, obișnuitele remarce referitoare la starea de înapoiere în care se aflau localnicii.

În astfel de prilejuri, exista o oarecare lipsă de protocol, care îi delecta pe reprezentanții britanici. Cafeaua călduță, se servea în cești chinezești cu pereții groși și un cerculeț de aur încondeiat înăuntrul buzei, iar biscuiții cu ciocolată, din făină integrală, erau orânduiți frumos pe șervețele. Într-un capăt al camerei se găsea o hartă, pe un șevalet înzestrat cu o cutie de creioane colorate. În cel opus, fusese adus un televizor cu video încorporat. Și lui Louis Redman, decorul îi făcea plăcere. Americanul intră, aruncă o privire rapidă în jur și spuse:

— Salut, Dick, câte Ford-uri ziceai că vindem în Surrey în trimestrul în curs?

Richard Brewster se arătă amuzat și își conduse oaspetele la masa pe care se aflau cafelele.

— Tu și cu mine s-ar putea să sfârșim prin a face numai asta, răspunse calm, dacă nu ne rezolvăm repede problema. Ai călătorit bine?

— Da, da.

— Și ce mai face prietenul Bill?

Brewster se întoarse către bărbatul aflat în spatele lui

Redman, care se mărgini să se încline scurt.

— A, uitasem că-l cunoști pe Bill Hayes…

Redman îi zâmbi adjunctului său, cu intenția manifestă de a-l integra în atmosferă, deși acesta nu părea în niciun caz o persoană care să aibă nevoie de așa ceva. Învârtea lingurița în ceașca de cafea ca și cum ar fi vrut să vâre mai multă căldură în ea. Avea gesturi sacadate, smucite și viguroase, ca în vechile comedii mute.

Cei doi nou-veniți nu aveau prea multe în comun, în aparență. Redman era un specimen american antipatic, anglofil, cu un aer liniștit-eficient. Un adevărat gentleman de peste ocean, care avea tendința de a „străluci”. Îmbrăcămintea lui nu era dintre cele mai costisitoare, dar arăta întotdeauna ca scoasă din cutie. Redman era o persoană care peria țesăturile și făcea pielea să lucească. Lustru avea de altfel și în purtări.

Hayes se îmbrăca cu produsele unor manufacturi renumite și le lăsa să se facă praf. Părul negru creț i se răzlețea pe țeastă, într-o tentativă de a acoperi întreaga suprafață, dar ajunsese de multă vreme să semene cu niște filamente subțiri de bec și, în consecință, nu reușea. Avea niște ochelari imenși, dreptunghiulari, cu lentile atât de groase, încât probabil trebuise să-și facă rame de comandă. Când etala, ca în această dimineață, și un papion, semăna cu un elev dintr-o piesă de amatori, costumat pentru rolul lui Mr. Boffin[8], omul de știință. Sau Mr. Golliwog[9], cum îl numi în gând Brewster. Pentru că Hayes prinsese trenul către protipendada serviciilor secrete pornind de la un proiect public de locuințe din New York și, în plus, era negru.

— Cred că suntem toți, spuse Brewster, atrăgând cu blândețe atenția asupra rolului său de conducător al întrunirii.

Minutele redactate se refereau la el pur și simplu cu acest cuvânt, „coordonator”. Poziția lui în ierarhia secretă a cabinetului îl făcea cum nu se poate mai potrivit pentru a se ține departe atunci când rivalitățile dintre departamente nu trebuiau lăsate să submineze eficiența operațională.

Se așeză în capul mesei acoperite cu postav verde, la al cărei capăt opus luase loc Hayes. Fox și inspectorul Leadbetter, care

[8] *Boffin* – savant care lucrează la un proiect guvernamental secret, în engleza americană (n.tr.).

[9] *Golliwog* – paiață caraghioasă, diformă (n.tr.).

reprezentau echipa de la interne, stăteau la stânga lui Brewster. Shorrocks, căpitanul celor unsprezece, se afla în dreapta lui; alături de Shorrocks se găsea Redman, omologul său din CIA.

Albert ținea minuta.

— Bun, spuse Brewster. Voi face o scurtă trecere în revistă. Scopul acestei întruniri este de a stabili cum va fi recuperat dosarul „Crisalida", care a fost pierdut, și de a preveni complicațiile pe care incidentul le-ar putea antrena, înaintea întâlnirii la vârf de la Vancouver. *Concret,* cum putem îndeplini aceste deziderate fără a ne călca unii pe alții în picioare? Jeremy, aici de față – facă un gest din cap către Shorrocks – răspunde de toată povestea din partea lui Șase[10].

— E-n regulă, răspunse Redman. Cât timp se face repede, din partea noastră totul e OK.

— Suntem deci de acord asupra importanței întregii chestiuni.

— *Da,* ce mama mă-sii!

Înjurătura fu urmată de tăcere. Toată lumea rămase perplexă. Toată lumea, adică toți, mai puțin Redman, care ridică din sprâncene și zâmbi, nimănui în mod special.

Hayes arborase o expresie severă.

— Am citit „Crisalida". Ne poate fi fatală. Dosarul acela conține material provenit de la Pentagon, care poate influența decisiv votul alegătorilor. Mai mult, există deja critici foarte aspre în privința *lobby*-ului nostru pro-european și în favoarea NATO. Una peste alta, discuția se poartă în scopul limitării prejudiciilor, corect? Am să fiu sincer cu voi, domnilor, nu știu cum poate fi oprit acest bolovan, odată pornit la vale. Așa că dumneavoastră – își apăsă cotul pe masă și își îndreptă arătătorul spre Brewster – dumneavoastră va trebui să vă mișcați urgent.

Se pare, își spuse Brewster, că Albă-ca-Zăpada e bine dispusă astăzi.

— Pari un pic îngrijorat, Bill, rosti.

— Rău de tot. Știi la fel de bine ca și mine că sunt îngrijorat, în două luni sau nici atât, Bush și Gorbaciov or să fie față-n față la masa tratativelor, la Vancouver. Și ce avem pe ordinea de zi? *Totul!* Reducerea numărului de arme nucleare cu rază lungă de acțiune, a armamentului convențional și a artileriei, reduceri de efective, de bugete, depozite, divizii. Tu zici ce, el bifează. *Dacă*

[10] MI 6 (n.tr.).

NATO reușește să-și țină pentru el Planul asupra Situației Generale, bineînțeles. Dar dacă „Crisalida” ajunge unde nu trebuie, președintele nostru se trezește într-o partidă de pocher cu o oglindă în spate. Și se alege praful.

— Da, într-adevăr. Mai ales având în vedere acea parte a „Crisalidei” care lasă să se înțeleagă faptul că, dacă Ziua Z ar fi mâine, Germania Federală în *par-ti-cu-lar* ar fi lăsată în seama propriului dispozitiv de apărare. A propriului – Brewster îi prinse privirea lui Shorrocks, făcând o grimasă pentru a-l determina să-și înfrâneze chicotitul – dispozitiv de apărare nenuclear.

Shorrocks se conformă solicitării mute cu un cotcodăcit sonor.

Redman își lipi palmele una de alta dinainte-i, ca un preot care invoca Sfântul Duh.

— Uite ce e: Bill și cu mine n-am venit aici ca să facem politică. Așa că te rog…

— Cred, replică Brewster, că dacă am putea păstra discuția pe un plan mai neutru…

— Sigur – Hayes pronunțase cuvântul perfect normal, dar Brewster auzise „scurt”[11] – cât timp îți dai seama că traiectoriile alea sunt scurte…

— Nu cred că se îndoiește cineva de asta, Bill, rosti Shorrocks, zâmbind radios către Leadbetter, care, aflat față-n față cu el, rămase impasibil. Nu cred că ne-a scăpat asta.

— Dar noi, în ce ceea ne privește, lansă Brewster, nu am optat pentru politica de a ne mandata președintele să formuleze poziții publice favorabile NATO, insistând totodată asupra imperativului strategic secret ca așa-zișii noștri aliați din Europa Occidentală să fie lăsați fără apărare în cazul unui atac sovietic. Am dreptate, nu-i așa, Jeremy? Așa ceva nu intră în niciun caz în uzanțele noastre politice actuale.

— Nu, nu, exultă Shorrocks. Nu din câte știu eu, Richard.

De peste masă, Hayes îl străpunse pe Brewster cu o privire vitriolantă. I se spusese în State că prejudecățile rasiale se manifestau la lumina zilei și în Anglia, dar nu voise să creadă, deoarece la școală învățase că Marea Britanie este o țară civilizată ai cărei locuitori își păstrează pentru ei înșiși trăirile afective. Într-adevăr, nu și le deconspirau. Englezii pot conversa

[11] *Sure* – sigur (adverb, în engleza americană), se pronunță la fel ca *short* – scurt. Englezul este derutat de faptul că, în varianta britanică a limbii, *sure* este aproape exclusiv adjectiv (n.tr.).

cifrat ca nicio altă națiе. Lui Hayes îi era limpede că Brewster și Shorrocks îl disprețuiau pentru culoarea pielii sale și că tocmai își comunicaseră acest lucru unul altuia, dar nu putea înțelege cum o făcuseră.

— Vrem dosarul înapoi, intact, începu. Suntem gata să folosim orice mijloace pentru a-l avea. Am omorî-o pe femeia aceea, dacă ar fi nevoie. Vorbesc serios!

Shorrocks și Brewster tocmai schimbaseră un zâmbet. Acum întoarseră două chipuri împietrite spre celălalt capăt al mesei, holbându-se la domnul Golliwog.

— Și nu numai – Hayes avea tot respectul pentru gloanțe, dar grimasele îl lăsau rece – vrem să-l puneți pe Lescombe la popreală. Noi zicem că el e necunoscuta umblătoare a ecuației. Soț și soție, împreună, povestea veche, știți ce s-a întâmplat cu Rosenbergii.

— Nu există niciun fapt care să probeze că…

— Chiar îl *credeți* când spune că nevastă-sa nu știa cifrul? Când amprentele ei au fost găsite pe taste, chiar pe *ele*! Pariez pe orice că-și ținea perlele în seif, lângă cartea de coduri.

— Dat fiind actualul stadiu al cercetărilor, e jignitor… începu Brewster cu voce surdă.

— De ce? Se-ntâmplă, fir-ar al dracului. Și nu e cazul să ne luăm de păr doar fiindcă tu și cu Jeremy se nimerește să fiți ăia care ați semnat pentru primirea lui Lescombe în „Crisalida”.

— Acesta ar putea fi cu greu luat în considerare drept un fapt relevant.

— Mă bucur *foarte* tare că spui asta, Richard. Bun. Să știți că vrem să fim de față când îi frecați ridichea lui Lescombe. Ce aveți de gând?

Brewster îl privi întrebător pe Redman, vrând să știe dacă discutase în prealabil despre asta cu Hayes, dar întâlni doar un zâmbet amabil.

— Intenția noastră, spuse el, supărat că trebuie să ia în seamă întrebarea lui Hayes, este să-i lăsăm domnului Lescombe libertatea de acțiune.

— *Ce?!*

— Ascultă-mă puțin, Bill, – Brewster ridicase o mână, semăna cu un polițist de la Circulație sau cu Hitler salutând –, hai să ne oprim aici o clipă, da? Nu există niciun fel de dovadă împotriva lui Lescombe. Să presupunem totuși că *teoria* ta e valabilă –

pusese un soi de ghilimele orale cuvântului, iar Hayes se întrebă cum reușise – chiar în acest caz, n-ar fi o soluție, nu-i așa, să-l lăsăm să ne tragă după el, ca să mă exprim astfel? Să vedem încotro o ia, cu cine vorbește?

— Vă asumați răspunderea? întrebă moale Redman. Noi nu vrem să avem nimic de-a face cu așa ceva.

— Bineînțeles, e omul nostru!

— A fost, vreți să ziceți, lătră Hayes. Nu mai este.

— De unde știi? Fox se înfuriase, lucru care se vedea atât în tonul, cât și pe fața lui. Acuzi un om care nu e aici ca să se apere, care are un dosar impecabil! mai rosti.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred! exclamă Hayes bălăbănindu-și capul, cu disperare teatrală. Marii spioni pe care i-am cunoscut… Ascultați-mă, vă rog, ascultați-mă, știm că cel puțin „Crisalida” n-a ajuns dincolo de Cortina de Fier, da?

Brewster aruncă o privire întrebătoare către Shorrocks, care își răsfrânse buza de jos și încuviință din cap.

— N-avem niciun semnal în acest sens. Nu încă.

— Deci ea s-a ascuns undeva, nu-i așa?

— Sau poate a fost răpită, interveni Leadbetter.

— Hai, lasă, cine s-o răpească. Spune-mi, cine? Ce să vrea ăla? A trimis cineva vreun mesaj? Vreun ultimatum?

Leadbetter tăcu, cu aerul unui om ofensat.

— Pentru cine lucrează muierea asta, poate să mă lămurească cineva?

— Bill, dacă am ști… „Fii rezonabil”, încerca Brewster să spună, deși în mod evident nu avea nicio șansă de a-l convinge.

— E o amatoare. Oricine se poate folosi de amatoare. Un „șoricel gri”, așa li se spune la Bonn, nu?

— Sau unul mai bătrâior, de bibliotecă, la drept vorbind. Brewster zâmbea din nou liniștitor, sprijinindu-l pe Shorrocks tot timpul pentru că, deși de astă dată scosese un porumbel din gură, cel puțin avea culoarea care trebuia și era de-ai noștri…

— În fine. A fost foarte neîndemânatică. Amprente peste tot… Iar dacă a înghițit medicamentele din cutia găsită de Cinci, așa ceva îi putea fi fatal.

— Fișele medicale, întreabă Hayes, ce zic?

— Inspectore?

— Tocmai ne ocupăm de asta, răspunse țâfnos Leadbetter.

— Bine, atunci… asta e bine.

— Vax. Și cu ea ce-o să faceți, totuși? Hayes abia se mai putea stăpâni.

— Am pus sub supraveghere aeroporturile și tot restul, douăzeci și patra de ore din douăzeci și patra. Iar ambasadele și consulatele noastre au fost înștiințate, pentru a o căuta, mai ales reprezentanța din Paris.

— Nu este la Paris. A bătut toba că pleacă la Paris, așa că *nu* la Paris este. Ce-ai spune dacă a plecat din Anglia înainte ca Lescombe să-ți telefoneze? La asta te-ai gândit?

— Desigur, interveni Fox. Dar pentru că are pașaport britanic, Emigrările nu au niciun fel de date privind ieșirea ei din țară.

— Nu se completează niciun fel de hârțoage când treci granița?!

— Nu.

Hayes își bâțâi capul într-o parte și-n alta ca și când ar fi vrut să și-l smulgă de pe umeri.

— Doamneee! Da' birourile de imigrări din alte țări, le-ați anunțat?

Albert se aplecă în față și vorbi pentru prima oară.

— Dacă se află undeva în Europa, probabil că nici n-a trebuit să-și scoată pașaportul din buzunar. Mai ales în cazul în care a călătorit cu trenul sau cu vaporul. Noi, europenii, suntem, cum poate-ți amintești, o familie mare și fericită.

— Și-atunci ce-aveți de gând?

Albert ridică din umeri.

— Vom verifica toate avioanele, cu listele de pasageri. O să dureze, dar…

— Timpul este exact ceea ce ne lipsește, exclamă Redman, căruia în sfârșit părea să i se fi acrit de adjunctul său. Richard, vreau să te întreb ceva, legat de ceea ce spunea Bill despre birourile de imigrări. Nu ați alertat niciunul dintre celelalte servicii secrete europene, nu-i așa?

Brewster schimbă o privire cu Shorrocks. Un englez ar fi remarcat o licărire de triumf în ochii lor, dar Hayes le detectă doar obișnuita fixitate de vietate acvatică.

— Păi, nu, rosti Shorrocks așezându-și o palmă pe masă și aplecându-se spre Redman, aliatul de încredere. Am vrut să vă întrebăm pe voi întâi, Louis. Având în vedere conținutul „Crisalidei", mi s-a părut că e cazul s-o lăsăm puțin mai moale.

Redman expiră zgomotos, țuguindu-și buzele. Îi luă ceva timp

să-și golească plămânii de aer.

— Perfect, spuse în fine.

— Sper că am procedat corect? întrebă Brewster, în culmea îngrijorării și solicitudinii. Dar nu știu cât timp mai poate rămâne toată povestea asta doar între noi.

— Richard, nu uita că nu sunteți singuri. Hayes zâmbea arătându-i lui Brewster toți dinții, neverosimil de albi în bezna care-i înconjura, dar și partea dinăuntru a buzelor, de culoarea unei mingi tocite de crichet, aceeași cu a bocancilor lui Shorrocks.

— Asta e bine, glăsui Brewster. Da, bine, atunci e în regulă. Dar, revenind la ceea ce ai spus mai devreme, chiar n-am dori ca doamna Lescombe să pățească ceva înainte de a avea prilejul să vorbim cu ea. Ar fi ex-*trem* de – Brewster se holbă la Fox ca și când ar căuta cuvântul potrivit – regretabil dacă ar păți ceva.

Redman își drese glasul.

— Mi-e greu să fiu întru totul de acord cu voi. Noi vedem lucrurile în felul următor: îi dăm doamnei o șansă să se predea…

— Apoi, îi luăm maul! rosti sec Hayes, la dracu', i-l luăm *de tot.* N-ai decât să le spui ălora de la Bonn, dacă-ți închipui că te ajută la ceva. Și la Paris. Și la Roma, – ridică din umeri –, nu schimbă nimic. Imediat ce dăm de ea, ori cooperează, ori îi zburăm creierii.

— Louis, cred într-adevăr că ar trebui să mai examinăm problema. Să înțelegem că nu putem ajunge la un consens asupra întregii povești?

Brewster era sincer uimit.

Redman zâmbi.

— În termenii noștri, Richard. Numai și numai în termenii noștri. Știi, subscriu la tot ce a spus Bill în legătură cu întâlnirea la vârf de la Vancouver. Dacă rușii pun mina pe „Crisalida", Bush poate foarte bine să nici nu iasă din Casa Albă. O întâlnire la vârf pur și simplu *nu poate avea loc* în asemenea condiții, iar noi am fi puși în situația de a spune lumii întregi, mai ales Europei, că noi am fost aceia care ne-am retras de la negocierile de pace, încheie, după care privi în lungul mesei, la Hayes. Bill, dacă nu mai ai nimic…

Dar înainte ca Hayes să poată răspunde, cineva bătu la ușă și își băgă capul înăuntru.

— Da, domnule maior, spuse Brewster, bucuros de întrerupere.

— A venit un fax acum câteva minute. Adresat persoanei de contact MI 6, pe linia generală albastră. Funcționarul de serviciu s-a gândit că e mai bine ca domnul Shorrocks să-l vadă imediat. Îmi pare rău pentru calitatea proastă. A fost trimis din Atena.

Shorrocks privi antetul documentului.

— Datat azi-dimineață?

— Da.

Shorrocks examină faxul. Ridică din sprâncene, uimit.

— Doamne sfinte… ar fi mai bine să vi-l citesc: *Documentul din care este aici anexată o mostră a fost adus autorului acestui mesaj de către o doamnă care în momentul de față se află într-o stare de considerabilă oboseală. Este posibilă o înțelegere privind returnarea ei și a documentului, ambele intacte și fără ca după cel din urmă să fi fost făcută vreo copie, cu condiția ca autorul acestei comunicări să fie recompensat pentru osteneala sa cu suma de un milion de lire sterline. Care este propunerea dumneavoastră? Transmiteți prin fax răspunsul la biroul mai jos numit, de unde va fi ridicat. Orice încercare de a descoperi autorul mesajului de față prin intermediul acestui birou se va solda inevitabil cu încetarea negocierilor în curs, ca și cu dispariția definitivă a documentului. Iar șocul, – Shorrocks încetini ritmul lecturii –, iar șocul pe care-l va resimți doamna va fi de o asemenea natură încât va da naștere la temeri cu privire la sănătatea ei. Din același motiv, păstrați secretul în legătură cu acest fax. Termen-limită pentru negocieri, sâmbătă la amiază.*

Când tăcu, Redman întrebă:

— Ce era la început, despre mostră?

Shorrocks dădu pagina înapoi.

— Este un extras din glosarul „Crisalidei”. Comitetul „Crisalida” nu folosește limbajul NATO, ci și-a definit proprii termeni. Richard, e autentic, după părerea ta? Brewster examină ultima pagină a faxului.

— A fost transmis execrabil, dar… da. Așa cred. Oricum, cum dracu’ a aflat numărul de coordonare?

Shorrocks începu să spună ceva, dar apoi se gândi mai bine la întrebarea lui Redman. Ochii îi alunecară imperceptibil în direcția lui Hayes, iar Brewster îi sări batjocoritor în ajutor.

— Presupun că nimeni nu a văzut asta deocamdată, spuse repede.

— Exact.

— Slavă Domnului, răsuflă Brewster ușurat și se întoarse spre Redman. Vreți să-i implicăm și pe greci în acest stadiu al chestiunii sau să-i ținem la distanță?

— Trebuie totuși să-l găsim pe autorul acestui fax, spuse Redman șovăitor. Cred că ar fi mai bine să-i implicăm. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu le spuneți decât strictul necesar. Generalități și numai generalități, vă rog.

— Aveți intenția să negociați cu persoana care a trimis acest fax?

— Nu, se băgă în vorbă Hayes. Și „persoana" care l-a trimis e doamna Lescombe, așa că am citit-o și pe ea.

— Dar viața ei ar putea fi în pericol.

— Tâmpenii. Vax. Cine mai știe de faxul ăsta?

— Am spus: nimeni.

— Dar ăla care l-a rupt din aparat? Dar maiorul care l-a adus?

— Cu excepția lor, bineînțeles. Ascultă, dacă vrei să spui că…

— Aveți grijă, să nu se întindă plăcinta. Noi vrem să-i dăm de urmă femeii, asta vrea și partea cealaltă. Are „Crisalida" și o vinde. La mai puțin de două luni de Vancouver, știu eu pe cineva care ar da bani buni pe ea, pică la țanc. Luăm și noi o copie după scrisoare. A, și, Jeremy, în locul tău, mi-aș face rost de alt număr de fax. Louis?

Redman se ridică în picioare.

— Da. Haidem.

— Dar n-am terminat – Brewster era consternat – n-am terminat discuția. Vreau să spun următorul pas pe care…

Redman se opri în ușă.

— Ținem legătura, se mulțumi să spună.

După plecarea americanilor, în încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Cei rămași, acum în largul lor, își traseră scaunele înapoi și schimbară câteva din acele priviri pline de tâlc atât de bine cunoscute lui Hayes. De astă dată, mesajul era: „Grupa mică a devenit de-a dreptul agasantă. Dar n-ai ce-i face…"

— N-ai ce-i face, rosti Shorrocks, adresându-se tavanului.

— Aveți grijă de afurisitul acela de Lescombe, replică Brewster, în timp ce punea mâna pe telefon.

UNSPREZECE

În 1968, Comitetul Duncan își exprimase poziția că mutarea Ministerului de Externe și al Commonwealth-ului din muzeul florentin, pe care îl ocupa în Downing Street, într-o clădire nouă, ar fi însemnat economii de un milion de lire pe an și o reducere a necesarului de angajați cu cinci sute de posturi. Nimeni nu-și mai amintea cine fusese acel Duncan care dăduse numele Comitetului, dar, la peste douăzeci de ani de atunci, Ministerul se afla în același loc în care se aflase dintotdeauna, cu șanse minime de a se muta vreodată.

David Lescombe era un zelos funcționar și specialist provenind dintr-o familie situată social în zona inferioară a clasei de mijloc, absolvent al uneia din acele universități cu ziduri roșii din nordul țării și totodată o persoană comunicativă. Îi displăcea căsoiul impozant în care-și tocea zilnic mânecile, nu atât din cauza aspectului de monument, cât pentru frapanta și costisitoarea-i nefuncționalitate.

Era ora două și jumătate, în ziua următoare celei în care Anne dispăruse, când David pășea pe sub porticul aflat față-n față cu clădirea din Downing Street nr. 10[12], îndreptându-se prin curtea mare, pătrată, către turnul aflat în colțul de nord-vest al incintei. Ieșise să ia masa. Nu la Traveller's Club, căruia i se mai spunea în derâdere „Cantina angajaților de la Externe", ci la Institutul de Studii Strategice din Tavistock Street unde sorbise dintr-o cafea și mestecase un baton de ciocolată, ascultând expunerea unui membra al Departamentului de Studii Militare din Colegiul Regal, referitoare la echilibrul nuclear în Europa, în afară de o referire, nebăgata în seamă, la un articol din *VoyennayaMysl'*, semnat de general-maioral Zennscov la seminar nu se mai petrecuse aproape nimic interesant. David se bucurase totuși de un sfert de oră de liniște, petrecut cu un prieten vechi de la Institutul Brookings, aflat în Regat într-un stagiu de documentare; acest sfert de oră se dovedise rodnic.

Urcând în pas săltat pe scara de marmură flancată de bătrânele statui ale contelui de Clarendon și ale celui de-al treilea marchiz de Salisbury, David rumega deja în gând planul

[12] Reședința prim-ministrului britanic, pe timpul cât aceasta își exercită mandatul (n.tr.).

succint al unei petiții către prim-subsecretarul de stat, având ca subiect stupiditatea crasă de care dăduseră dovadă emisarii serviciilor secrete de la Washington, crezând tot ceea ce le spuseseră gazdele.

Nu numai cele petrecute noaptea, la el acasă, dar și timpul scurs îl distrăseseră de la grijile pe care și le făcea în privința Annei. Lipsa ei era ca o durere de dinți. Persistentă undeva, în fundal, interpunându-se între el și eficiență.

Biroul lui – mare, fără a fi impunător – avea vedere către o latură a Parcului St. James. Rafturi îndoite de greutatea cărților flancau șemineul de stejar. Deasupra învelișului de protecție al acestuia atârna portretul unui birocrat obscur din secolul al optsprezecelea, încadrat de o ramă murdară și mată; această podoabă fusese furnizată din stoc de Agenția pentru Decorațiuni și Accesorii. Laptopul lui David se afla pe o masă, sub fereastra imensă, alături de o imprimantă și trei telefoane. Biroul acoperit cu piele, și el din stocurile Agenției, suporta greutatea unei lămpi de bronz standard, demodate, care ar fi fost mult mai la locul ei într-un Orient Express scos de la naftalină, mai ales datorită zeiței pe jumătate goale care se încolăcea în sus, pe picior, către bec. Singurele obiecte de pe birou erau un dosar de piele, închis, și o tăietură din ziar înrămată.

Rama era așezată în picioare, la patruzeci și cinci de grade față de scaunul lui David. Bucata de hârtie aflată în ea, încă neîngălbenită de vreme, era un extras dintr-o declarație a lordului Chalfont pe marginea Raportului Berrill asupra Reprezentării Diplomatice a Marii Britanii în Străinătate, apărută în *The Times* și care suna astfel:

Ce rost mai are să faci un lucru excepțional de bine, dacă, în conformitate cu standardele contemporane ale „oportunității”, „lucrului în echipă” și egalitarismului, performanța ta ajunge să fie judecată ca una de mâna a treia?

Bunul-simț era suficient pentru a conchide că, atâta timp cât păstra această tăietură la vedere, David putea să-și ia adio de la funcția de prim-subsecretar de stat.

David se așează în scaunul său rotitor de șefuleț și se lăsă cu coatele pe birou. Sperase să se poată adânci imediat în lucru, anesteziindu-și durerea, dar secretara îi împânzise coperta dosarului cu bilețele autocolante. Unul dintre ele îi atrase privirea imediat: sunaseră de la Anna de la tribunal; este

domnul Lescombe liber diseară la ora șase, pentru a se întâlni cu Duncan Broadway, QC. Mâna i se îndreptă spre telefon în timp ce citea mesajul. Numai după ce vorbi cu un funcționar al lui Duncan, confirmând întâlnirea, privi atent și restul biletelelor. Atașatul militar suedez: politețuri, putea aștepta, ca și omologul lui David de la Ministerul Apărării. Însă subsecretarul de stat nu putea.

Ieși din birou și o luă de-a lungul coridorului, ajungând la capăt, unde coti la dreapta, intrând pe cea mai lungă traversă de linoleum cu care se putea făli aparatul guvernamental. În această zonă, obscuritatea era numai într-o mică măsură risipită de razele de soare ce intrau prin niște ferestruici, realizând o iluminare de tablou kitsch-extatic. Fiecare dintre deschiderile luminoase era așezată la jumătatea distanței dintre două uși panelate oblic, aflate pe peretele opus, pentru ca nimeni care ar fi ieșit dintr-un birou, cu toată diplomația Angliei în cap, să nu fie cumva orbit de o rază.

Ajunse la îndepărtatul capăt al culoarului, unde se afla o ușă uriașă, deasupra căreia un decorator imaginase o reprezentare înzorzonată a doi îngeri. Bătu, chiar deasupra plăcutei pe care era înscris cu caractere gotice: „Prim-secretar de stat, Sir Anthony Forbes, CMG”, după care intră.

— Am înțeles că PSS-ul vrea să vorbească cu mine, rosti către femeia între două vârste care era așezată la cel mai apropiat dintre cele două birouri. Aceasta încuviință din cap. David păși printre cele două birouri.

— Asta e o porcărie. Asta e o porcărie. O porcărie și jumătate.

David intrase într-o versiune lărgită a propriului său birou, care avea două ferestre în loc de una, dar cumva reușea să pară mai întunecoasă, ca și cum lumina ar fi avut mai puțin noroc aici. Rafturile din spatele bărbatului care tocmai rostise cuvintele de mai sus erau albăstrite de legăturile volumelor Hansards[13], iar pe birou fuseseră îngrămădite în dezordine tăvi de lemn pentru depozitarea hârtiilor, nu numai Intrări, Ieșiri și Curente, dar și Eur., Min. Apăr., Uz. Pres., Secr. Commonw.: nu se mai terminau. Mania lui Sir Anthony pentru tăvi devenise legendară; ar fi putut la fel de bine să adune și ghivece pentru plantarea răsadurilor. Numai un spațiu neînsemnat de pe birou

[13] Tipărituri conținând procesele-verbale ale dezbaterilor din Parlamentul britanic (n.tr.).

fusese lăsat liber pentru scris, lucru pe care prim-subsecretarul era obligat să-l facă aplecându-se, cu coatele lipite de coaste și ținând mâna într-un unghi incomod.

— Stai jos, te rog.

„Bătrânul”, cum îi spuneau subalternii, se lăsă în scaunul său rotitor, așezându-și coatele pe brațele lui. Două degete ale mâinii stângi i se jucau în buzunarul de jos al vestei, în timp ce își odihnea bărbia în pumnul mâinii drepte. Mustața à la Harold Macmillan i se mișca în sus și-n jos de câte ori își încrețea nasul, lucru pe care-l făcea adesea, cu aerul unui șoarece turmentat. PSS-ul părea bine hrănit, chiar până la refuz.

Mâna dreaptă a lui Sir Anthony se coborî într-una din tăvi, culegând iute câteva foi capsate la un loc. Păstrându-și un cot pe brațul scaunului, le răsuci spre lumină, holbându-se la ele prin ochelarii pe care-i avea pe nas. Buzele i se dezlipiră, pentru a-i dezveli dinții încleștați, întărindu-i asemănarea cu un rozător agitat.

— Asta, repetă el încet, e o porcărie. Nu-i așa?

Întrebarea fusese adresată unui al treilea personaj, care stătea în picioare, cu spatele la fereastră. David îl recunoscu pe Croxley, deținătorul unei funcții asimilabile cu aceea a șefului de personal dintr-o firmă de comerț.

— Voi doi vă cunoașteți, nu?

David clătină din cap afirmativ. Croxley zâmbi, fără a spune însă nimic.

— David, asta e *într-adevăr* o porcărie și îmi pare rău pentru tine.

— Mi-e teamă că... David își aruncă mâinile în lături, neajutorat.

— Ei bine, e vorba de povestea asta cu Anna, știi?

Sir Anthony îl privi plin de speranță pe deasupra ochelarilor, căutând o ieșire din situația spinoasă în care se afla și despre a cărei cauză David nu avea încă știre. Acesta nu spuse însă nimic.

— Mi-e teamă că mi s-a dat însărcinarea să te suspend din funcție.

David își simți inima zvâcnind, dar nu spuse nimic. Încă de la discuția avută cu Fox cu o zi înainte se aștepta la asta. PSS-ul începu să scuture din cap, părând că nu mai e în stare să-și contenească această mișcare.

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă știu de ce. Să mă trăsnească Dumnezeu. Poate dacă nu bătea la ușă Vancouver-ul… Dar a venit de sus, cu surle și trâmbițe, iar Croxley spune că tu și cu mine trebuie să avem o discuție pe tema asta. În fine. Unde e…?

Croxley îl scoase din impas pe Sir Anthony așezându-i în față reverențios un dosar de plastic albastru, prins în inele, cam în felul în care i se pune sub nas tratatul unui șef de stat, pentru ca acesta să-l semneze. Sir Anthony își drese glasul de mai multe ori, își aranjă ochelarii pe nas, apoi și-i scoase, îi lustrui, îi examină în lumină. David își amintea de ultima scenă din *Procesul* lui Kafka, în care călăii își pasează cuțitul de la unul la altul, sperând poate că prizonierul îl va apuca și se va înjunghia singur, scutindu-i de osteneală.

David Emmanuel Lescombe. Sir Anthony încetase să se mai foiască și urmărea rândurile cu degetul. *Am fost însărcinat de secretarul de stat principal pentru Afaceri Externe al Maiestății Sale să-ți aduc la cunoștință după cum urmează. Punctul numărul unu.*

În mod sigur, – asta era preocuparea irelevantă a lui David în acel moment –, în mod sigur nu scriseseră acolo, negru pe alb, și „punctul numărul unu”?

Ești suspendat din funcție în așteptarea rezultatului unei anchete oficiale asupra conduitei tale în cazul recent semnalat și asupra căruia se aduc detalii în anexa notificării de față. Punctul numărul doi. Pe perioada suspendării, vei continua să-ți încasezi de la Minister drepturile bănești, fără niciun fel de rețineri și, în funcție de rezultatul anchetei, perioada de suspendare va fi sau nu va fi luată în considerare, după caz, în calcularea pensiei tale finale, în conformitate cu alineatul patru al notei explicative cu privire la…

Sir Anthony îi dădea înainte cu cititul, dar cea mai mare parte a spuselor sale îi intrau lui David pe o ureche și îi ieșeau pe alta. Era pus pe liber pentru un lucru pe care nu-l făcuse. Simțea în consecință cum îi revin de-acum familiarele resentimente împotriva Annei. Anxietatea, grija dispărură, lăsând în urmă doar o neputincioasă dorință de a-și lua soția de gât și de a o strânge cu amândouă mâinile.

— De ce? întrebă, fără rost, când Sir Antony ajunse la sfârșitul „discuției”.

— Ai luat un dosar acasă, răspunse Croxley. Iar dosarul a dispărut.

Nu vorbise pe un ton critic sau superior; nici măcar ușor dezaprobator. Evenimentele, neutre în ele însele, determinaseră deznodământul. Vinovăția nu intra în discuție.

Ridicându-se, David se clătină și trebui să se sprijine de spătarul scaunului pe care stătuse. Inima îi lucra din greu, imaginea camerei i se unduia dinaintea ochilor. Era pe liber. *Pe liber,* pentru numele lui Dumnezeu.

— Vrei să fii atât de bun să ne dai o semnătură?

Croxley făcu puțin loc între tăvi. Sir Anthony fu cel care semnă primul hârtia pe care o citise cu glas tare, apoi urmă David, iar la urmă Croxley însuși.

— Ce urmează acum? se auzi David întrebând.

— Va trebui să părăsești această clădire. Imediat, mi-e teamă, răspunse Croxley pe tonul cu care și-ar fi cerut scuze. Dacă ai lăsat ceva aici, îți va fi trimis acasă. Aș dori să fii de găsit în cursul anchetei; nu pleca din Londra fără să mă anunți.

Îl priviră amândoi cum iese. După ce ușa se închise în urma lui David, prim-secretarul de stat îi aruncă o privire lui Croxley.

— Ai mai fost vreodată obligat să faci asta până acum?

— De două ori.

— Cum a fost?

— Unul din ei era…

Rosti un nume, iar Sir Anthony își roti ochii în cap.

— El! E încă aici, nu?

— Da.

— Dubios. N-au vrut precis și tot restul. Dar celălalt? A avut loc un proces?

Croxley ezită.

— Nu tocmai.

— Ce vrei să zici?

— A avut loc o anchetă, – ezită din nou –, sinucidere.

— Zău?

Sir Anthony rostise cuvântul cu vocea joasă, temătoare. Își scoase ochelarii și îi aruncă pe una din tăvi.

— Ce… *porcărie.*

∴

Ieșind din anticameră, David văzu pe cineva stând la cea mai apropiată dintre ferestre cu brațele sprijinite de pervaz. Când

auzi ușa, bărbatul își îndreptă ținuta și îi întoarse proaspătului concediat o față zâmbitoare.

— Bună dimineață, iarăși, rosti Albert.

— A, dumneavoastră erați. Am... Era ceva pe chipul străinului acestuia, ceva atât de familiar încât îl scotea din sărite. Când Albert se întoarse în profil, în lumină, David își aminti brusc. Gustav Mahler: fruntea înaltă, ochelarii cu ramă de aur, figura studioasă; o impresie generală de simplitate și bun-simț, ce se întindea chiar asupra gulerului corect răsfrânt al cămășii, ca și, probabil, asupra intelectului acestui bărbat...

— Ce faceți aici?

— Speram să dau de dumneavoastră. Secretara mi-a spus unde sunteți.

Un dram de simpatie îi îndulci expresia concentrată.

— Ați fost suspendat. Ghinion.

— Da, confirmă David, după care se uită la el. De unde știți? De-abia au...

— Cred că ar fi cazul să vorbim puțin. Știți ceva, e o zi frumoasă, n-am putea face o scurtă plimbare?

Sub cerul apos, cenușiu și albastru, trecură pe lângă Ministerul Apărării, ajungând în Parcul St. James. Era suficient de cald pentru ca să se poată așeza, nu departe de pavilionul orchestrei. De aici, David putea să se bucure ca persoană particulară de priveliștea fostului său domeniu. Fațada de piatră masivă a *Pallazo*-ului îi pica sub ochi inutil, inutil și pentru discuția lor.

David își dezlipi privirea de pe clădire și întrebă:

— Cine sunteți, la drept vorbind?

— Așa este, trebuie să vă fi întrebat care este rolul meu în toată nebunia asta... Trebuie să fie greu când serviciile secrete încep să-ți mărșăluiască prin biografie, cu bocancii lor țintuiți.

Albert vorbea pe un ton spășit, ca și cum totul s-ar fi petrecut numai din vina lui.

— Deci sunteți de la serviciile secrete.

— Nu. Sunt ofițer de armată. Sau, la drept vorbind, da *și* nu. Serviciile secrete militare. Regimentul meu ar fi primul pe listă, dacă dosarul dumneavoastră ar reapărea undeva în est. Noi am fi atunci un soi de echipă de urgență.

— Înțeleg, spuse David, care nu înțelesese nimic. Și, de fapt, cu ce vă... ocupați?

Albert își împleti degetele celor două mâini, întinzându-și palmele cu policarii îndreptați către David.

— Să mă ia naiba dacă știu. Nu vă cade deloc bine ceea ce vi s-a întâmplat, nu-i așa? schimbă vorba, privindu-l pieziș pe fostul funcționar guvernamental.

— Da, sunt îngrijorat, răspunse David, cu ochii în pământ. În plus, simt că-mi ies din pepeni.

— De ce?

— Nu zău, „de ce?”?! izbucni David. Ea a plecat, dosarul a dispărut, cariera mea e ruinată, nu e destul ca să-mi ies din sărite?

— Credeți deci că ea a luat dosarul.

— Nu știu ce să mai cred. Soția mea și dosarul au dispărut împreună, asta e tot ce știu. Ce fel de femeie este aceea care fură niște hârtii strict secrete aparținând soțului ei și apoi pleacă în lumea largă? Nu-mi vine să cred.

Vorbește pe tonul cuiva care nu vrea să creadă, gândi Albert.

— Păi… – făcu o grimasă – nimic nu se potrivește în toată istoria.

— Dar Anna a dispărut, nu-i așa, rosti David cu o voce amară. Ca și nenorocitul acela de dosar.

— Mda. Apropo, în legătură cu dosarul… „Crisalida” nu vi s-a părut, cum să spun… ciudat?

— Poftim?

— O asemenea cantitate de informație, negru pe alb, într-un singur document. Contrar uzanțelor. Periculos, s-ar putea zice, nu credeți?

— Nu mi-a trecut prin minte.

— Nu v-a trecut. Nicio problemă.

Urmă o lungă pauză.

— Despre ce doreați să vorbim? întrebă David în sfârșit. Vreau să spun, nu ar trebui să aștept ancheta aceea?

— Puteți s-o așteptați, dacă doriți.

— Da, dar… cine *sunteți* de fapt?

— Din armată, v-am spus – Albert zâmbea șters – nu tocmai cel mai tare din parcare. Traseu tipic. Studii la Oxford, o diplomă de limba engleză, a urmat Irlanda de Nord și, în fine, am ajuns aici, unde mă vedeți. Nu știți cum e cu lucrurile astea, nu?

— Nu prea.

— Cei de la Apărare au obiceiul de a da dispoziții care se

potrivesc ca nuca-n perete și de a numi asta „răspuns flexibil”; un pas înainte, doi înapoi. Când un dosar lipsește sau când cineva ia cu el cărticica de coduri *dincolo,* sunt afectați tot felul de oameni. Așa că fiecare își vrea partea, pentru a se asigura că interesele nu le sunt scăpate din vedere. Aici intervin eu. Pentru că nu prea am de lucru în momentul de față, sunt folosit pentru alergătură și pentru tot felul de treburi care nu intră pe lista de sarcini a nimănui.

David se uită lung la el.

— E foarte diferit de ceea ce credeam eu, rosti într-un sfârșit.

— Așa este întotdeauna. Ascultă, David… pot să te tutuiesc, apropo?

— Dacă vrei.

— Știu la ce te gândești. Te uiți la televizor, citești ultimele romane de spionaj și îți zici; „Deci așa arată lucrurile dinăuntru, exact așa.” Dar adevărul este că cei care lucrează în MI 5 sunt tot niște bugetari ca toți bugetarii. Ceea ce înseamnă foarte solicitați în cea mai mare parte a timpului, iar când apare câte-un iureș, fiecare are de făcut câte zece treburi o dată. Așa că aduc colaboratori, plătiți cu ziua.

— Iar treaba ta este să vorbești cu mine, se auzi David spunând pe un ton care devenea defensiv și crispat. Te-au *trimis* la mine.

— Bineînțeles. Zâmbetul lui Albert îi abătu atenția de la scânteierea soarelui de după-amiază târzie, care se reflecta ostil în ochelarii ofițerului. Pe aceștia îi văzu cu adevărat pentru prima oară: erau lipsiți de grosime, de forma unei semințe duble de platan turtite și colorați în cel mai curat roz. Subțiri precum celofanul, păreau mai curând să-și apere posesorul de lumină decât să-i servească pentru vedere.

— Dacă vorbesc cu tine, vor folosi ce-ți spun pentru a-mi găsi soția? Sau numai dosarul?

— Amândouă, sper. Pe mine mă preocupă mai mult Anna decât cealaltă chestiune. Dar pe tine, continuă în gând Albert, ce te roade în primul rând: ce s-a întâmplat cu ea sau cu propria carieră?

— Ce dorești să știi de la mine?

— Lucrurile care țin de intimitatea ta, mi-e teamă. Părticelele mai greu de povestit.

— De intimitate?

— Dragoste, moarte și sex. Toate poveștile acelea din filmele lui Woody Allen. Îți place, fiindcă veni vorba?

David scutură din cap.

— E destul de delicat. Problema e că la un moment dat va trebui să furnizezi răspunsuri la o serie de întrebări extrem de jenante, cu privire la viața ta privată cu Anna. Poți aștepta anchetatorii oficiali, dacă preferi. Dar s-ar putea să ți se pară mai ușor să vorbești despre aceste lucruri cu mine, stând aici, la aer curat. Eu voi transmite mai departe răspunsurile și sunt mari șanse să nu mai fie nevoie să le repeți.

David ezita.

— Continuă, rosti în fine.

— Hai să începem cu una bună. Îți iubești soția?

— Bineînțeles.

— Nu, Albert arăta o răbdare și o înțelegere nesfârșite, nu, îmi pare rău, dar nu ai înțeles exact despre ce e vorba. Am să-ți pun niște întrebări serioase, iar tu ai să răspunzi la fel de serios. Nu avem de completat un chestionar de rutină.

— Dar cum să nu-mi iubesc soția?!

— De când sunteți căsătoriți?

— De opt, nouă ani. *Cum o iubești dacă nici măcar nu știi de când ești căsătorit cu ea?* Nouă ani și trei luni.

— Nu aveți copii.

— Nu. Nu putem avea. Doctorii nu știu de ce.

— Și totuși, ea are un copil cu primul soț, fiorosul Eddy.

David tise, împotriva propriei voințe.

— Da. Juliet.

— Așa că poate nu v-ați dorit copii. Văzându-l pe David că deschide gura, Albert adăugă: *Gândește!*

Tăcură o vreme.

— Eram șase frați în familie. Asta mi-a tăiat elanul.

— Știa că nu te dai în vânt după copii?

— Am avut grijă să nu afle niciodată.

Văzând că Albert tăcea, David își ridică ochii și deveni conștient că anchetatorul său îl privea fix. Întrebările începuseră să capete un iz dubios… Copii, impotență, viață sexuală, a lui și a Annei, asta căuta de fapt Albert, giumbușlucurile la care se dedau ei doi în pat.

Și încă ce giumbușlucuri. Înainte de a o cunoaște pe Anna, dacă ar fi citit despre ele într-o carte ar fi fost fascinat, poate

chiar puțin dezgustat, în orice caz s-ar fi gândit că nu l-ar putea interesa. Anna schimbase totul. Nu numai caracterul ei iubitor și zâmbetul ei cald îi lipseau noaptea.

— Ce rost au toate astea? scrâșni.

Albert nu răspunse imediat. Continuă să-l privească fix, determinându-l, în cele din urmă, să-și coboare privirile. Răcoarea părea să se fi lăsat în parc. Vântul impetuos purta o pungă de plastic albastră prin iarbă. Nu prea erau oameni, doar doi îndrăgostiți – băiatul așezat cu capul în poala fetei; o femeie într-o jachetă de căprioară plimbându-și ogarul… *Cine ești tu*? îi veni lui David să întrebe din nou. *Ce căutăm amândoi aici*?

— Vezi, David, trebuie să realizăm un profil psihologic al soției tale, astfel încât să-i putem anticipa acțiunile, spuse Albert încet, încercând să-l liniștească iarăși pe David. Un lucru care poate avea o mare influență asupra ei este felul cum te vede pe tine. Mă urmărești?

David încuviință din cap, în silă.

— Te-am prevenit că apele sunt un pic tulburi. Mai departe. Ea te iubește?

— Sunt convins că da.

— Ți-o spune vreodată?

— Da.

— Când a fost ultima oară?

— În weekend, la telefon. Sâmbătă.

— Acum trei zile… deci vă exprimați afecțiunea unul față de altul adesea, așa este?

— Într-o oarecare măsură.

— În ce măsură?

— Suntem căsătoriți de nouă ani, nu mai eram de mult copii când ne-am întâlnit. Viața poate începe la patruzeci de ani; nu și romantismul. Ne-am iubit, la dracu'!

— N-a avut pe nimeni altcineva, în toți acești ani?

— Un amant, adică?

— Da.

— Nu fi ridicol.

— Poți să-mi spui mie sau pot s-o scoată ei de la tine, sub jurământ.

David trase aer în piept, își goli brusc plămânii.

— Eu nu știu să fi avut pe cineva.

— Ar fi putut exista cineva, cu alte cuvinte?

— Nu asta am afirmat.

— Mi-ai dat un răspuns în doi peri. „Nu știu să fi avut…”

— Doamne, e o nebunie. Ceea ce mă întrebi n-are nicio relevanță, sunt lucruri strict personale. Rămase un moment în cumpănă. Nu mai am nimic de spus.

Vocea îi era glacială, ca și expresia.

— La anchetă…

— Am să mă dau atunci cu capul de pragul de sus.

Își spuse că tremurul membrelor sale se datora mâniei legitime pe care o resimțea împotriva acestui om, a cărui curiozitate depășea marginile bunului-simț, dar în forul lui interior știa că nu este așa. Albert îl adusese față în față cu o chestiune pe care nu ar fi vrut să o examineze atent: sexualitatea Annei. Undeva, la marginea subconștientului, sălășluia teama că ar putea să nu o satisfacă, cel puțin nu tot timpul. Și dacă era așa…

Nu. Nu, nu credea că soția lui avea sau avusese un amant. Nu voia, nu putea să creadă așa ceva despre o femeie pe care o adora. David se ridică brusc și făcu câțiva pași, îndepărtându-se de Albert și rămânând tot timpul cu spatele la acesta. Când se întoarse iarăși, lacrimile îi erau clar vizibile în ochi.

— Îmi pare rău, rosti cu o voce nesigură. Nu sunt genul emotiv, dar…

— E de înțeles.

— Da, David se cutremură, neputând să-și continue imediat gândul, dacă vrei să știi cu adevărat, mie… mi-e dor de ea.

— Cred și eu. Albert lăsă loc unei tăceri înțelegătoare. Apoi: Cred că mi-ai răspuns deja la întrebare, dar, pentru consemnare… ai avut sau ai o amantă?

— Desigur că nu. La *ambele* întrebări.

Albert își dădu capul pe spate, până ajunse să privească cerul.

— În niciun caz nu a fugit de o căsnicie nefericită.

— Nu înțeleg – David își depășise slăbiciunea de moment, vocea îi era aspră – ce te face să crezi că a fugit?

Albert își readuse capul în poziție normală.

— Pari să fi spus tu însuți asta.

— Uite, știi ce, m-am săturat. Nevastă-mea n-a apărut, poliția nu vrea să știe nimic, alor tăi nu le pasă, e ca un vis urât, se porni David, dar glasul i se frânse. Ce trebuie să se întâmple pentru ca să faceți ceva? Ei? Spune-mi, te rog, *ce*?

Tremura. Albert îl privea cu interes profesional, detașat.

— Tu ce-ai de gând să faci? întrebă.

— Am s-o caut și am s-o găsesc. Așa cum știu eu, n-am nevoie de niciun fel de ajutor de la voi.

— Cred că e o idee excelentă.

David făcuse deja câțiva pași țanțoși, îndepărtându-se, dar, la auzul celor de mai sus, se opri.

— Ce?!

— Unul dintre lucrurile la care m-am gândit tot timpul era să te îndemn să faci asta. Cunoști mult mai multă lume cu care ar merita vorbit decât noi, Albert se ridică în picioare, Eddy, de exemplu.

— Eddy. *Bineînțeles, Eddy. Dar cum dracu' va putea vreodată să dea ochii cu primul soț al Annei*?

— Doar dacă nu cumva, Albert părea încântat de propria găselniță, doar dacă nu cumva crezi că am putea face treaba asta împreună. Îl apucase deja de cot pe David și îl îndruma de-a lungul Mall[14]-ului. Ar trebui să vorbim despre asta, mai ai timp până te întâlnești cu Broadway.

DOISPREZECE

În jurul prânzului, a doua zi după călătoria lor, la BBC World Service nu se spusese încă nimic despre dispariția Annei Lescombe. Pentru că era prost dispus, Kleist închise radioul cu risipă de energie, răsturnându-l de pe locul lui.

Iannis trimisese cu siguranță faxul. Cât de mult își dorea Londra dosarul înapoi? Cât de importantă era pentru ei această femeie? *Vor plăti pentru vreunul din ele*? *Pentru amândouă*? Sau nu vor scoate un ban?

Interesul Annei fusese stârnit de bolovanii adunați în ciorchine la poalele stâncii pe care era așezată biserica. Stând pe terasă, care domina priveliștea, Gerhard o avea, în timp ce înota, uneori în câmpul vizual, pentru ca apoi să dispară după o stâncă; dintotdeauna i se dezvăluise pe bucățele și în funcție de dispoziția momentană, arătându-i doar atât cât să-l cucerească.

Își amintea de prima întâlnire cu ea de parcă ar fi fost ieri. Cu

[14] Promenada", numele unei alei din Parcul St. James.

șaisprezece ani în urmă, intrase în cabinetul lui târându-și picioarele și privise în jur cu un aer plictisit, ca și când ar fi spus: „Hai, dă-i drumul, arată-mi ce știi”. Când ochii i se opriseră în fine pe fața lui, el zâmbise, avertizând-o că îi va acorda întreaga atenție, dar ea nu îi răspunse la salut. Gerhard își dăduse seama imediat că, în orice stare s-ar fi găsit Anna – și nu se găsea deloc într-o stare bună – îi evoca tot ce putea fi mai frumos la o tânără femeie. Nimeni și nimic nu putea cuprinde o asemenea esență, fără a se ridica în zbor. Asta era menirea lui: să o elibereze.

Ea se supusese cu indiferență tuturor formalităților de început, numele, adresa, vârsta – avea 23 de ani pe atunci – dar după ce Gerhard tăcuse, nu scosese niciun cuvânt, ci îi lăsase să facă primul pas.

— Aș vrea să-ți vorbesc despre legende, începuse el. Despre legendele care înconjoară psihanaliza și psihoterapia; ce sunt și ce nu sunt ele.

Ea tăcea, neschițând niciun gest.

— Tu nu ești nebună. Iar eu nu sunt psihiatru. Este important să înțelegi asta. Depresia postnatală, deși severă, înseamnă doar că funcționezi la parametri mai scăzuți decât ai putea s-o faci.

Se opri, dar ea continua să privească în gol, ca și când el nu s-ar fi aflat acolo.

— Ședințele noastre vor avea loc în aceeași zi și la aceeași oră din săptămână. Asta fiindcă pacientul de după tine dorește să fiu punctual și trebuie să-i respect dorința, la fel cum îți respect ție dorința de a-ți sta la dispoziție la ora stabilită. Este un fel de a zice că pot constitui un punct de sprijin pentru cineva.

— Înțeleg. Mulțumesc.

— Este puțin probabil că te vei mai afla în terapie peste șase luni. Dacă, până atunci, nu îți vei înfrânge ostilitatea pe care o simți împotriva copilului tău, dacă nu te vei bucura de viață într-o măsură mai mare; nu va avea rost să continuăm cu ședințele.

Spusese ceva care conta. Ochii ei se deschiseseră larg și îl privise în față.

— Credeam… iartă-mă, credeam că va dura ani de zile. Că întotdeauna durează ani de zile.

— Nu. Asta e legenda numărul unu.

— Și cum vom ști că am ajuns la capăt?

— Un psihoterapeut și un pacient își dau seama de la sine când a venit timpul să se despartă. Întotdeauna. Trecem acum la legenda numărul doi, că terapia e plăcută. Terapia e o muncă dificilă. Lucruri supărătoare, dezagreabile vor ieși la iveală, lucruri pe care ai prefera să nu le afli. Este o activitate la drept vorbind chinuitoare, iar eu nu cunosc nicio scamatorie care să poată schimba situația.

— Nu mă așteptam la atâta onestitate – ezitase un moment – am voie să pun întrebări?

— Orice întrebare.

— Când totul se va termina… peste șase luni sau oricând se va întâmpla asta… există vreo regulă care spune că nu ne vom mai vedea?

— Nu.

Urmase o lungă tăcere, în timpul căreia privirea Annei rătăcea prin harababura din cameră.

— Doar am să vreau într-o zi să-ți pun întrebări despre tine însuți. Să aflu unde trăiești.

El se cutremurase. Îl luase pe nepregătite, inițiind deja o strategie de felul celor folosite de toți pacienții săi pentru a-i îngreuna accesul la adevărurile ultime. Dar, mai cu seamă și mai neliniștitor, folosise propoziția „unde trăiești” ca și cum ar fi înțeles locul central pe care această problemă îl ocupa în munca lui. Pentru că la asta, în ultimă instanță, se reducea sarcina lui: să le arate oamenilor unde trăiesc, raportându-se la locul pe care își imaginează că-l ocupă în lumea asta.

Știuse din acea clipă că Anna reprezenta un pericol pentru el. Existau procedee încetățenite pentru a te descotorosi de pacienții nedoriți. Geihard ignorase semnele până când acestea încetaseră de a fi simple avertismente, deveniseră realități, ce se interpuneau între el însuși și propriile ore de somn…

— Gerhard?

Își părăsi reveria pentru a o afla pe Anna în grădină, cu un prosop în jurul umerilor, tremurând ușor. Era prea devreme pentru băi prelungite. Se gândi să o îndemne să se schimbe, dar hotărî să nu dea curs pornirii. Ziua de odihnă pe care o petrecuse îi readusese Annei pe chip mare parte din frumusețea plină de naturalețe care o caracteriza, iar costumul de baie simplu și negru îi prindea de minune trapul ușor bronzat, încă ferm, niciun pic decrepit. Nu-ți venea să crezi că are 39 de ani.

— Păreai dus departe, îi spuse ea, urcând pe cărare. La ce te gândeai?

— Îmi aduceam aminte de ceva – râse și se așeză din nou pe scaunul pe care stătuse – neimportant.

Ea se frecă energic de câteva ori cu prosopul și se așeză pe alt scaun, în fața lui, păstrându-și pe umeri dreptunghiul de țesătură.

— Spune-mi totuși.

— Ei bine… a fost un timp când te visam noaptea. Adesea.

— Pariez că spui asta tuturor femeilor. Dar vreau să fiu flatată. Continuă.

— Într-o noapte m-am trezit chemându-te pe nume.

Kleist nu intenționase să se dea de gol, dar intuiția Annei nu dădea greș.

— Și ce-a spus femeia de lângă tine?

El râse din nou, deși de astă dată nu la fel de sigur pe sine ca de obicei.

— Ești străveziu ca sticla, zâmbi șiret Anna. Pun pariu că a fost necăjită. Ai încercat să-ți seduci toate pacientele?

— Nu m-am culcat niciodată cu o pacientă. Niciodată.

Era adevărat; așa ceva ar fi fost de-a dreptul periculos, iar Kleist evita de obicei orice risc.

— Am așteptat întotdeauna până când ședințele au luat sfârșit, adăugă.

— A, îmi amintesc. Prieteni, spuneai. Când ședințele s-au terminat, psihoterapeutul și fosta pacientă pot rămâne prieteni. Adoram felul cum accentuai cuvântul „fostă”, mă făceai să mă simt vindecată. Am fost vreodată vindecată? întrebă, întunecându-se la față.

— Ești un avocat de succes, căsătorită, cred și destul de bogată.

— Da, dar eram cu adevărat sănătoasă?

— Ce înseamnă atunci, după tine, să fii sănătoasă?

— Să nu fug cum fug acum. Să nu aud voci. Să nu fac lucruri reprobabile, pe care apoi nici nu mi le amintesc.

— Ca de pildă?

— Faptul că l-am trădat pe David. Am luat dosarul.

— Deci ne-am întors la trădări, nu-i așa?

— Obsesia ta, nu a mea. Când mă tratai, aveai mereu în cap povestea asta cu trădarea. A mea și a altora. Vorbeai tot timpul

despre asta, n-am înțeles niciodată de ce.

— Asta-i bună! exclamă el exasperat. Îmi pare rău că nu te-am putut lămuri. Chiar te interesează?

— Bineînțeles.

— Știi foarte bine că la rădăcina tuturor problemelor tale se află un profund sentiment de a fi fost trădată; mai întâi de mama ta, apoi de ceilalți. Și te simțeai vinovată de ceea ce credeai a fi propriile trădări, mai ales a lui Juliet.

— Așa spuneai.

— Încercam să te scap de un complex și atât. Să te fac să înțelegi că a te simți bine nu e un păcat atât de cumplit. Îți aduci aminte ce spunea Wilde: „Singurul mod…

— … de a scăpa de o ispită este să-i cedezi”.

— Corect.

— Eram sigură. Tăcu, așteptând ca el să continue. Văzând că nu spunea nimic, se ridică și intră în casă, fără să-l privească.

Kleist abia își putea stăpâni mânia. Astăzi ea părea detașată, într-o stare a sănătății acceptabilă… și cu mintea rătăcită. Lui Gerhard îi scăpa ceva. Ar fi dorit să afle ce, dar gândul i se îndrepta tot timpul către ceea ce se întâmpla la Londra. *Vor încheia tranzacția? Cât valora, „Crisalida” pentru ei*?

Ce valoare avea Anna însăși în ochii lor?

Fu smuls din aceste deliberări sumbre de descoperirea că ea apăruse din nou pe terasă și se postase în fața lui. Era îmbrăcată din cap până-n picioare. La picioarele ei se afla o valiză.

— Gerhard, plec la Londra.

— Cred că ești pe punctul de a face o mare prostie, răspunse el liniștit, ridicându-se în picioare.

— Ba nu. Cu cât mă întorc mai repede și dau piept cu orice m-ar aștepta acolo, cu atât mai bine.

— Uite ce e…

— Hai să nu ne certăm. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, dar de acum încolo pot să mă descurc și singură.

În timp ce Anna vorbea, Kleist întorsese încet capul într-o parte, până atunci o urmărise cu coada ochiului stâng. Sprâncenele i se uniseră, încruntate.

— Ce ți-a venit?

Kleist știa foarte bine ce-i venise. Pe măsură ce Annei îi creștea încrederea în sine, controlul lui asupra ei slăbea. Slavă

Domnului, semnele fuseseră îndeajuns de edificatoare în acest sens. O programase pe Anna să deschidă seiful, să-i aducă dosarul, să aștepte să facă o copie, să-l ia, să-l pună la loc și să închidă seiful, iar apoi să uite tot ce se întâmplase. Nimic însă nu mersese cum trebuie. Nu-i adusese dosarul. Închisese seiful lăsând hârtiile pe din afară.

Și, ceea ce era mult mai grav, își amintea o bună parte din ceea ce se petrecuse. Spunea că auzise „voci”. Una, mai ales. Iar acum, aceasta…

— David va fi foarte surprins să te vadă, după ce și-a aranjat treburile ca să vină aici în weekend.

— Mi-e dor de el, Gerhard. E fiert din cauza mea. Nu înțelegi?

În ciuda cuvintelor ei, lui Kleist i se păruse că simte o umbră de indecizie în glasul ei când pomenise de David și se hotărî să bată fierul cât e cald.

— A trecut deja prin destule din cauza a ceea ce ai făcut tu.

Ea nu răspunse.

— Nu cred că e pregătit să te vadă arestată la Heathrow. Vor apărea fotoreporterii. Camerele de luat vederi. Și așa mai departe. Va fi destul de șocant pentru el.

— Îmi pare rău. Știu doar că are nevoie de mine și că ceea ce am de gând să fac e bine. Trebuie să plec.

Kleist îi studie expresia multă vreme. Ochii Annei nu se opreau o clipă. Uneori se fixau asupra lui, dar în cea mai mare parte a timpului nu păreau să se poată concentra pe nimic.

— Anna, ești sigură?

— Da.

Privind-o încă, trecu în revistă posibilitățile, care se dovediră a fi doar câteva.

— Foarte bine, spuse încet.

Cuvintele părură să o ia prin surprindere.

— Mă lași să plec?

El râse.

— Da’ ce, crezi că ești prizonieră aici sau ceva de felul ăsta?

Tăcerea care urmă fu una lungă.

— Gerhard, nu-mi vine să te întreb asta, dar… vii cu mine?

— Da. Nu am valiză, așa că n-am nimic de împachetat. Vrei să o luăm pe jos până în sat? Nu e prea departe și va trebui să-l conving pe Iorgos să ne ducă cu mașina până în port.

— O plimbare ar fi minunată.

— Bun. Există numai un bac pe zi, care nu pleacă înainte de ora cinci și, dacă ajungem mai devreme, ai să poți să spui că ai avut dinaintea ochilor un port grecesc. Acum scuză-mă o clipă…

Kleist se duse în camera lui, închise ușa după el și se sprijini de ea, închizând ochii. Asta însemna prin urmare să te simți între ciocan și nicovală; în fine, aflase.

Deschise ochii și se îndreptă către pat, pentru a-l trage de la perete. Luger-ul se afla la locul său. Îi verifică mecanismul de câteva ori, scoase și băgă la loc încărcătorul, apoi se ridică în picioare împingând cu genunchiul patul la loc. Tremura, iar mâna îi devenise atât de nesigură încât abia mai putea ține pistolul. Deși se jucase cu multe minți, Kleist nu avusese încă nevoie să recurgă la violență. Brutalitatea fizică îl îmbolnăvea. Cum însă cu o seară înainte încercase să-i inducă Annei ideea că trebuia să rămână pe insulă, dar nu obținuse rezultatele scontate, nu avea de ales…

Dacă Londra se prindea în joc, el câștiga o avere și un bilet fără întoarcere pentru ieșirea din această viață, care devenise imposibilă, cu concursul Annei.

Dacă Londra se prindea în joc, HVA putea trece la represalii, dar nu l-ar fi găsit în Peru sau Paraguay – amândouă fiind locuri unde Kleist avea mulți prieteni, iar viața, pentru cei cu bani, era cât se poate de agreabilă.

Dacă Londra se prindea în joc, sora lui, Ilsa, era terminată… *Nu te gândi la asta*!

Dacă, pe de altă parte, Londra nu era dispusă să plătească pentru Anna sau pentru „Crisalida”, el putea contacta Berlinul, iar placa turnantă s-ar fi pus în mișcare pur și simplu, aducându-l acolo de unde pornise, în siguranță, împreună cu dosarul. Nu era însă cu niciun chip permis ca Anna să iasă la iveală. Kleist știa că, imediat ce ea ar vorbi, ar fi terminat. Nu putea să o lase să plece sub nicio formă.

Își puse o haină și strecură Luger-ul în buzunar. Mai rămânea o posibilitate. Când pomenise de David, mai devreme, ea se schimbase la fată. Să-i mai lase un răgaz…

Anna umbla de ici-colo prin sufragerie, mâhnită că nu avusese timpul de a fi explorat mai temeinic frumoasa insulă, și nici casa perfect amplasată. Propriul gând, insidios, o înfurie, pentru că acum un moment simțise doar impulsul violent de a pleca acasă.

Durerea de cap îi reveni ca o răzbunare. I se făcu greață. Puseul începuse cam de când se hotărâse să plece. Nu te agita fără rost, își spuse. Găsește ceva de făcut.

Lângă șemineu se afla o etajeră cu cărți. Frunzări prin cele câteva partituri așezate deasupra, iar apoi atenția îi fu atrasă de ceva aflat cu un raft mai jos. Acesta conținea câteva romane ieftine. Unul dintre ele i se părea ciudat de familiar. Îl luă și, surprinsă, constată că era al ei.

Prima carte de „om mare" citită de Anna fusese *De pe terasă,* romanul lui O'Hara. Și astăzi putea să închidă ochii și să-și imagineze o scenă, numai una, aflată la sfârșitul romanului, în care Alfred Eaton, personajul principal, se află în convalescență după o boală gravă. Stă zilnic, ore întregi, în soarele californian, pe terasa din titlu, gândindu-se la propria soartă, care se anunțase în repetate rânduri a fi norocoasă, dar până acum nu se împlinise încă. Iar Eaton nu-și dădea seama de ce.

Anna îi împrumutase cândva cartea lui Gerhard, care uitase să i-o înapoieze. Fu surprinsă să-și găsească volumul la vilă, puțin deteriorat de ulei de plajă și apă sărată, dar totuși același.

Gerhard nu părea că va veni prea curând din dormitorul său. Anna luă cartea cu ea pe terasă, pe terasa ei, și se așeză, cu fața spre mare. Soarele dădea apei o înfățișare de vopsea albastră proaspăt întinsă, udă, fluidă. Anna închise ochii, încercând, asemenea lui Alfred Eaton, să identifice exact momentul când își dăduse seama că speranțele nu i se vor îndeplini niciodată pe de-a-ntregul.

Da. Cina aceea cu colegii. Avocați. Vorbind cu toții despre legi. Bietul David.

Robyn, cea mai bună prietenă a ei, plecase de curând înapoi în America, lăsând-o singură, furioasă și dezolată. Toți cei aflați în jurul mesei vorbeau, vorbeau, vorbeau, râdeau, râdeau, râdeau, beau, beau, beau, vorbeau, beau, râdeau, și nimeni (cu excepția lui David) n-o iubea deloc.

Mâncarea fusese execrabilă.

Nu avusese timp de stat în bucătărie, era vina ei. Nu putea să le facă pe toate deodată. Numai și numai pentru că era femeie, i se cerea să fie peste tot în același timp, capabilă de a-și depăși înseși limitele existenței, gata în orice moment să facă față la orice și oricui. Dar felul pregătit pentru cină, recomandat de o prietenă fusese o catastrofă: rața se uscase prea tare, iar

maioneza se tăiase. Din fericire, David alesese niște vinuri minunate, așa încât, în timp ce toți ceilalți înghițeau cu noduri, ea își înfipse amândouă coatele pe masă și își ridicase în căușele palmelor un pahar, ascunzându-și lacrimile; și, pentru a se asigura că nimeni nu i le va vedea *prin* pahar, avusese grijă să-l aibă tot timpul plin, doar că nu fusese prea ușor, din cauză că băuse atât, mai și vărsa din el, fără să vrea…

Anna, spre deosebire de David, păta totul. Știai întotdeauna pe ce loc stătuse la masă.

Invitații erau atât de onctuoși, atât de satisfăcuți de sine. Vorbeau cu ușurință și, ei bine, abia conștienți de puterea lor de a captiva. Annei îi trebuise o viață de muncă și ambiție pentru a intra în rândul lor, dar, privindu-le trăsăturile hogarthiene[15], nasurile subțiri, pântecele rotunde, mâinile grăsulii, frunțile lucioase, își dăduse pentru prima oară seama că toți erau niște paraziți, inclusiv ea însăși. Ei, ea erau hiene într-o lume în care colcăie mizeria umană, îngrășându-se de pe urma averilor sau a libertății pierdute de alții. De pe urma suferinței, disperării, instinctelor combative. Cât trebuie să fi detestat David toate acestea!

Realizase dintr-odată, în ce măsură detesta și ea, Anna, totul.

A doua zi, trecuseră pe la ea prin birou, mulțumindu-i pentru petrecere; pe care aproape toți o caracterizaseră drept „extraordinară”. Ce adjectiv modern, remarcă Anna. Doar Guy Samuelson, unul dintre cei cu care lucra direct, zâmbise în felul lui caracteristic, complice, ca și când ar fi spus: „Da, rața avea un gust îngrozitor, nu-i așa?” Iar Annei i se păruse că poate ar fi trebuit să înceapă să se scuze (specialitatea ei?), dar, în loc de asta, se trezise rostind agresiv: „Ar trebui să fii al naibii de recunoscător pentru o masă pe care nevastă-ta n-a trebuit să o gătească, iar tu nu ai avut de spălat vasele după aceea”, și mai apoi savurând modul cum i se ofilise lui Guy zâmbetul pe față, ca și când deodată și-ar fi dat seama că persoana din fața lui este cam *outrée*[16].

De toți acești oameni va avea nevoie când va ajunge la Londra. Erau cei care urmau s-o ajute să lupte cu copleșitoarea acuzație de neglijență profesională, de care se temea atât. Ei o

[15] William Hogarth – celebru gravor și pictor satiric englez, considerat creator al caricaturii (1697-1764) (n.tr.).

[16] „Exagerată”, „deplasată” (în limba franceză, în original) (n.tr.).

vor apăra la Old Bailey[17].

— Ești gata?

Glasul lui Gerhard o aduse înapoi în prezent. Se ridică în picioare, îndesându-și mașinal cartea în geantă; apoi nu mai știu cu siguranță dacă într-adevăr o voia. Semăna prea mult cu una din acele mașinării fermecate ce au însușirea de a chema imagini nedorite din trecut și, cine știe, poate și din viitor.

— Da.

El îi luă valiza și îi deschise ușa, făcându-i loc să iasă. Cum Anna nu ieșea, Kleist o luă înainte, pășind pe cărarea albă, prăfoasă, ca și când s-ar fi simțit ușurat că a scăpat de un musafir nesuferit.

— Anna?

Kleist ajunsese la poartă. Își așeză o mână pe placa de lemn, aceea din poza lui Robyn, pe care Anna o detesta atât, și se întoarse. Din ușa vilei, ea îl privea, era atât de înalt, puternic și delicat, atât de neasemenea cu tot ceea ce lăsase în urmă ei, în Anglia

Dintr-odată, se auzi spunând:

— Cred că m-aș mai așeza să citesc puțin. Numai puțin.

TREISPREZECE

Pe când David se îndrepta pe jos, prin Temple, către tribunalul Annei, soarele agonic stârnea reflexe sumbre, chihlimbarii, în ferestrele clădirilor întâlnite în drum. Reflexe care îl făceau pe David să se simtă urmărit; ceea ce, de altfel, era adevărat. Albert știa că fixase o întâlnire cu Broadway marți seară, adică acum. De unde? Exista un singur răspuns posibil. Îi ascultau telefonul. Conștientizarea acestui fapt îl înfurie. În plus, îi era și puțin rău.

Locul de muncă al Annei era o clădire cu patru etaje, datând din epoca georgiană, care făcea în mod curios notă discordantă cu celelalte construcții din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea care se găseau în centrul teritoriului londonez al legii. Afară se găsea o fântână fără apă, iar înăuntru – un lift care nu funcționa niciodată. Urcând scările cu trepte mărunte ce duceau la ultimul

[17] Curtea Centrală pentru Omucideri Londra (n.tr.).

etaj, David reflecta indispus la ciudata relație cu trecutul în care se găseau biografia lui și a Annei. Hotărârile guvernamentale și sentințele emanau, și unele, și altele, din birouri dickensiene, înghesuite toate în același profan centru, anterior erei sistematizării, cam în felul în care un copil își adună la un loc, din capriciu, jucăriile pe care le-a avut la diferite vârste. Totuși, cele mai moderne echipamente de birotică nu lipseau, nici aici, nici în Whitehall. Primul lucru de care David dădu cu ochii când intră în secretariat fu un fax ce zbârnâia de zor. Se mai aflau acolo un copiator, unul dintre cele mai mari modele existente, care putea nu numai să execute reproduceri, ci și colaje, un telex, o imprimantă cu laser. Carcasa era dickensiană, dar interiorul ținea de secolul al XXI-lea.

David se apropie de biroul secretarului-șef.

— Bună seara, Roger.

— Vă salut, domnule Lescombe.

Tânărul pe care îl numise Roger își goli îndemânatic ecranul calculatorului de lista de onorarii neachitate și se ridică în picioare.

— Îl caut pe domnul Broadway.

— Este într-o „confe”. Probabil nu durează mult.

Cuvintele „într-o confe” erau prescurtarea pentru „într-o conferință”. Sau, mai pe înțeles, „într-o întâlnire cu clienții”. De obicei, expresia îi amintea lui David de „în chinuri”, ceea ce îl făcea să râdă, mai puțin astăzi.

— Aștept. Biroul neveste-mii e liber?

— Cred că da. Fiecare din propozițiile rostite de Roger era urmată de o abia perceptibilă pauză, care lăsă loc unui „domnule” nerostit. David îi mulțumi și porni pe coridor.

Biroul Annei avea vedere spre aglomerația din Temple[18]. După modificări, era doar o parte din ceea ce fusese cândva o încăpere imensă, acum împărțită în mai multe camere, și în el își făceau veacul încă doi avocați, care, slavă Domnului, lipseau în acea seară.

Trei birouri identice, cum nu se poate mai incomode, ocupau aproape tot spațiul disponibil. În dreptul ferestrei era așezată o masă, acoperită de rezumate, legate cu panglică roz, unele mai groase, altele mai subțiri, unele conținând câteva mape cu felurile hârtii deasupra și părând a fi orice altceva în afară de un

[18] Sediu a doua colegii de avocați din Londra (n.tr.).

rezumat. Toată lungimea unui perete era acoperită de dulapuri de cărți cu comentarii la legi. Pe polița de deasupra căminului se găsea un ceas. Alături de acesta, jumătatea inferioară a unei sticle verzi de vin dădea pe dinafară de pixuri consumate și cioturi de creion.

Era limpede că trei personaje foarte diferite lucrau aici. Unul dintre birouri era acoperit de un talmeș-balmeș de cărți. Cele închise lăsau să se vadă numele proprietarului, imprimat cu litere negre lăbărțate în josul coperții; cele deschise revelau dungi de marker galben și note marginale dense, mâzgălite cu scris de doctor.

Al doilea birou, aflat față-n față, nu se putea făli cu mare lucru, cu excepția unui rezumat subțire, așezat exact în centrul acoperitorii albe și curate din hârtie de sugativă. David ghici că intarsiile de culoarea vinului de Burgundia fuseseră refăcute recent.

Cel de-al treilea li aparținea soției sale. Pe el erau aliniate în șir câteva agende albastre cu extrase din procese, un dosar și plicuri imprimate cu adresă, o jucărie sclipicioasă, cu mișcare perpetuă, și un telefon. Trei culegeri de texte de legi se aflau la un capăt, cu cotoarele întoarse către locul unde ședea de regulă Anna, într-un scaun rotitor, de dactilografă, solid, simplu și sănătos pentru coloana vertebrală. David puse mina pe unul din tomuri. Asupra contractelor de navlosire. Făcu o grimasă și așeză repede la loc cartea.

Pentru că știa că oricum nu se va putea abține, se așeză la biroul Annei și începu să deschidă și să închidă sertarele.

La primele încercări, nu descoperi nimic deosebit. Prospecte vechi de reclamă, încă nedesfăcute; liste de cheltuieli; facturi; câteva plicuri pe care era scris de mină: „Personal”; genul de resturi și mărunțișuri pe care le lasă în urmă o persoană prea ocupată cu profesia ei pentru a putea ține pasul cu toate nimicurile zilnice.

Când, ajungând la ultimul sertar din dreapta, trase de miner, David auzi un clinchet. O sticlă de votcă aproape goală. Se uită la ea, încercând să tragă concluziile corecte. Tot felul de oameni țin băuturi la serviciu. În sine, faptul nu însemna nimic. Dacă priveai cu ochi răi un pahar băut la repezeală, în societatea colegilor, la ora șase seara, ai fi sfârșit prin a arăta cu degetul cea mai mare parte a guvernului, inclusiv miniștrii cu portofolii

de mâna a doua.

Nu era nici urmă de apă tonică. Sau de vreun pahar, fiindcă veni vorba.

Anna bea. Adesea, bea destul de mult. Dar, acceptând că ar putea avea probleme cu băutura, David era obligat să meargă un pas mai departe și să accepte că de fapt nu-și prea cunoștea soția sau poate nici nu își dorise s-o cunoască, pentru că a fi părtaș la momentele ei de cumpănă, ori, mai mult, a se implica activ în rezolvarea problemelor ei, ar fi cerut mai mult timp decât avea el disponibil.

Trebuia să admită că dragostea fusese lamentabil de oarbă.

Cel mai tare îl deranja faptul că nu găsise niciun pahar. „Ce-i de făcut?” rosti cu voce tare, iar asprimea propriului glas îl surprinse, făcându-l să priceapă că, la urma urmei, își adresase sieși cuvintele.

Descoperise mai devreme că sertarul de sus, din stânga, nu voia să se deschidă. Încuietoarea părea șubredă. Înfuriindu-se brusc, David puse mâna pe un cuțit de tăiat hârtia cu care forță. „Trosc”-ul pe care îl scosese broasca păru să-și răspândească ecoul în aer mult timp după aceea.

Sertarul conținea câteva caiete de socoteli, cotoare de cecuri și, chiar în fund, unul din acele mici pliante de piele pentru două fotografii. Când David puse mina pe el, atingerea pielii, roșie, lucioasă, împodobită cu bandă aurită, îl avertiză că era vorba de un lucru scump: genul de suvenir pe care nu l-ai cumpăra pentru tine însăți, dar i l-ai da unei prietene apropiate.

Îl deschise. Unul din locurile pentru fotografii era gol. În celălalt se afla un instantaneu în culori, puțin supraexpus, înfățișând o femeie ce se detașa pe un fundal alb. David își apropie fotografia de ochi: albeața era a unui zid de casă, în care fusese construită o ușă ornamentală, de pin, abia vizibilă peste umărul femeii. Italia, poate. Sau Spania. Undeva pe continent, în orice caz.

Femeia se afla aproape în mijlocul cadrului, poate puțin în stânga, și își înclina într-o parte chipul prelung. Mâna i se odihnea pe o placă de lemn masivă pe care se distingea un șir de litere. David privi imaginea mai de aproape și își dădu seama că literele erau grecești, ceea ce rezolva problema anterioară, a localizării în spațiu. Marginea cadrului lăsa pe din afară baza cuvintelor, dar primul dintre ele părea a fi *’i oikia’*, „casa”.

Celălalt era greu de reconstituit. David presupuse că era vorba de *mikra,* „mică”. Prin urmare, „căsuța”.

Femeia avea părul închis la culoare, tuns scurt, după moda zilei. Purta o jachetă mare, lălâie, sub care putea fi văzut un tricou simplu. Îmbrăcămintea i se păru lui David prea cuminte în peisajul dat. Era posibil ca instantaneul să fi fost luat exact în clipa sosirii ei la vilă, în ținută de voiaj. Încercă să-i distingă mai bine trăsăturile, dar poza nu era perfect clară, iar chipul era excesiv scăldat în lumină. O femeie atrăgătoare, în orice țară din lume. Nu era grecoaică, decretă David.

Scoase fotografia de la locul ei și o băgă în buzunar. Duncan Broadway nu se zorea să-l vadă. Să-l ia dracu’, îi dispare o avocată de prima mână, iar el, șeful baroului, nici măcar nu catadicsește să fie punctual la întâlnirea cu soțul ei.

Când David se întoarse în secretariat, Roger ridică ochii fără vreun semn vizibil de simpatie.

— E încă în „confe”, spuse, ca pentru a preveni orice proteste.

— Cât mai durează?

— N-aș putea să vă spun. Îmi pare rău.

Roger își vârî din nou nasul în ecranul calculatorului, ținând deschis un registru cu mâna stângă și tastând șiruri de cifre cu un deget al mâinii drepte.

Expresia de pe chipul lui David se înăspri. Începu să măsoare camera cu pași mărunți, nouă dus, nouă întors, smucindu-și repetat încheietura din manșetă, pentru a afla câte secunde trecuseră de ultima dată când se uitase la ceas. Cu un astfel de prilej, privirea i se întâlni cu a lui Roger. „Termină, spuneau ochii secretarului, mă scoți din sărite, și-așa trebuia de mult să fiu acasă, la nevastă-mea, în fața televizorului”.

David făcu brusc stânga-mprejur, se repezi spre ușa încăperii unde Duncan Broadway își ținea „confe” și o trânti de perete.

Broadway se opri la jumătatea frazei. „Îngrozită” era prea puțin spus pentru grimasa de pe fața lui. Era șocat. Lumea din afară nu avea ce căuta la întrunirile avocaților. Profanii nu-și aveau locul aici. David era un profan și, ca urmare, lui îi era destinată chintesența mută, dar sugestivă a stuporii ofensate pe are o resimțea în acel moment Broadway.

— Am treabă, spuse acesta glacial. Nu vezi?

În încăpere se afla multă lume. David văzu dintr-o ochire un număr de bărbați cu mape și blocuri de notițe pe genunchi, o

fată într-un pulover roșu și cu o fustă lungă, gri. Cu toții se uitau la el, reprezentantul lumii profane, pe care l-ar fi dorit dincolo de ușa închisă, astfel încât omul din spatele biroului, liderul, să-și poată relua ritualul pe care-l oficia. Liderul lor.

— Văd că nu faci decât să bați câmpii în fața ăstora, se repezi David. Ceea ce nu înseamnă tocmai „a avea treabă”.

Urmă o tăcere desăvârșită, urmată de un fâșâit nervos. Discipolii se temeau ca nu cumva reacția maestrului să fie de asemenea proporții încât să le cauzeze și lor prejudicii, lor, nevinovații care plătesc pentru vina altora. Dar Broadway se mărgini să zâmbească, coborându-și glasul:

— Vin imediat, David. Își însoți spusele de o aplecare a bărbiei, mijindu-și ochii conspirativ: „Tu și cu mine suntem profesioniști, știm că trebuie dat vulgului ce-i al vulgului, dar imediat ce termin cu prăpădiții ăștia, putem reveni în cercurile noastre înalte…”

— Vii acum, Duncan.

Roger se înființă se neobservat în coasta lui David.

— E totul în regulă, domnule Broadway?

David se răsuci cu o sută optzeci de grade.

— Dispari!

Își puse palma la jumătatea cravatei Marks and Spencer’s a lui Roger și împinse cu toată puterea. Secretarul se împletici de-a-ndărătelea, sprijinindu-se de peretele opus al coridorului, cu mâinile întinse în lături în încercarea de a-și păstra echilibrul. Ar fi putut protesta sau chiar riposta cu o lovitură, dacă n-ar fi fost handicapul psihologic inoculat de convingerea că asemenea lucruri nu se pot întâmpla într-un locaș al justiției, deci nu se întâmplau, ergo nu necesitau nicio ripostă.

— E un amestec nepermis…

Broadway stătea în picioare, bățos, în spatele biroului său. Dar, poate, tonul pe care începuse i se păru și lui ridicol, căci renunță să-și continue fraza, iar când vorbi din nou, vocea își recăpătase tonul obișnuit.

— Ei, oricum eram aproape gata.

David se dădu la o parte, lăsând discipolii s-o șteargă; aceștia evitau cu orice preț să-l privească, atunci când treceau prin dreptul lui. După ce ultimul dintre ei închise ușa, Broadway izbucni:

— Unde dracu’ te crezi, să dai buzna așa? Ce-ți închipui că au

zis clienții, te-ai gândit vreun moment la asta? Trei din ei, trei, sunt parteneri în cea mai bună firmă de agenți comerciali din tot City-ul[19], iar tu intri peste noi și te răstești ca un gangster... Se opri, pentru a-și introduce degetele mari în buzunarele vestei. Stai jos, porunci.

David nu îl luă însă în seamă, ci se apropie de fereastră.

— Tu mi-ai dat telefon, spuse către geam. Mi-ai cerut o întâlnire, tot tu ai întârziat dincolo de ultima limită a bunului-simț, după care am hotărât să-ți plătesc cu aceeași monedă. Ce e în neregulă în toată treaba asta?

— Doamne, ai un tupeu! Broadway se umflase ca un broscoi, abdomenul rotunjit îi apăsa stofa neagră a vestei, încercând cu disperare să-și câștige libertatea, iar mojicia cu care m-ai tratat – se ambala tot mai tare – mojicia de care ai dat dovadă față de mine, e dincolo de orice limită a decenței, de-de-de de...

— Duncan! exclamă David întorcându-se cu fața la avocat, soția mea a dispărut și nimeni nu știe nimic despre ea. În plus, gândește-te că s-ar putea să fi luat mult prea multe somnifere înainte de a pleca. Tot felul de oameni, care habar n-am cine sunt, încearcă să-mi spună că Anna a făcut și a dres lucruri de care sub nicio formă nu o cred capabilă. Dacă ai fi în locul meu, nu te-ar apuca năbădăile?

Broadway se lăsă în scaun, continuând să-l scruteze pe David cu răceală. Avea niște ochi mari, atât de mari încât uneori aminteau oamenilor de cei ai unui cal. Era chel pe creștet și către ceafă, dar două zone bine pieptănate de păr negru se încăpățânau să rămână lipite de porțiunile laterale ale craniului, acolo unde peruca de avocat îi rămânea depărtată de cap. Avea o față rotundă, ca și ochii, și o bărbie excesiv de voluminoasă, dar oamenilor care îl vedeau pentru prima dată le rămânea în minte pilozitatea lui facială. Barba îi creștea lui Broadway cu o iuțeală ieșită din comun. La orice oră din zi, porțiunea inferioară a figurii îi arăta ca și când ar fi fost recent tăvălită prin funingine.

David se așeză în fața lui Broadway. Scaunul era cald încă, de la unul din cele mai simandicoase funduri de agent comercial din tot City-ul. Privindu-l pe avocat, un gând răutăcios îi trecu prin minte; ce-ar spune Broadway dacă i s-ar adresa cu porecla pe care o avea? Știa oare că, în lipsă, i se spunea „Bulbucatu'"

[19] Centrul Comercial al Londrei (n.tr.).

de către colegi, de către secretari, chiar de către unii judecători? Uitându-se fix în ochii aceia de cal, David fu sigur că Duncan habar n-avea.

— Dat fiind că lucrurile sunt așa cum sunt, spuse acesta, propun să închidem subiectul lipsei tale de politețe și să trecem la fapte.

David nu răspunse. Bate fierul cât e cald, își zise. Omul acesta are costum și cravată, dar e mai câinos ca ultimul vagabond. Nu te lăsa dus cu vorba.

— Am vrut să ne vedem, David, pentru că poliția a fost aici și a pus tot felul de întrebări idioate despre Anna, pe care eu nu știu de unde s-o iau.

Spusele lui îl făcură pe David să se simtă pe jumătate furios, pe jumătate speriat. Poliția…

— Știi de unde? continuă Broadway.

— Nu.

— Deci nu ai mai multe date ca noi.

David încuviință din cap.

— Poți să realizezi ce risc a însemnat să o luăm la noi? Nu a existat nicio femeie până la ea în acest barou. Dar, odată acceptată aici, s-a descurcat nemaipomenit; a muncit de s-a spetit, i-a fermecat pe clienți, m-a fermecat pe mine și, aș spune, că a ajuns un fel de favorită a completurilor de judecată. Acest dar al ei de a determina oamenii să facă tot felul de lucruri pentru ea… Apoi, dintr-odată, își dă în petic, și tare aș vrea să știu pentru care motiv.

— Nu înțeleg. Anna își vedea de treabă.

— Și da, și nu.

— Urma să promoveze în magistratură, chiar tu mi-ai spus, la petrecerea aceea.

— Asta era anul trecut, de Crăciun. Așa era, atunci. Anna trecea prin una din perioadele ei bune. Își depusese dosarul pentru postul de judecător-adjunct și, atunci, nu vedeam, niciun motiv pentru care nu ar fi căpătat postul. Avea vârsta potrivită, o experiență amplă de pledat la bară. Niciun fel de pată în dosar – un fior de dezgust îl cutremură pe Broadway – și, Dumnezeu mi-e martor, nici măcar una din aceste condiții nu este îndeplinită de cel puțin jumătate din distinșii magistrați ai înaltei Curți.

— Atunci de ce…

— Pentru că nu era în stare să se țină de un lucru! exclamă Broadway cu o voce ascuțită. Erau perioade când totul îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. Ești soțul ei, așa că trebuie să fi remarcat asta...?

David se simți din nou bulversat, iar privirea i se abătu de la chipul pe care îl avea dinainte.

— Știu că... uneori e puțin distrată. I se poate întâmpla oricui, nu?

— E periculos să generalizezi, David, răspunse Broadway, care se hotărâse fără îndoială să ia un aer condescendent. Mai ales în cazul celor apropiați, despre care faci de regulă aceleași eterne presupuneri, când ar fi mai indicat să le acorzi mai multă atenție lor.

David își dorea din toată inima să-l pună la punct pe bombasticul personaj, dar dintr-odată se simți sătul.

— Dacă spui tu...

— Au început să-mi ajungă la urechi șușoteli ale unor persoane care-și fac veacul prin această clădire, persoane care dintotdeauna o simpatizaseră. Anna începuse să sară peste cal în mod regulat.

— Stai puțin. Când s-a întâmplat asta?

— În mai multe rânduri, iar nemulțumiții au fost și ei mai mulți. Unele dintre aceste plângeri se referă la fapte petrecute în urmă cu câțiva ani. Altele sunt de dată recentă. Unii dintre cei de-aici n-au avut niciodată ce să-i reproșeze. Era imprevizibilă.

— Și ce-ai făcut cu... șușotelile acelea?

— M-am făcut că nu le aud. Toate aveau la origine chestiuni minore. Anna a fost dintotdeauna irascibilă în unele privințe și nu o blamez pentru asta.

David făcu ochii mari.

— Anna? Irascibilă?

— Trebuie să fii agresivă dacă ești femeie și vrei să reușești în această meserie. N-ai de ales.

— Dar...

— Spiritele s-au încins cam în momentul în care a început să fie arțăgoasă cu colegii. Uneori părea să-și fi pierdut orice urmă de simț al umorului. Păi, numai acum câteva luni, cea mai bună dactilografă a noastră a plecat pentru că se săturase de plângerile Annei.

— Doamna Mayhew?

— Da, ea. M-am mirat, Anna păruse până atunci în forma ei cea mai bună, apoi, brusc…

— Anna mi-a spus…

— Ce ți-a spus Anna?

Că doamna Mayhew suferise o cădere nervoasă și că n-avuseseră încotro, o lăsaseră să plece…

— Nu… nu mai știu exact. Nu mi s-a părut că plecarea ei a avut vreo legătură cu Anna.

— Înțeleg. Pe de altă parte, știi, nu trebuie să-ți închipui că nevastă-ta nu era deloc simpatizată. Cei de-aici puteau trece peste deraierile ei. Toți știau că nu-și vede capul de probleme. Își depusese candidatura pentru magistratură, era posibil să fie numită cu prima ocazie și tocmai atunci s-a trezit cu citația aceea pe birou. Oricine în situația ei…

— Ce citație?!

— Pentru daune. Broadway manevră niște hârtii pe masă, iritat de întrerupere. Trei milioane de lire înseamnă pretenții destul de mari în materie de neglijență profesională. Asigurarea e valabilă la noi și până la douăzeci și cinci de milioane, dar chiar așa… îi aruncă lui David o privire, după care se schimbă la față.

— Nu știai?

David scutură din cap.

— Poți să-mi spui exact care e toată povestea? Te rog.

Broadway sărbători acest „te rog” lăsându-l pe David să aștepte câteva clipe.

— Povestea e destul de urâtă, spuse într-un târziu. Anna a trasat termenii unui contract, în urmă cu doi ani. Era vorba de vânzarea unei afaceri prospere, cu un număr de ramificații, către un concern public destul de înfloritor, în esență. I s-a cerut să includă o serie de garanții privind starea bilanțurilor companiei mai mici. A reieșit că ea – pocni din degete, furios pe sine – se pretinde că ea a omis niște clauze esențiale, nu te plictisesc cu detaliile tehnice…

— Dar… vreau să spun, care e poziția ei?

— Poziția ei?

— Adică, va câștiga procesul? Sau îl vor câștiga ei? Cât…?

— Cred că e prea puțin probabil ca reclamantul să aibă câștig de cauză. Dar există… circumstanțe. Care nu sunt deloc roz. Amănunte care ar putea decide.

— Cum vine asta?

Expresia lui Broadway trăda o mare încurcătură.

— E contrar uzanțelor. Dar, cum ești soțul ei – glasul i se înăspri – la dracu', ceva tot ar trebui să știi și tu despre…

— De acord. Poți, te rog, să-mi spui cum stau lucrurile?

Avocatul descuie un sertar al biroului, folosind una din cheile de la capătul lanțului său de ceas, și scoase din el un caiet legat. David văzu imprimat cu auriu pe cotor: „1987".

— Acum doi ani? întrebă.

— Da.

— N-au așteptat cam mult ca să se sesizeze cu privire la ceea ce s-a întâmplat?

— Problemele au ieșit la iveală doar de curând. Vezi însemnarea asta de aici?

Broadway își deschisese agenda de birou la unul din multele semne și o împinsese spre el.

— Zece și jumătate, la sală, o conferință după-amiază… ceva a fost șters, silabisi David.

— Asta e. Avea în program să ia masa cu cineva în ziua aceea. Data e importantă.

— De ce?

— Deoarece conferința din după-amiaza aceea se leagă de tot ceea ce a urmat, de motivul pentru care a fost dată în judecată. Partea adversă va spune că a întârziat la înfățișare și că părea… „distrată", vor accentua, ca și când mintea nu i-ar fi stat deloc la caz.

David îl privi lung.

— Și ăsta e calul lor de bătaie, singura lor acuzație?

— Ar fi bine să fie așa. *Toate* hârtiuțele acestea marchează datele când Anna a ieșit să ia prânzul, a lipsit multă vreme, iar ulterior a anulat întâlnirile de după-amiază.

David dădu mai multe pagini.

— Însemnările merg din mai până-n… *octombrie?*

— Da. Câteodată jongla cu întâlnirile pentru a-și face timp pentru prânzurile acelea; odată l-a rugat chiar pe un alt avocat să rezolve o somație în locul ei, ca să-și facă timp pentru întâlnire. Uită-te la 31 iulie.

Vara lui 1987. Trecuseră doi ani de atunci, dar David și-o aminti cu ușurință. El și cu Anna se certaseră, apoi nu putuseră să se împace. În aparență, cearta pornise de la Juliet, ce-ar

trebui să facă ei doi în privința ei. Dar existase ceva mai adânc, ceva ce nu putea fi conceput pur și simplu în termenii îngrijorării cu privire la viitorul unei adolescente care face părinților probleme.

Reveni la ultima zi a lui iulie. Cineva a scris niște cifre... un număr de telefon?

— Așa crede și poliția.

— Ziceai că au fost pe aici. Ți-au spus ce s-a întâmplat cu Anna?

— Nu. Niciunul n-a suflat o vorbă.

— Niciunul?

— Erau doi. Cel mai bătrân a stat tot timpul aici și a tăcut mâlc. Tipul celălalt mi-a pus tot felul de întrebări, dar n-a părut să-l intereseze vreunul din răspunsuri.

Privirea lui Broadway nu se mai întâlnea cu cea a lui David. Era ușor, chiar plăcut, să-ți imaginezi scena: semețul consilier regal luat la frecuș de sticleți. Broadway avea un repertoriu cuprinzător de cotcodăceli indignate.

— Cel care vorbea era tânăr, cu ochelari, s-a arătat foarte interesat de toate însemnările astea. A luat cu el agenda, n-am primit-o decât azi, după prânz, de fapt.

— Ce fel de ochelari avea?

— Cum adică, ce fel de ochelari avea? Ce contează?

— Mă gândesc dacă nu cumva... nu, e prea puțin probabil.

— Îl cunoști? Înalt, subțire, păr de culoarea nisipului, ochelari cu foarte puține dioptrii. Cred că nici nu are nevoie de ei, de fapt. Niște drăcii de-alea colorate.

— Ce culoare?

— Roz, se strâmbă Broadway. A dracului mimoză!

— Albert, mimoză?!

— Albert?

— Nu s-a prezentat?

— Nu.

Urmă o lungă tăcere, pe care David o interpretă în sensul că Broadway își dădea abia acum seama de omisiunea lui Albert. Era ceva legat de acesta...

— Albert e genul de om care vorbește în doi peri.

— Cu siguranță. Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă? întrebă, holbându-se la David.

— Anna a dispărut. S-ar părea că a luat unul din dosarele

mele cu ea. E un dosar pe care mulți ar dori să pună mâna. Îmi pare rău că nu-ți pot da detalii, dar măcar voi, avocații, știți ce-i aia confidențialitate.

— Doamne! Broadway aproape șoptise.

— Nimeni nu știe unde este, cu cine, nimic. Nimeni nu-mi dă nicio mână de ajutor.

— Dragul meu, începu Broadway pe un ton nu tocmai cald, dar oricum schimbat. E groaznic.

— Da. Iar eu… Duncan, știi ce se spune, că nu prețuiești ce ai până nu pierzi. David râse, încercând să-și acopere stânjeneala, ei bine, cred că e adevărat.

Lui Broadway nu-i veni în minte niciun răspuns potrivit. Era obișnuit să vadă cum ies la iveală sentimentele cele mai ascunse ale oamenilor, la tribunal; însă poți suporta numai sentimentele celor pe care nu-i cunoști.

— Uite, Duncan, îmi pare rău… mai este cineva în acest tribunal care să-i fi fost apropiat, cineva care ar putea știi unde este?

— Nu. Deja am întrebat – oftă adânc – poate doar Robyn știe ceva.

— Cine e Robyn?

— Avocat. Din America.

— Și avocatul ăsta e aici, în Anglia?

— Mai mult ca sigur că nu. Și e o „ea”, nu un „el”. O doamnă avocat din New York. A stat un an aici, se documenta pentru o teză la care lucra. Drept comparat, cred.

— A, da, îmi amintesc. Anna a pomenit de ea. Dar de ce crezi că ar putea știi ceva?

— Pentru că erau foarte apropiate. Ea și Anna împărțeau același birou. După ce s-a întors în America, a început să-i scrie. Anna ne citea unele pasaje în pauze sau după lucru.

David făcu o figură deloc inteligentă.

— Scrisori, adică?

— Da.

— Anna a stat în birou cu femeia asta un an întreg? Erau prietene, zici?

— Da. Ți se pare ciudat?

— Atâta doar că… Nu știam că erau atât de apropiate.

— Nu ți-a pomenit niciodată de Robyn?

— A vorbit de ea de vreo două ori. Dar ca despre o relație de

serviciu, nu… David se luminează la față. Cum arată?… Uite, ea e?

Împinse fotografia pe care o găsise în biroul Annei către Broadway, care încuviință dând din cap. Și mai spuse ceva despre tema de cercetare a lui Robyn, însă David nu mai asculta. Mintea îi era din nou la interogatoriul de dinainte de admiterea în Comitetul „Crisalida”, se gândea la modul degajat în care afirmase atunci despre cercul de prieteni al Annei că nu este același cu al lui. Rostise cuvintele într-o doară; acum, căpătaseră greutate într-un mod neliniștitor. Nu era obligatoriu ca prietenii Annei să fie și ai lui, dar ar fi trebuit să le știe măcar numele.

Crezuse că le știe… până se uitase în agenda ei, acasă.

— I-ai spus lui Albert despre Robyn? îl întrebă pe Broadway. Despre scrisorile din care vă citea Anna?

— Nu. Nu mi s-a pus nicio întrebare în acest sens.

— Nu știi dacă restul celor interogați au spus ceva despre ele?

— În mod sigur nu.

— De ce?

— Poliția m-a chestionat odată cu ei; după aceea, i-am văzut cum se întorc la treburile lor.

David se simți satisfăcut, fără să știe de ce.

— Nu mai pricep nimic. Citația, această doamnă avocat din America… de ce primea Anna corespondența personală aici, și nu acasă?

Își ațintă ochii asupra lui Broadway, ca și cum consilierul regal ar fi fost în posesia unui răspuns la această întrebare, deși problema era evident a lui și numai a lui și nimeni nu-l putea ajuta cu nimic. Dacă soțul nu știa…

Și ce altceva nu mai știa soțul?

— Le voi spune că Anna e bolnavă, rosti Broadway, ștuguindu-și buzele și privind în tavan. Hepatită, să zicem. Mâncare alterată. I s-a prescris odihnă.

— Mulțumesc, bălmăji David.

Niciunul dintre cei doi nu mai spuse nimic, multă vreme. David își dădea seama că ajunsese la capătul drumului; și odată cu cele aflate i se strecură pentru prima oară în suflet un sentiment de rușine.

— Uite, îmi… îmi pare rău că am dat buzna aici. N-ar fi trebuit să mă port așa.

— Termină, David. Pe Broadway părea să-l supere gâtul, își

suflă nasul, uitându-se în toate părțile, mai puțin la David. Nu știu cum să-ți spun, dar... în fine, e culmea, Anna să dispară așa. Culmea culmilor. Dar... nu pot să-ți spun cât de mult aș dori s-o găsești și ca totul să se rezolve.

— Îți mulțumesc.

— Pentru că... sigur, au fost momente când... dar țineam cu toții enorm la ea. E o femeie minunată, un avocat excelent. Și dacă s-ar întâmpla ceva rău...

Rostise cuvintele din ce în ce mai încet, fixând cu ochii acoperitoarea de sugativă de pe birou.

— Îți mulțumesc, repetă liniștit David. Dar... te rog, să nu mai vorbim de asta.

Cei doi bărbați își dădură mina. Peste o clipă, David pășea pe coridor, trecând prin secretariat, apoi croindu-și drum printr-un Temple golit de oameni. O șosea aglomerată. Zgomotul mașinilor, scârțâitul frânelor, o lume care nu avea nicio legătură cu el. Se trezi stând pe malul Tamisei, cu ochii ațintiți la zidul digului, încercând să recompună în minte trăsăturile Annei. Rămase acolo multă vreme, până când înserarea coborî liniștit peste Londra, obligându-l pe Albert să se mute pe o bancă apropiată pentru a nu-și scăpa prada din vedere.

PAISPREZECE

Lucrurile pe care turiștii le detestă cel mai mult la Atena – poluarea, traficul intens, zăpușeala – erau marile atracții ale orașului pentru Iannis. Tocmai împlinise optsprezece ani, mai toți petrecuți pe mica insulă pe care prea puțin străini se aventuraseră vreodată; cel mai important eveniment era acolo culesul măslinilor, care se repeta în fiecare an.

Așadar, pe când pășea alene pe Aghiou Konstantinou îndreptându-se către Piața Omonia, tânărul avea toate motivele să-i fie recunoscător generosului domn Kleist, ai cărui bani îi umpleau portofelul și ale cărui dispoziții erau cât se poate de limpezi. În fiecare zi începând cu astăzi, Iannis avea un drum de făcut la biroul de telex și fax aflat pe o alee ce pornea din Strada Zinonos; acolo, va întreba dacă a apărut vreun răspuns la faxul pe care-l trimisese azi-dimineață. În caz că răspunsul va apărea,

instrucțiunile spuneau să-l contacteze pe Kleist (în fiecare zi la un alt număr) și să i-l silabisească. Iannis nu știa englezește, deși cunoștea alfabetul latin. Se temuse la început că asta l-ar putea face inapt pentru comisionul pe care urma să i-l ceară lui Kleist, nerealizând că necunoașterea englezei era o condiție strict necesară. Trebuia să schimbe hotelul în fiecare noapte și să umble continuu în timpul zilei, până duminica dimineața. Apoi putea să se întoarcă acasă.

Dar Iannis n-avea nicio intenție de a reveni pe mica insulă. Ceea ce nu știa nici tatăl lui, nici Kleist, era că în timpul zilei își căuta de lucru. Slujbe nu se prea găseau în Atena; totuși, Iannis nu se lăsa descurajat. Știa că sezonul de-abia începuse. Hotelurile și restaurantele vor avea nevoie în curând de personal suplimentar. Tot ce avea de făcut era să se țină pe-aproape. Și, mulțumită ideii generoase pe care Kleist o avea despre cheltuielile aferente comisionului, putea hoinări prin oraș aproape la nesfârșit.

Se lăsase întunericul, dar căldura era încă sufocantă în Atena. Traversând strada și apoi coborând cu scara rulantă până la al doilea nivel sub Piața Omonia, Iannis își făcea planuri pentru seara de marți. După ce va mânca, se va îndrepta spre Hotelul „King George”, unde va trage de timp în speranța că va intra în vorbă cu vreo americancă singură. Până acum nu avusese noroc, dar pentru diseară avea presimțiri faste.

Își croi drum către șirul de cabine de telefon de lângă standul de ziare și așteptă să se elibereze una. Aruncă două-trei priviri în jur, așa cum îl învățase Kleist, asigurându-se că nimeni nu îl urmărea. Inima începea să-i bată mai repede, plexul solar îi vibra. Nu avea nicio idee cu privire la planurile lui Kleist, dar flerul îi spunea că în niciun caz nu erau licite. Banii pe care îi avea în portofel îi confirmau intuiția: nimeni nu dădea atâția pentru comisioane cinstite.

Nefiind nimeni prin preajmă, care să pară interesat de persoana lui, Iannis se repezi în cabină și scoase o sacoșă neagră de mătase din buzunarul pantalonilor. Fața îi ardea. Se simțea ridicol acoperindu-și mâinile cu sacoșa pentru a forma numărul, știind că, dacă ar fi privit, s-ar râde de el, dar Kleist plătise, iar acum se afla departe, așa că Iannis trebuia să-și păzească singur pielea. Dată fiind stratagema cu sacoșa, niciun băgător de seamă n-ar fi putut vedea la ce număr suna.

În clipa în care Kleist răspunse, Iannis spuse: „L-am trimis; niciun răspuns încă”, puse receptorul în furcă și ieși din cabină.

Își făcuse treaba pe ziua de azi, acum putea să se relaxeze, dar parcurgând traseul prestabilit se întrebă, și nu era pentru prima oară, ce Dumnezeu punea Kleist la cale. Scutură din cap enervat, amintindu-și de încrederea oarbă pe care o avea tatăl său în străin. Oricine își putea da seama că era un pungaș. Nu că lui Iannis i-ar fi păsat. Kleist plătise totul în avans și cu bani gheată, fără promisiuni și fără cecuri.

Hotelul „King George” se găsea în apropierea Pieței Constituției, la câteva clădiri spre sud-est. În drum, va lua masa ceva ușor (lui Iannis îi păsa de propria siluetă) și fără bere (pe aceasta avea s-o plătească turista mai târziu). Traversă spre Stadion și începu să dea din coate prin mulțime.

Ajungând la intersecția cu Santaroza, nimeri într-un grup de studenți care vorbeau nu se știe ce limbă. Urmă un moment de confuzie, după care indivizii se risipiră. Iannis nu simțise absolut nimic atunci când acul îi pătrunsese în braț. De-abia după ce traversă strada fu cuprins de starea aceea ciudată. Nu pusese picătură în gură în acea zi, dar se simțea beat. Capul i se învârtea, picioarele nu-l mai ascultau. Se va îmbolnăvi. I se uscase gura.

Își apăsă stomacul cu mâinile și reuși să se sprijine de zidul unei clădiri ce adăpostea o bancă. Încercă să strige, dar cuvintele nu-și găseau drumul prin nodul care i se pusese brusc în gât. Pe când o ambulanță oprea scârțâind strident în dreptul lui și doi bărbați îl ajutau să se urce în ea, era aproape inconștient.

Ultimul lui gând lucid fu că avusese mare noroc cu salvarea, într-un oraș în care astfel de mașini treceau drept specie în pericol de dispariție.

Miercuri

CINCISPREZECE

Miercuri dimineață la ora opt și un sfert, în Whitehall Place se aflau doar o mină de funcționari guvernamentali mai matinali, care se grăbeau spre locul de muncă. Jeremy Shorrocks păși pe poarta Clubului Național Liberal, înclinându-și capul în direcția portarului, și o luă în sus pe scara în arc de cerc ce pornea de la parterul clădirii. La primul etaj făcu la stânga, ca și când ar fi avut ca destinație încăperea în care membrii clubului luau masa, dar înainte de a ajunge aici mai coti o dată strâns, acum urcând un șir îngust de trepte, care se curba la jumătate printr-o nouă întoarcere incomod de executat. La capătul șirului, intră pe o ușă pe care se afla inscripția „Gentleman” și, în ciuda acestei tăblițe, se găsi în prezența unui american. A unui membru, cu alte cuvinte.

— ’Mneața, Louis. Cred că o să plouă.

— Vine vijelie, vrei să zici.

Redman era așezat pe scaunul unui cântar, jucându-se distrat cu greutățile. Oftă.

— De-aici mă duc să beau o ciocolată și-un gin. M-am hotărât.

— Îi dăm drumul? întrebă Shorrocks.

Redman încuviință din cap și se ridică de pe scaunul aparatului. Cei doi bărbați pătrunseră în sanctuarul interior, unde inspectară rapid toate compartimentele. Locul era pustiu.

— Da’ știu că îți alegi momentele în care să ceri o favoare, spuse Redman, lăsându-se să cadă din nou pe scaun. Chiar nu suferă amânare?

— Nu suferă, îl îngână Shorrocks, sprijinindu-și spatele de peretele opus la încăperii. Chestia aia maro mi-a ajuns până mai sus de genunchi. Nu știu de ce sau cum am intrat în el, dar mă adâncesc tot mai mult și, dacă nimeni altcineva nu e în stare să mă scoată, trebuie să-ți cer ție asta.

— Deci care-i problema?

— Problema este, Louis, că nu mi s-a permis să citesc

„Crisalida”. Americanul își ridică încet privirea către figura celuilalt bărbat.

— E banc, nu?

Shorrocks scutură vehement din cap.

— Dar când ne-am întâlnit la Crowborough, păreai să știi o mulțime de lucruri despre dosar.

— Făceam pe grozavul. Atunci încă ne luptam să facem rost de un exemplar; apoi mi-au arătat un rezumat de o pagină, care m-a lămurit doar în linii foarte mari. Îți dai seama – nimeni din *Șase* nu a citit nicio pagină din „Crisalida”. Nici directorul, nici eu, *nimeni.*

— Dar serviciile noastre de informații nu pun niciodată embargo pe un dosar.

— Dacă voi n-ați pus, atunci cine a făcut-o?

Redman strâmbă din buze, gânditor.

— Departamentul de Stat. E jucăria lor.

— Așa mi-a spus și ministrul nostru de externe. Aseară, directorul meu a mai urcat o treaptă: până la Numărul 10[20]. Răspunsul a rămas tot nu. Nu avem voie să vedem dosarul. Pe de altă parte – Shorrocks se desprinse de zid și făcu câțiva pași prin anticamera în care se găseau – pe de altă parte, trebuie să ne facem luntre și punte ca să-l aducem înapoi mai mult decât urgent. Și, dat fiind faptul că tot circul ăsta e montat ca să vă simțiți voi bine, aveai dreptate cu ce-ai spus acum două minute, Louis, îți cer o favoare.

Redman făcu o grimasă.

— Să aud.

— Ai citit dosarul acela nenorocit?

— L-am citit.

— Atunci ce este „Crisalida”? Care e *exact* toată treaba?

Redman închise ochii și dădu drumul aerului printre dinți, prelung.

— Crede-mă, aș prefera să faci o cerere ca la carte, prin canale…

— La dracu’, de ce crezi că ne aflăm aici!? exclamă Shorrocks, vâslind prin aer cu mâinile. În toaleta unui club, la opt și jumătate dimineața? Par *eu* cineva în măsură să treacă prin tot felul de canale?

În liniștea care urmă, auziră pași pe scara cea îngustă.

[20] Cabinetul prim-ministrului (n.tr.).

— La ora trei, la Newbury, rosti Shorrocks tărăgănat. La ce preț?

— Zece, ține minte, viteza a fost constantă.

Ușa se deschise. Un venerabil gentleman își târșâi picioarele înăuntru și, ajungând în mijlocul anticamerei, realiză surprins că nu e singur. Shorrocks dădu din cap amabil.

— Bună dimineața, Sebastian.

Bătrânul gentleman mormăi ceva. Salutul pe care-l schiță cu mina aducea mai mult a gest de lehamite.

— A sosit a doua după Prince's Harness, continuă Shorrocks.

— A, am văzut-o o dată galopând la Lambourn: Grozavă mânzișoară.

Sebastian intră în toaletă. În timp ce dădea ascultare chemării naturii, Shorrocks și Redman își continuară conversația incoerentă despre perspectivele sezonului de galop fără obstacole. În fine, încă făcându-și de lucru cu nasturii de la pantaloni, Sebastian își târșâi tălpile înapoi în anticameră, tocmai la timp pentru a-l auzi pe Redman spunând:

— Dar Mike a insistat pentru o triplă. Am urlat tot timpul, până a ajuns la potou.

— Doamne, ce ghinion!

Venerabilul gentleman câștigă bătălia cu greaua ușă batantă către coridor. Cei doi așteptară până ce pașii nu îi mai putură fi auziți.

— Îți spun un lucru, începu Shorrocks, n-am de gând să-mi mai pun pielea la saramură pentru „Crisalida" de-acum încolo, fără să știu ce este.

— OK, bombăni Redman. Uite ce e „Crisalida". Dar nu știi de la mine…

— Pentru numele lui…

— „Crisalida"… are două părți. Evangheliile și Epistolele. E cunoscută sub numele de Noul Testament.

Shorrocks se sprijini din nou de perete.

— Spune mai departe, murmură.

— Evangheliile nu se prea schimbă în timp, sunt aproape bătute în cuie. Patru secțiuni…

— Așadar Evanghelii?

— Da. În esență, e vorba de Planul NATO asupra Situației Generale, unde se află efectivele, ce forță au, de ce întăriri pot dispune. Inventar, liste, capacități de luptă…

Shorrocks se holbă la el.

— Și pentru *asta* ne riscăm noi carierele? Pentru niște informații pe care sateliții rușilor le pescuiesc zi de zi, spunându-le celor de Moscova ce se întâmplă aici înainte ca noi înșine să știm?!

Redman scutură din cap.

— Nu Evangheliile contează. Contează mai mult Epistolele.

— În care…

— În care se află detalii de felul: ce au de făcut generalii cu listele din Evanghelii, dacă războiul izbucnește în următoarele douăzeci și patru de ore. Ordinele. Aduse la zi trimestrial, în funcție de schimbările survenite. Ordinele *strategice,* Jeremy.

Shorrocks îl privi, fără să spună nimic.

— Strategice? întrebă într-un târziu. Vrei să spui, toată afacerea aceea cu pionii de sacrificiu? Părțile din Germania pe care suntem dispuși să le lăsăm la voia întâmplării?

— Exact. Și încă multe altele. Ținte pentru focoasele de război. Contralovituri. Contralovituri la contralovituri. Desfășurări de trupe.

Redman se lăsă să alunece din scaunul cântarului, ridicându-se apoi în picioare.

— Gândește-te la Evanghelii ca la piesele de șah. Epistolele sunt partidele care se desfășoară cu ele.

— Iar Comitetul „Crisalida”…

— Jucătorii, da.

Gura lui Shorrocks își pierdu expresia. Directorul-adjunct al MI 6 rămase cu ochii ațintiți în gol.

— Deci… deci Lescombe și ceilalți…

— Datoria lor este de a plănui prima fază a următorului război de uscat din Europa. Da. Prin decelarea și analiza datelor, prin păstrarea Noului Testament în stare de maximă utilitate și eficiență.

— Înțeleg.

Vocea lui Shorrocks abia depășea intensitatea șoaptei. După un timp, reveni în prezent, întrebând aproape într-o doară:

— Și cum de ție ți s-a permis să citești dosarul, iar mie nu?

Redman își crispă buzele într-un zâmbet jenat, dar nu îi dădu niciun răspuns. Cel care vorbi după un timp fu tot Shorrocks, după ce făcuse mental câteva supoziții și luase în considerare un număr de adevăruri dezagreabile.

— Vancouver… Cu așa ceva în mânecă, Gorbaciov ar ști care sunt intențiile noastre în orice situație.

— Da.

— Deci la negocierile cu Bush…

— Ca să folosesc cuvintele lui Bill, președintele nostru ar juca pocher cu o oglindă în spate.

— Dar fără îndoială că – Shorrocks se lumină la față – Epistolele ar putea fi modificate!

— Nu e chiar atât de simplu.

— Totuși, din timp în timp sunt aduse la zi, chiar tu ai spus asta.

— O mare parte din ce-i acolo respectă cu sfințenie premisele, esența gândirii Pentagonului, care nu se va schimba niciodată. Atitudinea față de Aliați, de pildă.

— Care este…

— Disprețul. Lipsa de încredere. Un sentiment adânc înrădăcinat că Europa e un teatru de operațiuni minor și că de la armatele ei de soldați de plumb te poți aștepta doar să facă ceea ce nu trebuie în momentul cel mai puțin favorabil ție, și nici măcar asta în conformitate cu propriile intenții. Epistolele se apropie de sinceritate.

Văzând că Shorrocks nu spune nimic, Redman se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

— Desigur, răspunse mașinal Shorrocks. Îți mulțumesc. În ușă, Redman ezită, se întoarse. Un moment, păru că s-a răzgândit și nu va mai spune nimic. Apoi:

— Jeremy, Epistolele îi spun inamicului cu cine va lupta în următorul război și ce gândim de fapt. Puse o mână pe brațul lui Shorrocks, ca și când i-ar fi fost teamă că englezul nu îi acordă întreaga atenție.

— Anna Lescombe nu și-a trădat doar țara, conchise, rece. A acționat până și împotriva propriei sănătăți mintale.

ȘAISPREZECE

Ziua de miercuri începuse cu una din acele dimineți superbe, tipice pentru Grecia, de care în mod obișnuit te poți bucura doar în mai sau iunie. Peisajul se desfășura înaintea ochilor

strălucitor, cu orizonturi largi și nori impunători, cu apă cristalină și adieri călduțe. Privind toate acestea de la fereastra dormitorului, Anna se înviorase. Gerhard propuse un picnic, ca unic fel de a profita de o asemenea zi minunată, iar ea acceptă pe dată, deși știa că ar trebui să se întoarcă la Londra.

— Te-ai răzgândit, începu el. Bun.

— Nu, pentru că în lumea reală, de dincolo, nu s-a schimbat nimic. La Heathrow au să mă aștepte ca să mă aresteze, nu-i așa?

— Dacă te întorci acum, fără să aștepți rezultatele tratativelor mele, atunci da, mi-e teamă că au să te aștepte.

Ea zâmbi trist, încercând să privească realitatea în față.

— *Embarrasse de riches*[21].

— Poftim?

— Nu un proces, ci două. Mai întâi pentru trădare, apoi, fără să mă lase prea mult să respir, plângerea aceea pentru daunele de trei milioane de lire, despre care ți-am vorbit, îți aduci aminte?

— Da.

— O… Când mă gândesc să intru din nou într-un tribunal și să mă confrunt cu toți cei de acolo…

— Să-i înfrunți. Poți s-o faci.

— Mda… Nu m-am purtat chiar cum se cuvine cu ei. Nu tot timpul.

— Vai, ce fetiță obraznică!

Ea râse, apoi deveni din nou serioasă.

— Cu cât stau mai mult aici, cu atât va fi mai rău. Nu-i așa? Expresia lui zeflemitoare o făcu să-și dea seama la ce se gândea, drept care se hotărî să i-o ia înainte. Atunci de ce să mai stau? O… câteva ore de libertate în plus n-ar schimba nimic. Și poate – făcu o grimasă – tratativele tale vor ajunge la un rezultat.

În mașina împrumutată de la Iorgos, ea și Kleist se îndreptară spre malul vestic al golfului, unde, într-unul dintre cătunele de pe mal, el avea amarată o barcă. Annei îi plăcu plimbarea, începea să se îndrăgostească de acel loc izolat, încă nedescoperit de turiști. Piersicii erau o masă de alb, irișii și margaretele își arătau la tot pasul preaplinul florilor, portocalii și lămâii se încovoiau sub mulțimea de fructe tinere. Avea să fie

[21] Necazurile celor bogați (în limba francezi, în original) (n.tr.).

un an al măslinilor, mugurii deja înfloreau pe tijele lor. Tot ce vedea o mișca; geraniacee, maci, ziduri coșcovite ce nu mai fuseseră de mult spoite; grădinile terasate luxuriante; cocoșii care cântau în miezul zilei... Cât de ademenitoare erau toate acestea, obsedante și dătătoare de nostalgii precum parfumul de sare, ulei, tutun și rozmarin, chintesență a oricărei insule mediteraneene.

Cu barca lui, *Medina,* se îndreptară către o insulă minusculă, nelocuită, situată undeva spre sud. Acolo, înotară în apa adâncă, prin care se putea vedea fundul aflat la cinci-șase metri adâncime. Locul îi aminti Annei de o catedrală, cu săgețile de lumină care coborau prin marea limpede până la nisipul de dedesubt. Râseră din belșug; iar o dată, când ea îl înșfăcă de umeri, el o scufundă mai întâi, apoi o strânse tare de mijloc. Anna își dădu capul pe spate, luptându-se până rămase fără răsuflare, iar el trebui s-o aducă la țărm.

— Spune-mi ce ai de gând, îi ceru ea să-i spună după ce se șterse cu prosopul.

— Să luăm prânzul.

— Ce ai de gând cu mine, vreau să zic, rosti pe un ton care devenise serios. Totul a atât de complicat. Când vine David?

— Sâmbătă. Am luat deja legătura cu Londra. Nu putem face nimic până nu primesc un răspuns de la oamenii mei, așa că ai face mai bine să te relaxezi și tu și să dai lucrurile astea uitării pentru un timp.

— Trebuie să-l sun pe David, vreau să fiu sigură că e bine.

— M-am gândit la asta. Telefonul vostru din Islington mai mult ca sigur că e ascultat. Știi, dacă încerci să vorbești cu el, ai putea să-l bagi într-o mare încurcătură.

— Dar...

— Niciun dar. Gândește-te pur și simplu că ești în vacanță. Gata. Acum deschide sticla asta, ca să mă ajuți, te rog.

Prânziră simplu, cu fructe proaspete, brânză și un savuros vin negru, înainte de a se lungi la soare. Rămaseră astfel pentru mai multă vreme, cu aromele de iasomie și rășină umplându-le nările și cu zumzetul unor albine dintr-un stup aflat prin apropiere îndemnându-i la somn.

— Vacanță, murmură Anna adormită. Când era mică, nu îmi plăcea deloc în vacanță.

— De ce?

— Mi s-a părut dintotdeauna că seamănă cu apa din spatele unui stăvilar. Te gândești la ea luni și luni de zile, așteptând-o în fiecare clipă, până vine…

Adună cu degetele niște nisip, pe care îl strânse tare în pumn. Mulți ani, nisipul i se păruse o materie care nu face decât să ți se cuibărească între degetele picioarelor, refuzând să se lase curățată cu apă și săpun. Acest nisip, totuși, era minunat, îi amintea de Juliet și pasiunea acesteia pentru plajă…

— … Apoi, în prima zi, din stăvilar pică puțină apă, numai câțiva stropi, pentru că au mai rămas alte treisprezece zile. Iar mâine e la fel ca și astăzi… dar cei câțiva stropi se fac un șuvoi… și dintr-odată, din apă au mai rămas doar lacrimile de pe fața ta, și s-a dus.

— Ce anume s-a dus?

— Momentul acela fermecat. Când ești copil, în vacanță, totul e fără cusur, perfect. Afli că totul *poate* fi perfect, trebuie numai să știi cum să ajungi la acea perfecțiune… dar imediat vine vremea să te întorci acasă, acolo unde nimic nu se leagă cap la cap. În vacanță începi la un moment dat să-ți închipui că de data asta *se va întâmpla,* că nu există întoarcere la felul cum trăiai înainte, că vacanța va continua la nesfârșit…

Lovită de o revelație, Anna își înălță capul, pe prosop.

— Psihoterapia e un fel de vacanță pentru oameni mari, nu-i așa? În timpul ședințelor totul devine perfect; apoi se evaporă. Se evaporă. Doar de data asta, aici, am avut acel sentiment ridicol, doar pentru o clipă… că va dura… o veșnicie.

Râse somnoros și își lăsă capul la loc pe prosop.

După ce-și făcură siesta, ea înotă din nou, privind canalele ciudate săpate în stâncă de curenții mării luminoase, turcoaz. Kleist aduse barca și se aventurară încă mai departe, uimind linia unui recif, până când apele căpătară culoarea safirului.

El stătea la pupa, urmărind-o pe Anna cum înoată și se scufundă, pe rând. Curentul o îndepărta încet-încet de el, dar către țărm, așa că nu-și făcea griji. Legănatul bărcii, plescăitul valurilor din preajmă, împreună cu vinul pe care îl băuse îl făcură să-i fie puțin rău. Gândurile i se întorceau la spusele Annei de după prânz.

Ea nu-și aranjase niciodată vacanțele dinainte, nici măcar în epoca primelor lor întâlniri. *Mai ales* atunci, pentru că venise la el apăsată de dubla povară de a o crește pe Juliet și de a încerca

să-și croiască un drum în avocatură. Pe atunci, Anna își dorea mai mult decât orice pe lume să se răzbune pe ceea ce îndurase în copilărie devenind o mamă desăvârșită; tot ce făcea, încerca, atingea trebuia să fie lipsit de orice cusur. Arăta de obicei groaznic când venea la el, ca și cum nu dormise toată noaptea, ceea ce era adevărat, pentru că stătuse cu nasul în hârtii, ca să-și facă timp pentru fiica ei, numai pentru ele două, fără doică, fără părinți, fără niciunul din subterfugiile de care trebuia de regulă să se servească în acele vremuri; și obișnuia să-i spună: „Sunt atât de nefericită, de ce sunt atât de nefericită?”

Adesea, lui îi venea să răspundă: „Pentru că suntem în secolul douăzeci, iar tu ești o femeie a veacului ăsta”.

Incursiunea în trecut îl făcu să se simtă fericit că în curând va termina o dată pentru totdeauna cu psihoterapia. Londra trebuia să marșeze. Răspunsul lor era pe drum către Atena, se putea chiar să fi sosit. Diseară, când Iannis va telefona…

Kleist era atât de departe dus în timp și spațiu, încât nu auzi primul strigăt al Annei. Doar când ea țipă încă o dată sări în picioare, cu inima zvâcnindu-i. Strigătul era plin de apă sărată și de spaimă. Înainte de a-și da seama ce face, își armă Johnson-ul 50 și cârmi brusc *Medina…*

Realiză situația în mai puțin de o secundă. Cincizeci de metri de apă îl despărțeau de plajă. Anna înota din toate puterile către țărm. Aproape, în urma ei, câștigând teren, se unduia o umbră lungă.

În barcă se aflau două sticle goale de vin, rămase de la prânz. Din goana *Medinei,* Kleist le aruncă una după alta, țintind undeva în fața umbrei. Apoi luă o vâslă și începu să bată apa cu ea.

Motorul urla. Azvârli vâsla pe fundul bărcii, puse mâna pe bidonul cu combustibil de rezervă și îl aruncă în direcția umbrei cu toată forța de care era capabil, înainte de a reîncepe să plesnească apa cu vâsla. În clipa în care Anna se târa prin ultimii metri de apă, pentru el lumea explodă în bucăți; se auzi un pârâit brusc, iar Kleist căzu pe spate în barcă.

Se ridică, sprijinindu-se de o bancă. La mai puțin de trei metri de el, pluteau două bucăți de vâslă. Ceva își înfipsese dinții în lemnul impregnat, gros de aproape cinci centimetri, rupându-l de parcă ar fi fost o grisină.

Privi atent în apa dimprejur, dar nu văzu nimic. Umbra cea

neagră dispăruse. Pe când bubuitul din urechi i se stingea, o auzi pe Anna cum începe să plângă cu sughițuri.

Ajunse la țărm, bălăcindu-se prin apa joasă. Ea veni în fugă spre el, ceea ce îi făcu pe amândoi să se prăbușească pe nisip într-un nod de brațe și picioare.

— Înotam acolo, lângă grotă, începu ea cu o voce joasă, egală, privindu-l fix. M-am scufundat de câteva ori. Când ieșeam la suprafață, am văzut – își mușcă pumnul – era îngrozitor... dinți... *fălci.* Am *simțit* cum mă apucă.

Kleist îi freca mâinile, rostea lucruri fără înțeles.

— Ce era? întrebă Anna.

— Cred... sigur... era o anghilă. În mod normal nu atacă dacă nu... Curios...

Ea îl strânse în brațe cu putere, tremurând încă. Kleist o depuse pe unul din prosoape și începu să-i maseze umerii, cu mișcări ferme și ample. Își plimbă mâinile pe spatele ei, înainte și înapoi, până când obosi.

La început, Anna fremăta, incapabilă de a se relaxa. Nu numai întâlnirea cu anghila o tulbura. Înaintea atacului, ea și Gerhard fuseseră apropiați. Acum, dintr-odată, deveniseră intimi.

— De multă vreme nu ți-am mai făcut masaj, murmură Kleist. Îți aduci aminte de prima oară?

Ea nu spuse nimic.

— Era după una din primele tale întâlniri cu David...

La aceste cuvinte, Anna fu străfulgerată de amintirea acelei zile.

— La Operă.

— Când ți-ai petrecut toată seara întrebându-te cum e la pat funcționarul acesta guvernamental îmbătrânit înainte de vreme și searbăd.

— Și i-am zis... stăteam la niște prieteni, pentru că îmi redecoram apartamentul... L-am pus să mă ducă cu mașina la...

— La mine, în Hampstead.

— Și am intrat...

— Și te-am luat imediat, râse el încet. Mi-ai spus după aceea că toată seara făcuseși mental dragoste cu David... cu trupul lui, dar cu fața mea.

— Da, șopti ea. O, da. Atunci mi-ai făcut masaj pentru prima oară?

— M-hm.

Glasul îi era dezmierdător, numai o idee mai sonor decât al ei. Când Anna își înălță capul pentru a-i zâmbi, Kleist îi prinse între degete închizătoarea sutienului ei minuscul.

Ea se crispă.

— Nu.

Kleist începu să-i maseze interiorul coapselor. Anna se trase la o parte, îndepărtându-se de ispită, și se ridică în capul oaselor.

— Sigur nu? întrebă el, ațâțător. *Sigur*?

— Cu asta s-a terminat, demult. Când m-am hotărât să mă mărit cu David. Știi foarte bine.

Pe chipul ei se putea citi foarte bine cât era de furioasă.

— Dar n-ar conta nici cât negru sub unghie dacă am face dragoste. Am fi două corpuri și-atât. Numai două corpuri, râse el, în felu-i ușuratic.

— Dar mințile noastre? Emoțiile noastre? Ce s-ar întâmpla cu ele?

El ridică din umeri.

— Nu-ți vine să crezi că oamenii se mai și schimbă, nu? ripostă ea, fixându-l cu niște ochi insondabili. Tocmai ție, psihoterapeutul, nu-ți vine să crezi.

— Te-ai schimbat.

— Mă bucur să aud asta.

— Te-ai schimbat destul ca să-ți petreci aici, pe insulă, câteva zile. Puțini dintre cunoscuții mei au avut privilegiul de a fi invitați aici…

— Zău? Dar cu celelalte femei? Dar…

Văzând-o că nu își continuă fraza, Kleist șopti:

— Robyn.

— Cea mai bună prietenă a mea! gemu Anna. Doamne!… De parcă-ar avea vreo importanță, conchise, schimbând brusc tonul.

— Sigur că n-are nicio importanță. Când te-ai măritat cu David, m-ai făcut să înțeleg limpede că nu dorești ca legătura noastră să continue. Prieteni, spuneai: hai să rămânem prieteni buni. Ceea ce am reușit să facem, cu mult succes, cel puțin așa mi s-a părut dintotdeauna. După aceea, era normal să fac ce doresc din viața mea. Iar povestea cu Robyn e mult mai recentă, s-a întâmplat prin 1987.

— Au mai fost și altele între timp, adică?

— Nu te privește. Întrebarea ta e la fel de lipsită de tact ca și cum te-aș întreba eu dacă îl iubești pe David.

Kleist căscă extravagant, îmbrățișând leneș cu privirea idilicul decor în care se aflau, înainte de a se întoarce din nou către ea.

— Apropo, îl iubești?

Ea înțelese ce se ascundea în spatele privirii lui Kleist; iar întrebarea o făcu să se simtă jignită într-un asemenea grad, încât nu-și mai putea găsi cuvintele.

— Vrei să insinuezi, spuse ea într-un sfârșit, că am aranjat totul? Că… tot ce s-a întâmplat în apă a fost un joc sadic de-a seducția? Că am pus la cale totul?

Hohotele lui se transformară într-un zâmbet nesigur.

— Nu spun decât că te-ai schimbat.

— Da. Sunt matură. Am învățat să mă respect pe mine însămi.

— Și eu nu am nicio contribuție la asta?

— Știu foarte bine care a fost rolul tău.

Expresia ei, în același timp sfidătoare și tristă, nu semăna cu ceea ce așteptase Kleist să vadă pe fața ei.

— Bineînțeles, începu el, te-am învățat să…

— Să fac dragoste – își șterse ceva din colțul ochiului, cu dosul palmei – să fac sex.

Anna smulse prosopul de pe nisip și porni de-a lungul plajei, fără a arunca o singură privire în urmă.

∴

Când plecară spre casă, soarele începuse deja să coboare într-un paner de nori mov și portocalii, care păreau să plutească pe suprafața mării din ce în ce mai întunecate. Ajungând la vilă, Anna, complet epuizată, adormise imediat, strângând la piept păpușa de doi bani a lui Juliet. Doimi douăsprezece ceasuri în șir.

La trezire, își regăsi camera joasă, scăldată în alb, acum inundată de savoarea caldă a dimineților mediteraneene. Își mișcă somnoros capul, privind în jur. Patul ei se afla în partea opusă ferestrei. Cineva pusese pe pervazul acesteia o vază cu clopoței proaspeți.

Văzu florile, își dădu seama cine le culesese și, brusc, își aminti tot ce se petrecuse cu o zi înainte. Se ridică în capul oaselor. Ce căuta aici?

Brusc, nu mai avu importanță pentru ea decât să ia avionul

înapoi acasă. Sări din pat, trăgându-și precipitat hainele pe ea. Intrând în hol câteva clipe mai târziu, îi ajunseră la urechi niște sunete ciudate ce veneau din dormitorul lui Gerhard. Se simți intrigată. Își scoase sandalele și păși pe lângă masa unde luau micul dejun, apoi pe coridorul ce ducea spre partea din față a vilei. Ușa de la camera lui era întredeschisă.

Anna se strecură spre ea, lipită de zid, până când putu privi prin crăpătură. Între timp, Gerhard se ridicase de lângă pat, unde stătuse în genunchi. Era cu spatele la ușă, deci nu putea să o vadă. Tocmai punea ceva în buzunar. Ea porni repede pe același traseu pe care venise, neîndrăznind să se oprească până când nu ajunse din nou în sufragerie, unde se simțea într-o relativă siguranță.

Era prizonieră. Kleist nu avea nicio intenție de a-i da drumul. Dacă îl silea, ar fi folosit chiar pistolul care acum îi umplea atât de urât buzunarul.

ȘAPTESPREZECE

David străbătu cu mașina drumul până în Cornwall fără probleme. Era într-o miercuri și prea devreme în an pentru aglomerația caracteristică vacanțelor. Ieși de pe șoseaua A 30 cu cincizeci de kilometri înainte de Bodmin, lăsând în dreapta Hawk's Tor. Aproape imediat opri la un restaurant de pe marginea șoselei, prânzind devreme. Când ieși din parcare, privi în oglinda retrovizoare și văzu un Audi care se apropia din spate în mare viteză. David crezu că șoferul vrea să-l depășească, dar Audi-ul încetini și se mărgini să păstreze o distanță de câteva sute de metri față de el.

David simți cum îi crește pulsul. Nu tot un Audi se aflase în urma lui și pe A 30? Năluciri… dar, conducând, îi reveneau în minte priviri, sau jumătăți de priviri, sau limuzine mari, negre, poate aceeași mașină de fiecare dată, toate, văzute în oglindă.

Își concentră atenția asupra drumului, dar și asupra stării de spirit în care se afla *Așa începe nebunia…*

Pământul acoperit cu iarbă neîngrijită și arbuști mărunți se întindea în toate direcțiile. Întâmplător, îi căzură de câteva ori sub ochi niște oi murdare care pășteau pe marginea drumului

sau se fereau din calea vântului printre lespezile de piatră neregulată, dar masivă. Deasupra lui, cerul de un albastru palid cobora pentru a se întâlni cu pământul acoperit de arbuști, într-un tiv de roz și galben. Nori pufoși dansau neîncetat, cu fuioarele lor albe, subțiate de boare ca niște mingi de vată, rupte în fâșii. Acum, soarele te orbea, dar lui David nu-i păsa. După întunecata Londră, peisajul nu putea să-i provoace prin contrast decât o stare de beatitudine.

Audi-ul se păstra la o distanță constantă în spatele lui, fără să încetinească și fără să accelereze. David făcu o experiență. Apăsă pe pedala Roverului până când trecu de o sută de kilometri pe oră. Audi-ul îl urmă, la aceeași distanță. Trecu atunci la viteza melcului, invitându-l pe șoferul celeilalte mașini să depășească. De astă dată, umbra – David se gândea acum limpede la Audi ca la o umbră – trase pe stânga. David acceleră din nou, cu ochii în oglinda retrovizoare. Fără prea mari probleme, după vreo jumătate de kilometru, Audi-ul cel negru își reluase locul în spate.

Parbrizul lui era fumuriu. David nu vedea deloc chipul șoferului.

O dată ce ajunse în satul St. Breward, semnele de circulație încetaseră să-i mai fie de vreun ajutor. David își consultă harta, fără alt rezultat decât acela de a se simți strivit de masa „Tre”-urilor Tregarrick, Treveighan, Treburgett, Trenewth, lista părea fără sfârșit. Ceru îndrumări la Oficiul Poștal și trebui să asculte un pomelnic întortocheat de „la stânga, după poarta aia mare de fermă” și „prima după ce vezi șanțul Dracului sub pod”, presărat cu „n-ai cum să treci de ea fără s-o vezi, drăguță”. Avu cum, totuși. Mai trebui să întrebe de două ori până nimeri drumul spre St. Marry Abbott.

HVA-ul îl ajunse când se afla la numai un kilometru de destinația sa, Ferma „New Pendoggett”.

Tocmai cobora pe o vale îngustă, sinuoasă, atent să-și ferească vopseaua de piatra parapetului abrupt, îngroșat de mușchi, al șoselei abia mai late de un singur sens. Dintr-odată, Audi-ul negru îi umplu oglinda retrovizoare, făcându-l să apese brusc pe frână. În timp ce-l depășea, Audi-ul îl împinse în parapet, a cărui piatră scrâșni strident la contactul cu tabla; David fu atât de uluit, încât uită până și să se mai gândească la prețul unui strat nou de vopsea, căci Audi-ul parcase în

diagonală, de-a curmezișul drumului, la câțiva metri în față, iar acum portiera șoferului tocmai se deschidea.

Un bărbat ieși încheindu-și haina costumului la un singur rând. Purta ochelari de soare. Apoi, se deschise și cealaltă portieră, iar lângă Audi apăru un al doilea bărbat, și el în costum, și cu o pereche de mănuși. Cei doi făcură câțiva pași în direcția Roverului lui David. Nu se grăbeau, dar păreau puși pe treabă.

David își coborî fereastra.

— Ce vreți?

Cei doi continuară să se apropie. Brusc, David se simți sătul de toată povestea. Motorul Roverului nu se oprise. Aruncă o privire în oglindă; drumul era liber. Băgă în marșarier și coborî frâna de mână. Când mașina începu să se deplaseze cu spatele, David întoarse capul de la cei doi și își așeză mâna stângă pe spătarul scaunului din spate. Nu era ușor să manevreze mașina în sus pe deal. Mai ales că se temea tot timpul să nu vadă vreun alt vehicul apărând de după prima cotitură a drumului, pentru a închide ceea ce lui i se părea a fi o capcană. Cât timp păstră o viteză scăzută, se descurcă. Dar imediat ce făcu greșeala de a apăsa din nou pe accelerație, mașina se lipi din nou de parapet, cu o a doua serie de scârțâituri și scrâșnete.

David își înfipse piciorul în pedala frânei. Mâinile îi tremurau transpirate, cauzându-i probleme la schimbatul vitezelor, iar în gură simțea un gust ca de metal. Trase de schimbător prea tare, băgând în a treia în loc de a-ntâia. Mașina se smuci înainte, cu motorul la un pas de a se cala. *Fii calm*!

Debreie, lăsându-și Roverul să alunece la vale, pentru a-l desprinde de zid. Ridicându-și ochii de pe schimbătorul de viteze, văzu că șoferul Audi-ului pășea încă spre el. Celălalt bărbat se oprise în mijlocul drumului cu picioarele depărtate și mâinile întinse în față, unindu-se într-un punct. Un punct butucănos și negru, cu o țeavă și o cătare…

Pentru o fracțiune de secundă, David se holbă prin parbriz la omul cu armă, convins că nu mai avea cale de ieșire din situația creată: cei doi nu-i dădeau niciun ordin, nu-i cereau să facă nimic, mai puțin poate să stea locului un răstimp îndestulător pentru a-i permite unui ucigaș să-i facă țeasta să explodeze în așchii de os. Mușchii de pe spate i se crispaseră, pricinuindu-i o durere extremă; tot trupul păru să i se strângă în sine, ca un covrig imens, spasmodic.

Șoferul Audi-ului ajunse în dreptul lui.

— Dă-te jos!

Cuvântul fusese pronunțat ciudat. David nu credea că bărbatul e englez.

— Cine dracu' ești ca să-mi spui să…

Străinul smuci de portieră și își înfipse amândouă mâinile în reverele lui David, trăgându-l afară. David se simți luat pe sus de parcă ar fi fost o păpușă de paie, și nu un bărbat voinic, de patruzeci și doi de ani. Șoferul îl răsuci cu fața spre Rover, trântindu-l de portiera din spate a acestuia.

— Fă ce-ți spun, zise aceeași voce. Dacă faci altceva decât îți spun eu să faci, ai să fii împușcat. Ai înțeles?

David, încă nereușind să respire normal, clătină din cap afirmativ.

— Ridică-te de pe mașină! *Stai*! Îți spun eu când să te miști. Ridicate de pe mașină, pune-ți mâinile pe cap, mergi spre Audi. Nu te uita la mine. Nu te uita la celălalt bărbat. Uită-te drept înainte până ajungi la Audi. Pe urmă te oprești. Ai înțeles?

— Da.

— *Mișcă*!

David își puse mâinile pe creștet și se răsuci în loc.

— Nu te uita la mine, îl avertiză șoferul încă o dată; vocea îi crescuse în intensitate, părea iritat.

David porni către cealaltă mașină. Trebuia să-și potrivească pașii cu ai bărbatului, pentru că acesta făcu tot timpul ocoluri în spatele lui, astfel încât să nu-i intre nicio clipă în câmpul vizual. Rămăseseră zece metri până la Audi. Acum nu-i mai vedea pe niciunul dintre cei doi, așa că inima îi zvâcni: *ce se petrece*? Cinci metri…

— Stai. Pune-ți mâinile pe mașină. Desfă-le mult.

Se conformă. Auzi pași ce se apropiau încetișor și închise ochii, strângând tare din pleoape, convins că din clipă-n clipă ceva greu avea să i se abată asupra țestei, după care va veni durerea…

În spatele lui, se auzi un claxon. Ca și când ar fi avut tampoane în urechi, David mai auzi un scârțâit îngrozitor, al treilea, dar acesta părea a fi diferit de celelalte: metal pe sticlă, mai curând decât pe piatră. Apoi, pașii pe care-i auzise până cu o clipă în urmă porniră din nou doar că acum fugeau, fugeau îndepărtându-se de el. Deschise ochii la timp pentru a-i vedea

pe cei doi agresori cum se aruncă în scaunele din față ale Audi-ului. Din țeava de eșapament apăru o dâră de fum, cauciucurile scrâșniră și, brusc, limuzina se puse în mișcare. David de-abia avu timp să se dezlipească de mașină înainte ca aceasta să dispară după prima curbă.

Nu se simțea în stare să facă nicio mișcare. I se părea că e plin de toxine și dureri și suferință. Auzi o voce, dar nu se putu concentra asupra ei; apoi apăru și un braț în stofă bleumarin, care se lăsă pe mâneca lui și îl răsuci.

— Po să știu și io ce naiba faci aci?

David întoarse capul. Lângă el se afla un polițist dolofan. Sudoarea i se prelingea de sub șapcă pe un chip brăzdat de mici vase de sânge sparte, în centrul căruia ieșeau în evidență un nas borcănat și o gură strâmbată de iritare. Porii enormi și culoarea aprinsă a feței îl făceau să semene cu o căpșună obeză, înfuriată.

— Și cine scoate banu' pă chestia asta? Mina grăsună îl smuci din nou de mânecă. David privi în susul drumului. Cea mai mică mașină de poliție pe care-o văzuse în viața lui se înfipsese în aripa din spate a Roverului. Erau și câteva cioburi de plastic portocaliu pe asfalt, pentru că un semnalizator se făcuse praf. David bombăni ceva.

— Ce?

— Caz de forță majoră. Mașina din fața mea a frânat brusc. Ne-am și certat.

Deschise gura pentru a continua. Avu intenția să-i spună polițistului că încercaseră să-l ucidă, dar, dacă nici lui nu-i venea să creadă, cui i-ar fi venit? În plus – David începea din nou să se simtă el însuși – pămpălăul ăsta n-ar fi în stare să-l ajute cu nimic. Ar însemna timp pierdut, declarația și tot restul.

— Se grăbeau? Polițistul aruncă o privire încruntată în josul șoselei, dar imediat se răzgândi: de ce să dai cioara din mină…

— Dacă vreți să-mi spuneți cum vă cheamă, domnu', începu, descheindu-și buzunarul de la piept.

David își dădu numele și adresa, îi înmână permisul, ca și certificatul de asigurări. Dar, tot timpul, mintea îi era la cu totul altceva. Trebuia să ajungă la fermă, să o vadă pe Juliet. Dacă îl așteptau, după prima curbă? Cu lucrul acela butucănos care probabil era o armă…

Polițistul terminase cu David.

— De-acu încolo n-ar fi rău să fiți mai atent unde opriți.

Samavolnicia îl umplu pe David de fiere – tembelul ăsta de ce nu era atent pe unde merge, doar se găsea pe coclaurile proprii? – dar reuși să se stăpânească. Avea nevoie de ajutor și nu de șicane de la polițist.

— Îmi pare rău. Puteți să-mi spuneți cum ajung la Ferma „New Pendoggett”?

— Drept înainte. La o sută de metri, pe mâna stângă.

— Mergeți tot încolo?

Polițistul încuviință din cap.

— Atunci pot să mă țin după dumneavoastră?

Omul îl privi cu dispreț, dar clătină afirmativ din cap. Drumul era lat doar cât să permită minusculei mașini de poliție să-și facă loc pe lângă Rover. David porni și el încet. Nici urmă de Audi-ul cel negru. Încet-încet, sufletul îi veni la loc. Bărbații din cealaltă mașină credeau cu siguranță că polițistul își notase numărul lor. Presupunând că erau puși pe rele, ar fi trebuit să se fi făcut nevăzuți cu cea mai mare viteză… oare?

Apoi, după cincizeci de metri, David văzu o placă, pe care era scris cu pensula: Ferma „New Pendoggett”. Mașina de poliție se afla tot în fața lui. Ce era de făcut? Să se pună sub protecția legii sau să-și vadă de treabă?

Să-și vadă de treabă.

Își dădea seama că risca mult. Dar conștiința faptului că cineva încerca să-i pună bețe în roate îl îndârjea. Când mașina de poliție acceleră, el n-o urmă, ci coti pe drumul ce ducea la fermă.

Parcă în curte, apoi ieși din mașină și încuie. Pulsul îi revenise la normal, nu mai simțea niciun fel de crampe în mușchi. Vântul era năprasnic. Mirosea a mare. Pescărușii planau la mică înălțime, chemându-se unii pe alții cu strigăte repetate, ascuțite. Un miros puternic de balegă de cal se ridica dintr-o grămadă aburindă de paie aflată într-un colț al curții, lângă intrarea într-un șopron de tablă ondulată. Două pisici, una de culoarea marmeladei, alta gri ca straiele clericilor, erau tolănite la soare, pe treptele casei, etalându-și indiferența totală și ostentativitatea față de vizitator.

David păși peste el și ridică mânerul de fontă al ușii. „Bang”-ul păru să se difuzeze, amuțind pe dată, în zidurile de piatră gri. Nu răspunse nimeni.

Exact în partea opusă a curții se ridica o clădire cu două etaje care părea să fi fost cândva un staul de vaci, construit fără economie de materiale. Un ciocănit monoton se auzea dinăuntru. David se îndreptă către singura intrare ce părea a exista, o ușă din două bucăți suprapuse, și împinse jumătatea de sus. Rotindu-se, aceasta dădu la iveală un fel de grajd dezafectat. În ieslea nefolosită din fundul încăperii se mai afla o legătură de paie.

David intră. În zidul din stânga fusese făcută o gaură. Prin ea, putu vedea o cameră mare, luminată slab de două ferestre ce dădeau spre tăpșanul din spatele clădirii. Un bărbat cu un șorț de piele stătea călare pe o bancă, continuând să ciocănească. Era tânăr, iar obrajii și bărbia îi erau acoperite de o barbă țepoasă și rară. Sub șorț avea o vestă și o pereche de blugi uzați, albi, iar în picioare mocasini. David privi în jos pentru a descoperi că bărbatul cârpea un pantof ce era băgat într-un cal de cizmărie.

— Bună ziua.

Omul continua să ciocănească. David mai făcu un pas. Când umbra îi căzu peste pantof, omul privi în sus, fără însă a da vreun semn de neliniște.

— Bună ziua, repetă David circumspect.

Fața cârpaciului era urâtă. Acneea își lăsase urmele pe un chip deja desfigurat de semne din naștere. Paloarea pielii era accentuată de roșeața pleoapelor și a buzelor, acestea din urmă, acoperite de cruste de sânge. Brațele îi păreau groase, musculoase; și, chiar sub vestă, David îi vedea pieptul umflându-se la fiecare mișcare.

— Iartă-mă că te deranjez. Știi cumva…

Omul începu însă să scoată un număr de sunete: gemete și niște mici gâfâieli sonore, plescăituri, toate fără niciun înțeles, își arătă propria gură, apoi, cu câte-un deget al fiecărei mâini, urechile. Gesticulația era însoțită de un rânjet golit de sens.

Un surdomut.

David își compuse cu greu un zâmbet stupid și încercă să-și dea seama ce era de făcut. Dar nu putu, gândindu-se la faptul că Juliet trăia și cu handicapatul acesta și Dumnezeu știe cine încă. Mașinal, făcu un pas înapoi, ca un animal care evită un teritoriu care nu e marcat de nicio specie, dar nici nu miroase a bine.

Cârpaciul se îndreptă către una din ferestre, se iți prin ea și scoase o serie de strigăte nearticulate. La puțin timp după aceea, un pas sigur călcă pragul și se auzi o voce de femeie:

— Cine sunteți?

David știa la ce să se aștepte. Trăiește într-un soi de falanster, spusese Anna. Arte și meserii. Îi stipendiază cineva. Ea rostise toate acestea pe un ton pur și simplu disperat, iar el îi împărtășise îngrijorarea. Lesbiene care fumează marijuana și se îndoapă cu aspirină – sau poate nu ajunsese lesbiană, poate rămăsese gravidă…

Oricum ar fi stat lucrurile, acum, în fața lui se afla o tânără atrăgătoare, cu ochi strălucitori, care, evident, se spălase pe cap la o dată recentă. Purta niște cercei simpli și de gât îi atârna un șiret de piele ce susținea o cruce de lemn. Un șal indian îi ajungea aproape de cizmele de piele moale, abia lăsând să se vadă fusta de lină ecosez. David îi identifică accentul pe dată, cu ușurare și deja calm, ca fiind *în regulă.*

Numai sprâncenele făceau notă discordantă. Erau groase și piezișe, formând un unghi ascuțit. Le pensase repetat, până când ajunseseră să formeze doar o porțiune scurtă, mediană, deasupra fiecărui ochi. Efectul era brutal.

David, liniștit în ciuda sprâncenelor, spuse:

— Vreau să vorbesc cu Juliet.

— De ce?

— Sunt tatăl ei vitreg.

— Vreau un motiv, nu un arbore genealogic.

Sentimentul de ușurare dispărea rapid.

— Sunt câteva lucruri care vreau să le discut cu ea.

— Câteva lucruri *pe* care…

— O vreau pe Juliet, nu o lecție de engleză.

— Toți cei care trăiesc aici au un motiv ca s-o facă, începu fata pe un ton agresiv. Motivul este: să scăpăm de oameni ca tine.

— Ca mine? începuse s-o îngâne.

— Ca toată lumea care așteaptă de la noi lucruri pe care nu suntem pregătiți să le dăm. Nu suntem *obligați* să le dăm. Rostise „obligați” împingându-și bărbia înainte, provocator.

— Am noutăți pentru Juliet.

— N-ai decât să-i scrii un bilet, dacă vrei.

— Sau să mă întorc cu un polițist.

— Nu, zău? ricană ea, sprijinindu-se de tocul ușii, pentru a-și arăta disprețul. Nu e nicio crimă să nu vrei să vezi pe cineva. Nu încă.

— E încă minoră.

— Așa că n-ai decât să obții un ordin din partea unui tribunal. Care să-ți dea voie să intri aici. *Apoi* să te întorci.

— Ca să n-o mai găsesc, presupun.

— Începi să înțelegi cum stau lucrurile.

David își examină posibilitățile și văzu că erau foarte puține. Lumea în care se mișca el era una foarte ordonată, bazată pe reguli și regulamente de care oamenii ascultau nu pentru că erau obligați, ci pentru că știau că, dacă nu li s-ar conforma, totul s-ar duce de râpă. Dar, de cum făceai un pas în afara ei, fiecare mișcare implica o mare luptă.

— Bine, se domoli. Nu pierd timpul cu un bilețel. Transmite-i doar un mesaj, ești bună?

— Nu semnez cecuri în alb. Spune-mi ce ai de comunicat. Dacă nu e ceva rasist, sexist sau abuziv am să-i transmit.

— Spune-i: Anna a dispărut, poliția o caută, sunt îngrijorat. Mă întorc în mașină. Dacă nu apari într-un sfert de oră, plec și nu mă mai întorc. Ăsta-i mesajul. Asta-i tot.

Se îndreptă spre ușă, iar fata se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă. Nu privi înapoi până când nu se urcă în Rover, tremurând de mânie și frustrare.

— Bună.

David își smuci capul spre stânga. Prin fereastră se vedeau doar un tors îmbrăcat în negru și un braț. Brațul se termina cu o mână care încerca să deschidă portiera din partea opusă lui. David scoase siguranța.

— Bună, Juliet. Ce mai faci?

— Bine.

Torsul se aplecă, în continuarea lui apăru un cap.

— Vrei să ne plimbăm puțin? întrebă Juliet.

David coborî.

— Unde mergem?

— Pe plajă.

Cuvintele ei abia se auzeau, ieșind cu greu din trupușorul slab. În ciuda vremii călduțe, de primăvară, îi era probabil frig, pentru că își pusese un pulover pe gât, negru, cu fermoar și niște ciorapi groși de lână, tot negri. Avea și o pereche de

jambiere, sau mai bine zis genunchiere de un turcoaz care-ți lua ochii. Cizmele scurte, cu vârfuri ascuțite, îi întregeau asemănarea cu un spiriduș malnutrit.

— O luăm peste câmp. Fermierul nu se supără.

Juliet porni înainte, pe lângă staulul dezafectat, către un pârleaz. Câțiva pari fuseseră sprijiniți de acesta pentru a-l întări, iar Juliet trase de unul dintre ei, dându-l la o parte. David, îmboldit de simțul său înnăscut al ordinii, așeză parul la loc înainte de a o urma.

Dincoace de pârleaz, dinspre mare adia un vânt rece. Juliet își strânse brațele în jurul pieptului plat, ascunzându-și mâinile în subsuori, pentru a și le încălzi. Se poticnea în urmele lăsate de vaci, ca și când cizmele ar fi strâns-o.

— Am primit mesajul tău, spuse într-un sfârșit. Vocea egală, subțire, dezmințea orice emoție pe care ar fi putut-o simți.

— Bun. Cine e fata cu care am vorbit?

— Fergie? Te-a speriat? O cheamă Sarah, de fapt. Dar noi îi spunem Fergie. Sau Ducesa[22]. Deși nu prea semăna la față.

— Mi s-a părut că nu prea are simțul umorului.

— Nu, oftă Juliet. Nici tu nu l-ai avea, dacă ai fi trecut prin ce-a trecut ea. Dar cu mama ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Aici nu a fost?

— N-a mai fost de la Crăciun.

Ajunseră la zidul de piatră care mărginea câmpul, iar fata se pregăti să sară un al doilea pârleaz, dincolo de care se întindea un alt câmp. Călare pe gard, se opri și spuse:

— Joe ține un taur aici. N-ar trebui, pentru că lumea trece prin locul ăsta, dar îl ține. Ți-e frică?

— Dar ție?

— Nu.

David o urmă peste pârleaz. La o distanță ce părea mare, un animal uriaș își înălță capul, privindu-l lung, gânditor.

— Ăsta-i taurul?

— Da. E bun, pentru că nu lasă oamenii să se apropie de plaja noastră.

Juliet o luase însă la trap, iar David observă că evita să privească în direcția taurului.

---

[22] Sarah „Fergie” Fergusson, nora reginei Elisabeta a II-a, soția lui Andrew, duce de York (n.tr.).

Păreau că au pornit-o spre capătul lumii, ca lemingii[23]. David avea în față doar cerul albastru, care se termina într-o linie neagră, acolo unde se unea cu pământul. Până la urmă, ajunseră la o scară de lemn, zdravănă și spoită.

— Ai grijă, stâncile sunt ascuțite, îl avertiză Juliet, când ajunseră jos. David își scoase pantofii și ciorapii fără o vorbă.

Bolovani imenși, de două sau trei ori mai înalți decât statura unui om, erau risipiți pe o fâșie de nisip lungă și îngustă, de culoarea grâului. Tăvăluguri de apă se striveau de țărm, pentru a se desface într-un mozaic de spumă, lăsând în urmă o plajă udă și lucitoare. David uitase cât de agasantă poate fi marea, atunci când își interpune vuietul intens între tine și gândurile tale sau între tine și ceilalți. La jumătatea plajei, se afla o stâncă rotundă, turtită. Juliet se așeză pe ea, cu fața spre mare, și așteptă până când David i se alătură pentru a începe.

— Ai reușit, până la urmă. Privea drept înainte, dar David văzu că trage cu coada ochiului.

— Nu prea funcționărește, și nici guvernamental, continuă Juliet.

— Te-ar surprinde să afli ce s-a întâmplat de fapt.

— Zău? În traducere, asta înseamnă: nu, n-aș fi surprinsă, nu de tine.

David știa că n-are niciun rost să se grăbească. Timp de cinci minute, nu făcu decât să privească marea, așezat pe piatră, savurând uscăciunea sărată pe care o simțea în obraji și freamătul adânc al apei în mișcarea ei constantă, asemenea maselor care se pregătesc pentru o revoltă. Un zgomot mânios, nerăbdător. Se gândi la Nicholson-ul 38 al lui și se întreba când va mai avea ocazia să navigheze. Nu concepea să o facă fără Anna, care nu se va mai întoarce…

De ce credea asta?

— Nu sunt ceea ce ți-ai fi dorit să fiu, nu-i așa? După ce rosti aceste cuvinte, Juliet continuă să se uite în gol, iar vocea ei de fetiță se luptă o clipă brav cu vântul și marea. Îmi pare rău.

Atunci, David se întoarse și o privi, întrebându-se ce-și dorea el și cum de știa Juliet că nu ea era acel ceva. Părul roșcat îi ajungea fetei aproape până la talie; reflecta lumina după-amiezii târzii în miriade de tonuri, de la cel al cuprului proaspăt șlefuit și până la al aurului stins. Tenul ei rămânea palid, în ciuda vieții

[23] Rozătoare răspândite în zona nordică a Europei (n.tr.).

sănătoase, în aer liber, pe care o ducea, dacă era să te iei după rarele cărți poștale pe care le trimitea. Figura prelungă, nervoasă îi trăda emotivitatea pe care i-o remarcase David pe când ea avea cinci ani, în epoca în care destinele li se încrucișaseră pentru prima dată.

— Ajunsesem să cred că ne înțelegem destul de bine, rosti David încet.

— Nu te-ai agitat să mă găsești, atunci când am plecat din porcăria aia de școală.

— Ai fi vrut s-o fac?

Juliet se mărgini să ridice din umeri.

— Am avut o groază de discuții care te priveau cu Anna, weekend-uri la rând.

— Sunt convinsă.

— Anna voia să vină după tine.

— Și ai convins-o să nu vină, asta voiai să zici, nu?

— Ne-am convins amândoi. Am căzut de acord că faci o greșeală. Dar ne-am hotărât să te lăsăm să perseverezi puțin.

— În speranța că am să mă maturizez. Am să mă maturizez și am să renunț la toată povestea asta.

— Că ai să crești și ai să faci ceea ce e mai bine pentru tine, orice-ar fi. Cum merge aici, în orice caz?

— Păi… trăim. Vara e bine, zice Sarah. Oamenii cumpără ceea ce lucrăm noi. Țesăturile. Pantofii lui Timmy. Ceramica – ezită un moment – dar nu prea sunt bani.

— Și asta e o problemă, iubito?

— Nu sunt „iubita” ta, nu iubesc pe nimeni. Juliet sări de pe bolovan și se îndreptă cu pași mărunți către linia mării. Nimeni nu mă iubește.

David se forță să rămână așezat, urmărind-o cum se ferește din calea valurilor, până când în fine se sătură de singuraticul joc și se întoarse să se așeze la câțiva metri de piedestalul lui, nici privindu-l, dar nici ignorându-l, stând la îndoială dacă mai era ceva de spus sau nu.

— Anna nu a fost pe-aici, atunci? David trebuise să-și ridice glasul, pentru a acoperi marea.

Juliet scutură din cap.

— Nici n-a dat telefon?

— Nu. De ce, te așteptai?

— Mă gândeam doar că era posibil. Nimeni nu știe unde se

află.

— Deci te-a părăsit până la urmă.

În glasul lui Juliet se putea citi o notă de satisfacție: ți-am spus eu…

— Sau a fost răpită – David își aminti de bărbații din Audi-ul negru și se înfioră – cu mașina, poate. Ai spus „până la urmă”…

— Îmi pare rău, nu m-am putut stăpâni.

— Chiar nu-ți pasă?

Juliet, simțindu-i asprimea din glas, îl privi pentru prima oară de când sărise de pe piatră și se dusese la apă.

— Nu mai mult decât îi pasă ei de mine.

— Îi pasă de tine cu adevărat. Te iubește.

— De asta a fugit, fără să-mi spună nimic – pentru că mă iubește? Foarte mulțumesc.

Se apropie de stânca pe care stătea el, scuturând disprețuitor din pletele lungi.

— Pe tine te iubește?

David nu spuse nimic.

— Vezi? Nu știi ce să zici. Pentru că habar n-ai dacă te iubește sau nu – și, după încă o pauză: Nu te iubește. Altfel nu te-ar fi părăsit.

David își mușcă buzele, reușind să păstreze tăcerea.

— Cine știe, cu mama. Dintotdeauna a…

— Spune.

Juliet ridică din umeri.

— Am auzit-o vorbind singură, odată. Noaptea. După ce v-ați cunoscut.

— Ce zicea?

— Se întreba ce va face cu corpul ei, care era o pacoste.

— Cu corpul ei?

— Are chestia asta cu corpul ei. Nu voia să i-l găsească nimeni. Dacă se va sinucide.

Toate cele din jur tăcură, încremeniră, dispărură, și marea, și vântul. Chiar și respirația lui David. Toate.

Apoi, încet-încet, reapărură. Mai întâi zgomotul obstinat al valurilor spărgându-se pentru a răscoli nisipul, după aceea țipătul unui pescăruș, rău-prevestitor și întunecat pe cerul însorit și, în cele din urmă, vântul.

— Anna vorbea despre sinucidere?

— A vorbit o dată.

— Ești sigură că nu faci o confuzie? Vreau să spun, e multă vreme de când…

— Nu e genul de lucru pe care îl uiți, nu? Sunt sigură, cât se poate de sigură.

— Povestește-mi totul. Și, mai apoi, când își dădu seama că îl privește cu dispreț și ostilitate: Te rog.

— Își dorea pur și simplu să… dispară. Nu-și dădea seama de valoarea ei. Niciodată nu a știut câte parale face.

— Nu, își aminti el. Nici în vremea în care am cunoscut-o.

— Crezi că ai reușit să schimbi ceva de atunci?

— Așa cred. Am iubit-o. Tăcu. După care, aproape cu umilință. O iubesc.

— Poate. N-am prea stat prin preajmă, ca să-mi dau seama. Poate că a… nu știu. Dintotdeauna a fost atât de complicată. Îl privi ca și când ar fi încercat să rezolve mental o problemă complicată de aritmetică, în care el era doar o cifră. Îl știi pe psihiatrul ei?

— Pe cine?!

— Psihiatrul ei. Psiho-nu-știu-cum.

David înghiți în sec.

— Anna se ducea la psihiatra? Înainte de a mă cunoaște?

— Da.

— Dar… de ce?

Juliet ridică din umeri.

— Nu știu.

Pentru a doua oară în acea după-amiază, vântul și valurile se retraseră, pentru a lăsa loc tăcerii de vată de după șoc. Când David își veni în fire, Juliet spunea:

— … uitat prin agendele ei, într-o vacanță. Ea nu știe. Avea tot timpul întâlnire cu un „G”, întotdeauna, în după-amiezile de joi. La început, am crezut că e o prietenă. Apoi mă enerva că nu știam nimic despre el. Într-o zi, am găsit un număr de telefon în dreptul „G”-ului. Cred că se mutase sau așa ceva.

David așteptă, dar Juliet părea să considere că spusese tot ce avea de spus.

— Și?

— Am sunat la numărul acela. A răspuns o femeie. „Cabinetul de consultații al doctorului Cutare”, așa a spus.

— Nu îți mai amintești numele?

Juliet scutură din cap.

— Secretara l-a spus repede. „Cine sunteți?”, m-a întrebat. I-am zis că vreau o consultație. A vrut să știe cine e medicul meu curant și dacă am trimitere. Și i-am spus că nu, deocamdată. Și ea zice, dacă vrei să mergi la un psiho-nu-știu-cum, îți trebuie trimitere, și am auzit „psiho”, asta mi-era de-ajuns, așa că am închis. Mama e sclintită, mi-am zis. Suspină din rărunchi.

David coborî de pe stâncă și făcu câțiva pași spre mare.

Respingea tot ceea ce spusese Juliet. Soția lui era un avocat de succes, cu o minte întreagă în lumea aceasta nebună. Avea un autocontrol perfect. Era cât se poate de realistă. Și ei doi nu aveau niciun fel de secrete unul față de celălalt, de niciun fel. Francheța cu care se tratau reciproc era aproape jenantă. Dacă Anna ar fi consultat un psihiatru înainte ca ei doi să se fi cunoscut, el ar fi trebuit să știe. Oare?

Cu siguranță, dar un psihiatru ar explica totuși multe. Anna nu avea cum să fie o trădătoare. Dacă era foarte bolnavă?... motiv care ar justifica prezența sticlei de vodcă în sertarul biroului ei, citația...

De ce nu-i spusese niciodată?

David se răsuci în loc, pentru a descoperi că stânca pe care stătuseră el și Juliet era acum cu desăvârșire goală.

— Juliet! strigă.

Vântul îi acoperi vocea. Apoi își zări fiica vitregă la baza treptelor care urcau faleza și o luă la fugă în direcția ei. Trebui însă să facă un ocol pentru a-și culege din nisip pantofii și ciorapii, astfel încât, atunci când o prinse din urmă, ea traversa deja câmpul.

De astă dată, taurul părea că se află mai aproape de drumul lor.

— Juliet, ascultă-mă. Trebuie să vorbim. Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți merge un pic mai încet?

Ea scutură din cap, menținându-și ritmul.

— Juliet, trebuie să asculți ce-ți spun. Mama ta...

Brusc, își simți glezna răsucindu-se periculos și se poticni.

— Când a plecat, mama ta a luat ceva cu ea. Ceva ce-mi aparținea. Un dosar...

Juliet începuse să alerge. Pentru o clipă, David nu pricepu de ce fugea. Apoi auzi un zgomot de copite lovindu-se de pământ, și, fără să-i pese de glezna care îl durea, o luă și el la goană.

Fata sări pârleazul sprijinindu-se în mâini, aterizâ ghemuită și

se rostogoli strângându-și genunchii la piept. David, aflat încă la vreo douăzeci de metri de gard, nici nu îndrăznea să privească în jur. Gâtul i se uscase de frică. Pieptul îl durea. Încerca cu disperare să-și dea seama cât de aproape se află taurul după zgomotul copitelor, dar își auzea sângele pulsând cu asemenea intensitate, încât înăbușea orice altă senzație auditivă. Încă zece metri. Cinci. După care înhață bârna de sus a pârleazului și își strivi burta de ea. Când își trecu și piciorul stâng, ultimul, peste gard, întâlni cu vârful pantofului o traversă, se agăță de ea și căzu grămadă peste Juliet, izbindu-se cu fruntea de pământ.

Numai schimonosindu-se îngrozitor se putu abține să nu înceapă să se smiorcăie ca un copil. Avea o întindere la unul dintre mușchii coapsei drepte, iar mâna îl durea în zona cu care se lovise de pământ.

Se ridică. Dincolo de pârleaz nu văzu nimic. Nici urmă de taur. Nu fără dificultate, se îndreptă din șale. Taurul se mutase mai încolo, iar acum jumulea cu buzele o porțiune de iarbă, de parcă n-ar fi fost preocupat în acel moment decât de ceaiul de după-amiază. David își dădu seama că în cea mai mare parte a timpului fusese urmărit de o nălucă.

Se răsuci, pentru a descoperi pe chipul lui Juliet o grimasă încruntată. Fata dădu înapoi, cu pumnii strângându-i-se și desfăcându-i-se, lângă coapse.

— Zici că mama a luat un dosar. Că a furat, adică.

— Uite…

— Cu alte cuvinte, e o hoață, a furat hârtiile guvernului – clipi de câteva ori, două lacrimi îi țâșniră în obraji – nu-ți-e rușine, David?! Ești… un *rahat.* O luă la goană, plângând în hohote. Când încercă să se ia după ea, David fii săgetat de o arsură în picior și se împletici. În fața ochilor îi jucau pete mov. Înjură, apoi porni șchiopătând în direcția fermei.

Când ajunse acolo, soarele se îndulcise, devenind un disc portocaliu ce scălda curtea într-o lumină de foc. După ce ocoli poarta, se trezi față-n față cu un trio furibund: Juliet, fata care răspundea la numele de Fergie și Timmy, surdomutul.

— Înăuntru, exclamă Fergie, îndreptându-și marțial un deget în direcția Roverului. Nu te opri până nu ajungi la șosea.

Clocotea de mânie.

— Dacă mai apari pe-aici vreodată, chemăm poliția.

— Vreau să vorbesc cu fiică-mea, o ațâță David.

Sarah îl bătu pe Timmy ușurel pe braț și, când acesta își întoarse capul spre ea, arătă către David. Cârpaciul făcu câțiva pași, lent; avea încă asupra lui ciocanul.

— Mă amenințI?

— Nu facem decât să ne exercităm dreptul de a-ți cere să părăsești proprietatea noastră.

— Proprietatea voastră?! Mă faci să râd!

— Ne-am săturat de tine. Și de amicii tăi nemți. Spune-le că n-au ce să caute aici, ai înțeles?

— David! spuse Juliet, cu un glas speriat, de ce nu… pleci?

— Nici nu mă gândesc, până când nu terminăm de vorbit tot ce-avem de vorbit.

Timmy era la jumătate de metru de David, acum. Se opri și dădu drumul unui șir de mormăieli oribile, ce culminară cu un geamăt prelung. Ochii îi erau lipsiți de expresie, reci. Părea o brută.

— Vreau să vorbesc cu Juliet, spuse David calm, dar foarte hotărât; iar Timmy îl lovi.

Nu folosise ciocanul, care l-ar fi ucis pe David. Aruncase unealta cât colo și îl plesnise pe David peste falcă. Acesta văzuse pumnul și vru să se ferească, dar lovitura lui Timmy i se oprise în arcada stingă, declanșându-i un nou șir de explozii sub țeasta și așa vătămată. Se clătină, pe punctul de a cădea, încă o dată incapabil de a vedea clar.

Timmy veni din nou spre el, repezindu-se cu capul în stomacul lui. David încasă bușitura cu un geamăt și căzu în genunchi. Luptându-se să-și revină în simțuri, se descoperi privind în sus, țintă, la Timmy, care se profila pe fundalul cerului. Surdomutul își împreună mâinile și le ridică deasupra capului.

Înainte de a-și putea atinge ținta, lovitura fu însă interceptată.

O a doua siluetă întunecată se profila acum pe fundal, având ceva lung în mină. Obiectul descrise un arc de cerc, în plan orizontal, oprindu-se în șalele lui Timmy. Spatele acestuia se dizolvă în aer, își reveni, apoi ciomagul apăru din senin pentru a coborî vertical pe umărul stâng al lui Timmy. David auzi un pârâit. Timmy căzu în genunchi pe caldarâm, ducându-și ambele mâini la gât și legănându-se înainte și înapoi. Deasupra lui…

Deasupra lui, Albert își exersa musculatura mâinii drepte cu un elan debordant; folosea drept bâtă același țăruș de gard care tocmai rupsese clavicula lui Timmy.

— Bună, spuse, prinzându-i privirea lui David. Treci în mașină, te rog. Fii băiat bun. Împleticindu-se către Rover, David îl auzi pe Albert rostind îmbietor

— Mai dorește cineva? Da' nu vă îmbulziți.

Cele două fete dădură însă înapoi, reduse la tăcere de violența controlată, precis dirijată care emana de la acest necunoscut. Albert aruncă parul și ocoli botul mașinii pentru a se urca și el în ea.

— E-n regulă, oftă pe când se lăsa să cadă pe scaunul din stânga lui David. Artă și precizie, nu?

David băgă Roverul în viteză. Ultimul lucru pe care-l văzu prin oglinda retrovizoare fu că Juliet alerga să-l ajute pe Timmy, în timp ce Sarah părea să îi prins rădăcini; priveliștea îl făcu să simtă un fel de mândrie perversă, ale cărei resorturi nu și le-ar fi putut explica.

— Ai un talent de a te băga în toate prostiile… Au! Ca și mine. Ce Dumnezeu…?

Albert simți ceva sub el. Mâna lui scoase la iveală o pungă albă de hârtie.

— Bomboane de ciocolată?

— Da, marca preferată a lui Juliet.

Oftă.

— Nici măcar n-am apucat să…

— Nu contează.

Până în acest moment, David fusese pe pilot automat. Acum începea să revină la realitate.

— Dar… tu nu ai mașină?

— Ba da, am lăsat-o la poartă. Uite-o, lângă cutia poștală.

David opri lângă Morgan-ul lui Albert și stinse motorul.

— Ai apărut tocmai la timp.

— Grozavă coincidență.

— Te-au trimis ca să vorbești cu Juliet?

— Nu. Dar acum nu mai prea are rost, nu-i așa?

Oftă.

— David, David, David, ce-o să ne facem cu tine?

David îl privi. Purta pantaloni de călărie cu țesătura în diagonală, o cămașă pepit, o cravată tricotată și o jachetă uzată, iar pe cap își înfundase bine o șapcă de tweed, al cărui cozoroc îi acoperă toată fruntea, odihnindu-se aproape pe rama ochelarilor lui plați, de forma seminței de platan. Lui David îi

veni în minte că membrilor falansterului le-ar fi foarte greu să furnizeze poliției o descriere a semnalmentelor lui Albert.

— Ce-o să vă faceți cu mine? îl întrebă. Nu înțeleg. Am căzut de acord că trebuie să întreprind tot ce pot s-o găsesc pe Anna și să fac cât mai multe în acest sens.

— Da, dar nu utilizând tortura.

— *Ei* m-au atacat pe mine! Și nici măcar n-a fost prima oară pe ziua de azi.

— Ce?

David îi povesti întâlnirea lui cu Audi-ul. Albert își supse un dinte câtăva vreme.

— Te iubește din ce în ce mai multă lume, rosti în fine.

— Ce aveți de gând să faceți în privința asta?

— Am să fac un raport.

— Și mai departe?

— O să vedem.

— Asta este tot ce poți să-mi spui?

— Da. Ce-ai apucat să scoți de la Juliet, înainte să înceapă tot tărăboiul?

David se holbă la el. Era evident că Albert nu avea niciun chef să continue discuția despre cei doi bărbați din Audi.

— Prea puțin, răspunse în fine. Nu știe nimic de Anna.

— Ești sigur că nu te-a mințit?

— Da. Deschise gura pentru a-i povesti lui Albert episodul cu doctorul cel misterios pomenit de Juliet, dar spre propria-i surpriză se auzi rostind:

— De ce a spus fata aceea „nemți”?

— Mă întrebam dacă ai remarcat. Pentru tine are vreun sens?

— Nu. David știa că ar trebui să-i relateze lui Albert istoria cu „psiho-nu-știu-cum”, după expresia lui Juliet. Era important. Dar pentru că era atât de important, trebuia să se gândească puțin mai întâi. La ambalajul în care îi va furniza totul lui Albert. Să-și imagineze un mod de a debita informația obținută care să nu-l facă să pozeze într-un idiot desăvârșit, dat fiind că nu știuse nimic, atâția ani.

— N-am niciun fel de prieteni nemți.

Dar Anna avea. Președintele comisiei care îl interogase pentru „Crisalida” afirmase acest lucru.

— A spus Juliet dacă a mai apărut cineva la fermă, pentru a pune întrebări?

— Nu.

— Au mai avut oaspeți azi-dimineață, foarte devreme.

— De unde știi?

Albert se mulțumi să râdă.

— Au plecat în grabă. Fata cealaltă, cerberița, i-a mirosit foarte bine. *Nemți.* Mă întreb dacă sunt aceiași ca derbedeii tăi cu Audi-ul. Ei puteau fi nemți?

David ridică din umeri.

— Anne Lescombe, ce ai de gând?

David vru să-l întrebe ce-i trece prin minte, dar Albert nu-i dădu timpul s-o facă, ci coborî din mașină brusc.

— La revedere, îi spuse, prin fereastra Roverului.

Privindu-l cum își pornește Morgan-ul, se hotărî dintr-odată să nu spună nimănui nimic despre psihiatrul Annei.

Joi

OPTSPREZECE

Albert știa o mulțime de lucruri despre meseria de măcelar. Studia problema de ani și ani, cu intermitențe.

Cuțitele contau cel mai mult; trebuie să-ți cumperi unul bun și să ai grijă să fie tot timpul ascuțit. Al său îl salvase la escadron din diverse bucluceuri. Șefilor le plăceau tot felul de jocuri cum nu se poate mai drăguțe, de felul: se trimite o mână de oameni în Libia, fără bilet de întoarcere, și pe urmă, ajungeți înapoi cum știți, ultimul e un fătălău... „Două săptămâni de soare și nisip, domnilor, o să vă distrați de minune...” Într-adevăr, era o viață de bărbat în armată. Cât timp aveai asupra ta o lamă de oțel călit, totuși, nu riscai să mori de foame. Albert nu se despărțise de Sabatier-ul său încă din epoca Oxford-ului, deși cuțitul se subțiase foarte mult de atunci. Îl ținea destul de ascuțit pentru a putea omorî, jupui și tranșa cu el un șarpe, dar astăzi în meniu figurau *ossi buchi,* iar vițelul se tăia ușor. Albert cumpăra de la același măcelar de ani de zile. Putea fi sigur că vițelul avusese mai puțin de trei luni la tăiere. Mai târziu, avea să folosească același cuțit pentru a tăia pătrunjelul care trebuia pus în *gremolata,* ceea ce, la drept vorbind, era împotriva regulilor; un Sabatier bine ascuțit nu se va revolta însă.

Tocmai vărsase un rest de Soave dintr-o sticlă peste carnea rumenită și se concentra asupra supei de pui pentru *risotto alla Milanese* când se auzi soneria de la intrare.

Fox ridică din sprâncene văzând că Albert își pusese un șorț de plastic.

— Te-au plătit cei de la Lea & Perrins ca să le faci reclamă la sosuri cu chestia asta?

— Pe ce lume trăiești? Pun pariu că n-ai cumpărat în viața ta un șorț.

— Și nici nu mi-am pus vreunul. Te deranjez? întrebase firoscos, ca și când l-ar fi bănuit pe Albert că poartă lenjerie de dantelă sub pătratul de plastic.

— Nu. Așteaptă-mă un minut. Albert se întoarse în bucătărie, acoperi farfuria cu un capac și o îndesă în frigider, refuzând să dea rasol o rețetă doar pentru că trebuia să aibă grijă de un oaspete neașteptat.

— Te distrezi grozav, nu-i așa?

Fox îl urmase și îl privea cu abia disimulată admirație.

— Nu. Dar – își scoase șorțul – îmi place să mănânc și nu am coordonarea motrice necesară pentru a mânui un deschizător de conserve.

Reveniră amândoi în sufragerie.

— Frumos, spuse Fox, lăsându-și ochii să rătăcească prin cameră. Acuarele… frumos. Asta ce este?

— E un Callow. John, din păcate. Nu William. Peisaj marin, secolul al nouăsprezecelea.

— Dar aceea de lângă ea? Cu adevărat impresionantă…

— Eu am pictat-o. Am un hobby. Mi-ai citit raportul despre Cornwall?

— L-am citit cu toții.

— Cum, și yankeii?

— Bineînțeles. Cer mereu copii după toate hârtiile noastre. Nu sunt foarte încântați că nu am găsit dosarul.

— Închipuie-ți!…

— Ești cam sceptic.

— „Crisalida”? se strâmbă Albert. E autentică, bănuiesc.

— Ceea ce nu s-ar putea spune despre David Lescombe.

— E bine intenționat.

— Bine intenționat? Fox reflectă o clipă asupra cuvintelor. Să înțeleg de aici că ai încredere în el?

Pe ochelarii lui Albert se așezaseră, în timp ce prăjea vițelul, o mulțime de punctulețe de grăsime. Ofițerul luă un pătrățel de hârtie creponată pentru șters lentilele dintr-un pachețel aflat pe servantă și îi curăță.

— E greu de crezut că e un trădător sau complice al soției lui. Ea e putredă până-n măduva oaselor, bineînțeles. Cu el însă avem altă problemă: mi-a stat în drum de câteva ori.

— Atunci vrei să-ți facem cale liberă?

— Nu e nevoie. Încă. În orice caz, concurența s-ar putea să ne scutească de osteneală.

— Cine? A, tipii din Audi, vrei să zici.

— Presupunând că Lescombe n-a inventat tot, răspunse

Albert. Și nu cred că a inventat.

— Nici Cinci-ul nu crede. De-acum, îi vom asigura spatele, dar cu discreție. Pentru orice eventualitate.

— Bună idee. Sunt de acord.

— Am avut o discuție cu medicul curant al doamnei, spuse Fox.

— Și?

— El i-a prescris pastilele din cutiuță. Mi-a zis că Anna Lescombe a cerut somnifere numai o dată, acum mai bine de un an.

— Și înainte de asta?

— Nimic. E pacienta lui de vreo nouă ani, de când s-a mutat în casa din Islington. Și-a schimbat doctorul când s-a măritat.

— Și medicul de-acum nu are fișa ei dinainte?

— Nu. A făcut o cerere, dar n-a primit-o. Se întâmplă mereu. Cel puțin, așa susține. Fox pufni, după care întrebă:

— Știai că doctorii sunt pe undeva prin capul listei alcoolicilor?

— E genul acela de doctor?

Fox încuviință din cap.

— Nu pari surprins.

— Nu sunt, rosti Albert cu răceală. Puteam să ne bizuim pe profesioniști în țara asta, înainte. Acum au ajuns o apă și-un pământ cu toți ceilalți.

— Deci și tu ești din aceia cu „totul se duce de râpă”? Curios, mi s-a părut că ești într-o oarecare măsură un optimist.

— Și ce-aveți de gând cu bețivul ăla de doctor?

— O să punem mâna pe fișă, până la urmă, – Fox oftă –, dar nu azi-mâine. Incompatibilități între codurile internaționale ale asigurărilor și tot restul.

— Atunci pot să mă las pe tânjală?

— Nu. Faci treabă bună. Se pare că domnului Hayes îi place stilul tău literar. Fox devenise cât se poate de malițios. Zice că îți merge mintea.

— La ce îmi merge? Cu ajutorai lui Lescombe, nu mai putem afla nimic de la fiică-sa vitregă; doamna și-a îmbrobodit confrații într-ale legii… cazul e ca și clasat. Anna Lescombe s-a dus. Dincolo de Cortina de Fier. Împacă-te cu ideea.

— Deci crezi că nu e la Paris?

Albert îi aruncă o privire lui Fox, care îi aștepta răspunsul plin de speranță, și scutură din cap compătimitor.

— Rămâne totuși pista atenianã, reluă Fox.

— Chiar crezi că merită s-o urmărim?

— Da, de ce nu?

— Pentru că în privința asta Hayes a avut dreptate. Ca și cu Parisul. Un bluf. O cacealma. Ce dispoziție au dat cei de la Șase rezidenței din Atena?

— Le-au cerut să afle cine vine și întreabă de faxuri în fiecare zi, să-l urmărească și să obțină un nume.

— Fără să se atingă nici măcar cu un deget de acel cineva. Doar să observe.

— Nici măcar cu un deget.

— Pentru că Anna Lescombe e în pericol? Chiar crezi?

— Trebuie să avem în vedere și această posibilitate, pentru moment.

— Pierdere de timp.

— Ce bine că avem ceva mult mai important pentru tine.

— Adică?

— Un prânz.

— Ce?

— Îmi pare rău câți stric aranjamentele culinare. Fox își întoarse capul în direcția bucătăriei. Departamentul îți cere ca astăzi să iei masa de prânz. Astăzi, joi. A, indiferent de ce-ai fi putut auzi, e aproape gratis.

NOUĂSPREZECE

Kleist avea o armă; asta înseamnă că intenționa să o țină prizonieră. O clipă, Annei nu-i veni să creadă că ceea ce văzuse era adevărat. Apoi evidența faptelor o copleși și își dădu seama că îi rămăsese un singur lucru de făcut. Trebuia să evadeze. Imediat.

Se întoarse în dormitor să-și ia geanta. Cu grijă, aruncă o privire pe hol. Gerhard nu apăruse nici acum. Se îndreptă în vârful picioarelor către ieșire, apăsă fără zgomot pe clanță și se strecură afară. Dacă o prindea acum, ar putea încă susține că avea de gând să facă o plimbare. O porni pe cărare… atenție, la poartă…

O luase la fugă pe drum.

Încotro?

La stânga după ce ajungi la șosea, în direcția satului. Nu privi înapoi.

Deși soarele încă mai ardea pe un cer lipsit de nori, Anna abia îl simțea. Ceea ce simțea erau primele valuri de greață. Începuse să-i fie rău numai când se hotărâse să fugă de Gerhard; același lucru se întâmplase și alaltăieri. Kleist îi implantase ceva rău în subconștient.

Se șterse pe față. Dosul palmei era ud, sudoare sau lacrimi, nu-și dădea seama ce. Unde era David? Orice-ar fi spus Gerhard, soțul ei nu știa unde se află ea.

Își dădu seama că nu se poate bizui decât pe ea însăși, ajutorul nu are de unde veni.

Când îi atrase atenția zgomotul unui motor, privi în urmă, plină de speranță. Își dădu seama că zgomotul venea de pe o porțiune a drumului aflată mai sus și paralel față de cea pe care se găsea ea. Văzu o licărire de vopsea roșie. Fiatul lui Iorgos avea această culoare. Gerhard pornise deja în căutarea ei…

Coborî în fugă povârnișul și se ascunse în spatele unor copaci, respirând cu putere. Auzi cârâitul unei cutii de viteze; apoi mașina apăru pe fâșia de șosea pe care tocmai o părăsise, trecând pe deasupra capului ei înainte de a dispărea în direcția portului. Anna se lăsă să alunece mai departe pe pantă, pentru a ajunge la următoarea porțiune dreaptă de drum. Continuă să coboare prin pâlcul de măslini, traversând șoseaua de încă două ori înainte ca serpentinele să se termine, iar apoi alergă prin împrejurimile portului. Văzu cheiul; în continuarea lui, o linie îngustă de apă neliniștită, albastru-cobalt și, la distanță, un deal verde și mov.

Dar Gerhard era undeva, în fața ei.

Anna se prăbuși pe marginea șoselei, speriată că va leșina. Când își va da seama că a trecut de ea, ce va face?

Răspunsul la întrebare veni pe dată. Anna auzi un motor de mașină pornind. O luă la fugă perpendicular pe direcția drumului, îmbrățișând mai apoi un zid ce mărginea o curte, pentru a se ascunde în spatele casei cuiva. Își înălță capul peste zid la timp pentru a vedea Fiatul cum ambalează pe drum și dispare în sus pe deal. Așteptă până când se făcu din nou liniște, înainte de a ieși din ascunzătoare.

Obscur, în mintea ei se conturară liniile mari ale unui plan.

Bacul pleca la ora cinci, Gerhard îi spusese acest lucru în urmă cu câteva zile. Trebuia să aștepte ascunsă până la fără zece, iar apoi să alerge către bac.

Poți să ajungi la bac, dar și el poate.

Nu va trage de față cu atâta lume.

Anna se gândi să se îndepărteze cât mai mult de șosea. Pe când privea în jur speriată, trei grecoaice bătrâne apărură în susul dealului. Erau îmbrăcate în ceea ce Annei începuse să i se pară o uniformă: două, numai în negru, din cap până-n picioare, iar a treia, în albastru întunecat. Nu erau cocoșate, și nici șchioape; fiecare avea mersul ei caracteristic, dar niciuna nu pășea într-un fel cât de cât armonios.

Femeile aveau câte o sacoșă de plastic; din una dintre ele ieșea un prosop. Se duceau să se scalde!

O componentă a trioului o cercetă pe Anna cu o privire pătrunzătoare, inchizitorială, a ochilor ei negri și strălucitori, apoi își înclină capul.

— *Kalimera!* hârâi, cu o voce guturală.

— *Kalimera.*

Celelalte două femei cântară și ele cuvântul, dar nu la unison, ci fiecare în felul ei:

— *Ka-lii-mei-raa!*

— *Kalim'ra!*

Apoi prima bătrână o chemă cu un semn.

— *Baie!* proclamă, cu aceeași voce guturală. *Tu. Mergi!*

Îi făcu din nou un semn cu mâna, de astă dată zâmbind, dar la fel de imperativ. Anna făcu un pas înainte.

— Mulțumesc, răspunse. *Efharisto.*

Grecoaicele porniră. O luară pe un drum lăturalnic, care ocolea piața centrală. Nu peste mult timp, spre negrăita-i ușurare, Anna urca pe o potecă bătută de vânturi dealul aflat în partea opusă cheiului, ascunsă privirilor curioase de omniprezenții măslini, care păreau să acopere flecare centimetru pătrat al acestei insule. După un timp, poteca se înfundă, astfel încât Anna singură habar n-avea încotro ar fi trebuit s-o apuce, dar, din fericire, cele trei ghide ale ei nu păreau deloc tulburate. Urcușul era abrupt, dar chiar când crezu că nu va mai putea face măcar un pas, ajunseră în vârful dealului și începură să coboare către malul mării. Portul rămăsese departe în spatele lor. Pentru prima dată de când

părăsise vila, Anna se simți aproape în siguranță.

La baza dealului începea o plajă plină de pietriș. Cele trei bătrâne găsiră o pată de umbră, pe care își așezaseră lucrurile, apoi dispărură, flecare în spatele altui măslin, pentru a reapărea peste numai o clipă, cu niște costume de baie și pălării surprinzător de înzorzonate și pline de contraste. Una după alta, se aruncară în mare, fără să-și scoată tichiile cu floricele. Cea mai bătrână se agită viguros către Anna, care clătină din cap, folosind limbajul gesturilor pentru a-i arăta că nu are costum de baie. Se așeză sub un copac și le privi cum se bălăcesc: trei hipopotami grecești drăguți.

În ciuda temerilor ei, Anna se trezi visând la ce însemna să fii bătrână pe această insulă, fără să fi cunoscut vreodată o altfel de lume. Născută aici, curtată de băieți aici, mai târziu soție, într-o zi îngropată, totul în cercul aceleiași societăți închistate. Poate că bărbații lor le dăduseră fii buni, zdraveni, ca să aibă grijă de ele când vor îmbătrâni; păreau să aibă copii cu toatele.

Undeva, poate, mama ei mai trăia încă. Acum, privindu-le pe cele trei bătrâne, Anna simți cum o cuprinde dorința ei cea mai puternică și mai familiară: să o caute, să îi ia mâinile într-ale ei și să o întrebe: De ce? De ce m-ai părăsit, tu, care aveai datoria de a mă iubi cel mai tare pe lumea asta? Cu ce ți-am greșit?

Justiția ar ajuta-o să o găsească. Dar era un lucru pe care justiția nu l-ar fi putut face: să-i dea curajul să înceapă, curaj pe care nu-l avea.

Grecoaicele pluteau către țărm și, într-un sfârșit, ajunseră pe plajă. Îi oferiră Annei fructe, pe care ea le refuză, acceptând doar o înghițitură de apă. Apoi începură să o dădăcească, iar ea zâmbi și încuviință din cap, fără a înțelege un cuvânt. Totuși, după un timp, tustrele tăcură și, ca la un semnal, adormiră.

Anna rămase trează, prea speriată pentru a se destinde. Acum timpul părea să se scurgă încet, peste o clipă, foarte repede. Aștepta din tot sufletul bacul și totodată se temea să-l vadă apărând. Trebuia să fugă, dar Gerhard va fi acolo…

Cine *era* Gerhard? Ce avea de gând cu ea? De ce o adusese aici – pentru a o seduce, așa cum încercase cu o zi înainte? Pentru a o viola, la asta îi servea arma? Gerhard, psihoterapeutul, devenise deodată Gerhard, violatorul…

Nu. Toate acestea puteau fi aranjate și la Londra. Era pe o pistă falsă. Atunci, *de ce*?

Brusc, una dintre femei se întinse, căscă și se rostogoli cumva pentru a ajunge în capul oaselor. Murmură câteva cuvinte, privind marea. Anna cercetă linia orizontului. Un vălătuc de fum apăru departe, la gura golfului, un vălătuc care era vârful unei dâre.

Anna se uită la ceas. Patru și un sfert.

Grecoaicele își făceau bagajul, slavă Domnului! Asta însemna că va putea rămâne cu ele până la sfârșit. Le urmă, în drumul lor spre casă. În vârful dealului se opri, examinând portul, care se întindea jos ca macheta unui cătun. Nici urmă de Fiatul cel roșu.

Porni grăbită, curând depășindu-și tovarășele care cloncăniră și bombăniră câteva onomatopee de despărțire pe când ea trecea de ele. Ajunse în port când acesta se trezea din siestă. Două motorete gălăgioase, conduse de doi Zorba tineri, nerași, umplură cheiul de praf. Proprietarul unei prăvălii își expunea marfa. Mai devreme, în aceeași zi, Anna descoperise un birou aflat în aceeași clădire ca și prăvălia; în fața lui, pe o tablă, erau mâzgălite cu cretă tarifele unor excursii pe continent și alte frânturi de informații ce aveau ca scop să-i ademenească pe turiștii inexistenți.

Anna păși încet, trecând de rafturile noduroase ale prăvăliei și de un stand cu cărți de duzină, ajungând în ușa biroului de turism. Funcționarul, unul din acei bărbați între două vârste care încearcă să se păstreze în formă, o văzu, își adună tot curajul și zâmbi.

— Vorbiți englezește?

— Desigur.

— Trebuie să mă întorc în Anglia. Astăzi. Puteți să mă ajutați?

— Bineînțeles. Da.

Funcționarul se ridică în picioare, dându-și în lături mâna dreaptă într-un gest pe care l-ar fi vrut de bun-venit, dar care îl făcu să semene cu un polițist în intersecție. Începu să spună ceva despre bacuri și avioane, că orarele nu se potriveau. Anna încerca din răsputeri să-i înțeleagă engleza poticnită.

— Deci vreau… un bilet la vasul de Corfu, apoi un taxi până la aeroport, așa este?

— Da. Ticitu’ di avion tlebui să cumpâlați la ailupol.

— Acceptați cărți de credit? American Express?

Când scuturâ din cap, Anna îl privi îngrozită. N-avea niciun

ban în monedă grecească. Panica reapăru. *Nu putea să plece de pe insulă.*

Văzându-i expresia, grecul zâmbi.

— Aveți lile? Lile englezesc?

— Da! – scotoci în poșetă – poftim, luați-le. Ajung?

Funcționarul numără bancnotele, strâmbă din buze și îi vându biletul cu suficientă reținere pentru a-i sugera că îi face o favoare și nu că este în curs de a-și face un comision de trei sute la sută din valoarea călătoriei. Anna porni aproape în fugă prin piața acum trezită la viață și răsunând de zgomotul vocilor. Încotro s-o ia?

Cheiul de beton era practic o prelungire a drumului, care la rândul lui se transformase în piață. Acolo unde se sfârșea, pentru a lăsa loc mării, fusese așezată o rampă în formă de pană, folosită pentru urcarea și coborârea vehiculelor atunci când bacul trăgea la țărm. Alți câțiva pasageri se așezaseră deja pe rampă, gata de îmbarcare. Urletul motoarelor crescu din nou în intensitate; apoi cei doi Zorba începură să își pregătească mașinăriile de îmbarcare. *Buuun*! Oameni, vehicule, era și un cărucior pe trei roți cu o stivă de cutii de carton, cu cât mai mulți, cu atât mai bine…

Anna se uită la ceas. Mai rămăsese un sfert de oră. Sigur că da, prăvălia! Va intra în magazin și va rămâne acolo până când bacul va fi efectiv legat de mal, până la momentul în care vor fi pe punctul de a ridica apuntamentul, apoi se va repezi pe punte. Dar de ce întârzia să apară bacul acela? Anna se răsuci în loc și văzu prora unei nave, a cărei vopsea albă era pătată de rugină, depășind promontoriul. *Minunat*!

Totuși, ajungând la ușa prăvăliei, auzi o mașină și cu coada ochiului prinse o strălucire roșie. Gerhard era aici! Dădu ocol mesei din mijlocul prăvăliei, răsucind nervos șaibele elastice și anvelopele aflate pe ea. După o clipă, își dădu seama că este privită.

Își ridică brusc ochii. Proprietara magazinului, o femeie având în jur de treizeci și cinci de ani, avea pe nas o pereche de ochelari mari, rotunzi. Ramele acestora i se intersectau deasupra nasului, dându-i un aer de bufniță. Continua să se holbeze la Anna, tăcând demn, mișcându-și din când în când capul ca și cum ar fi vrut să-și focalizeze mai bine pe ea lentilele rotunde, imense.

O portieră se trânti. Anna tresări. Lentilele se mișcară puțin, remarcând faptul. Strecurându-se prin spațiul strâmt dintre grecoaică și capătul mesei, Anna putu să arunce o privire pe fereastră, fără a-și deconspira gestul. Ceea ce văzu îi făcu genunchii să se înmoaie. Bacul tocmai se lipea de chei. Dar între ea și salvare, se afla Gerhard, care privea mulțimea cu coatele sprijinite de capota mașinii.

O auzi pe femeie foindu-se. Iisuse, îl cunoaște pe Gerhard, își spuse.

Femeia își croi drum pe lângă ea, cu intenția evidentă de a ieși în stradă.

— Scuzați-mă… Anna rostise cele două cuvinte în șoaptă, iar proprietara prăvăliei nu o auzise. Scuzați-mă!

Vocea i se transformase într-un țipăt de astă dată. Femeia se întoarse, cu ochelarii mărindu-i ochii ce se deschideau larg, surprinși. Asemănarea cu o bufniță deveni aproape comică.

— Scuzați-mă, bundița asta, bundiță îi spuneți? N-am mai văzut niciodată așa ceva…

Anna ridică piesa de îmbrăcăminte, interpunându-se între ea și fereastră pentru cazul în care Gerhard s-ar întoarce. Nu se putu opri să rânjească asemenea unui ghid țicnit aflat în așteptarea unui bacșiș. Proprietara ezită un moment, apoi se întoarse cu evidentă reticență.

O mișcare de cealaltă parte a ferestrei îi atrase Annei privirile. Gerhard pornise către cea mai mare *tavernă* din piață. Anna lăsă baltă bundița și se repezi către ușă, călcând-o pe grecoaică pe picior. Nu se opri până când nu se găsi în siguranță, în spatele rampei de beton. Acolo, se ghemui, încercând să-l descopere pe Gerhard în pădurea de picioare care se mișcau deasupra capului ei. Nu reuși să-l vadă.

Placa de la pupa bacului se lovi de țărm zgomotos. Pădurea de deasupra se legăna, ca atinsă de o boare. Anna se ridică în picioare, pregătită să o ia la fugă. Trebui să aștepte ca două mașini să iasă din cală. Se enervă la gândul că o asemenea manevră, extrem de simplă, putea lua atât de mult timp, dacă era executată de niște incapabili. După care își croi diurn, încercând să ajungă în fruntea mulțimii.

În cală, mirosea îngrozitor a motorină și a gaze de eșapament. Oamenii încercau să ajungă în partea stângă, unde o scară de metal urca spre lumină. Anna puse piciorul pe prima treaptă.

Cureaua poșetei i se prinse în balustradă. În spatele ei, pasagerii începeau să devină nerăbdători. Reuși în cele din urmă să-și smulgă geanta și și-o strânse la piept.

Treptele erau aproape verticale. Singurul mod în care puteai să le urci liniștit era să-ți păstrezi privirea ațintită înainte, motiv pentru care, atunci când se lovi de cineva care cobora, îi putu vedea doar pantofii grosolani, în două culori, alb și maro, perforați, apoi pantalonii crem. Fără nicio legătură se gândi, crichet, ce caraghios, nimeni nu mai poartă așa ceva în ziua de azi, de ce poartă pantaloni de crichet? Apoi ochii îi ajunseră în dreptul cămășii de flanel, ca și pantalonii, și tot crem, pe o asemenea căldură, ar trebui s-o lase mai moale... mâna închizându-se în jurul brațului ei, cafenie, ca și pantofii, degete subțiri, cu încheieturi osoase...

— *Sprechen Sie Deutsch*?

Șoapta șuierată venea de undeva, de deasupra capului ei. Privi în sus și văzu o gură cu buze cărnoase. Ochii îi coborâră pe un măr al lui Adam proeminent o mustață neagră și șatenă, ca și perii care ieșeau din ambele nări. Și, încoronând totul, o pălărie decolorată, cu banda neagră întinată de ceea ce părea a fi pudră de talc.

Totul dispăru în jurul Annei, lumea, contextul, nu mai exista.

— Anna!

Trebuie să fie Gerhard. Dar nu era vocea lui Gerhard.

— Ce bine că te văd! Ce coincidentă, *ja*?

Anna scutură din cap, cu intenția de a nega prin viu grai, dar rămase mută de revoltă.

— Haide să bem o bere.

Acum o împingea pe trepte în jos, folosindu-i trupul ca berbec împotriva pasagerilor nemulțumiți de mai jos. Străinul, își dădu seama Anna, era extrem de înalt, avea peste doi metri, și era atât de subțire, încât trupul nu părea să poată să-i cuprindă toate organele vitale. Domina mulțimea aflată în cală și Anna, silită să îi privească în față peste poșetă, realiză că puterea lui izvora nu din hainele asemănătoare cu uniformele din marina comercială, ci din adâncul ochilor lui cenușii-deschis.

— Nu! reuși să îngaime. Trebuie să prind avionul. Nu te cunosc.

Cum străinul continua să o împingă în jos pe scară, Anna își dădu seama că timpul politețurilor trecuse. Deschise gura ca să

strige „Ajutor!”, cu intenția de a fi auzită până la Atena. Dar chiar când trăgea aer în piept, o altă mină o bătu pe umăr, iar o voce familiară rosti:

— Anna, draga mea, unde-ți închipui că pleci?

Se răsuci brusc, pentru a-l vedea pe Gerhard, cu un polițist alături și pentru o clipă își imagină, cu inima zvâcnind, că acesta din urmă îl va aresta. Apoi însă Gerhard spuse câteva cuvinte în grecește, iar polițistul traduse:

— Sunteți bolnavă, așa zice medicul dumneavoastră. Vă puteți face singură rău.

— Și altora, adăugă Kleist, cu un zâmbet compătimitor.

DOUĂZECI

Fox identificase restaurantul cu ajutorul stenogramei interogatoriului lui David de la Comitetul „Crisalida”. Situat la granița dintre Londra afacerilor și cea a avocaților, localul reușea totuși să atragă și clienții din clasa de mijloc, iar decorațiunile conservatoare îi stârneau lui Albert asociații plăcute. Așezându-se și pregătindu-se să se cufunde în lectura meniu-ului mare, dar nu exagerat, se întrebă cine trebuia să fii pentru a putea rezerva una din cele mai bune trei mese, situate la o distanță mai mult decât îndestulătoare una de alta și toate urcate într-un soi de nișă semicirculară care dădea într-o grădină. Restaurantul avea un aer prosper, dar nișa rămânea goală. Una din cele trei mese fusese pregătită pentru două persoane. Și oricine s-ar fi așezat la ea i-ar fi putut privi în liniște pe ceilalți meseni, păstrând însă discreția asupra persoanei proprii.

Se cufundă în lectura meniului cu neumbrită plăcere. Locul ăsta, realiză instinctiv, era o fundătură în privința cazului Lescombe. Niciun fir nu putea duce dintr-o ambianță atât de plăcută în inima întunericului.

Comandă un pateu de pește afumat, apoi continuă cu o friptură la grătar simplă, acel Becher’s Brook care constituie un test pentru orice local. Bărbatul care îi adusese lista de vinuri purta o cravată roșie ce contrasta cu costumul gri; contrastul, împreună cu felul de-a fi politicos, dar nu servil, îl convinsese pe

Albert că omul e chiar proprietarul.

— Se întâmplă să aveți un Barolo din 1985?

— Mi-e teamă că nu. Avem însă din 1986.

— Din recolta aceea cu grindină?

— Într-adevăr… știți ceva, nu l-am trecut încă pe listă, pentru că nu l-am gustat eu însumi, dar mai am un Piedmont. Un Carema DOC. Ultimul transport a fost cât se poate de satisfăcător.

— Luigi Feirando?

— Da.

Expresia preocupată a bărbatului se îndulcise într-una entuziasmată.

— În acest caz, voi risca.

Ochii lui Albert rătăceau în continuare pe mesele din nișă. Cea pentru două persoane rămăsese neocupată. Pe fața de masă, pe jumătate ascunsă de vaza cu flori de primăvară, era o plăcuță cu „Rezervat”, dar chiar după ce ora unu și jumătate veni și trecu, nimeni nu o luă. Vreun patron respectabil, la care te puteai aștepta să întârzie…

Și care nu apăru deloc, până la urmă. Albert bău un coniac, mai ceru unul, pe care-l sorbi cu înghițituri mici. Pe la două și douăzeci și cinci era ultimul client rămas și, cum sperase, proprietarul se apropie pentru a-și petrece timpul cu el.

— V-a plăcut masa?

— Excelentă. Iar cu Carema, v-ați dovedit la înălțime.

— E prima oară când veniți aici?

— Și nu ultima, sper. Ați deschis de multă vreme?

— De treisprezece ani.

— Cu siguranță, nu sunt atât de în temă pe cât credeam cu ceea ce se întâmplă în Londra.

— Ne-am schimbat numele cu puțin timp în urmă. Asta îi derutează pe oameni.

Albert cocheta cu ideea de a renunța la restul întrebărilor, dar își aminti că, în ciuda afirmației lui Fox, prânzul nu era chiar gratis.

— Beți cu mine ceva pentru digestie?

Bărbatul aruncă o privire împrejur, pentru a vedea dacă mai avea ceva de făcut.

— Sunteți prea bun. Poate o bere de malț?

Luă el însuși băuturile de la bar și se întoarse, trăgându-și un

scaun de la una din celelalte mese, pentru a se așază față în față cu Albert.

— Mă numesc Seppy Lamont. Puțină lume îmi mai spune acum Septimus.

— Mama avea simțul umorului, cum avea maică-mea?

— Tata, de fapt. Tu ce cruce porți?

— Albert.

— Nu e rău. Cel puțin, Victoria te iubește.

Albert chicoti.

— Ai fost în armată?

— Ți-ai dat seama, nu-i așa? În Garda Scoțiană. O plictiseală sinistră, sincer vorbind. Apoi tatăl neveste-mii a murit și ne-a lăsat câte ceva. Ea gătește fantastic, sincer, deși eu sunt cel care-o spun.

Îl privi pe Albert lung, rece.

— Și unitatea ta militară care este?

— Se vede, nu-i așa?

— Mda.

— Parașutiști.

— În serviciu activ, încă?

— Nu. Albert își scoase portofelul, iar Seppy Lamont, înțelegând greșit, rosti:

— Îți fac nota.

— Imediat. Dar uită-te la asta, mai întâi.

Seppy privi legitimația îmbrăcată în plastic, îi confruntă fotografia cu figura celui așezat în fața lui și spuse:

— Scoate-o pe cealaltă, prietene. Din Divizia Specială nu ești. Știi ce, suntem cam la vedere aici, hai să trecem în birou. Aș vrea să ți-o prezint pe nevastă-mea.

Albert se ridică și îl urmă, trecând de la o ușă aflată în spatele barului, pentru a se regăsi într-un birou nu prea amenajat. Încăperea era lungă, dar abia mai lată decât un pat pentru o singură persoană, ca și când, pentru a ajunge la masa aflată la capătul opus, ar fi trebuit să treci printr-un aparat abraziv, care să-ți reducă dimensiunile.

La masă, era așezată o femeie, având în jur de patruzeci și cinci de ani. Stătea cu picioarele încrucișate, oferindu-și generos privirii lui Albert ciorapii-plasă de nailon și pantofii de lac, foarte franțuzești; când însă femeia se întoarse de la socotelile la care lucra, ofițerul își dădu seama că de la mijloc în sus era cu totul

altceva. Buzele roșii aveau aceeași culoare lividă cu cravata lui Seppy, chipul îi era acoperit de cantități impresionante de fond de ten, iar părul, nu prea lung, era evident închis la origine și fusese vopsit în blond, neîndemânatic și în urmă cu multă vreme. Unguroaică, poate. De undeva din Blocul de Est.

— El e Albert, draga mea. De-al nostru. Albert, ți-o prezint pe soția mea, Racine.

— Încântat de cunoștință.

Racine se descolăci de pe scaunul pe care stătuse. Întinse o mână cu o încetineală studiată, care îi caracteriza toate gesturile, ca și felul de a vorbi. Vocea îi era scăzută, iar cuvintele și le alegea după deliberare.

— Mii de mulțumiri pentru o masă minunată. Gătești chiar tu?

— Da. Am ajutor, desigur, dar trebuie să fii cu ochii pe tot ce se întâmplă. Gătesc. Cumpăr ingredientele. Aranjez mesele. Aleg florile.

Albert nu-i putea localiza accentul, dar își dădu seama că venea de undeva, mai din vestul continentului. Din Austria, poate.

Femeia își dădu capul pe spate și râse, prea teatral pentru gusturile simple ale lui Albert.

— N-am absolvit nicio școală de specialitate, dar am avut un tată căruia îi plăcea să mănânce numai ceea ce e mai bun – capul îi reveni la orizontală – și o mamă care a murit când eram mică. Înainte de a scăpa de Est, tatăl meu avea un local în Brno. M-a învățat… *totul*!

— Ești cehoaică?

— Da.

— Numele tău m-a derutat. Racine.

— Mi l-am schimbat când am ajuns aici. Nu-mi plăcea cel pe care mi-l dăduse tata. Am deci ceva în comun cu Septimus. Dar tații sunt… Ai fost poate în Cehoslovacia?

— În trecere.

Seppy mârâi. Avusese intenția să râdă, dar scoase un sunet mult mai puțin ilar. Lui Albert începea să-i displacă acest om, care pricepea ceva mai mult decât era nevoie.

— Albert are nevoie de ajutor, draga mea.

— Și cum v-am putea ajuta, domnule Albert?

— O cunoști pe această femeie? Albert îi întinse o fotografie a Annei, aceea pe care o luaseră din album, iar apoi, dând curs

unui impuls subit, întrebă:

— A rezervat o masă pentru astăzi? Pentru două persoane, cumva?

— O, Doamne, strigă Racine și izbucni în râs, ducându-și amândouă mâinile la gât. Își vopsise unghiile, remarcă Albert, într-o nuanță neatractivă de verde.

— Credeam că femeia asta e moartă, continuă ea. El s-a ținut după ea atâta vreme! Și, când am văzut că nu vine, m-am gândit că e chiar moartă, cel puțin.

Albert se întrebă în treacăt ce putea fi „mai mult” decât moartea, în context; nu era însă timp de speculații.

— Știi cum o cheamă?

Seppy privi insistent fotografia înainte de a trece în sens invers prin aparatul abraziv, cu mâinile în buzunare.

— E doamna Lescombe.

Dintr-odată, deveni mai puțin sigur pe sine ca cineva care așteaptă, temător și cu nerăbdare, să vadă dacă toată povestea va duce undeva sau nu.

— Venea aici des?

— Acum câtăva vreme – familia Lamont schimbă o privire ușor batjocoritoare, care-l excludea pe Albert – au trecut peste doi ani de atunci.

— Masa aceea liberă nu era a ei?

— Nu, răspunse Racine. Nu era a ei.

— Era aproape a ei, mai exact. Rezervarea a fost făcută…

— Septimus, scuză-mă, dar… cine e domnul Albert?

— A, iartă-mă. Ești amabil…

Septimus ridică din sprâncene și, de astă dată, privirea ușor batjocoritoare o excluse pe Racine. Albert își scoase la iveală legitimația.

— De la poliție?

Părea speriată. Albert își aminti de unde venea. Știa că va trebui să ceară relații la Ambasada Cehoslovaciei despre Racine, ceea ce îl agasă, pentru că Ambasada Cehoslovaciei se va cutremura până-n temelii și va începe să scotocească prin dosare în care nu se găsea nimic.

— Un fel de poliție.

Soț și soție se priviră câteva momente, schimbând un număr de mesaje. Când Seppy spuse în fine: „Sigur, facem ce putem”, Albert își scoase pălăria mental dinaintea lui Fox, care îi

recomandase o abordare oblică și un atac frontal. O comportare agresivă nu i-ar fi impresionat pe acești oameni. Care se îmbracă în fiecare dimineață în hainele lor, dar nu-și dezbracă niciodată armura.

— Spuneți-mi tot ce știți despre această clientă a dumneavoastră, vă rog. Despre Anna.

— Dintotdeauna mi-a plăcut, răspunse Seppy. A fost cea mai bună din tot lotul. Și cu ea a durat cea mai multă vreme.

— N-am înțeles niciodată, interveni Racine. Părea o persoană atât de șteарsă. Toate toaletele acelea negre, ciorapii aceia negri.

— E avocat, explică Albert.

— Mi-am dat seama că e un soi de jurist, spuse Seppy. Foarte precisă. Și, cu toate acestea, maniere încântătoare.

— Și din felul cum vorbiți reiese că nu venea singură. Venea întotdeauna cu aceeași persoană?

— Da.

— Cum se numea?

Septimus nu răspunse imediat. Albert fu atins de o altă intuiție, pe care însă nu și-o putea exprima în cuvinte, iar lucrul acesta îl irită. Era ceva extrem de evident care avea să-i vină în minte imediat...

— Cum se numea? repetă scurt.

Cea care răspunse fu Racine.

— Gerhard Kleist.

— Kleist.

Amintindu-și un alt detaliu din interogatoriul pe care i-l luase Fox lui Lescombe, Albert se cutremură.

— Neamț?

— Da.

— Și lua masa de obicei aici cu Anna?

Atmosfera din biroul cel strâmt devenise cât se poate de glacială.

— Septimus, dragul meu, trebuie neapărat să vorbesc cu Vanessa despre bluzele acelea, poate poți tu să îl ajuți pe domnul Albert...

— Aș prefera să mai rămâneți.

Zâmbi abia după un timp.

— Și acest domn Kleist este tot avocat?

— Nu, răspunse Seppy. Este psihoterapeut.

Albert încremeni.

— Poftim?

— Psihoterapeut. La un moment dat, a devenit client regulat al restaurantului nostru. Apoi ne-am împrietenit.

Albert se gândi la masa cea goală și la așezarea ei specială.

— Trebuia să ia prânzul astăzi aici?

— Da.

— Dar n-a venit, deși rezervase o masă. A telefonat?

— Nu.

— S-a mai întâmplat așa ceva?

— Uneori nu poate veni din cauza câte unui pacient. Racine aproape șoptea. Nu întotdeauna…

— Se deranjează să ne dea de știre, termină Seppy propoziția începută de soția lui.

— Cina aici și cu alte femei, am dreptate când presupun acest lucru?

— Lua prânzul. Nu obișnuia să cineze aici, răspunse Seppy.

Albert își dădu seama că îi răspunsese într-un anume fel la întrebare.

— Bănuiesc că nu aveți, din întâmplare, o adresă a domnului Kleist?

Septimus își ațintă privirea către podea. În cele din urmă, Racine șopti:

— Ba da – deschise un sertar – în agenda mea… una veche. Asta e.

Albert își notă adresa.

— Mai putem să vă ajutăm cu ceva?

— Aș dori să arunc o privire în registrele dumneavoastră, din ultimii cinci ani. Nu, e exagerat. Dintr-o perioadă care începe în prima zi din care le aveți și se termină în ziua când doamna Lescombe a luat masa aici ultima oară.

Registrele apărură, după o căutare. Albert le frunzări, încercând să vadă dacă datele la care Kleist făcuse rezervări se potriveau cu cele din agenda Annei de la tribunal și nu fu surprins să afle că erau aceleași.

— Vă puteți lipsi de ele pentru o vreme?

Seppy încuviință din cap.

— Bineînțeles.

— Va trebui să le analizăm în detaliu, dar poate mă puteți ajuta… Exista un tipar prestabilit al întâlnirilor lor?

— Un tipar?

— Vreau să zis: prânzeau aici de două ori pe an, ceva de genul ăsta? Sau de trei ori pe săptămână, timp de șase luni, după care urma o pauză… înțelegeți la ce mă refer?

Seppy reflectă câteva clipe.

— La început, în urmă cu câțiva ani, erau un cuplu. Apoi s-a schimbat. A urmat o pauză lungă, din câte-mi amintesc.

— O ceartă sau așa ceva?

— N-aș putea să spun. După doi sau trei ani, ea a reapărut dintr-odată. Mai departe însă, lucrurile s-au întâmplat cum spuneai, luau prânzul de două ori pe an. Zile de naștere, poate. Se puneau la curent cu ce mai făcuseră între timp.

— Și au ținut-o tot așa, până…

— Acum doi ani. Aproximativ.

— După care, s-a terminat. Dar Kleist a rămas în continuare un client permanent.

— A, da. Știi ce, toată povestea a cam… mai ai ceva?

Albert tăcu, concentrat, câteva clipe.

— Numai nota, te rog.

Seppy o întocmi în cea mai mare viteză. Albert plăti cu bani gheață. Banii lui Fox, la care adăugă un bacșiș rezonabil, dar nu generos.

— Te conduc, rosti Seppy, și, ajungând la ușa restaurantului: Dacă trebuie să te întorci aici, n-ai să uiți poate să vorbești cu mine întâi, de fiecare dată?

— S-a înțeles.

— Vezi, nevastă-mea… a fost pacienta lui Kleist. După ce a murit tatăl ei – Seppy făcu o grimasă – timp de doi ani. Ne-a costat o avere.

— Îmi pare rău, Albert își ciocăni fruntea cu arătătorul – iar eu am fost de-a dreptul pisălog.

— Anna Lescombe n-a fost singura, știi. Kleist avea o mulțime de femei.

— De iubite, vrei să zici?

— Așa cred.

— Anna și Kleist…

— Dacă erau amanți? N-am fost niciodată de față, așa că nu am de unde să știu. Dar pun pariu că da, la început. În branșa noastră, ajungi să-i miroși pe oameni de la un kilometru.

— Și după aceea?

Seppy ridică din umeri.

— I-ai auzit discutând despre… ceva anume, la drept vorbind?

— Nu, regula de bază în meseria noastră este: nu trage cu urechea. E treaba lor ce vorbesc.

— Dar Racine – i-a auzit vreodată discutând despre una sau alta?

Seppy izbucni în hohote, apoi îl tratã pe Albert cu o privire compătimitoare, nu lipsită de o undă de dispreț.

— „S-a-nțeles”, rosti liniștit, punând cuvintele între niște ghilimele evidente, așa ai zis, omule. S-a-nțeles…

Atunci, în fine, se făcu lumină, Albert realiză ce-i scăpase mai devreme, acel „ceva” atât de săritor în ochi. „Ne-am împrietenit”, fuseseră cuvintele lui Racine, atunci când se referise la relația cu Kleist. Ce fel de prieten, se întrebă Albert, cât de apropiat, la un milimetru de apropiat, *intim,* s-ar putea spune? O imagine neașteptată îi apăruse în minte iritant de veridică: Racine Lamont sprijinită în ușa biroului ei lung și îngust, cu ochii ațintiți pe masa de pe platforma ce dădea în grădină, săptămână de săptămână, una din fețe e de fiecare dată alta, cealaltă, întotdeauna aceeași, cu ochi numai pentru *l’amie du jour*[24]*,* și niciodată pentru ea. Niciodată, pe viitor, pentru ea.

— Iertare, glăsui Albert. Am și eu ordinele mele. Îmi pare rău.

DOUĂZECI ȘI UNU

Anna încercase să se opună, dar o împinseseră în mașină. Gerhard și necunoscutul de pe bac, desigur, și, pe deasupra, și polițistul. Când strigase, în prima clipă oamenii din jur ridicaseră din sprâncene. Apoi, la vederea uniformei de poliție, indignarea se transformase în zâmbete. Anna se trezise așezată pe bancheta din spate a Fiat-ului. Cineva îi legase mâinile, era cu totul lipsită de apărare. Prizonieră a celui în care avusese cândva mai multă încredere decât în oricine pe lume, cu excepția soțului ei, David.

— Așadar, Kleist, mă bucur că ești încă în viață.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte în engleză pe care le auzise

[24] Prietena zilei (în franceză).

pentru multă vreme. Nu își amintea nimic din călătoria înapoi spre casă, cu excepția unui nesfârșit schimburi de replici într-o limbă guturală, urâtă, pe care nu o înțelegea, dar despre care presupusese că trebuie să fie germana. Apoi, așezată la masa din bucătărie, privindu-l pe Kleist cum scoate niște sticle de bere din frigider.

— Dezleagă-mă, îi ceru ea.

— Promiți să nu faci gălăgie?

— Du-te la dracu'.

Kleist ridică din umeri și se îndepărtă:

— Treaba ta.

Anna se luptă un timp cu legătura, care însă fusese înnodată artistic. Nu reuși decât să-și rănească încheieturile.

— Am să stau liniștită, rosti cu voce joasă. Numai dezleagă-mă, da?

Kleist tăie legătura cu un cuțit de bucătărie. Se așeză dinaintea ei, alături de necunoscut, și pentru o vreme amândoi sorbiră din sticlele de *Hellas,* tăcând. Bărbatul în crem avea mania de a-și suge amândouă buzele după ce trăgea o dușcă, mai întâi cea de jos, apoi cea de sus, curățindu-și grijuliu cu limba capetele mustății de ultimele urme ale prețioasei substanțe.

— Nu ai de gând să faci prezentările? îl întrebă ea pe Kleist, sfidător.

Psihoterapeutul se uită întâi la necunoscut, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea, iar asta o șocă într-adevăr pe Anna. În lumea lor, cea în care trăise cu Gerhard până acum, el era cel care drămuia permisiunile. El îi dăduse consimțământul să practice avocatura, să se culce cu el, să se mărite cu David. Își aminti ziua în care tatăl ei își vânduse magazinul rețelei de supermarket-uri și îi invitase acasă, la cină, pe cumpărători; în acea seară, pentru prima dată, Anna își dăduse seama că tata nu mai era șeful, ci că *avea* un șef.

— Ți-l prezint pe Jurgen Barzel.

— Îl cunoști?

— Îl cunosc.

— Cine e? Ce caută aici?

Kleist o privi perplex. Era ca și cum o oaie și-ar fi întrebat în mod miraculos păstorul cum își câștigă existența măcelarii.

— E un fel de… reparator.

— De ce o spui pe tonul ăsta? Sunteți dușmani?

De ce? reflectă Kleist. Pentru că HVA-ul a aflat despre vila asta și nu știu de unde. Nu știu ce anume știu, nu știu nimic, decât că sunt îngrozit. Din cauza asta mi se contractă gâtul și mi se usucă saliva, Anna.

— Doamnă Lescombe… am pronunțat corect?

Anna se trezi că se scufundă în ochii lui Barzel, în timp ce aceștia se dilatară până ajunseră să-i umple întregul câmp vizual.

— Da.

— E o plăcere să vă cunosc. Ne-ați stimulat! S-a lucrat până la miezul nopții pentru tine, Anna… aș dori să-ți spun Anna, îmi permiți?

Raporturile de forță se schimbară din nou, lucru care o zăpăci.

— Da…

— Iar mie spune-mi Jurgen. Povestește-mi despre tine, Anna.

Anna se holbă la el, neînțelegând ce-i cerea. Barzel își dădu seama probabil de starea ei de spirit, pentru că zâmbi și rosti:

— Nu te speria, te implor. Îți sunt prieten. De asta mă și aflu aici – pentru a te ajuta pe tine și pe Gerhard.

Pe naiba, gândi Kleist.

— Și-atunci, ce vrei să știi de la mine?

— Povestește-mi despre tine. Despre David. Și despre fiica ta, Juliet.

— Știi… știi o mulțime de lucruri despre mine.

Când Anna începu să vorbească, Kleist o imploră în gând să fie precaută. Dacă HVA-ul descoperea că el trimisese un fax la Londra, l-ar omori. Execuție, așa ar numi-o ei, pentru că asta se făcea cu trădătorii; n-avea niciun rost să-și mai facă planuri despre o viață nouă în America de Sud, era prea târziu… Și, pentru că Anna era martor la toată povestea, și ea ar trebui să moară.

Când o luaseră lucrurile razna? Planul pe care îl gândise părea atât de simplu și de sigur. Deja, de destulă vreme, își dorea ca totul să se termine odată, într-un soi de finală mare, care să însemne sfârșitul carierei sale de psihoterapeut și mare spion, combinație atât de ruinătoare pentru nervii lui. Ani la rând își cultivase contactele de la Lima și Asuncion, știind că odată și-odată va trebui să fugă de toată această nebunie. Chiar dacă astfel și-ar distruge propria soră, cu tot cu familie, putea să-și

asume asta. Putea să-și asume asta, pentru că fiecare nouă însărcinare dată de HVA ajunsese să reprezinte ultimul episod al unui coșmar în serie care va sfârși prin a-l nimici, iar când ajungea la acest punct al raționamentului, lucrurile arătau absurd de simple: el era mai important decât Ilsa.

Teama de a fi descoperit și apoi întemnițat nu îl descurajase pe Gerhard Kleist. Încurcăturile cu „Crisalida” fuseseră picătura care umpluse paharul; știa că nu va uita niciodată acel moment de groază când, după ce ajunsese acasă la Anna, descoperise că David avea să revină dintr-un moment în altul. Nici măcar viața pe picior mare pe care o dusese în Anglia nu putea compensa asemenea orori.

Toate fuseseră bune și frumoase pe când era mai tânăr și tensiunea în care se afla mereu îl afecta mai puțin. Pe atunci, putuse să se piardă în muncă, în băutură, în femeile culese la întâmplare ca dintr-un joben. Dar, mai apoi, dintr-odată, deși nu împlinise încă cincizeci de ani, își dăduse seama că îmbătrânește. Pielea i se rida în dreptul tâmplelor. Tenul încetase de a-i mai fi neted și căpătase o textură asemănătoare cu a cojii de portocală. Se trezea la trei, în fiecare noapte și nu numai după excese, pentru a merge să urineze; apoi, nu mai putea să adoarmă până în zori. După care cădea într-un somn de moarte, până când soneria ceasului îl readucea la trezia bruscă, împovărătoare. Poseda o agendă plină de nume și numere: unele dintre pagini se desprindeau, ca și cum mulțimea de adrese nu mai încăpea în legătură. Nu avea însă pe nimeni lângă el, tot timpul. Pe nimeni care să răspundă la telefon, în cazul în care mulțimea de persoane din agendă ar fi sunat, și să spună: „E ocupat, e bărbatu-meu, e al meu, du-te dracului!”

În ultima vreme, ajunsese să viseze la o femeie care să stea așezată dinaintea lui. În visuri, ea avea chipul strălucitor, animat de inteligență, tineresc chiar. Ea îl uitase pe Gerhard Kleist, după ce se măritase cu David. Sau cel puțin așa crezuse, până alaltăieri, când, întinsă pe plajă, trupul ei spusese mâinilor lui, care o masau, o cu totul altă poveste. Ieri, pentru prima oară, Kleist începuse să cocheteze cu o fantezie, desigur, era o nebunie, dar totuși… dacă ea l-ar urma, ar îngropa trecutul și ar alege să trăiască numai clipa prezentă…

Da. O nebunie.

Gerhard reveni la realitate, pentru a-l auzi pe Barzel rostind:

— Și-acum, spune-mi – zâmbea ca un crai care smulge o mărturisire intimă – scoate-mă din inocența în care mă aflu. După ce am vorbit, am înțeles totul. Dar de ce trebuie ca toată Europa să se îndrăgostească de tine în același timp cu mine? Mm? Spune-mi?

Râsul nervos al Annei îl alarmă pe Kleist. Fii precaută, Anna. Stăpânește-te, ca întotdeauna; e cel mai rău moment pentru a-ți ieși din fire. Câtă vreme ai un secret, oricât de banal, viața ta nu e în pericol.

— Oriunde mă duc, dau peste iubiții mei colegi. La gară. La aeroport. Peste tot, același lucru. Englezii. Francezii. *Ceilalți* nemți. Până și – Doamne, iartă-mă – italienii.

Ochii Annei licăriră, dar nu fu în stare să-și întoarcă privirea.

— Chiar la Corfu, la aeroport, am dat peste niște veterani în branșă, stăteau toți acolo și încercau să pară niște turiști inocenți. Îți venea să te întrebi dacă au bani măcar pentru o sticlă de loțiune de plaja contrafăcută. Din fericire, nu m-au văzut, pentru că, până la urmă, ar fi trebuit să-i gratulez măcar cu o înclinare din cap. Nu poți fi nepoliticos cu colegii. Dar, Anna… în *Corfu*!

Anna începuse să se închidă în sine sau așa i se părea lui Gerhard.

— Despre ce e vorba? Să vedem: o alertă NATO de gradul zero. Ești „fierbinte”, Anna, așa spunem noi. Aș putea face o friptură pe tine și ar ieși prea prăjită. Și de ce? Poate pentru că tu ai ceva ce toți acei oameni își doresc din toată inima, *ja*?

Anna înghiți în sec. Urmă o lungă tăcere, pe care o sparse tot Barzel:

— Poate pentru că ai dosarul „Crisalida”?

— Nu, răspunse Anna. Apoi, nevenindu-i să creadă: *Știi* despre el?

— Știu.

Când Barzel se întoarse către el, Gerhard realiză cu ușurare că zâmbea.

— Unde e?

Gerhard trecu în revistă rapid răspunsurile posibile. Să mintă, să pretindă că dosarul se afla încă la Londra? N-ar fi avut nicio șansă. Barzel ar fi întors casa cu susu-n jos și ar fi găsit „Crisalida”, în care caz i-ar fi omorât pe amândoi. Sau, dacă nu, ar fi folosit mecanismul HVA-ului pentru investiții la Londra,

pentru investigații care până la urmă ar fi scos la lumină adevărul. Caz în care el și Anna ar fi fost iarăși morți. Să spună adevărul și să termine cu toată treaba? Dacă avea „Crisalida”, Barzel nu ar fi avut niciun motiv de a-i mai lăsa în viață…

— Dosarul e în dormitor la mine, rosti. Mă duc să-l iau.

— Ce?! Anna se ridicase în picioare, albă la față.

— Dar mi-ai zis… mi-ai zis că ai să-l lași pe…

Expresia lui Gerhard sfârși ce aveau de spus cuvintele, iar Anna își simți picioarele înmuindu-se sub ea și se lăsă în scaun. Mai întâi, își acoperi fața cu mâinile, apoi păru să-și piardă toate puterile, deoarece capul îi căzu în față, iar ea și-l sprijini în mâini înfrântă.

Gerhard se ridică în picioare, cerându-i lui Barzel din priviri să o supravegheze; doar când acesta încuviință din cap se îndreptă către dormitorul său.

Închise ușa și se repezi la pat. O clipă mai târziu, își băga în buzunar Luger-ul. Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul unei mâini care tremura, doar pentru a simți că i se umple imediat la loc de broboane. Nu era deloc momentul potrivit pentru un puseu de lașitate. Ai o armă, își spuse. *Folosește-o*!

Când se ridică de lângă pat, telefonul sună. Gerhard se holbă la el. Cine Dumnezeu…?

Apoi își aminti. Iannis.

Chiar când punea mâna pe receptor, auzi pași pe hol. Prins între nevoia de a face să tacă telefonul și aceea de a ascunde arma, scrâșni din dinți, incapabil de acțiune. În secunda următoare, azvârlise Luger-ul sub pat și își lipea receptorul de ureche cu atâta forță, încât simți o durere.

— *Ne*? se răsti, în timp ce Barzel intra în dormitor.

— Am fost și astăzi, răspunse băiatul. Nimic.

După care Gerhard auzi doar pârâitul unei linii goale.

— Cine era? întrebă Barzel.

— Nimeni. Unde-i Anna, nu trebuia să…

— Cum adică, „nimeni”? *Cine*?

— Greșeală. Se întâmplă mereu, telefoanele sunt o porcărie aici.

Barzel îl privi lung, tăcând, ca și cum ar fi cântărit adevărul din spusele lui.

— Unde-i dosarul? întrebă într-un sfârșit.

Pentru a doua oară, Gerhard dădu patul la o parte și scotoci în

nișă.

— Poftim.

Cei doi bărbați se întoarseră în bucătărie, Gerhard își mai turnă un pahar de bere, conștient că pierduse o ocazie mai mult decât unică de a rezolva problema oaspetelui nepoftit; pierduse teren și asta îl putea costa viața. Orice gândise Barzel când sosise aici, acum nu mai avea încredere în el. Lua-l-ar dracu' pe Iannis…

Băiatul avusese o voce ciudată. Ca și cum n-ar fi fost singur, ci cu cineva lângă el, ascultându-l. O fată? Gerhard spera să nu fie cazul; ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca Iannis să se înhăiteze cu necunoscuți.

Necunoscuți. Dacă Barzel îl descoperise cumva pe Iannis și… nu, era imposibil. Dacă ar fi fost așa, Barzel ar fi venit pe insulă cu întăriri și cu suficientă muniție pentru a face față chiar și unui război. *Păstrează-ți calmul,* își spuse Kleist ferm, *nu intra în panică tocmai acum.*

Barzel răsfoi în fugă dosarul înainte de a începe să-l studieze mai atent. După ce termină, rămase așezat mai multă vreme, privind în gol. Într-un sfârșit, se întoarse către Gerhard și rosti în engleză:

— Cred că, dacă Anna ne scuză pentru câteva minute, trebuie să avem o discuție serioasă…

— E în stare să fugă? întrebă, când ajunseră pe terasă.

— Mă îndoiesc. Chiar dacă fuge, nu va ajunge departe.

— Spre deosebire de tine. Tu, Kleist, pari să fi ajuns foarte departe, și fără să ne spui un cuvânt! Ești surprins să mă vezi, nu? Credeai că nu știm despre cuibușorul tău de nebunii?

— De unde dracu' ați…?

— A, o păsărică, ne-a ciripit o păsărică, știi? Cu mult, mult timp în urmă. Râdeam pe săturate când ne gândeam. „Imaginează-ți ce mutră o să facă! așa spuneam, când o să-ți dea seama că știm".

— Și ce v-a făcut să credeți că sunt aici?

— Vogel a declanșat o alarmă când tu și femeia ați dispărut. Tot felul de oameni vă caută în acest moment în tot felul de locuri. Eu am nimerit Grecia.

Barzel aruncă o privire spre ușa terasei.

— Ea știe nemțește?

— Nu.

— Bine, atunci vom vorbi nemțește. Barzel se uită la ceas. Părea un om ocupat, care, grăbindu-se să prindă avionul, se lăsase abătut din dram de un comis-voiajor.

— Ești un idiot.

— De ce?

Kleist se lăsă să cadă în canapeaua-balansoar.

— Îți aduc cel mai mare premiu pe care l-ai fi…

— În primul rând: Nu ne-ai adus *nimic*! Ai așteptat aici, liniștit, să te găsim. O să mai vorbim despre asta, îți promit. În al doilea rând: dosarul ăsta e prea de tot. Un asemenea dosar nu a ajuns niciodată până la noi, Kleist.

— Dar…

— Venind încoace, m-am gândit: da, s-a făcut un asemenea tărăboi, sunt o mulțime de mișcări de trupe, orice-ar avea Kleist, nu e un bluf. Dar acum, că l-am citit, mă-ntorc și zic: Nu. În niciun caz. Nu poate fi autentic.

— Cum de ești așa de sigur, de la prima lectură?

— Hai să zicem că ai fi președintele Statelor Unite. Imaginează-ți că ar veni cineva la tine, chiar înaintea unei întâlniri la vârf de importanță crucială, și ți-ar spune că ea se află în posesia unor documente, a unui rezumat care cuprinde esența tuturor liniilor strategice ale Pactului de la Varșovia, în întregul lui. L-ai crede? Desigur că nu. De ce? Mai întâi, pentru că una din modalitățile de a te apăra de spioni este să desfaci informația într-o sumă de părticele; apoi, fiindcă oricum n-ai crede ce ți se spune în fierberea care prefațează o conferință.

— Nu intră în uzanțele Angliei să…

— Intră în uzanțele *tuturor,* tovarășe!

— Atunci cum…?

— E o cursă, Kleist. Ei se așteaptă să citim toate prostiile astea, să mutăm o duzină de divizii în Polonia și tot restul. E un bluf, iar tu ai marșat. Îți spun, Kleist, ești un om mort. Un om mort.

— Dar Vogel mi-a cerut să pun mina pe dosar; „Anna e pacienta ta, s-a măritat cu un tip aflat în vârful ierarhiei unui minister și care e foarte interesant pentru noi, ia «Crisalida»!”

— Exact – Barzel se întoarse, pentru a-l putea privi în față pe Kleist – tocmai despre asta-i vorba. Cineva din MI 5 a aflat ce se întâmplă. Astea-s manevre de contraspionaj înaintea întâlnirii la vârf. De unde concluzia că acoperirea ta s-a dus. Ca și a lui

Vogel, probabil. Nu mai avem ce face cu niciunul din voi doi.

Apoi, spre uimirea lui Gerhard, zâmbi:

— Doamne… dacă aș mai și crede ce spun…

Kleist se holba la el, cu perplexitatea întipărită pe față, iar Barzel chicoti.

— Ori englezii sunt foarte deștepți, ori… Se mută pe canapeaua-balansoar alături de Kleist, așezându-și un braț pe perna spătarului, după care continuă. Uneori, răsplata e atât de mare, puterea pe care ai avea-o dacă datele ar fi exacte ar fi enormă… Nu poți să vezi „Crisalida” zăcând în rigolă și să treci pur și simplu pe lângă ea. Lupul nu poate să nu țină seama de mielul ăsta, acum când Vancouver-ul e la doar câteva săptămâni…

— Lupul…

— Da, da. Ordinele vin din Normanenstrasse.

Kleist simți cum speranța începe să-i încolțească în suflet. Generalul Markus Wolf, numărul unu în HVA, nu se preocupa personal de prostii. Dacă ar putea să convingă HVA-ul că a dat lovitura, să-l facă să nu se gândească o clipă la trădare… În acel moment, Barzel întrebă:

— Dar femeia? De partea cui e?

— De partea nimănui. Nu pricepe o boabă din ce se întâmplă.

— Poate că da, poate că nu. Noi am făcut săpături, dar deocamdată n-am obținut mai nimic. Oamenii pe care i-am trimis ca să-i ia la întrebări pe soțul și fiica ei nu au ajuns la niciun rezultat. Nu avem încă o imagine clară a stimatei doamne Anna Lescombe. Imaginea e cețoasă, trebuie făcută mai clară.

— Și cum pot să te ajut eu?

— Ea își dă seama că tu i-ai făcut cunoștință cu actualul ei soț?

— Nu. Știe că ne aflam într-o croazieră și că Lescombe s-a întâmplat să se afle la următorul chei.

— Coincidență?

— Da.

— În acest caz, trebuie să fie într-adevăr naivă. Barzel scutură din cap, râzând. Spune-mi, Kleist, cum faci să nu te divulgi niciodată oamenilor? Și, în orice caz, de ce ai cărat-o până aici?

— Pentru că a dat totul peste cap.

— Explică-te.

— Știam că soțul ei e plecat în weekend, așa că am

programat-o să deschidă seiful, să-mi aducă dosarul, să aștepte să fac o copie, să-l ia, să-l ducă și să-l pună în seif, după care să uite totul.

— Și ce s-a întâmplat?

— A avut un fel de cădere. Și-a clădit o rezistență interioară la sugestiile mele.

— Nu ți-ai dat seama de asta la început?

— Nu, părea aceeași dintotdeauna.

— *Aaah,* nu înțeleg – Barzel se ridică și începu să se plimbe pe terasă – ai încercat imposibilul. Toată lumea știe că nu poți să obligi un om să facă sub hipnoză lucruri pe care nu le-ar face în stare de veghe.

— Zău? râse Kleist. Atunci „toată lumea", tovarășe, nu mai e la curent de douăzeci de ani cu ce se întâmplă.

— Vrei să zici, dacă i-ai induce acestei femei o transă și i-ai cere să se culce cu mine, ar face-o?

— Nu, n-aș putea să-i cer așa ceva. Dar există alte mijloace.

— Ca de pildă?

— Dacă am timp suficient să o transport într-o transă suficient de profundă, aș putea s-o conving că ești medic și că actul e un fel de examen medical. Aș putea s-o ațât, strecurându-i sugestii erotice.

— Și ar merge? întrebă Barzel, incredul.

— Cum crezi că am obținut cifrul seifului de la ea, în primul rând?

Barzel se așeză din nou pe canapeaua-balansoar, alături de Kleist.

— Cum?

— Am convins-o că asupra carierei soțului ei planează un mare pericol, pentru că el nu mai poate să deschidă seiful și trebuie ca cineva să-i reamintească cifrul.

— Și a luat de bună toată povestea asta?

— Bineînțeles. Văzând că Barzel arborează o expresie sceptică, Gerhard continuă: Nu uita că femeia asta mi-a fost pacientă, cu întreruperi, timp de șaisprezece ani. Are încredere în mine. M-a iubit, cândva.

Barzel reflectă un moment la cele spuse de Kleist.

— Și-atunci, cum de a avut căderea aceea? se repezi. Cum de a dat chix?

— Nu știu sigur, răspunse Kleist întorcându-și privirea de la el.

Am mers mult prea repede. Nu ne mai văzurerăm de doi ani, influența mea, ca să-i spun așa, trebuie să se fi diminuat între timp.

— Ai avut norocul să ieși teafăr din toată povestea.

— Da. Ce ai de gând să faci cu ea?

— Tu ce crezi?

Pentru prima oară, Kleist se întoarse și îl privi pe Barzel drept în ochi.

— Ai s-o omori.

Mâna lui Barzel rătăci pe perna balansoarului, pentru a apuca umărul lui Kleist. Brusc, surâse.

— Nu.

— Ce?

— Fără ea, nu pot să aflu care este importanta „Crisalidei". Dosarul ăsta e ca o pictură veche: poate e a unui maestru, poate a fost realizată doar de un elev talentat sau poate, la urma urmei, e chiar un fals. Trebuie să știm de unde *provine.* Prin urmare, trebuie să-i punem un număr de întrebări *negustorului de tablouri.* În plus, dacă nu dăm drumul din mână femeii, cum am putea pierde?

— Nu înțeleg.

— Păi, nu e limpede? Ori e sursa dezinformării, pentru că a furat un dosar aranjat la porunca ta, ori se află în posesia adevărului. O ducem la Berlin. Acolo, pot s-o interogheze cum trebuie și cât timp vor dori. Dacă blufează, se pot afla o mulțime de lucruri despre metodele englezilor. Dacă nu minte, ne va spune tot ce știe despre afacerile soțului ei: nu numai despre acest dosar, ci și, poate, despre multe alte documente. Acum înțelegi?

Kleist începea să-și recapete siguranța. Când îi picaseră ochii pe Barzel, care cobora de pe bac, încremenise. Și totuși, HVA-ul nu știa despre faxul pe care îl trimisese la Londra, asta era clar. Iar acum, îi propuneau s-o ducă pe Anna la Berlin, unde, fără îndoială, lui însuși i s-ar rezerva un rol major în scena interogatoriului. Puterea pe care o dobândise asupra ei, ca psihoterapeut și în cursul ședințelor de hipnoză, era pentru ei neprețuită. Dar după ce vor termina cu ea…

Va rămâne cu mine, își spuse. Mă iubește deja, undeva, în profunzime. Pot s-o fac să-l uite pe David. Îmbătrânesc; există o femeie pe lumea asta care să mă iubească.

— Și cum intenționezi să aibă loc mutarea? întrebă.

— Da, asta e o problemă. Sunt prea mulți băgători de seamă prin preajmă. Cu o ambarcațiune, poate. Sau chiar un submarin... Se poate aranja, dar va dura o zi sau două. Trebuie să dau raportul, după care mai vedem.

— Ce trebuie să fac eu?

— Rămâi pe poziție, ai grijă de *negustorul nostru de artă.* Și, mai ales, nu-ți pierde influența pe care o ai asupra ei.

— Asta nu e o problemă.

— Bun! Am să-mi găsesc o cameră prin apropiere. De acum vei fi supravegheat, tot timpul. Nu face pe deșteptul din nou. Ți-am spus o dată că ești un om mort. Poate am exagerat puțin. Dar o a doua șansă nu există pentru tine. E clar?

Lumina cădea din spatele lui Barzel, transformându-i chipul într-o mască întunecată. Doar după ce se ridică în picioare, Kleist putu să-i citească privirea. Nu era crudă, nici măcar foarte rece, era doar *dezinteresată –,* iar psihologul din Gerhard își dădu seama că omul dinaintea lui ar putea înfăptui orice crimă ar fi fost necesară.

În pragul ușii, Barzel se întoarse și spuse:

— Totuși, femeia mă îngrijorează. Dacă încearcă să fugă din nou?

— Am s-o hipnotizez. Am să-i dau și niște medicamente.

— Ce fel de medicamente?

— Un amestec de pentothal de sodiu și dezoxină. Care va elimina orice rezistentă pe care ar mai putea-o opune sub hipnoză.

— Fă-i acum injecția, până nu plec.

— Dacă vrei. Dar te previn: e mult mai probabil să opună rezistentă în prezența ta.

— Nu-ți fă griji, Kleist. Un zâmbet visător juca în colțurile gurii lui Barzel. Cred că sunt suficient de solid pentru a avea grijă de doamna Lescombe. Pot să mă descurc, *ja*?

DOUĂZECI ȘI DOI

Ușa casei se deschise și mirosul apăru, atotputernic, pătrunzător, aer parfumat și închis precum tămâia într-un *chedi,*

însă David știa că nu poate fi vorba de tămâie, pentru că părinții Annei nu ar fi îngăduit așa ceva în casa lor. Mirosul era de Ronuk[25].

Ronuk-ul nu făcuse niciodată parte din copilăria lui, gândi pe când o urma pe doamna Elwell pe hol, apoi în ceea ce ea numea „salonul”. La el acasă nu existase nimic de lustruit, și chiar dacă ar fi existat, nimeni nu și-ar fi pierdut timpul cu o asemenea activitate. Maică-sa era plecată mai tot timpul undeva, poate chiar să mânjească cu Ronuk mobila altora. Dar, imediat ce o cunoscuse pe Anna – sau nu, imediat ce-i cunoscuse *părinții,* mai bine-zis, pentru că pe atunci Anna fugea deja de samavolnicia a cărei victimă fusese la vârsta de numai o lună și jumătate – Ronuk-ul devenise o parte a existenței lui, un cuvânt-cheie pe care îl foloseau de câte ori voiau să evoce imaginea completă și perfectă a unei lumi meschine.

Astăzi miroase și a altceva, reflectă David, încercând să-și dea seama a ce. Prăjeală râncedă… nu, mai curând, bătrânețe.

— Ce drăguț că ai venit, David. Să-ți fac o cafea, ca să-ți revii puțin după drum?

În gura ei, călătoria către coasta de sud devenise un urcuș pe Himalaya.

— Accept cu mare plăcere. Mulțumesc. Și, cum doamna Elwell încremenise, părând că uitase de propunere: Doar dacă nu e niciun deranj, Lydia.

Asta, evident, era formula magică, pentru că mama Annei se ridică imediat și dispăru la bucătărie. David știa că e mai bine să nu o urmeze. Bucătăriile, în casele celor din clasa de mijloc, aveau același statut ca și dormitoarele și toaletele, anume acela de inviolabilitate. Ca și cum n-ar fi existat.

Privi în jur, conștientizând din nou decorul în care familia Elwell își trăia viața de zi cu zi. Casa se afla într-o fundătură a unui drum care dădea într-un altul cu puțin mai larg; pe acesta, pornind către sud, ajungeai la strada principală, așa-zisa promenadă a orășelului numit Ferring. Locuința era de mari dimensiuni, izolată, prea mare pentru a fi ținută de o pereche trecută de șaptezeci de ani, dar familia Elwell simțea un fel de mândrie, locuind aici. Cât timp ai casa ta, izolată, nu se poate spune că ești bătrân. David înțelegea acest lucru, fără însă ca atașamentul celor doi față de casă să i se pară demn de

[25] Lac de lustruit mobila (n.tr.).

admirație.

Domnul Elwell câștigase ceva bani furnizând materialele necesare pictorilor amatori și decoratorilor, într-o vreme în care seminția acestora începuse să se răspândească, dar nu să prolifereze încă. La aniversarea a cincizeci de ani, primise, din senin, o ofertă care părea prea atrăgătoare ca să fie adevărată. Așa se și dovedise a fi, până la urmă. Rețeaua proaspăt formată care îi preluase cele patru magazine îl numise manager regional; postul său era stipulat în contract. Regiunea lui ocupa însă numai două pătrățele pe o hartă la scară foarte mare a Direcției Cartografice și, nu după multă vreme, domnul Elwell – Elwell „Tălică” cum i se spunea, David nu-și putea aminti de ce – își dăduse seama că ajunsese pe linie moartă și era sortit unui fel de viață cum nu se poate mai searbăd și deprimant. Nu mai avea nici măcar avantajele financiare și emoționale pe care i le conferise fosta calitate de patron, pentru a-l ridica în ochii proprii și ai familiei. Aflase ce înseamnă să trăiești dintr-un salariu, din salariu și numai din salariu. Lunile „bune” care-ți asigurau o vacanță în Jersey, se duseseră și ele – acestea se întâmplau pe timpurile când dividendele și primele stimulative deveniseră mențiuni indispensabile în orice ofertă de slujbe bine formulată – ca și cele „rele”, zilele negre pentru care economiseai. Lunile erau acum numai luni. Care începuseră să se îngrămădească. Până la urmă, îl îngropară pe domnul Elwell sub un morman de timp irosit.

Soția lui supraviețuise.

— O vrei neagră?

— Mm? David, pierdut în amintiri și în contemplarea harnașamentelor cu inele de alamă lucitoare care flancau șemineul, era surprins.

— A, puțin lapte, dacă ești drăguță.

Ca de obicei, nu știa ce se așteaptă de la el. Acolo de unde venea, acolo unde lucra, nu ți se servea cafeaua în cești din porțelan chinezesc, dintr-un recipient de argint, și cu o linguriță cu mâner de fildeș, pentru zahăr nerafinat, fără cristale zgrunțuroase. Se trezi așezat pe muchia scaunului. De ce? Se temea oare să nu-i murdărească Lydiei cu pantalonii mobila, de curând ștearsă de praf, lustruită cu Ronuk, așa cum era frecată în fiecare dimineață, de cincizeci de ani încoace? Jumătate de veac, jumătate de tonă de lac... Câte zile însorite se scurseseră

în acest fel?

Își aminti expresia cu care Anna îi povestise despre serile de vară în care era obligată să se întindă sus, în camera ei, urmărind soarele cum coboară, pentru că era trecut de șapte, iar șapte era ora de culcare pentru fetițe…

— „Tălică”, e bine?

Doamna Elwell își luă ceva de tricotat și, o clipă, tăcu. Mânuia andrelele à la Madame Defarge, împingându-le în împletitură cu aceeași hotărâre și vigoare cu care o împinse pe Anna în valurile vieții. Astăzi, mișcările degetelor ei osoase, pe cât își putea da seama David, spuneau: „Tălică, da… sunt unele lucruri care te-ar șoca, dacă aș fi atât de lipsită de minte încât să ți le povestesc…”

În schimb rosti:

— *Foarte* bine, mulțumesc. Îi pare foarte rău că n-a putut să fie aici în dimineața asta. E ziua lui de popice.

— Nicio problemă.

— Nu prea mai poți să-l scoți din ale lui.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Bineînțeles.

Doamna Elwell se opri din tricotat exact atâta timp cât să-și împingă ochelarii cu ramă de agat înapoi pe șaua nasului. Oftă ascuțit, pe nas.

— Nu treceți pe-aici decât când aveți necazuri. Chiar îi spuneam lui Tălică, la micul dejun.

Tălică-n sus, Tălică-n jos… Domnul Elwell intra și ieșea din casă ca mirosul țigărilor Players pe care le fuma, intangibil și totuși real.

— Da. Îmi pare rău. Efectiv, nu prea avem timp de vizite și distracții.

— Bineînțeles. Preocupați de carieră, amândoi.

— Ciudat, se gândi David. Sunt aici, în casa ei, de douăzeci de minute, eu, ginerele ei, iar ea n-a zâmbit niciodată.

— Ei bine, Lydia, am apucat să-ți spun ceva la telefon. Trebuie să-ți mărturisesc că aproape mă așteptam să o găsesc pe Anna aici.

Doamna Elwell își lăsă lucrul în poală, fără a da drumul andrelelor.

— Aiurea.

David aproape se sufocă.

— Chiar crezi că a venit la noi? răutatea ei sclipitoare, logoreică, ieșise la iveală brusc, în perfect contrast cu formalismul cu care îl primise. Nu, David, după ce s-a măritat cu tine, Anna a terminat-o cu noi.

Începu din nou să împletească, gratulându-l în același timp cu un zâmbet de recepționeră.

— Era timpul să vorbim deschis, nu?

— Așa aș dori și eu.

— Anna nu era deloc așa.

— Așa, cum?

— Secretoasă. Ne spunea totul, mie și lui Tălică. Mai ales mie, nu cred că ea și tatăl ei se aflau chiar pe aceeași lungime de undă.

„Să vorbim deschis”? Să-i spună și el, atunci, că Anna fusese obligată să-și mintă părinții încă de când crescuse destul pentru a-și da seama că avea un secret al ei, lăuntric? Sau poate să-i amintească Lydiei că dintotdeauna îi reproșase Annei că nu era suficient de deschisă față de ea, în adolescență, cu mult înainte ca el, David „Strică-tot” Lescombe, să fi apărut în scenă? Sau faptul că Anna îi mărturisise că e gravidă doar când devenise prea „grasă” pentru ca Lydia să-i mai ignore starea? „Să vorbim deschis” despre toate astea și despre încă o serie de lucruri pe care fiica dumitale mi le-a dezvăluit aproape imediat ce ne-am căsătorit, stimată doamnă?

Nu. Își reprimă furia care clocotea înăuntru și își modelă fața într-o expresie de deferență politicoasă, singurul mod în care putea să obțină rezultatele dorite.

— Lydia, ascultă-mă, îmi pare sincer foarte rău de ce s-a întâmplat, dar…

— Ce s-a întâmplat? Asta aș dori să știu, David.

— Anna a dispărut, pur și simplu, luând cu ea unul din dosarele mele – tăcu o clipă – poate e mai bine să-ți spun că asupra ei planează niște acuzații de-a dreptul stânjenitoare.

— Te cred. Când un dosar dispare…

— Acuzațiile sunt cu totul și cu totul nefondate. Nefondate și infame. Anna nu e o trădătoare și nimeni nu mă va convinge de contrariu.

— Bine că măcar în privința asta suntem de acord. Dar nu mai știi nimic de ea, de când a dispărut?

— Absolut nimic. Tu?

Lydia Elwell își scutură buclele virginale.

— Cred că nu mai suntem într-o relație la fel de strânsă cu ea ca înainte.

— Ca înainte de a se mărita cu mine, vrei să spui.

— Dacă dorești. Era un copil atât de drăguț, de ascultător…

Ochii femeii căzură pe o fotografie înrămată a Annei, care servea de podoabă șemineului. Poza înfățișa un chip țeapăn, prevăzut cu ochelari, cu o robă neagră abia vizibilă și tocă ținută cu ifos, exact așa cum o instruise fotograful de la studio s-o țină.

— Atât de ascultător… și de *proaspăt,* reluă Lydia. Îi străluceau ochii ori de câte ori îi îndeplineai o dorință. Copilăroasă. Nevinovată…

— Iar tu îi îndeplineai toate dorințele, nu-i așa?

— Dorințele pe care orice părinte i le-ar fi îndeplinit fiicei sale. Ceea ce într-un fel a însemnat o risipă, trebuie s-o recunosc. Când Juliet era foarte mică și Anna căpătase o slujbă… nu făceam decât să cheltuim, să cheltuim și iarăși să cheltuim, în acele zile. Doici. Bilete de tren până la Londra pentru Tălică și pentru mine. Nu că ne-ar părea rău de toate astea, deși, când mă gândesc la cât am avut de tras fără…

— S-a întâmplat ceva deosebit în ultima vreme? o întrerupse David.

— Deosebit? Îl măsură cu privirea, peste ochelari.

— Vreau să spun… necunoscuți, telefoane ciudate. Orice.

— Aici suntem la Ferring.

— V-a sunat Juliet?

— Niciodată – doamna Elwell își rotunji buzele într-un cerc de neiertătoare dezaprobare – niciodată. Îi trimiteam cărți poștale și cadouri de Crăciun și de ziua ei. Nu s-a întâmplat să ne răspundă, până acum.

Biata Anna, gândi David. Prinsă în falia dintre generații, felia din sandviș, cu două femei atât de dificile flancând-o. O adevărată capcană.

— Dar tu unde crezi că este? o întrebă pe Lydia.

— N-am nicio idee.

— Și cam ce crezi că pune la cale?

— De unde să știu?

— Păi, a stat aici atâția ani, ai putea să ai măcar o idee vagă despre ce se petrece înăuntrul… Iartă-mă. Te rog, iartă-mă, de data asta am zis-o.

Clic, clic, clic, făcură andrelele.

— Am nervii foarte întinși, Lydia. Ca și tine, cred.

— Dacă ai probleme cu nervii, David, poate ar trebui să te duci la doctor.

Era clar, după felul cum vorbea, că „nervii” și „doctorul” erau pentru ea parte dintr-unul din cercurile exterioare mai puțin plăcute ale lui Dante.

— Anna a avut vreodată probleme cu doctorul, înainte de a o cunoaște eu?

— Bronșite, răceli, ca toată lumea.

— Nu, mă refer la un psihiatru.

Lydia Elwell își lăsă din nou mâinile în poală, fără a da drumul andrelelor, și îl privi tăcând, ca și cum ar fi rostit un cuvânt obscen.

— Deci nu mergea la psihiatra?

— Anna a obținut rezultate strălucite la liceu și, după aceea, la Oxford. Este un avocat de succes. Astfel de oameni nu recurg la serviciile unui psihiatra.

David își dădu seama că evitase să-i dea un răspuns direct.

— Juliet zice că maică-sa mergea la un astfel de doctor, insistă.

Doamna Elwell își strâmbă gura într-o parte, odată cu nările largi.

— Juliet e un temperament artistic. Copiii de felul ei au de obicei o imaginație debordantă. N-aș da *prea* multă importanță poveștilor ei.

— Deci, în niciun caz nu ai motive să crezi că Anna ar fi avut nevoie de un psihiatra, oricum.

— Anna era fericită, se simțea bine pe lumea asta și nu-i lipsea nimic. A fost singură la părinți, așa că a beneficiat de toată dragostea de care eu și cu Tălică am fost în stare – se înroși puțin, iar vasele de sânge sparte din pielea uscată a feței se înnegriră – știi că noi doi nu am putut…

Face copii, ar fi vrut să spună. Dar David, care se întâlnise cu Tălică Elwell de o mie de ori și totuși nu-și putea aminti figura lui, se întrebă dacă fraza n-avea și un înțeles mai adânc, mai întunecat. N-am putut niciodată să facem copii. Să procreăm.

Care dintre ei nu putea?

— I-am oferit o copilărie model. Mai puțin istoria aceea de la St. Clare’s, iar atunci cred că Anna și-a făcut-o cu mâna ei, nu a

fost niciodată, dar niciodată nevoie să o sfătuim, sau să o consolăm, sau cum se numește asta.

Cumva, David își dădu seama că mințea. Dar nu vorbele în doi peri ale Lydiei Elwell îl frământau acum. Istoria aceea de la St. Clare's... Deși nu avea nici cea mai mică idee la ce se referise Lydia, se decise să nu-i spună asta. La fel ca familia Elwell, își avea și el mândria lui.

— A, chestia aia de la St. Clare's, rosti pe un ton frivol. Care e acum o poveste încheiată pentru ea, nu?

— Da, dar a trebuit s-o mutăm. *Cheltuielile...*

— A, da, la altă școală. Nu mai știu exact, câți ani avea?

David, bâjbâind în întuneric, începuse să improvizeze.

— Șapte.

— Credeam că opt... nu, sigur că șapte. La drept vorbind, n-am înțeles niciodată clar de ce a făcut ce a făcut atunci.

— Zău? Dar nu se știe că școlile de la mănăstire sunt întotdeauna severe? Bineînțeles, Anna nu știa că e adoptată, și atunci când toate acele îngrozitoare catolice mititele au început să-i spună că e nelegitimă...

Ridică andrelele, apoi le lăsă să cadă din nou, privindu-l pe David fix, așteptând ca acesta să o aprobe în ceea ce avea să spună:

— Mă întreb cum a răbdat un an întreg fără să ne spună totul nouă, părinților ei?

— Poate că-i era... frică.

— Frică?! *De noi*?

David își drese glasul.

— Și cum ați aflat ce s-a întâmplat?

— Nu ți-a spus Anna?

— Nu în amănunt, la drept vorbind.

— Într-o zi, a început să plângă din senin și nu s-a mai oprit. A plâns patru ore în șir. Doctoral a trebuit să-i facă o injecție. La spital... ne-au chemat la spital. Acolo am aflat. Lydia își acoperi brusc ochii. Îmi pare rău, încheie, după ce tăcuse o clipă. Copiii pot fi atât de răutăcioși uneori.

— Da.

— Până atunci, nu am știut nimic, Tălică și cu mine. Nu ne-a zis. Și-a închipuit că se arată curajoasă.

— Înțeleg.

— Au exmatriculat trei fete. Instigatoarele, cum le-a numit

maica superioară.

— Și Anna a aflat de exmatriculări?

— Da, desigur. Doamna Elwell trase adânc aer în piept. Am primit după aceea scrisorile acelea infecte, de la părinții uneia dintre cele trei fete. Dacă asta înseamnă să crezi în Dumnezeu… Bineînțeles, Anna a găsit scrisorile.

— Și le-a citit?

Doamna Elwell încuviință din cap.

— N-a fost frumos din partea ei, dar… dar e o prostie să vorbești despre psihiatru, nici nu s-a pus problema, generalistul nostru a stat de vorbă cu ea, și atât. Asta-i bună, psihiatru!

Era prima dată când David auzea povestea. Își dădu seama totuși că doamna Elwell știa exact ce se întâmplase *și că mințea.* Nu era genul de femeie care minte cu ușurință. Ce secret i se păruse atât de teribil încât să se decidă să-l păstreze cu orice preț, chiar dacă asta însemna să-l dezamăgească pe însuși soțul Annei?

— Mutarea la altă școală a trecut cu bine, spuse David cu greutate. Nu era totuși așa. Doar Anna nu îi povestise nimic.

— Sigur că a trecut cu bine.

— Poate că totuși ceea ce s-a întâmplat a afectat-o… a lăsat unele urme, nu crezi?

— Deloc. Căsătoria cu tine a schimbat-o, dacă a schimbat-o ceva.

— A schimbat-o? În ce sens?

— A făcut-o mai puțin comunicativă. Cu excepția primei perioade. Ne suna foarte des, chiar la început.

Doamna Elwell se apucă din nou de lucru. Clic, clic, clic.

— Ne suna când erai plecat. Sau seara, târziu, când se întorcea de la birou. Clic. Când se întorcea de la birou, se simțea nefericită.

David se holbă la ea. Lydia nu-l privea, dar cumva simți intensitatea privirii lui, deoarece continuă:

— Priveați lucrurile în feluri foarte diferite. Avea nevoie să fie îndemnată, dacă voia să ajungă undeva, oriunde. I-am spus să termine cu prostiile. I-am amintit că de multe ori tinerilor căsătoriți le vine să-și ia câmpii.

— *Să-și ia câmpii*?

— Mi-a spus de mai multe ori că nu mai poate suporta. Să trăiască cu tine.

— A spus ea asta?

— A lăsat să se înțeleagă, să zicem.

Un lung răstimp, David nu fu conștient decât de zgomotul andrelelor, cu care doamna Elwell tricota un pulover decent, într-un ton delicat de verde.

— Ce nu-i convenea la mine?

Cât de stângaci și lipsit de suflet o spusese!

Doamna Elwell trase aer în piept și-i dădu drumul pe nări, cu nestăvilită putere.

— O mulțime de lucruri, cred.

— Ca de pildă?

— Își dorea un copil. Cu disperare.

— Ți-a spus ea ție așa ceva?

— O mamă își dă întotdeauna seama.

— Și eu îmi doream un copil.

— Nu la început, din câte știu.

— Din cauză că… amândoi aveam slujbele noastre.

— Nu înțelegi ce mult ar fi însemnat pentru ea? Pentru moralul ei? E totuși un copil adoptat, deși a trecut peste asta. Juliet a fost dintotdeauna o… ei bine, cred că se poate spune c-a fost un copil-problemă. Anna voia să dreagă lucrurile. Nu ți-ai dat seama de asta?

Rămase cu privirea ațintită asupra ginerelui ei, până deveni limpede că acesta nu avea de gând să răspundă la întrebare.

— Un copil adevărat al ei, de la tine, născut într-un cămin solid, ar fi însemnat pentru ea o asemenea… în fine, de fapt, nu eu trebuie să-ți spun toate astea.

— Anna nu a adus niciodată vorba de așa ceva. Niciodată.

— Zicea că e greu să vorbească cu tine, despre anumite lucruri. Nu știai?

David scutură din cap. Apoi, dintr-odată, gândul i se întoarse la întâlnirea cu Duncan Broadway, și chiar mai demult, la vara lui 1987, anul când se certaseră. Neînțelegerile apăreau pe atunci la tot pasul, și niciunul dintre ei nu era în stare să facă un compromis onorabil. Aparent, motivul certei fusese viitorul lui Juliet. Acum, pentru prima oară, recunoscu că totul pornise de la ceva cu totul diferit.

Ar fi fost ridicol ca Anna să mai conceapă un copil, la vârsta pe care o avea deja. Nemaivorbind de cariera ei… Putea să-și ia adio de la roba de mătase, de la postul de judecător… Și totuși,

în subconștient, David știa că era adevărat: Anna voia o a doua șansă de a deveni mamă, pentru a-și compensa eșecul cu Juliet Nu, nu „voia”. Avea nevoie.

— Proveneați din medii atât de diferite, reluă doamna Elwell. Nu aveați deloc aceleași concepții asupra vieții. Ceea ce a dezorientat-o foarte tare, presupun.

— Sunt un tip banal, vrei să zici? Îmi lipsește accentul cultivat?

Lydia zâmbi și-și ridică ochii, ca și când ar fi spus: „Vezi?”

— Iartă-mă, n-am vrut să ridic tonul. Știu că ești de părere că am urmat o universitate de doi bani. Știu că ești de părere că funcționarii de stat sunt demni de tot disprețul. Ca și furnizorii profesorilor de pictură, vru să adauge; slavă Domnului, însă, că n-o făcu. Lydia, m-am îndrăgostit de fiica ta și s-a întâmplat ca și ea să mă iubească.

— Ce știu fetele tinere despre iubire?

— Când s-a măritat cu mine, Anna avea aproape treizeci de ani!

— A crezut că-l iubește și pe omul acela îngrozitor, pe Eddy. Iubire! Vrei să te faci mare, fata mea, așa îi spuneam tot timpul.

Anna avea douăzeci și unu de ani când se măritase cu Eddy.

— Puncte de vedere apropiate, continuă Lydia. Premise comune. Toate astea sunt mult mai importante într-o căsătorie decât orice cantitate de ceea ce tu numești dragoste.

— Păi tu cum ai numi-o? David își aținti privirea în ochii ei, incapabil de a clădi o punte peste prăpastia care-i despărțea, și rămase așa până îi veni în minte că situația devenise prea absurdă pentru a putea fi descrisă în cuvinte. Confruntându-se cu o fiică necomunicativă care o trădase, măritându-se nu numai o dată, ci de două ori, doamna Elwell își construise o minciună ridicolă, pentru a nu mai simți durerea. Lui David aproape îi părea rău pentru ea.

— Extremele se atrag, rosti încercând să fie glumeț. Nu așa se spune?

— Un bărbat și o femeie sunt și-așa două lucruri destul de diferite.

— Prin urmare… David se lăsă pe spate în scaunul său, pentru prima dată nemaipăsându-i dacă îi va strica tapiseria, după care rosti: M-a părăsit pentru că e nefericită, asta vrei să zici?

Clic-clic-clic.

— Și totuși, remarc că nu a fugit să plângă în brațele mamei ei.

— Pari să te bucuri din cauza asta.

— Sunt în extaz.

— Ești neînchipuit de răutăcios, David. Așa zicea și Tălică, chiar aseară.

— Și de asta m-a părăsit? Are și ea doza ei de răutate, știi.

— N-are de ce să fie rea. Era așa un copil dulce.

— Un copil dulce, dar din nefericire a rămas gravidă și a trebuit să se mărite cu Eddy…

— E groaznic să…

— Dacă *zici* tu.

Doamna Elwell lăsă lucrul deoparte și rămase așezată, cu mâinile împreunate în poală. Putea să lupte să se stăpânească sau la fel de bine putea să se roage în gând.

— Ai spus un lucru înfiorător, josnic, rosti aproape în șoaptă.

— Nu s-a simțit niciodată iubită. Niciodată. Asta a chinuit-o. Îi dădeați toate lucrurile pe care și le dorea, nu v-ați zgârcit la pungă, ați îndemnat-o să-și facă un drum în viață, dar cumva toată această iubire a voastră a ajuns în neant.

— Și-atunci, de ce nu s-a plâns niciodată?

— Cum să se plângă, dacă îi înăbușeați orice pornire? Și chiar atunci când spunea răspicat ce vrea, rareori, voi pretindeați că lucrul pe care-l voia ea era ceea ce doriserăți și voi.

Când doamna Elwell vorbi din nou, vocea îi era minată de o câtime de îndoială.

— A ieșit pe ușa acestei case, a ajuns în lumea largă… crezându-se plină de răutate.

— Ți-a spus ea asta?

— Adesea. Nu știam de ce, dar acum încep să-mi dau seama. Își închipuia că e vina ei că acele trei fete au fost exmatriculate, nu-i așa? Dacă ar fi fost mai tare și ar fi tăcut, fetele n-ar fi avut nicio problemă. Numai ea era vinovată, pentru că era nelegitimă.

Urmă încă o tăcere prelungită. Doamna Elwell o curmă luându-și andrelele și reîncepând să împletească. De data aceasta, clic-clic-ul scăzuse în intensitate.

— Mă bucur că ai venit, spuse.

David realiză că acea câtime de îndoială îi dispărea din glas, iar moralul îi scăzu pe dată.

— De ce? întrebă.

— Îmi dau seama mai bine acum ce s-a întâmplat. Părea satisfăcută de propriile concluzii. Ce s-a întâmplat între voi doi, vreau să spun. Dacă vorbești cu ea… cum ai vorbit cu mine…

David reflectă la spusele ei în tăcere. Nu-i plăcuse niciodată femeia care era acum așezată în fața lui. Pornirea efemeră de simpatie pe care o simți față de ea nu dură decât o clipă. Acum o detesta cu pasiune. Dar nu s-ar fi coborât până la ea. Așa că se ridică și ieși din încăpere, fără a spune la revedere, și închise în urmă ușa casei cu toată deferența respectuoasă, pe care i-o putu insufla sufletul lui de joasă extracție.

Cartierul era curățel, dintre cele în care oamenii își construiesc garaje și le folosesc chiar în scopul destinat. În afară de Roverul lui David, pe stradă mai era parcată doar o singură mașină. Auzi motorul ei pornind chiar în momentul când închidea ușa casei și își aminti că MI 5, aidoma celor săraci, era de-a pururi cu el.

Vineri

DOUĂZECI ȘI TREI

Albert știuse că lucrurile vor căpăta o turnură supărătoare imediat ce ostrovul îi va cădea sub ochi.

„Ostrov” era doar un cuvânt pentru „insulă”, iar în lumea lui, nu avea nimic de-a face în mod special cu marea, ci însemna o poziție înconjurată de numeroase lumini și cu un mecanism de apărare bine pus la punct. I se spunea „ostrov” și nu pur și simplu „insulă” poate pentru că cineva, la un moment dat, codificase noțiunea cu cifra 8[26], după care primise un alt nume, așa cum se întâmplă.

Drumul dintre sediul londonez din Vauxhall Bridge Road al MI 6 și Cubitt Town, localitate de pe Isle of Dogs, nu era, descoperi Albert, deloc ușor. Pe când se târa pe artera de trafic greu, oprind la fiecare semafor, o asculta pe Kate Bush dădăcindu-l pe Peter Gabriel: „Don’t give up”[27], îndemn neconvingător pentru el. Adjunctul lui Fox îi spusese să se uite după o pancartă de carton… iat-o: „Stripteuze joia și vinerea, ziua-n amiaza mare”. Ce țară afurisită devenise Anglia…

Iar acum, punctul de destinație se dovedea a fi un ostrov.

O casă singuratică, pe imaginea lui Manchester Road, cu vederea spre Debarcaderul Delta, aflat pe malul Tamisei, și un rezervor gol de petrol, cu silueta profilându-se pe fundal, imensă precum coșul pentru zahăr candel al unui cofetar. Clădirea era victoriană, cu fronton și mansarde: fațada fusese realizată din cărămizi roșii de argilă, iar acoperișul de ardezie părea nou. Mai exista și un zid pe care fuseseră presărate cioburi de sticlă, la umbra căruia parcă Albert.

Poarta dublă era deschisă, deși după căderea întunericului avea să se închidă formând o baricadă greu de depășit, fără îndoială conectată la genul de dispozitiv de alarmă sofisticat

[26] În engleză, *ait* este un arhaism pentru *insulă* – pe care l-am tradus prin *ostrov* – și totodată omofon cu *eight* (opt), mai ales într-o pronunție mai puțin academică (n.tr.).
[27] „Nu te da bătut” (n.tr.).

pentru care de regulă se montează la vedere o plăcuță: „Atenție”! Incinta era păzită zi și noapte, plus sigla companiei de securitate cu silueta unui câine (lup?) profilându-se deasupra.

Dincolo de porți se găsea și o porțiune de gazon, dar cea mai mare parte a terenului era acoperită de pietriș. Pietricele crocante, își zise Albert, ai fi putut vinde cereale pentru micul dejun sub acest nume, oamenii le-ar cumpăra, se naște câte unul în fiecare minut... la ușa casei apare un oaspete, cranț, cranț, cranț. Un ostrov. Un ostrov nenorocit. „Don’t give up”, îl consilie din nou Kate Bush.

— Hai, *lasă,* răspunse Albert, scoțând caseta din aparat cu o maliție plină de adversitate.

Ar fi putut paria că pe latura casei va găsi o alee cu un Porsche 944 parcat pe jumătate urcat pe trotuar, cu ușa șoferului în dreptul unui oblon de oțel, în spatele căruia se află o cameră video cu circuit închis. O cameră de felul celei care se găsea probabil la intrarea din față.

Pe când se apropia, văzu că imobilul și cele înconjurătoare suferiseră unele schimbări. Emblematice pentru reamenajare erau interfonul, una din acele jucării de ultimă oră care sunt montate atunci când renovarea e grăbită, ca și vopseaua albă care nu ascundea defectele lemnăriei noi pe care fusese aplicată, și amprentele de chit de pe fereastră. Butoanele interfonului erau făcute dintr-un material ieftin, aranjat să arate ca alama. Nu existau niciun fel de etichete în dreptul lor.

Albert aruncă o privire în sus, pentru a vedea că, așa cum se așteptase, spre el se îndreptă, cu aparentă indiferență, o cameră. Se strecură între obiectiv și placa plină de butoane. O carte de credit American Expres îi apăru în mâna dreaptă. Ușa din față avea o încuietoare obișnuită, care cedă în câteva secunde.

Pe hol erau etalate reproducerile unor lucrări moderne, în rame subțiri ca biscuiții, dar colorate, care își dădeau osteneala să acopere zidurile goale. Undeva, în apropiere, o mașină de scris țăcănea intermitent și, tocmai când Albert trăgea cu urechea, începu să piuie un telefon. Scările se găseau undeva în fundul casei. Urcă trei etaje repede și fără zgomot, luând notă că diferiții chiriași nu voiau să știe unii de alții, și se opri pe ultimul palier.

Dintr-odată, instinctul i se ascuțise. Nu era vorba numai de

rutină. Avea premoniția unui pericol clar. Urcă următorul etaj în vârful picioarelor, lungindu-și gâtul pentru a explora cu privirea coridorul care acum îi apăruse dinaintea ochilor în stânga, de cealaltă parte a balustradei.

Se opri când mai avea cinci trepte de urcat. Pe etaj erau trei uși, una în dreapta palierului, una în fața lui și ultima în capătul holului, către partea din față a clădirii. Albert urcă și cele cinci trepte și rămase nemișcat, cu capul întors într-o parte, ascultând. Aici nu existau mașini de scris, nu sunau telefoane. Pe ușa din fața palierului fusese fixată o placă minusculă de abanos, cu inscripția: „Asiatica Limited”.

Victorie!

Își lipi mina de ușă, deasupra plăcuței. Degetele mângâiară clanța, vibrară la un centimetru deasupra ei, se retraseră. Pentru că era preocupat numai de ușa din fața lui, fu aproape prea târziu.

Când ușa aflată în dreapta lui se deschise rapid, simți curentul de aer și se întoarse, bâjbâind deja cu mina după un buzunar interior al hainei. În fața lui, creștea o pată de negru și maro. Ceva lung cobora iute, în stânga lui. Om, bărbat, barbă, înalt, zdravăn. Pe negândite, Albert își aruncă în sus mâna stângă, pentru a intercepta lucrul acela care era pe punctul de i se opri în țeastă.

Simți un șoc în lungul brațului, nu se rupse nimic, tendoanele erau și ele în regulă, înapoi, *atenție la afurisitele alea de scări!*

Agresorul părea a fi arab. Dând doi pași înapoi, Albert văzu că avea un *blackjack*[28]*,* nu era de mirare că mâna îl durea ca dracu’…

Arabul se ghemui, sări, fentă la stânga. Albert citi corect seria de mișcări și se învârti pentru a-și lipi spatele de zid, oferindu-i atacantului o țintă cât mai restrânsă. Graba îl adusese pe acesta față-n față cu el, și nu cu capul în bărbia lui cum intenționase. Albert ridică piciorul. Arabul văzu, încercă să sară într-o parte, dar reuși doar să-și prindă una din mâini între vergelele balustradei. Strigă de durere, apoi vru să își reia atacul, descriind cu trupul un semicerc, pentru a se găsi din nou fața-n față cu Albert, care era încă cu spatele lipit de perete. De data asta, însă, situația era alta. Arabul se repezea din nou spre el,

[28] Baston nu prea mare, imbricat în piele, folosit de răufăcători în timpul agresiunilor (n.tr.).

când văzu arma pe care o ținea în mină și încremeni.

Ușa cu plăcuță se deschise mai întâi de două degete, apoi încă puțin. Ieși un al doilea tip originar din Orientul Mijlociu, mai corpolent, pășind precaut și întorcându-și capul în stânga și în dreapta ca o pasăre aflată în căutare de rime. Și el îl văzu pe Albert, remarcă arma și tresări caraghios. Armata celor doi musculoși pierduse partida.

— O, Doamne, se auzi în engleză o voce tărăgănată, în încăperea din care tocmai ieșise grăsanul. *Iarăși!*

Albert flutură arma, îndemnându-i pe cei doi arabi să o ia înainte. Avu grijă să lase o distanță între el și agresorul lui, care își scosese din buzunarul de la piept o batistă de mătase și își tampona încheieturile degetelor zdrelite de balustradă.

Albert nu-și închipuise că asemenea birouri existau și în afara lumii publicității. Camera era largă de vreo trei metri și lungă de două ori pe atât. În ea, vopseaua albă se găsea într-adevăr în largul ei, reflectând totodată lumina rece, nordică, ce se insinua prin fereastra imensă, și intensificând negrul mobilierului aruncat cu furca – efectiv era singura expresie potrivită – în spațiul disponibil. Un număr de scaune țepene, cu tăblia tare, așezate pe laturile mesei de sticlă pentru conferințe, își găseau pandantul în sacii de piele pe jumătate umpluți, aruncați pe jos și pe aceștia era de presupus că se ședea. Televizorul enorm din fundul camerei era în întregime negru, ca și aparatul video de lângă el. Un singur crin alb se arcuia într-o vază neagră, cu gâtul înalt, așezată pe biroul negru pe care îl aveai în față de cum intrai pe ușă și la care era așezat un bărbat. Acesta era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o cămașă de un alb aproape fluorescent și cu o cravată de mătase de culoarea vinului de Burgundia.

— O, *Doamne*! rosti bărbatul pentru a doua oară, fără îndoială dezgustat de încercările la care îi era supusă răbdarea zi de zi. Nu versiunea Browning!

Pentru o clipă, Albert fu surprins. Pistolul lui era, de fapt, un Browning.

— Bănuiesc că ai să-mi spui că ai venit să citești contorul. Bărbatul încerca să etaleze o aroganță de Oxbridge[29], dar Albert își dădu seama imediat că nu făcuse parte din crema promoției

[29] De la *Oxford* și *Cambridge,* cele mai renumite universități engleze, având în comun spiritul de castă al studenților, prestigiul, o anume pronunție etc. (n.tr.).

sale. Interlocutorul său oftă, lung, teatral, și rosti:

— Tocmai ai violat o proprietate, știi asta.

Cu cât își dădea mai mult silința, cu atât vocea îi semăna mai mult cu un behăit subțire, efeminat. Stătea cu mâinile în poală, astfel încât Albert nu i le putea vedea. Ceea ce nu-i plăcu.

— Palmele pe masă, te rog.

Încă un oftat teatral. Mai întâi degetele trecură de muchia biroului, apoi ieșiră la iveală mâinile, alunecând pe tăblie și oprindu-se cu palmele în jos, la jumătate de metru una de alta.

Albert le făcu semn celor doi arabi să se îndrepte spre celălalt capăt al camerei, în timp ce se concentra asupra chipului din spatele biroului. Chipul era palid, proaspăt bărbierit, cu o gură subțire, prea lungă pentru obrajii înguști care o străjuiau. Părul bărbatului era pieptănat pe spate, perpendicular pe cutele care îi brăzdau adânc fruntea. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, chiar vârsta lui adevărată.

— Domnul Eddy Clapham? Sau aveți un alt nume acum? O cascadă de oftaturi. Mâna dreaptă se ridică la câțiva centimetri de suprafața biroului, flutură o dată pentru a atrage atenția și se lăsă la loc. Eddy se întoarse, arătând un profil de care era mândru.

— Edward Clapham, la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă putem ajuta, domnule...

— Albert.

— Zău?! – lui Eddy nu-i venea să creadă – nu pari a fi un Albert. Am încercat să scriu un roman, odată. Știi de ce m-am lăsat?

Albert nu spuse nimic.

— Am renunțat pentru că, e stupid, dar n-am putut alege nume pentru personaje. Scriam să zicem despre un John și, la un moment dat, îmi dădeam seama că nu era deloc un John. Nu ceea ce-ți închipui de obicei când te gândești la un John. Personajele mele nu se simțeau niciodată în largul lor, pe undeva. Ești sigur că ești un Albert?

Un telefon negru scoase un tril. Eddy ridică receptorul.

— Du-te-n mă-ta. Îl lăsă jos, după care îl ridică din nou și îl apropie de ureche suficient timp pentru a rosti: Du-te-n mă-ta de-acum și până la prânz, să nu te mai aud până atunci, ai înțeles?

Se așternu liniștea. În cameră plana un aer de resemnare

generală asupra incidentului, care părea a fi curent în branșa celor trei, oricare ar fi fost acestea.

— Aș vrea să-ți pun câteva întrebări, începu Albert.

— O, Doamne. Uite ce e – încă un oftat – dacă ești de la Fisc… nu, ei n-au arme, trebuie să fii de la Vamă, pentru cifra de afaceri. Dacă e vorba de TVA…

— E vorba de prima ta nevastă, Anna Elwell.

— Zău?! Pentru prima oară, Eddy părea mai puțin sigur pe sine. Despre Anna?!

Albert remarcă trecerea de la Oxbridge la Redbrick[30].

— Ești cam greu de găsit. Nimeni nu răspunde la telefon, iar noi nu avem posibilitatea să inițiem contacte cu tine la – își ridică ochii în tavan – Teheran, Damasc, Beirut, Sana, Bagdad…

— Bine, bine, am înțeles. Am fișă la voi, sunt pe calculatorul vostru.

— Și Tel Aviv. Cum te descurci cu vizele, fiindcă veni vorba?

Gura și-așa prea mare a lui Eddy se lăți încă mai mult.

— Las-o jos, că măcăne!

Arabul cel gras chicoti. Probabil, cei doi i se părură dintr-odată lui Eddy la fel de dezgustători ca și lui Albert, pentru că se răsti la ei:

— Gura! Afară, amândoi, hai, afară!

Agresorul lui Albert porni în frunte, semeț și suplu, iar grăsanul se clătina pe urmele lui, încercând să țină pasul ca un remorcher care nu a fost dezlegat de crucișător.

Urmărindu-le defilarea, Albert fu lovit de amintirea a ceea ce văzuse în curte.

— Ai un Porsche 944?

— Știi ce, l-am achitat… Ce-ar fi să ne înțelegem?

— Să ne înțelegem?

— Dacă e vorba de aurul din Singapore…

— Nu e vorba despre aur. Și nici despre arme. Și nici despre cocaină. De data asta.

— Bine, atunci spune-mi de unde vii.

— Ți-am spus, vreau să știu…

— Ce-i cu Anna? Nu-i datorez niciun sfanț. Plătesc pentru Juliet, până la ultimul penny, în fiecare lună, cu vârf și îndesat.

— Anna a dispărut.

---

[30] Literal, *Cu cărămizi roșii* – universitate mai puțin prestigioasă, de felul celei pe care o absolvise și David (n.tr.).

Liniștea care urmă fu îndelungată.

— Cine ești de fapt? întrebă Eddy.

Albert așeză pe masă Browningul și scoase la iveală o legitimație. Eddy o ridică în lumină, ca și cum ar fi bănuit că e falsă, înainte de a i-o înapoia, cu comentariul:

— Nu ești în Divizia Specială.

Nu era nici nelămurit, nici furios. Ci numai convins, la fel de convins pe cât fusese Seppy Lamont.

— Hai să ne mutăm la fereastră. Nu-mi place să am biroul între mine și invitații mei. Înseamnă un „nu” cât se poate de clar, în lumea în care mă mișc eu.

Cei doi se apropiară de lumină. Eddy trase unul din scaunele negre, austere, ale mesei de conferințe și se așeză pieziș. Albert rămase în picioare, în poziția lui favorită, cu cotul drept în palma stingă, în timp ce dosul celeilalte mâini îi acoperea gura.

— Și ce vrei să știi despre Anna?

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Cu ani în urmă.

— Ți-a scris sau i-ai scris de atunci?

— Niciodată. Ne-am despărțit de-a binelea, când ne-am despărțit. *Finito.* Nu *au revoir,* ci *adieu.*

— Dar cu Juliet?

Expresia lui Eddy se îndulci pentru o fracțiune de secundă.

— Ne mai vedem din când în când. E undeva în Cornwall, vai de capul ei, zic eu.

— Și când v-ați văzut ultima dată?

— Acum două luni. Pot să mă uit în agendă…

— Nu e nevoie. Ați vorbit despre Anna?

— Puțin. Fleacuri, nimic important.

Albert începu să pășească, încet, înainte și-napoi. Eddy îl privi o vreme, apoi întrebă:

— Ce a făcut nevastă-mea? A părăsit-o David?

Albert continuă să se plimbe.

— Te-ar surprinde?

— Nu tocmai. Își avea și ea pasele ei nevrotice.

— De asta v-ați despărțit?

— Are vreo importanță?

— Vrem să știm unde se află, ce mișcare ar putea face, cu cine s-ar putea întâlni.

Se întoarse către Eddy.

— De ce este capabilă.

— De nimic rău, dacă asta vrei să zici. Anna este pe de-a-ntregul o fată bună.

Încă o tăcere îndelungată.

— De ce ne-am despărțit? rosti Eddy brusc. Ei bine, dintr-o mulțime de motive. Motive blonde. Motive brunete. Roșcate.

— Erai afemeiat, iar ea era geloasă.

— Așa s-ar zice. Nu e vina mea că era frigidă, nu? Numai pe nenorocita aia de maică-sa poți s-o acuzi pentru asta. Pentru asta și pentru o mulțime de alte lucruri.

— Doamna Elwell, dar domnul?

— Nu. Nu era niciodată acolo, vreau să spun „acolo”, în sensul unei prezențe, al unei forțe, înțelegi?

— Era un om slab?

— Nu putea fi altfel, dacă trăia cu doamna. Nu era ea femeia care să tolereze o împotrivire cât de mică, crede-mă.

— Am cunoscut-o pe doamna Elwell.

— Atunci ai și înțeles-o pe jumătate pe Anna. Știi că e adoptată?

Albert încuviință din cap.

— Cei doi Elwell n-au putut avea copii. Așa că au adoptat-o pe Anna și au copleșit-o cu iubirea lor. Mă mir că a supraviețuit. Când mi-am dat seama cât de puternică e în realitate, m-am simțit contrariat.

— De ce te-a contrariat? Nu se presupune că un cămin iubitor e cea mai bună pregătire pentru viață?

— Pe naiba. Cea mai bună pregătire pentru orice pe lumea asta sunt dificultățile. Opoziția. Tot restul e o cocoloșeală stupidă.

— De ce te-ai însurat cu ea în primul rând?

— Tu de ce te-ai însurat cu nevastă-ta?

Albert ignoră întrebarea.

— Anna era gravidă.

— Și?

— Era gravidă, tocmai terminaserăți amândoi Oxfordul, ea cu un *first*[31] la Drept, tu cu un *third*[32] la Economie. Ai distrus-o, maică-sa a aflat, a început să facă presiuni.

— Presiuni! Doamne-Dumnezeule, parcă a fost la inchiziție.

---

[31] Calificativ maxim (n.tr.).

[32] Al treilea calificativ, de la maxim în jos (n.tr.).

Eddy își dădu poate seama că spusese mai mult decât intenționa să spună, pentru că urmă pe un ton iritat:

— Ce contează de ce ne-am căsătorit? Am făcut-o după toate regulile, unirea noastră a fost consfințită și de Sfânta Biserică.

— Cât a durat?

— Ce, căsătoria? Vreun an, cred.

— Apoi ați divorțat.

— Ea a divorțat de mine. Vocea lui Eddy avea o notă de mâhnire, părea chiar puțin surprins. Dar anul acela n-a fost de la un cap la altul rău, spuse Albert.

Privi râul pe fereastră. Uneori era posibil să vezi până foarte, foarte departe, chiar în zile cenușii ca aceasta.

— Și nu te-ai însurat cu ea doar pentru că era însărcinată, continuă, te-ai însurat și pentru că era o femeie pe care te puteai bizui, cu care te puteai distra, care avea perspective frumoase, n-am dreptate?

Un potop de oftaturi.

— Acum spune-mi… în anul acela, cât ați fost împreună, cum era ea – Albert se întoarse de la fereastră – pe atunci?

Eddy își așeză un cot pe masă, iar pe celălalt, pe brațul scaunului pe care stătea, împletindu-și degetele dinainte-și.

— Cum era? întrebă după o lungă tăcere. Era…

Albert încercă zadarnic să ghicească cuvântul pe care Eddy întârzia să-l rostească. O încântare. Rece. Veselă. O scârbă.

— Era o zeiță, pe atunci, continuă Eddy. Iar Albert, auzindu-l, dându-și seama ce zăcea în spatele vorbelor lui, fu aruncat din reveria în care se afla, într-un concert la care nu se așteptase.

— Explică-mi, te rog, ce înseamnă asta.

— La Oxford, ea mi se părea mai presus de mine. Eu eram un nimic, apărat de nicăieri. Ea…

— Da?

— Ea… răspândea lumină în jurul ei. Mereu cu câte-o glumă, gonind necazurile. Am văzut oameni ridicându-se în picioare când Anna intra undeva. Ca și când ar fi fost o prințesă, știi? Și toți voiau s-o vadă mai bine, să fie mai aproape de ea. Îi încânta pe toți. Se preocupa de oameni. Scotea tot ce-i mai bun din tine, numai ascultându-te.

Albert își aminti de fotografia Annei pe care o văzuse în salonul familiei Lescombe.

— Înțeleg.

— Era… inocentă, continuă Eddy. Un trup de femeie închizând un suflet de copil. Am crezut…

— Da?

— Of, nu știu. Când mi-a zis că se culcă cu mine, m-am gândit, asta-i, hai s-o facem și să murim, mi se părea tot ce poți avea pe lumea asta – mârâi – bineînțeles că n-a fost așa.

— Și din partea ei… ce i-a plăcut Annei la tine? mă întreb.

Eddy scoase un râs artificial, elegant.

— E ușor de zis.

— Atunci, luminează-mă și pe mine.

— Erau vremuri minunate la Oxford – bine, știu, fiecare generație spune asta. Dar pentru noi, a fost chiar o trezire la viață. Dintr-odată, au apărat femeile, marijuana, gazonul, îți pierea orice chef de toceală. Eu purtam hainele acelea fistichii, făceam pe durul, îmi lăsasem barbă. Anna… a rămas paf când m-a văzut. Niciodată nu stătuse de vorbă cu cineva ca mine înainte. *Nu i se dăduse voie,* de parcă putea lua purici, știi?

— Și te-a luat drept cine nu erai?

— Păream un tip periculos. *Viu.* Preocupat – n-o să-ți vină să crezi, dar pe vremea aceea avem ceea ce se cheamă conștiință socială. Poporul. Declarațiile de dragoste, după marijuana. Eram băgat până-n gât în toate astea.

— Dar ea?

— Numai de dragul meu. Nu că n-ar fi avut o conștiință, avea chiar mai dezvoltată decât a mea. Nu-i păsa de cum să spun, efectele scenice.

— Dar până la urmă te-a găsit… irezistibil?

Eddy ridică din umeri.

— Eram amândoi tineri, hormonii urlau, iar blugii erau prea strâmți, știi cum se întâmplă.

Albert fu lovit de un gând.

— Ai *vrut* s-o lași însărcinată?

Eddy râse, preocupat de sine.

— Mă întreb și eu. Poate, da.

— Oricum, ai fost fericit că vă căsătoriți.

— Da. Numai că…

— Numai că?

Pentru că Eddy scuturase din cap și rămăsese cu ochii ațintiți în podea, Albert sugeră:

— Muncea prea mult, pentru că voia să ajungă avocat

pledant.

— Examenele erau dure.

— Și apoi a venit copilul… Ce făceai pe vremea aceea?

— Mai nimic. M-am gândit să mă fac expert contabil, dar…

— Examenele alea erau dure.

Eddy înălță din umeri.

— Și, pe urmă, cineva ți-a spus despre aur. O lume în care din timp în timp, de două sau trei ori pe an, oamenii trebuie neapărat să cumpere acest metal, în lingouri. Și pentru că se găsește atât de puțin, și pentru că nimeni nu prea știe de unde să-l ia, există un club exclusiv, nu-i așa, care rezolvă problema, nu? Rezolvă totul, de la avionul închiriat și mita pentru vameși, până la numărul de puști-mitraliere Heckler and Hock necesare pentru o incursiune în Benin. Sau Belize.

— E o lume plină de riscuri, amice.

— Nu mă îndoiesc. Dar profitabilă, extrem de profitabilă.

— Dacă știi să te descurci.

— Și te-ai descurcat, cu toate întrevederile tale și cu chefurile de prin cluburi de noapte, la ora la care Anna tocmai alăpta, înainte de a se pune pe tocit?

— Ce-i cu toată morala asta? Ești în vorbă cu Anna sau ce?

Albert se mărgini să zâmbească.

— Să trecem peste asta, spuse în fine. Anna a ieșit cu bine din examene, nu-i așa?

— Da.

— Și a început să aibă nevoie de ajutor, de cineva care să stea cu copilul când ea era la tribunal. A divorțat de tine. Nu ți-a convenit, poate?

Eddy înălță din nou din umeri, refuzând să-l privească pe Albert în ochi.

— Pentru că o iubeai și numai când ai pierdut-o ți-ai dat seama cât o iubeai, nu?

Eddy vru să spună ceva, dar renunță.

— Iar copilul era cu totul aparte.

— Copilul era o pacoste. Așa cum e și-acum.

— A, tatăl devotat…

— Uite…

— Mă uit.

— Nu e vina mea că Annei a început să-i fie teamă că se va sinucide. Nu de la mine a luat DPN, să știi.

Nu te gândi, nu te opri, vorbește, fă-l să creadă că știi la ce se referă, își spuse Albert.

— DPN, adică depresie postnatală?

— Îhî. Când s-a născut Juliet, între mine și Anna nu mai era mare lucru. Așa că nu e vina mea.

— Nu? Dar ți-a reproșat-o, la timpul respectiv.

— O luase razna. În urmă cu multă vreme, încă înainte de a apărea eu. Se chinuia de mult din cauza adopției, a poveștii cu mutatul de la școala catolică și tot restul. Pe urmă, după ce s-a născut copilul, a avut acea cădere îngrozitoare pe care o au unele femei. Zicea tot timpul: „Am s-o omor pe Juliet, am să mă omor și pe mine, dacă nu mă ajută cineva”.

— Crezi că ar fi făcut-o?

— Nu. În mod sigur, nu. Avea prea mult curaj pentru asta. Dar era lipsită de discernământ, dacă e să ne luăm după ce-a spus doctorul.

— Lipsită de discernământ… așa că te-ai hotărât s-o părăsești.

Spre surprinderea lui Albert, Eddy nu făcu nicio tentativă de a-i evita privirea.

— Încearcă și tu să trăiești așa, rosti liniștit. Pe urmă vino să mai vorbim.

— Și ce-a făcut Anna după aceea?

Acum, Eddy se uita la Albert, îl privea într-adevăr, făcând supoziții.

— Am auzit că se ducea la un psihiatru.

— De la cine ai auzit?

— De la doamna Elwell. Mi-a băgat totul pe gât, ca să mă învinovățească – schimbă tonul, maimuțărind-o: „Eddy, am considerat că ai dreptul să știi, Tălică mi-a interzis să-ți spun despre asta, dar…” Doamne, Doamne, Doamne. Oftă pentru a mia oară.

— Știi la ce psihiatru se ducea Anna pe vremea aceea? întrebă Albert.

— Nu. Adică, Lydia Elwell s-ar putea să-mi fi zis cum îl cheamă, dar acum pe loc, nu știu.

— Te-ar surprinde să afli că, atunci când am vorbit cu ea, nu a pomenit nimic despre episod? Deși i-am pus multe întrebări colaterale.

— Nu mă surprinde nici cât negru sub unghie. Lydia nu și-ar

dezvălui în ruptul capului tarele familiale dinaintea… cum ziceai că se cheamă… Diviziei Speciale?

— Psihiatrei – se numea cumva Kleist?

Eddy strâmbă din buze.

— Nu-mi sună a nimic cunoscut.

— Dacă-ți amintești, dă-mi un telefon.

Albert începu să se caute prin buzunare, după o bucată de hârtie, dar Eddy îl opri.

— Poftim, scrie pe asta. E potrivită.

„Asta” era o fotografie pe care Eddy o scosese din portofel. Albert o răsuci cu fața-n sus, pentru a descoperi o replică în culori a jumătății superioare a Annei. Ținea în brațe un copil, zâmbindu-i, nepreocupată de obiectivul aparatului. Culorile erau șterse, într-o dominantă asemănătoare cu rugina, iar colțul din stânga, sus, era rupt.

Albert mâzgăli un număr și îi înapoie poza lui Eddy.

— Un singur lucru mai vreau să știu: cum ies fără ca amicilor tăi să le vină cheful să se răzbune.

— Îi chem aici.

Eddy ridică receptorul și rosti câteva cuvinte într-o arabă catifelată. Ușa se deschise, pentru a le face loc celor doi bărbați.

Albert își pipăi Browningul din buzunar, dar nou-veniții se concentrară asupra stăpânului lor, ca doi câini care așteaptă o comandă sau un biscuit, nu se știe ce.

Când Albert ajunse la ușă, Eddy spuse:

— Dacă o găsești – scoase un râs subțire, bătându-și joc de sine însuși – poți… să-i transmiți toată dragostea mea. Sau ceva de genul ăsta… mhm.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Anna se trezi târziu vineri, cu o migrenă îngrozitoare cauzată fără îndoială de substanța aceea infectă pe care Kleist i-o injectase cu o seară înainte. În casă era o liniște nefirească. Imediat ce se îmbrăcă, porni spre bucătărie. Acolo îl găsi pe Barzel, care, lângă chiuvetă, ștergea un pahar. Băuse desigur votcă, pentru că o sticlă pe jumătate plină se afla încă pe masă. Anna se uită la ea, torturată de nevoia de a bea din alcoolul alb.

O dușcă, numai una…

Nu. Asta n-ar ajuta la nimic. Dacă va scăpa cândva cu viață din toată povestea asta, nu se va întâmpla cu ajutorul unei sticle.

Barzel ridică paharul în lumină pentru a vedea dacă rămăsese vreo pată; și ceva, în gestul lui aferat, aproape de gospodină, o înfioră pe Anna. Ochii nu i se dezlipiră de pahar până când Barzel nu-l așeză pe bufet; aici îi fură atrași de un alt obiect.

Anna îl privea fix, fascinată. Suprafața armei avea un luciu stins, ca și cum ar fi fost unsă cu ceva. Frapa metalul din care era făcută. La televizor sau la cinematograf, pistoalele pot fi la fel de bine și bucăți de lemn, în ciuda impresiei de real pe care o lasă. Această armă era diferită. Funcționa.

Își ridică privirea, pentru a-l vedea pe Barzel cum o examinează cu detașare, cam în felul unui îngrijitor dintr-o toaletă selectă pentru doamne, care așteaptă să-ți înmâneze prosopul; știind clar ce făcuseși în spatele ușii încuiate, dar cu desăvârșire impasibil.

Anna simți că el aștepta să-i ceară voie înainte de a face ceva. Ocoli aragazul și înhață ceainicul. Când Barzel se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă, se simți la fel de încântată ca atunci când marca un punct, la tribunal, împotriva unui oponent din cale-afară de antipatic.

Așteptă ca apa să dea în clocot și își făcu o ceașcă de ceai fără a spune un cuvânt și fără a se uita deloc la Barzel. Bău ceașca în tăcere. În timp ce Anna își dădea seama că nu putea sta așa la nesfârșit, că trebuia să facă ceva, intră în bucătărie Gerhard.

— Bună dimineața.

Vorbea în engleză, așa că era de presupus că salutul i se adresa ei. Înclină din cap, scurt.

— Am nevoie de aer, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Mergem pe terasă? Aș dori să vorbesc cu tine.

— Ieșim la plimbare. Și – făcu un semn cu capul în direcția lui Barzel – cred că lăsăm câinele acasă. Pentru casă a fost dresat. Știe să spele și vasele, l-am văzut eu.

— Termină, șopti Gerhard când ieșeau din casă. Nu te joci cu omul ăsta, Anna.

— E un porc. Și tu ești un porc. Du-mă la biserica din partea cealaltă a golfului, cea la care m-am uitat pe fereastră. Vreau s-

o văd.

— E prea departe.

— Deci, ce ai de gând cu mine? Se opri brusc, făcându-l pe Kleist să se ciocnească de ea. Ai să mă împuști?

Kleist o privi lung.

— Nu, rosti într-un sfârșit. N-aș vrea să fac asta, n-aș putea. Dar...

— Dar Barzel ar fi în stare, da, știu. Nu-ți fie teamă, îmi dau seama care sunt regulile jocului. Mergem la biserică. Dacă ne întâlnim cu cineva nu încerc să intru în vorbă. N-am să încerc să fug. Îți dau cuvântul meu. Poftim. Ești satisfăcut?

Ea era cea satisfăcută, realiză că tocmai a făcut o promisiune pe care nu avea nicio intenție să o respecte. Prin asta, pășea în lumea lui, după tipicul lumii lui, purtându-se deci în unicul mod care îi putea asigura șanse de reușită. Când Kleist încuviință din cap în silă, Anna o porni înainte, fără a-i arunca măcar o privire.

Cărarea către biserică se despărțea mereu în mii de ramificații, care mai apoi se reîntâlneau, închizând insule de pământ nebătătorit. Iar biserica se ridica în mijlocul unui crâng de chiparoși. Două sau trei capre trăgeau cu dinții de iarba subțire răsărită între zidurile umede ale gardului locașului, ca și în pământul din jur. Anna nu știa cum trebuie procedat cu animalele. Văzându-le ochii amenințători, îi fu teamă că o vor călca în picioare, dar, după ce statură o vreme nemișcate, caprele se întoarseră la prânzul lor.

Între biserică și coasta dealului, descoperi un cimitir ascuns de chiparoși și de un mesteacăn umbros, de dimensiuni impresionante. Putu număra numai cinci morminte. Două dintre ele erau vechi, aproape niște movile acoperite cu iarbă, dar celelalte păreau recente. Cel mai mare era din marmură. Așchii de piatră de un verde sumbru și, gândi Anna, extrem de nepotrivit, erau presărate pe suprafața orizontală a pietrei funerare scunde și masive. Stela, deasupra căreia se afla o cruce ortodoxă, conținea fotografia ofilită a defunctei: o femeie în vârstă, al cărei păr cărunt fusese înnegrit suficient pentru a arăta îngrozitor, obrajii nu îi erau supți, ci de-a dreptul prăbușiți înăuntru, făcând-o să pară deja moartă. Ochii, însă, îi erau larg deschiși și cât se poate de plini de viață. Aveau ceva provocator și totuși nu erau lipsiți de umor. Propria ei mamă avea uneori o astfel de privire.

Se așeză pe placa de marmură, copleșită brusc de amintiri. Când, într-un târziu, o descoperi, Kleist se învârti o vreme în jurul ei, timid, neștiind cum să înceapă.

— Pari dusă departe, îndrăzni în cele din urmă.

Anna își ridică brusc capul în sus și îl privi, iritată de întrerupere.

— Mă gândeam la bunica. O mai ții minte?

— Bineînțeles.

— Cum m-a ajutat. Și toată povestea aceea oribilă de la școală.

— Da.

— Numai că a murit la puțină vreme după aceea.

— Of, Anna…

— Lasă-mă în pace. Vreau să mă gândesc.

Bunica o scosese într-o oarecare măsură din situația infectă de a fi copilul unic al familiei Elwell. Îi ținuse partea dintotdeauna, cu hotărâre, ceea ce o scotea din minți pe doamna Elwell. Apoi, într-o zi, Lydia apăruse la școala cea nouă, aceea unde fusese trimisă Anna după dezastrul de la mănăstire. Era ora prânzului; Anna se trezise ridicată de la masă și dusă în biroul directoarei, întrebându-se ce fărădelege avea să-i mai fie pusă în cârcă. Nu i se reproșase nimic, și totuși fusese pedepsită. Bunica murise dimineața, devreme, de un atac de inimă. Anna putea să se ducă acasă.

Din locul unde era așezată, la umbra chiparoșilor și cu briza răcoroasă dinspre mare răvășindu-i părul, nu putu rechema parfumul acelei zile, oricât încercă. Așteptase cu groază orele de după-amiază, pentru că era și una de volei, iar ea nu putea să sufere voleiul. Se gândise, la masa de prânz, că ar face orice numai ca să scape de el. Orice… dar nu s-o omoare pe bunica. Acum se simțea confuză, la fel cum se simțise atunci. Știa că moartea bunicii avusese loc înainte ca ea să-și facă planuri pentru a scăpa de volei, știa și că probabil își dăduse seama de asta și în momentele respective. Totuși, ceva mai puternic decât logica se încăpățâna de fiecare dată să amestece apele. Dacă ea n-ar fi vrut să fugă de ora de sport cu orice preț, bunica n-ar fi murit.

Bărbatul așezat acum cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, îi explicase răbdător, în repetate rânduri, că reacția ei era normală. Dar, totodată, realiză Anna, de fiecare dată îi luase

ușor în derâdere sentimentele față de cele petrecute cândva, încălcându-și obișnuința de a privi tot ceea ce spunea ea cu preocupare și seriozitate.

Anna avea acum un singur lucru de făcut: să evadeze de pe această insulă, să fugă de blestematul ei Prospero. Nimic altceva nu conta nici cât negru sub unghie.

— Trebuie să punem câteva lucruri la punct, spuse Anna brusc.

Gerhard se întoarse către ea.

— Desigur. De asta mă și aflu aici…

— Ba nu. Ești aici ca să încurci lucrurile. Asta a fost treaba ta tot timpul.

— Nu cred că…

— Când te-am cunoscut, sufeream de depresie postnatală, așa este? Un caz greu.

— Da.

— Și mi-ai zis că toate problemele mi se trag de la sentimentul de vinovăție. Și că tu ai să mă vindeci de acest sentiment. Mă simțeam vinovată că mama mă dăduse imediat după ce mă născuse și credeam că eu sunt responsabilă pentru asta.

— Da, încuviință Kleist din nou. Te simțeai, într-un sens destul de propriu, vinovată pentru că te-ai născut. Pentru că te-ai născut altfel decât ceilalți.

— Și a fi vinovată, pentru mine, devenise o obișnuință. Eram distrusă fiindcă mă credeam responsabilă pentru exmatricularea acelor fete. Și pentru moartea bunicii, îți aduci aminte?

— Sigur. Știi că așa îți spuneam și eu, atunci.

Îi spusese atâtea, atunci și în nenumărate rânduri. Ar fi trebuit să ia toate afirmațiile lui la puricat, pentru a vedea care dintre ele stăteau în picioare și care contribuiseră la crearea vălului de decepție pe care îl țesuse în jurul ei. Dar asta mai putea aștepta. O amintire anume se lupta să pună stăpânire pe ea…

După moartea bunicii, avusese loc înmormântarea, la care Anna fusese prezentă fără a fi prezentă. Nu i se dăduse voie să intre în capela crematoriului, ci rămăsese afară, în mașină, cu tatăl ei, incapabilă să-și ia la revedere de la bunica așa cum ar fi trebuit, marcată, pe viață, de impresia că moartea e ceva rușinos de care copiii trebuie ținuți departe.

După incinerare, se îndreptase cu părinții ei spre Grădina

Reamintirii[33]. Parcul era plin de oameni. Unii dintre ei erau mâhniți, dar Anna remarcase că mulți erau relaxați și mulțumiți. Aceștia, presupusese ea cu perspicacitate, pierduseră pe cineva cu mai multă vreme în urmă, iar acum îl comemorau. Veseli sau triști, toți cei care se plimbau prin grădină păreau părtași la ceva anume, la un ritual de importanță socială care îi adunase la un loc. Era, își dăduse seama mai târziu, unul dintre rarele cazuri când în Anglia familia se găsește strânsă la un loc. Numai că ea, Anna, fusese exclusă din această familie, ca și din cealaltă. Nu plânsese deloc la moartea bunicii ei. Nici măcar acum nu putea să plângă.

Marmura rece îi făcea rău la partea din spate a gambelor. Revenind fizic în prezent, și gândurile îi luară alt curs, făcând-o să vadă că exista o legătură între dispariția bunicii și una din intuițiile cele mai perspicace și mai dureroase ale lui Kleist.

— Vreau să te întreb ceva, spuse. Să verific ceva, dacă vrei.

— Da?

— Îți amintești ce mi-ai spus despre cea mai grea problemă cu care se confruntă un psihoterapeut?

— Acum, nu. Spune-mi tu.

— Moartea fără cadavru.

— A, da. *Asta.*

— Cineva dispare pentru totdeauna. A murit? E amnezic? Sau și-a părăsit pur și simplu familia, apăsat de fapte și lucruri pe care ceilalți nu le înțeleg. Da?

— Da. Psihoterapeutul nu are de ce să se agațe în acest caz, nu?

— Iar supraviețuitorii se simt întotdeauna *vinovați,* așa este? Se învinuiesc pe ei înșiși, își închipuie că ei au dus la pieire persoana care a dispărut, pentru că au fost neatenți și insensibili.

— Și unde vrei să ajungi cu asta? întrebă Kleist sincer nedumerit.

Neștiința era cea care-i adusese la Kleist pe toți, nefericiți și oropsiți de o soartă mai rea decât moartea însăși. Anna începea să realizeze un lucru până acum nerelevat: exact așa cum bunica se dusese fără ca ei să i se dea voie să-și ia la revedere, și mama ei „murise” pentru ea fără a-i lăsa putința de a o

[33] Cenușar, cimitirul unui crematoriu, unde se depozitează urnele cu rămășițele celor dispăruți (n.tr.).

plânge.

Atunci, se întrebă Anna, cum am putut eu să-mi trădez mama cea adevărată? Eram prea mică pentru a ști ce e rău și ce e bine, cu atât mai mult pentru a face rău…

Exista un singur răspuns. Nu-și trădase mama.

Nu era vina ei că fusese adoptată, la fel cum nu era nici vina mamei ei.

Rămase multă vreme concentrată asupra propriei revelații.

— N-ai încercat niciodată să faci să-mi dispară sentimentul de vinovăție legat de moartea bunicii, nu-i așa? îl întrebă brusc. Dimpotrivă, l-ai *hrănit*!

— Nu lăsa necazurile să te orbească până la punctul la care…

— M-ai *nenorocit* cu bună știință.

— Te-am nenorocit?! Gerhard se apropiase de ea și intenționase s-o prindă de umeri, dar la auzul cuvintelor rostite, încremeni de parcă Anna ar fi fost însăși Gorgona.

— Cu toate scamatoriile tale, ai făcut din vina *mea* vina mamei mele, continuă ea.

— Spui numai și numai prostii, și știi bine asta.

— Nu. Îmi dau seama ce s-a întâmplat. Mă trezesc, în sfârșit. Mama m-a dat imediat după ce m-am născut, și asta a fost trădarea ei față de mine, așa ziceai. N-a fost greșeala mea, ci a *ei.* Și tot ce-am făcut până acum a fost o continuă încercare de a face ca trădarea să nu mai aibă loc niciodată.

— Pentru numele lui…

— Trădează-l pe cel care vrea să te trădeze, zâmbi Anna fragil. Citez: „Dacă ți-e teamă să nu fii trădată, trădează tu însăți. Fă-o mai repede decât celălalt, fă-o prima”. Sfârșitul… *citatului.* Doamne, ce proastă am fost. Să-ți ușurez într-o asemenea măsură sarcina!

— Anna!

Ea sărise însă de pe piatra de mormânt și începuse să pășească, îndepărtându-se de biserică. Știa, în sufletul ei, că Gerhard îi este dușman. Dacă voia să aibă o cât de mică șansă de a se salva, trebuia să lupte cu el, exact așa cum luptase el cu ea. Perfid, cu rea intenție, până la ultima suflare.

Ea nu-și putea permite să ia prizonieri, în războiul pe care-l începuse cu Gerhard Kleist.

DOUĂZECI ȘI CINCI

David nu-și putu da seama ce-l trezise. Afară era încă întuneric. Căută ceasul deșteptător și apăsă pe butonul care lumina ora. Un minut sau două peste unu. Bătăile inimii i se liniștiră. Se ridică în capul oaselor, ascultând. Tăcere. Și totuși, era sigur că fusese sculat de un zgomot, că nu mai era singur în casă.

Urmă un moment de speranță paroxistică și de mare ușurare. Anna! Știa el că se va întoarce. Imediat Anna îi va explica de ce lipsise timp de patru zile încheiate, îi va spune acea unică poveste credibilă, posibilă, cât se poate de scuzabilă, iar el se va blestema că nu s-a gândit la așa ceva deja…

Dar ideea abia îi trecu prin minte, că o și respinse. Anna ar fi intrat direct în dormitor. Dezamăgirea fu aproape prea mare pentru a fi și suportabilă, dar David reuși cumva să treacă peste ea. Oricine-ar fi fost jos, constituia un pericol. Tipii din Audi-ul negru. O, Doamne, șopti David. Doamne-Dumnezeule…

Să sune la poliție.

Se strecură afară din pat, îmbrăcându-și halatul, și se îndreptă către ușă. O deschise de două degete, pentru a asculta. În casă era o liniște totală. Dar, în afara camerei, întunericul părea diluat. Pentru că era la el acasă, își dădu seama de unde venea senzația. O lumină fusese aprinsă în biroul său, situat în fundul casei, cu un etaj mai jos.

Cunoștea desigur locul tuturor obiectelor din dormitor pe pipăite. Telefonul se afla pe noptiera lângă care dormea el. Se întoarse pe bâjbâite în locul de unde plecase. Lampa… ceasul… mâna i se îndreptă instinctiv către locul unde își închipuia că se afla telefonul.

Nimic.

Își simțea gura uscată. Începea să-și piardă stăpânirea de sine. *Calmează-te.* Ai visat urât, te-ai zvârcolit în somn, telefonul a căzut pe jos. David se așeză în patru labe. Nu e sub masă. Vezi sub pat. Își făcea iluzii, totuși pipăi prin praful care acoperea locul unde covorul se întâlnea cu lambriurile.

Puțină lumină. Avea nevoie de puțină lumină. Era pe punctul de a intra în panică. Se ridică brusc, lovindu-se de noptieră. Aceasta se clătină, făcând obiectele aflate pe ea să zdrăngăne.

Auzi un mormăit speriat și în clipa următoare își dădu seama că îl scosese chiar el.

Găsi în fine veioza. O aprinse. Nu văzu telefonul nicăieri.

Cineva furase telefonul. Se așeză pe pat, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai văzuse. Sau, mai exact, ce nu văzuse. Telefonul se aflase fără putință de tăgadă la locul lui, de cu seară, când se culcase. Ceea ce însemna că cineva intrase în cameră, în timp ce el dormea, și, fără a-l trezi, luase aparatul.

Se sili să raționeze coerent. Era singur, fără posibilitatea de a cere ajutor. Nu, nu tocmai singur. Lumina ardea în continuare jos...

Sub pat, de partea Annei, se găsea, în afară de praf, și o bâtă de crichet. Anna o pusese acolo pentru nopțile când David nu dormea acasă. Curios cum se inversează rolurile uneori.

Coborând pe scări, cu bâta în mână, văzu că cineva lăsase ușa biroului deschisă – nu el, în astfel de lucruri era scrupulos – și că lumina era într-adevăr aprinsă. Aproape ajunsese în pragul ușii când auzi și zgomotul. Niște glasuri, vorbind încet. Se strecură de-a lungul peretelui până când putu vedea prin deschizătura ușii.

Erau doi bărbați, dintre care unul – negru. Acesta era așezat pe scaunul lui David și ținea într-o mină o foaie de hârtie în lumina lămpii de pe birou. În cealaltă mână avea un reportofon. Buzele i se mișcau, astfel încât David își dădu seama că imprimă pe bandă conținutul hârtiei. Celălalt bărbat se plimba prin cameră, dictând și el cu voce înceată. Singurul lucru pe care David mai avu timp să-l remarce fu că, în mod curios, erau amândoi îmbrăcați în costume gri-închis, de oameni de afaceri.

Hainele îl edificară. Nu era o spargere, ci spionaj. Începu să dea înapoi, cu intenția de a ieși din casă prin orice mijloace, doar de a ieși, apoi de a se refugia la un vecin și de a telefona... de a telefona cui?

Întrebarea se dovedi a fi fără scop practic. Dintr-odată, o pereche de mâini i se uniră în jurul mijlocului, lipindu-i brațele de corp. Lui David îi ieși din plămâni tot aerul.

— Hei, Bill, se auzi o voce coborâtă lângă urechea lui stingă, stăpânul a coborât să ceară ceva.

Apoi David se trezi îndrumat spre propriul birou, pentru a-l găsi pe negre, adică pe Bill, în picioare și afișând o expresie dezaprobatoare. Pentru o clipă nesfârșită nu se mai petrecu

nimic.

— E-n regulă, rosti în cele din urmă negrul. Lasă-l.

— Cine sunteți? întrebă David.

„Bill” scoase la iveală o legitimație învelită în plastic, pe care i-o ridică în dreptul ochilor, astfel încât David să poată vedea scris: CIA.

— *Ce?!*

— Te surprinde?

— Dacă mă sur… Vă furișați aici ca hoții, în mijlocul nopții, îmi scotociți prin hârtii, îmi furați telefonul și vreți să știți dacă *mă surprinde!* Cretini ca voi n-am mai văzut, în orice caz.

Bărbatul de culoare se așeză din nou pe scaunul lui David, pornindu-și reportofonul.

— Zi, zi, ești meseriaș. Ultragiu. Indignare. Ia-ascultă, unde-ai învățat figura? La Moscova? Cum e sacul, e și peticul.

— Știi ce, ia ascultă!

— Ascult – Bill își ridică o mână alene, arătându-i pe cei doi colegi ai lui. Te ascultăm toți.

— Sunteți de la CIA?

— Tu ai spus-o.

— Bun. Unde-i mandatul?

Bill arboră o expresie mirată.

— Mandatul? întrebă, privindu-și neajutorat cei doi tovarăși. Bă, voi știți ceva de vreun mandat?

Pentru că răspunsul întârzia să apară, Bill se întoarse din nou spre David.

— Îmi pare rău. Asta-i o chestie serioasă. Mandatele-s pentru cine n-are ce face. Noi vrem să știm exact unde s-a dus nevastă-ta, cu cine-i acuma, ai cui sunteți, ce primiți în schimb, de câtă vreme sunteți pe state, ce le-ați ciripit. Asta din prima. La alte chestii, trecem mai târziu. A, și apropo de „mandat”, dacă-i de extrădare, atunci poate ne interesează. Codul vostru penal ni se pare apă de ploaie. David se holbă la el.

— Afară din casa mea, rosti după o clipă. Mâine-dimineață am să fac un scandal…

— Și cine-o să te asculte, Lescombe? Ești suspectul numărul unu. Am știut dintotdeauna că or să fie scurgeri de la Comitetul „Crisalida”. O vreme, nu s-a-ntâmplat nimic. Pe urmă, apari *tu* și Noul Testament dispare. Pe voi ce vă-nvață la școală? Doi și cu doi fac tot patru, ca în State, sau cât? Hai, zi, crăp să știu.

— N-am ce să discut cu tine. Dacă vreți să mă interogați, vorbiți cu avocatul meu. Și, fiindcă veni vorba, cum îndrăzniți să-mi umblați prin hârtii?

David își îndreptă marțial un deget în direcția teancului care se afla pe birou, *pe propriul lui birou, lua-i-ar dracu'!*

— Puneți-le imediat la loc.

— Da' tocmai hârtiile sunt treaba noastră, Lescombe – chicotitul lui Bill suna aproape a scuză, ca și când nu și-ar fi dat seama ce-l supără pe David în așa hal – ia zi, ai făcut mitologie la gimnaziul unde te-au trimis ai tăi? Sigur, că doar ai absolvit limbile clasice. Ai fost la lecția cu regele Midas și urechile de măgar? Da' știi care-i morala? Informația e de interes public, asta-i. Dacă nu vrei să se știe, ține-ți gura. Și, mai ales, să nu te pună dracu' să scrii – se întinse să ia din teanc o hârtie la întâmplare – citez: *Duc dorul îmbrățișării tale atât de mult, dragul meu... De parcă lumea întreagă a rămas pustie când ai plecat, azi-dimineață...*

— Dă-mi-o! Tot sângele i se strânsese lui David în obraji, iar stomacul i se contractase. Dar când se repezi înainte, pentru a-i smulge lui Bill scrisoarea Annei, acesta se feri, iar David se trezi încă o dată strâns în brațe.

— *Dă-mi-o!* țipă.

— După ce ne cărăm, rosti Bill calm. Ceea ce-o să și facem. Nu ne place să fim deranjați, așa c-o să ne întoarcem când nu ești acasă – zâmbi urât – și poate-aducem și-un mandat data viitoare, nu se știe.

Se ridică în picioare, îndreptându-și haina, și porni spre ușă. În drum, se opri.

— O singură chestie mai vreau să-ți zic, Lescombe. Nevastă-ta. E curier, nu? Atunci află de la mine: curierii mai și trag clapa uneori. Joc dublu. Vrei să știi ce cred? Cred că Anna s-ar putea să fi descoperit că viața cu tine e, pe bune, *al dracului* de plicticoasă. Numai dacă n-ai vreun amic bun în Atena, cu care să se fi gândit să-și petreacă sfârșitul de săptămână.

— Vorbești prostii.

— Nu, zău?

— Îmi iubesc soția. Și ea mă iubește. Nu e deloc o trădătoare sau o hoață. De ce nu pot să vă fac să înțelegeți asta? – vocea lui David se transformase aproape într-un geamăt – a fost răpită. Este în pericol. Discuțiile cu Juliet și Lydia Elwell îi veniră

în minte. *Ce fel de pericol?* Și le scoase din minte imediat. *Să nu afle că are probleme cu psihiatrul!* E amenințată și nimănui nu-i pasă, mai rosti.

— Bietu' domnu' Lescombe, biata doamna Lescombe, spuse fără a încerca să-și ascundă disprețul. Hai să-ți zic altceva. Dovezile împotriva neveste-tii sunt clare. Și nici tu n-ai o situație prea grozavă. Da' să zicem că nu *tu* ești vinovat. Deși asta s-o crezi tu. N-ar fi cazul să-nceapă să-ți pese cât de cât de cariera aia a ta? Pentru când se termină toată chestia asta?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te-a apucat grija de nevastă-ta. Ai sunat după ea la prieteni, numai ieri am monitorizat optsprezece telefoane. Adică optsprezece oameni, plus neveste, bărbați, amici, care știu că ea a dispărut. Asta nu-i o scofală, Lescombe. Chiar dacă faci cumva să scapi basma curată, toți ăia au să-și aducă aminte prin ce-ai trecut. Fii băiat deștept. Las-o baltă Mai gândește-te și la interesul tău. Ar cam fi cazul.

Bill ieși. Cei doi asistenți ai săi îl urmară. Pentru o clipă, David rămase nemișcat. Bill ajunse în capul scărilor. Atunci David își reveni. Fără să-și dea seama ce face, se repezi înainte, cu mâinile împreunate în față. Însoțitorii lui Bill îl auziră, dar nu avură decât timpul de a se întoarce pe jumătate înainte ca David să se izbească de spatele acestuia, cu toată forța.

Cel de la CIA se rostogoli de-a lungul celor paisprezece trepte, într-un vârtej de brațe și picioare. David îl privi și trăi un moment de curată satisfacție ce cuprindea multe elemente: ochelari spărți, sânge, gemete de durere... Apoi un pumn, venind cu puterea și viteza unui ciocan cu aburi, bufni în plexul lui solar, iar el se prăbuși, icnind.

Când fu în stare să se ridice, casa era din nou goală. Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a se târî din nou în pat fu să împăturească scrisoarea pângărită a Annei și să o pună în buzunarul de la piept al pijamalei.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Cam la ora la care Hayes subtiliza telefonul din dormitorul lui David, Albert le aținea calea lui Fox și lui Shorrocks pe pășunea

de la Crowborough, când aceștia coborâseră din elicopter și se îndreptau către casă.

— Progrese!

Fusese nevoit să urle, pentru a se face auzit în zgomotul rotoarelor Bell Jet Ranger-ului.

— Spune-mi repede despre ce e vorba, zbieră Shorrocks. Acolo, înăuntru, ne așteaptă țopăind de nerăbdare jumătate de Europă.

— Nu da drumul elicopterului, ar trebui să termin repede. Fox îi făcu pilotului un semn cu cele două degete mari îndreptate în jos, iar zgomotul motorului se stinse.

— E și Redman aici? întrebă Albert.

— Nu, a rămas la Washington, slavă Domnului, „pentru consultări”.

— Dar celălalt…?

— Hayes s-a potolit, dintr-odată. Nu mai poți să-l stârnești. Hai să mergem la grajduri…

Ferma adăpostise odată o crescătorie de cai, așa că era destul loc pentru întruniri *ad hoc.*

— Ați putea să-mi spuneți de ce toți glorioșii noștri aliați s-au adunat aici astă-seară? întrebă Albert, trântindu-se într-un maldăr de paie.

Cel care răspunse fu Fox.

— Au înnebunit de-a binelea. Li se scurg ochii după „Crisalida”, ar vrea să știe toți ce conține. Le-am cerut să găsească o femeie, dar nu le-am spus că dosarul ar putea face Pactul de la Varșovia să-și stingă computerele tactice și să facă economie de energie electrică.

— Și până la urmă, te-ai mai liniștit?

— Am încercat. Dar suntem într-o altă fundătură.

— În care?

— Redman a fost obligat să anunțe Departamentul de Stat, care a fixat un termen de patru zile pentru limpezirea apelor. În caz contrar, intenționează să contramandeze întâlnirea la vârf de la Vancouver. S-au iscat rumori în sensul ăsta, dar restul celor de la NATO nu știau ce se află la originea poveștii. Iar nouă ni se interzice să le spunem despre ce e vorba.

— Înțeleg, rosti Albert cu ochii în covorul de paie. Șobolani, oftă, nereferindu-se la nimic în special. „Crisalida” – un nume tâmpit pentru un dosar tâmpit. Oare de ce-or insista de fiecare

dată yankeii ca totul să fie scris negru pe alb?

Shorrocks se uită la ceas, nerăbdător.

— Care sunt noutățile tale?

— Despre ce e vorba: există un psihoterapeut numit Kleist. Anna s-a tratat la el multă vreme, dar se pare că s-a oprit cu doi ani înainte de a dispărea în ceață. Erau în relații amicale și, poate, dar nu sigur, aveau și altceva în comun. Fostul ei soț mi-a spus azi-dimineață că problemele ei sunt mult mai vechi. După prânz, au apărut și fișele medicale. Și, mai mult ca sigur, i s-a făcut bilet de trimitere către același Gerhard Kleist.

— Când?

— În 1973.

— Iisuse! – Shorrocks făcu o grimasă – acum șaisprezece ani. Și nimic din toate astea n-a apărut pe tapet la interogatoriul soțului ei?

— Ba da. În mod indirect, a apărut.

— Adică?

— Îți mai amintești acea notă de la dosar despre prânzurile pe care le-a luat Anna Lescombe la un restaurant cu un neamț? La același restaurant. Neamțul era Kleist.

— De ce *dracu'* nu s-au ocupat cei de la Cinci de treaba asta?

Shorrocks îi adresase întrebarea lui Fox, dar cel care răspunse fu Albert.

— Sau s-a întâmplat prea de mult ca să se mai poată face săpături, sau fișele ei medicale dintr-o perioadă mai veche dispăruseră deja în acel moment, sau nu știu. Se întâmplă destul de des. Bănuiala mea e că, după ce Kleist a vindecat-o de boala de care suferea, s-au împrietenit, au devenit amanți, în orice caz au intrat într-o relație alta decât aceea doctor-pacient.

— Agent-control, de exemplu?

— Începe să arate a așa ceva.

— De ce i s-a făcut trimitere către Kleist?

— După „fostul" ei, o depresie postnatală.

— Zău? se încruntă Fox. Multor femei li se întâmplă. Nu toate ajung la psihiatru.

— Nu, așa este, scutură Albert din cap, impacientat de propria lipsă de agerime. Nu m-am gândit la asta. Deci, ceea ce avem de făcut în continuare e să studiem însemnările lui Kleist despre caz.

— Poți să aranjezi asta? întrebă Shorrocks.

— Ar trebui să se poată. Nici nu e prea greu, probabil; Kleist s-a evaporat. Am verificat. Trebuia să ia masa la restaurantul lor, ieri, când am fost acolo. N-a apărut deloc. Puteți căuta pe calculatoare, să aflați unde a plecat?

— La liniile aeriene, vrei să zici? răspunse Fox. S-ar putea să dureze ceva vreme.

— N-avem timp. Anna Lescombe e undeva cu Kleist, aș paria pe orice.

— E undeva în Grecia, spuse Shorrocks.

Albert își întoarse privirea la el.

— De ce?

— Au venit știrile de la Imigrările grecești. Un avion particular închiriat în Franța, a aterizat la un aeroclub din apropiere de Igouminitsa. Care se află în vestul peninsulei grecești, față-n față cu Corfu. În avion erau pilotul și doi pasageri, un bărbat și o femeie. Conform graficului de zbor, se aflau în drum către Atena, dar pilotul a anunțat că are probleme cu motorul și a solicitat permisiunea pentru a ateriza de urgență. Apoi a reieșit că femeia era bolnavă, așa că au primit în mod excepțional permisiunea de a sări peste formalitățile de intrare în țară, cel puțin pentru moment.

— Anna Lescombe fiind persoana bolnavă?

— Exact, confirmă Shorrocks. Celălalt pasager călătorea cu un „confetti”, Pașaportul lui era eliberat pe numele unui mort.

— Ăsta e Kleist.

— Probabil. A pretins că este medic și vorbea de minune în jargonul psihiatrilor.

— Și a afirmat că o duce la spital, presupun.

— Ai înțeles despre ce e vorba, încuviință Shorrocks. Dar noi știm că femeia n-a ajuns la spital, pentru că grecii au verificat.

— La dracu’!

— Și încă un lucru: cineva *s-ar putea* să-i fi văzut urcându-se într-o ambarcațiune rapidă și îndreptându-se către vest.

— Adică încotro?

— Spre Corfu sau alte câteva insule mai mici. Bineînțeles, s-ar putea să fi făcut cale-ntoarsă. Grecii răscolesc perimetrul în momentul de față, dar… Shorrocks înălță din umeri.

— Dacă nu mai ai nimic pentru noi…

Fox își examinase nervos ceasul în câteva rânduri, în ultimele cinci minute. Ochii îi erau înconjurați de cearcăne de oboseală,

pe care Albert nu le observase până acum.

— Numai un lucru. David Lescombe.

— Apropo – Shorrocks își îndoi brațele și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de o grindă – americanii cred în continuare că era băgat până-n gât în toată povestea asta încă de la început

— Eu nu. Cinci-ul și-a definitivat raportul asupra lui?

— În după-amiaza asta, răspunse Fox. Povești de adormit copiii. Vecinii nu știu nimic. Lescombe nu este apropiat de familie și se pare că n-a discutat niciodată despre munca lui cu ei. Colegii îl descriu ca pe un om extrem de perseverent, care din când în când își iese din pepeni. Nu poate să-i sufere pe proști. Se comportă poate chiar prea ireproșabil pentru binele propriu. Nu se simte ca peștele-n apă la serviciu. E reticent. Uneori, devine de-a dreptul rău – asta a zis-o chiar mama lui. Ea nu cunoaște prețul untului în Safeway, el îl știe – lucruri de genul ăsta. Navighează, dar Paza de Coastă afirmă că n-a ieșit niciodată cu barca lui din apele teritoriale. Cam asta-i tot.

— Și americanii îl consideră pe omul ăsta un *trădător*?

— Îl vor, ne-au spus-o pe un tem tăios, neutralizat. Shorrocks făcu un semn cu capul în direcția casei. Unii dintre cei de-acolo sunt obligați să le țină isonul.

— Neutralizat… dar nu crezi că în spatele atacului care a avut loc asupra lui în Cornwall se găsește CIA?

— Nu, răspunse Fox. Presupui prin urmare că a fost atacat?

— A fost foarte convingător.

— Totuși, istoria îl acoperă de minune. Un prăpădit terorizat de criminali. E bună.

— Nu vă pierdeți încă încrederea în Lescombe.

— Mai avem numai patru zile, îi aminti Fox. Vrei să-l lăsăm să fugă în continuare?

Albert încuviință din cap.

— Dacă e vinovat și face o gafă, îl luăm ca din oală. Dacă nu, s-ar putea, s-ar putea doar, să ne ducă la femeia pe care o căutăm cu atâta ardoare. Ce nu ne convine?

— Îți spun eu ce, răspunse Fox, uitându-se din nou la ceas. Putem să-l pierdem pe *el*, asta nu ne convine.

— În niciun caz, spuse Albert, e doar funcționar, la urma urmei.

— Și, poate, un funcționar necredincios, care tocmai a fost trădat de tovarășa lui de nelegiuiri, scutură din cap Fox,

neîncrezător. În orice caz s-ar putea să facă vreo prostie. Prin urmare, dat fiind modul cum merg lucrurile, e posibil ca NATO să se facă bucăți, pur și simplu.

Ajunseseră afară și se îndreptau către casă.

— Lasă-i pe ceilalți să-și bată capul cu familia Lescombe, rosti Albert. Dacă e al lor, amicii de dincolo s-ar putea să fie la fel de îngrijorați ca noi, întrebându-se unde dracu' au dispărut și el, și ea. Nu-ți face plăcere să te gândești la asta?

— De fapt... nu, se strâmbă Shorrocks, după care zâmbi. Mi-e teamă că Germania Democrată știe exact unde se află și Lescombe, și nevastă-sa.

— Zău?

— Îți amintești de faxul care a venit ultima dată când ne aflam aici.

— Sigur.

— A stârnit ceva panică. Linia albastră de fax pentru coordonarea legăturilor a MI 6, cunoscută de inamic, îți dai seama ce-a fost.

— Și?

— Nici mai mult, nici mai puțin decât Numărul Zece ne-a cerat să aflăm cum au făcut toată șmecheria. În toată zăpăceala, stația noastră din Atena s-a dovedit sclipitor de eficientă. În minutul în care le-am transmis știrea cu privire la faxul acela, au și pus pază la biroul de unde fusese trimis.

— Când se întâmpla asta?

— În după-amiaza zilei cu fax-ul.

— Stația din *Atena?* Doamne-Dumnezeule.

— L-au auzit pe grecul acela tânăr întrebând de un răspuns în aceeași seară. Imediat ce l-au identificat, a fost răpit, pe stradă.

— Cu alte cuvinte, am rămas fără singura noastră persoană de contact.

— Da. Se pare că HVA-ul a pus la cale operațiunea.

Ajunseseră la intrarea în casă. Un tip din poliția militară le deschisese deja ușa, când Albert încremeni în loc.

— Vorbești *serios,* rosti răspicat, când spui că Berlinul de Est chiar știe unde se află Anna Lescombe și cu cine este?

— Dacă a vorbit grecul, da, se pare că da, confirmă Shorrocks. Trebuie să pornim de la premisa că a primit ordinele de la Kleist în persoană și că știe unde să-l găsească pentru a-i da raportul. Așa că, numai dacă HVA-ul nu și-a pierdut între timp puterea de

persuasiune…

— Băiatul a vorbit deja.

— Poți să fii sigur de asta.

Albert începuse să facă speculații.

— Reiese că HVA-ul va dori să vorbească cu *David* Lescombe, să scoată de la el tot ce știe… așa că tipii aceia din Cornwall…

— Puteau fi de la HVA, da, e posibil.

Ultimele cuvinte rostite de Shorrocks și auzite de Albert pe când cel dintâi intra în casă au fost:

— Prin urmare, Germania Democrată știe totul despre nenorocitul acela de fax. Ce se spune în el și așa mai departe. Ceea ce nu s-ar putea spune că ne convine, nu?

Al doilea weekend

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Robyn Melkiovicz. Ciudat nume. Genul pe care-l întâlnești doar în lumea de vis a filmelor, pe genericul din final, în acele șiruri de litere care-ți obosesc ochii. Băieții buni, patronii, ei erau cei care răspundeau la numele de Melkiovicz pe această lume. Ei și doamnele avocat din New York...

Pentru a suta oară, David privi fotografia pe care o luase din biroul de la tribunal al Annei, dorindu-și ca personajul înfățișat în ea să prindă viață, măcar atât cât să înceapă să vorbească. Era oare Robyn? Exista, oare, vreo legătură între cuvintele acelea grecești de pe placă, *Căsuța* și Atena? Bill, negrul de la CIA, pomenise de Atena ca și cum David știa de ea. Dar el, David, nu știa.

Șeful baroului îi furnizase numele de familie al lui Robyn, ca și adresa din New York a acesteia. David voia să vorbească cu ea. Nu la telefon, pentru că cineva îl asculta, Bill îl edificase pe deplin în privința asta. O întâlnire față în față era indispensabilă. Dar... își puse din nou aceeași întrebare sâcâitoare: îl vor lăsa să plece?

Telefonul îi era aranjat. El era urmărit. Renunțase să încerce să dea de urma Annei prin rețeaua lor de prieteni comuni, temându-se că le-ar putea face rău. Pentru că familia Lescombe, se pare, începuse să aibă o proastă reputație. Oaspeții nocturni din partea CIA-ului îl făcuseră să înțeleagă acest lucru limpede și brutal. Ei își închipuiau că exista o înțelegere, o cârdășie cu Anna, având ca scop trădarea aliaților occidentali.

Încercase să facă o plângere referitoare la Bill și ceilalți doi. Descoperise jignit că nimănui nu-i păsa de nemulțumirea lui. Asta însemna că bănuielile CIA-ului erau împărtășite și de propriii lui concetățeni, MI 5 și ceilalți. Această revelație îl făcu pe David să simtă un nod de mânie grea, fizică aproape, chiar sub stomac. Pentru prima oară realiză sensul adevărat al cuvântului „deprimat”. Erai împins în jos, cu putere, strivit de o

stâncă.

Trebuia să facă ceva, dacă nu voia să se ducă de râpă. Dar, dacă încerca să se întâlnească cu Robyn, *aveau să-l lase*?

Își făcuse un plan. Odată ajuns în Statele Unite, l-ar putea pune în aplicare. Dar cum să plece din Anglia? Asta era problema. La Heathrow, ca și în toate celelalte aeroporturi ale Regatului Unit, autoritățile țineau o listă cu cei care nu aveau voie să iasă din țară. Oare numele său se afla pe acea listă? Dacă da, nu-și putea părăsi țara, pentru că, asemeni majorității oamenilor, poseda un singur pașaport. Poate că l-ar aresta chiar la poartă, cu sute de călători curioși privindu-l și un fotoreporter gata să-i imortalizeze rușinea. Sau poate tipii din Audi ar pune primii mâna pe el…

Ar fi vrut să-i telefoneze, poate chiar să-i facă o vizită mamei sale, dar i-ar fi putut face necazuri și David nu voia să riște acest lucru. Nu era o femeie foarte sănătoasă, emfizemul… tatăl lui David murise cu câțiva ani înainte, ar fi putut să-l ajute într-un fel sau altul. Sau Natalie, dar Natalie se găsea în Australia, cu Bob. Nu se descurcase chiar așa de rău, dacă era să se ia după ultima fotografie, piscina, copiii, cel mai mare împlinise nouă ani…

David își dădu seama că își lăsase gândurile să rătăcească, pentru a-și amâna deciziile. Bagajul era pregătit, una din acele valize pliante pentru costume pe care le iei cu tine în weekend. Nimic complicat, care să-i trădeze intenția de a lipsi mai multă vreme. Își petrecuse cea mai mare parte a unei zile în secțiunea de referință a bibliotecii locale, unde își stabilise traseul. Mai avea de cumpărat un singur lucru, de la Dixon’s.

Se uită la ceas. Era timpul să plece.

Tocmai încuia ușa casei, când auzi o voce în spate:

— David Lescombe?

Se îndreptă din șale încet, ca nu cumva să se creadă că avea ceva de ascuns. Astfel, pasagerii cu mănuși ai Audi-ului n-ar avea niciun motiv să deschidă focul. Divizia Specială avea nevoie de un mandat sau puteau…

— Nu ne-am cunoscut. Sunt Eddy. „Fostul” Annei. ’Pare bine.

O clipă, până când își dădu seama ce se întâmplă, David se holbă la el.

— Mă grăbesc, fu singurul lucru care-i veni în minte.

— Mergi undeva? Te duc cu mașina.

Aruncând o privire peste umăr, David văzu un Porsche negru, parcat pe jumătate pe trotuar.

— Nu e tocmai…

— Cadrul ideal pentru o discuție liniștită, dar ai putea afla ceva care să-ți fie de folos.

— N-avem ce să ne spunem unul altuia.

— Îl avem pe Albert.

David trecuse pe lângă Eddy, pornind în jos pe scări, dar la auzul cuvintelor lui, se opri.

— Cine?

— Puțin trecut de treizeci de ani. Ochelari de care nu are nevoie în realitate. Puternic. Foarte îngrijit.

— Îl cunoști?

— Da, da. N-am avut de ales. Te duc cu mașina, nu vrei?

David ezită.

— Mă duc la aeroport. Trebuie să…

— La Thiefrow[34]?

David încuviință din cap.

— Hai să mergem atunci.

Conducea într-o manieră foarte asemănătoare – cel puțin așa bănuia David – cu felul cum răzbea prin viață. Cu cea mai mare viteză, periculos de nepăsător față de siguranța și interesele celorlalți.

— Știi ce, începu Eddy, sunt convins că n-a fost o idee grozavă să dau buzna așa peste tine.

— Da, încuviință David cu o privire cruntă.

— Cum însă ea are probleme, probleme mari de tot… Nu-ți cer să vorbești cu mine. Dar cred că asta ar ajuta.

— Cui i-ar ajuta?

— Annei.

Eddy își întoarse ochii de la drum și îi aruncă lui David o privire care dură un răstimp periculos de lung.

— Am divorțat. Dar aici, suntem căsătoriți încă. Își lovi cu degetele fruntea, apoi pieptul.

— Și crezi că ea e de aceeași părere în privința asta, așa-i?

— Nu. Nu, în niciun caz.

— Atunci nu înțeleg…

---

[34] Nume dat în derâdere aeroportului Heathrow din Londra, din cauza numeroaselor furturi de bagaje care au loc în incinta lui. O traducere aproximativă a lui Thiefrow ar suna; *Locul unde se încaieră (se ceartă hoții).* (n.tr.).

— Vizita lui Albert m-a pus pe gânduri. Aș vrea să o ajut cumva. I-am zis câteva lucruri.

Îi mai aruncă lui David o privire, condescendentă și un pic batjocoritoare, la fel de nepăsătoare față de pericolele străzii.

— Care însă nu-i ajung pentru a se pune pe treabă, adăugă.

— Ți-a spus exact care e rolul lui în toată istoria? David nu voia să pară nerăbdător, dar pusese deja întrebarea.

— Nu. N-a fost nevoie.

— De ce?

Eddy se concentra asupra șofatului o bună bucată de drum, tăcând. Când vorbi din nou, păru că uitase întrebarea lui David.

— Am fost la Juliet, de curând.

— Știu. Știu ce…

— Ea mi-a zis de Kleist.

— De cine? Apoi, își dădu seama: Psihanalistul?

— Psiho-ce-o fi el, mhm. Juliet avea adresa și telefonul.

Mie nu mi-a spus că știe cum îl cheamă, gândi David, m-a mințit. N-are încredere în mine, dar are în Eddy. Sângele apă nu se face, își aminti, aruncându-i tovarășului său o privire scrutătoare.

— Tu i-ai spus lui Albert că Anna se trata? întrebă acesta.

— Nu.

— Foarte bine. Nici să nu-i spui.

— De ce?

Pentru că Eddy nu răspundea, David izbucni, plin de resentiment:

— *De ce?*

— Pentru că e destul de in ceață. Știe câte ceva, dar nu e lămurit.

— Și ce nu-ți convine la el?

— La care poartă?

— Te-am întrebat ceva.

— Și eu. Ai de gând să pleci azi sau nu? La care poartă?

David dădu drumul aerului printre dinți

— Patru.

— Bun. Nu e cazul să te înfurii. Nu-i mai spune lui Albert nimic despre Anna, ai înțeles?

— Nu primesc ordine de la tine.

— N-ai decât, David. Dar presupun că ții la Anna. Ezită, dintr-odată mult mai puțin sigur pe sine. Că ții mai mult decât am

ținut eu vreodată la ea.

— Da, o iubesc. David își privi mâinile. Simți că îl înțeapă ochii, i se păru că e puțin penibil... apoi însă stânjeneala de moment dispăru și rosti cu o voce fermă, conștient de cuvintele lui: N-am știut niciodată că o iubesc atât.

— Te cred. Dacă lucrurile ar fi fost altfel – Eddy înălță din umeri – pe vremea aceea mă interesa numai patul. Nu avusesem de-a face cu femei frigide până când a apărut Anna. Acum sunt mai răbdător. Dacă i-aș fi lăsat mai mult timp...

— *Ascultă.* Dacă m-ai căutat doar ca să mă bați la cap cu eșecurile tale de amant...

— Bine, bine, calmează-te.

— Spune-mi doar care e treaba lui Albert, da? Numai atât.

— Chiar nu știi? Uite, am ajuns. Unde te las?

Eddy încetinise, căuta un loc de parcare. David se simți disperat, *nu avea timp.*

— Ce face Albert?

— Dacă nu ți-ai dat seama deja... începu Eddy frânând brusc. Nu eu trebuie să-ți spun, omule. Mi-e frică. Îmi pare rău.

— Ți-e *frică?!*

Pe când David se lupta încă să-și găsească cuvintele, Eddy se întinse peste el pentru a-i deschide portiera. David se uită la ceas, dacă mai stătea, pierdea avionul.

Mai ezită un moment, apoi se repezi către intrarea în aeroport.

Scoase o mulțime de bani gheață de la un bancomat, înainte de a-și cumpăra un bilet pentru Washington, recunoscător Departamentului pentru că îl obligase să fie la zi cu viza pentru Statele Unite. Fu lăsat să pătrundă în sălile de așteptare, dar asta nu însemna că trecuse cu totul de primul obstacol. Ceea ce avea să urmeze conta. Se așeză în coada unui șir de călători, cel mai scurt, făcu un pas, doi pași. Se opri. Pașapoartele erau controlate de o femeie între două vârste, cu ochelari groși. Oare își dăduse seama că o alesese deliberat? Erau instruiți să descopere astfel de lucruri?

Trei pași. Inima îi bătea cu furie, respira repede, apăru și crisparea familiară în stomac.

— Bună dimineața.

Femeia dădu din cap neatentă. *Grozav*! Apoi privi la ceva aflat în spatele pupitrului ei. În fine, închise pașaportul cu o pocnitură

și i-l dădu înapoi, ațintindu-și deja ochii miopi asupra celui din spatele lui. David Lescombe n-o interesa.

Se sili să meargă înainte fără a-i arunca nicio privire. Își așeză valiza pe role, păși prin poarta detectoare. *Biiip!*

— Scoateți tot ce aveți în buzunare, vă rog. Mulțumesc…

În clipa următoare, David se găsea în sala imensă, luminată cu neon, a Porții Patru. Acum, picioarele îi tremurau în așa hal, încât se repezi spre cel mai apropiat rând de scaune, trântindu-se pe unul dintre ele înainte de a-l lăsa genunchii. Se găsea în Anglia, dar greul trecuse.

În avion, fu cuprins de dorința arzătoare de a bea ceva. Cu cât se lupta mai tare, cu atât îi era mai greu să se abțină, dar până la urmă reuși să se oprească la al doilea whisky. Băutura nu reușise să-l bine dispună, dar îi potoli într-o oarecare măsură mânia pe care o simțea împotriva lui Juliet. Până la urmă, reuși să se convingă că nu-i dezvăluise numele lui Kleist pentru că se temuse că i-ar putea face rău Annei.

O altă afirmație a lui Eddy îl îngrijorase peste măsură. „Frigidă” spusese, din câte-și amintea. Sau ceva asemănător. Totuși, David nu-și putea imagina un cuvânt mai nepotrivit pentru Anna. Atunci, ce se întâmplase între ziua când divorțase și aceea când îl cunoscuse pe el? Cine o schimbase?

Kleist?

În ce consta, exact, terapia lui?

David se întoarse și aruncă o privire pe fereastră. Era o zi însorită, va putea vedea zăpezile polare numai peste două ore…

Sosirea în Statele Unite se dovedi a fi la fel de ușoară ca și plecarea din Anglia. David ceru unui șofer de taxi să-l ducă la un hotel aflat în Dupont Circle, în nord-vestul orașului. Nu știa nimic despre acest hotel, mai puțin faptul că, dacă era să te iei după ghidul străzilor, se afla în imediata vecinătate a unei stații de metro. Pe când taxiul se lipea de bordură, David văzu pilonul cafeniu, pătrat, care avea în vârf o plăcută cu „M” și simți un fior euforic. Se descurca.

Se simți satisfăcut când îi cerură un extras din cartea de credit, înainte de a-i înmâna cheia. Faptul îi liniști conștiința.

Imediat ce ușa se închise în spatele lui, făcu o comandă la *room service,* apoi își deschise valiza și îi vărsă conținutul pe unul din cele două paturi duble. Chelnerul sosi cu un hamburger și cartofi-pai, intrând într-un decor care arăta că vizitatorul avea

în mod clar intenția de a rămâne în hotel un timp mai îndelungat. Tocmai vorbea la telefon, interesându-se de un tur de două zile prin Hilwood Museum. Chelnerului, care primise o serie de instrucțiuni fără nicio legătură cu *room service*-ul, nu i se păruse că arată a iubitor de artă rusească. Dar, poate, le spuse celor doi agenți CIA care-l așteptau jos, tipul voia să viziteze grădinile.

După ce îi dăduse bacșișul și individul plecase, David numără până la cincizeci. Se duse să ia din valiză reportofonul pe care îl cumpărase de la Dixon's și îl porni. Apoi înhață un parpalac verde, cu totul diferit de costumul gri pe care îl purta la venire. Ieși fără niciun zgomot.

Coborând câte două treptele scării de incendiu, își trecu din nou în revistă calculele, asigurându-se că sunt realiste. Contrar părerii astăzi încetățenite, alimentată de romanele polițiste, CLA-ul și FBI-ul nu aveau resurse umane nelimitate. Habar n-au la ce hotel ai de gând să tragi, își spuse, pentru că nu ți-ai rezervat camera dinainte. Așa că le va trebui timp ca să-și trimită oamenii în locul respectiv. Te afli aici de mai puțin de douăzeci de minute. Așa *că fugi!*

La capătul scării, se opri pentru a-și înfășură parpalacul în jurul umerilor și pentru a-și pune o pereche de ochelari de soare. Se zori pe o arteră comercială, ajungând în Connecticut Avenue. În clipa următoare, ajunsese în piață și tropăia pe scările intrării de la metrou.

Își plăti călătoria și se urcă în primul tren Red Line care apăru. Execută toate trucurile pe care le văzuse în filme de-a lungul anilor: așteptatul până-n ultimul moment dinaintea închiderii ușilor pentru a sări în vagon, metroul în sens contrar, schimbarea magistralelor. La nodul dintre străzile 12 și G luă un Blue Line până la Cimitirul Arlington. Apoi lăsă să treacă două sau trei taxiuri înainte de a opri unul.

— Poți să faci o cursă lungă?

O pereche de ochi suspicioși se materializară în oglinda retrovizoare.

— Ce înseamnă „lungă"?

— Până la Baltimore.

— Baltimore?! Omule, știi la ce distanță se află Baltimore?

— Nu. La ce distanță?

— La două sute de dolari de aici.

— O sută, după harta mea.
— Nu știu… Ai bani gheață?
— Da.
— Să-i văd.
David scoase la iveală un șomoiog de bancnote.
— Bine, bine, e-n regulă.
Șoferul tăcu și nu mai scoase o vorbă multă vreme, oarecum spre ușurarea lui David, căruia îi era foame și somn, dar nu se încumetă să se destindă până nu ajunse la Baltimore, în trenul Amtrak, îndreptându-se spre New York. Apoi reuși să se odihnească.
Așa procedase și Anna când fugise? se întrebă, pe când peisajul i se derula dinaintea ochilor obosiți. Oare era singură în acele clipe? Dar acum? Sau cu Kleist?
Se descurca oare la fel de bine ca propria lui soție – se pare *frigida* lui soție (Doamne, cum îl mai ura pe Eddy!) – atunci când era vorba despre minciună și tertipuri, despre fugă?
Va reuși.

DOUĂZECI ȘI OPT

Sâmbătă după-amiază, Anna vizită din nou biserica, dar, de astă dată, singură. Trecuse prin bucătărie, unde Barzel și Kleist luau prânzul. „Mă duc să mă plimb”, rostise degajat, fără a-i privi cu adevărat. După ce mersese vreo sută de metri, aruncase, o privire în urmă, și, spre surpriza ei, descoperise că niciunul dintre cei doi nu o urmează. Se încruntă. Oare ce însemna asta?
Acum nu se mai opri la morminte, ci se îndreptă direct spre ușa bisericii. Când o deschise, aceasta scârțâi din balamalele ruginite, în semn de bun venit. Frunze uscate, răvășite de vânt, se învârteau pe podea trosnind cu un zgomot sec. În fund, se ridica altarul, cu o cruce simplă și două sfeșnice. Deasupra lui, Anna putu distinge cu greutate urmele unei fresce altă dată colorate ce-i înfățișa pe apostoli. Singurul chip pe care fu sigură că-l recunoaște fu al lui Ioan, gândindu-se că Iisus îl iubea și că era așezat lângă figura centrală.
Mai exista o cutie de luminări votive, cu un suport de alamă

care le aștepta. În biserică însă nu se afla niciun credincios, așa că locașul nu era însuflețit de nicio flacără, în afară de licărirea roșie din lanterna atârnată de tavan, care, presupunea Anna, trebuie să fie Dumnezeu.

Înfipse o luminare în suport, dar își dădu seama că nu avea cu ce să o aprindă. Într-o parte atârna o draperie, care ascundea pe jumătate deschizătura din zid ce ducea către sacristie. În această odăiță, descoperi un bufet șubred, în care nu se afla nimic, cu excepția – minune a minunilor – unei cutii de chibrituri.

Se așeză turcește pe jos, privindu-și luminarea cum se dizolvă în înalt, având ca singură companie doar prearoșul ochi al Domnului. Nu te lăsa dusă, își zise. Folosește timpul pe care-l mai ai înainte ca *el* să vină…

La început, Kleist încercase să o ajute să-și găsească adevăratele răspunsuri la întrebări. Dăduse greș. Anna ar fi vrut să poată spune că vina era a lui. Meseria ei era legea, grămezi de vină ajungeau la ea cu ușurință, una ție, o infinitate pentru mine… Dar aici, în mijlocul frunzelor moarte, își luă adio de la toate acestea fără regret. Își clădise o carieră pe certitudinea că vinovăția putea și trebuia să fie distribuită. Ceea ce era, își dădea seama acum, un fals panaceu. Vinovăție, răspundere, greșeală… toate sunt droguri cu care omenirea se amețește pentru a uita de cea mai dureroasă certitudine: aceea că fiecare fapt își are încărcătura lui singulară de semnificație. Moare un copil. Poți să-i găsești ucigașul și să-i dai dramul printr-o gaură din podea, cu o frânghie înnodată în jurul gâtului. Mai moare un copil. Autopsia dovedește existența unui cancer, iar părinții îl blestemă pe Dumnezeu. În ambele cazuri, copilul tot mort rămâne.

Ca avocat, eșuase nu pentru că nu era conștientă de aceste lucruri, ci pentru că se lovise zilnic de ele, dar refuzase să le acorde credit.

La fel se întâmplase și cu Juliet. Da, acum trebuia să privească în față acel episod. Poate ar fi mai ușor aici, în biserică, cu sprijinul Domnului…

Când ușa se deschise cu zgomot, Anna se întoarse pentru a-l vedea pe Kleist profilat pe fundalul strălucitor de afară.

— Îmi pare rău, te-am deranjat

Anna își înclină capul în semn de iertare. La urma urmei… nu era vina lui. Dar, când Kleist vru s-o atingă, se ridică în picioare,

dându-i mâinile la o parte, și se duse să închidă ușa. Când ajunse la ea, ceva o făcu să-și ridice ochii, mai sus de cărare. Pe coasta dealului, la vreo zece pași de aceasta, aștepta un bărbat pe care nu-l mai văzuse până acum, cu o mână pe trunchiul unui eucalipt, iar cu cealaltă, în buzunar. Înțelese de ce o lăsaseră să plece singură de acasă: cineva o aștepta deja la biserică. Trânti ușa și se sprijini de ea.

— Încă un Barzel? întrebă.

— Anna, avem ceva de vorbit.

Se așeză pe podea, invitând-o cu un gest să facă același luciu.

— Te ascult, răspunse, dar nu se așeză.

— Ai avut ghinionul să dai peste cineva care nu este ceea ce pare a fi.

Se opri.

— E foarte greu să-ți spun ceea ce am de spus.

— Dă-i drumul.

— Lucrez pentru o organizație numită *Hauptverwaltung Aufklärung,* HVA, care e serviciul secret al Germaniei Democrate.

— Și ți-au ordonat să furi dosarul lui David. Folosindu-te de mine.

— Anna, ascultă-mă…

— Spune-mi numai un lucru, îl întrerupse ea, neluându-l în seamă, iar hotărârea pe care o avea în glas îl surprinse. De ce ai făcut-o, Gerhard?

— De ce?

— Este o întrebare chiar atât de grea? Ne cunoaștem de șaisprezece ani, ne-am iubit și acum, dintr-odată, îmi zici că ești spionul nemților. Așa că, da, te întreb: de ce? Ce te-a apucat?

Kleist ezită un moment.

— Am o soră. O cheamă Ilsa.

La orice s-ar fi așteptat Anna, mai puțin la asta. Mai întâi, spion, apoi spion cu o soră până acum inexistentă.

— N-ai pomenit niciodată de ea. Nici măcar o dată.

— Sunt o mulțime de lucruri despre care n-am pomenit niciodată.

Oamenii sunt închiși în ei. Anna crezuse că îl cunoaște pe Gerhard, la fel cum crezuse că îi cunoaște pe David și pe Juliet. Trăia sprijinindu-se cumva pe asemenea presupuse certitudini, însă, în realitate, nu îi cunoștea pe niciunul din ei. De fapt, nu

cunoștea pe nimeni și, cel mai puțin, se cunoștea pe ea însăși. Gerhard avusese grijă de asta.

— De exemplu, continuă Gerhard, ți-am spus că m-am născut în Germania, iar tu ai crezut că în Germania Federală, dar nu e adevărat. Tatăl meu deținea un loc înalt în ierarhia partidului comunist. El m-a ajutat să ajung în vest.

— De ce a făcut-o?

— Eram… favoritul lui. N-a putut niciodată să mă judece și să creadă că greșesc, când greșeam. Ilsa… vezi, mama a murit la nașterea ei. Tata n-a iertat-o niciodată pe Ilsa. Pe mine, în schimb, m-a răsfățat.

Râse, fără niciun pic de veselie.

— Îmi doream cu tot sufletul să merg la studii în vest, unde plănuiam să mă și distrez. Și, deși n-am știut la acea vreme, asta a convenit de minune unor persoane importante care aveau nevoie de un psihoterapeut docil la Londra, Paris sau New York.

— Unor persoane din HVA?

— Da. Dar când pun astfel de lucruri la punct, acești oameni își rezervă întotdeauna unele garanții. Cineva apropiat rămâne în țară și devine pentru tine un soi de magnet. O asigurare că te vei mai întoarce acasă și că, în timp ce ești plecat, vei face ce trebuie.

— Și magnetul tău era Ilsa?

Kleist încuviință din nou din cap.

— E mai tânără decât mine. Dintotdeauna am fost extrem de apropiați. Când tata a murit, am rămas singuri, numai noi doi. Ilsa este medic pediatru. Un medic foarte bun. Plin de dăruire.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton care amesteca în mod curios resentimentul și admirația.

— Înainte ca tu și cu mine să ne cunoaștem, continuă, cei de la HVA au venit într-o zi la mine. Una din pacientele mele era dactilografă într-un birou secret Era îngrozită de gândul că șefii ei ar putea afla că face psihoterapie. HVA-ul mi-a cerut să mă ocup de ea, să pedalez pe această teamă a ei. Râse precipitat. „Fă-o să se îndrăgostească de tine”, așa mi-au spus.

— Și tu te-ai conformat.

— Am refuzat.

— Dar…

— Mi s-a… sugerat să mă mai gândesc. Dacă vreau ca Ilsa și

ai ei să aibă de lucru. Să aibă ce mânca. Să continue să umble pe stradă. Înțelegi ironia, Anna? Dacă eram de acord, m-aș fi prostituat profesional, împotriva tuturor principiilor deontologice. Iar dacă refuzam, singura urmare a gestului meu ar fi fost distrugerea carierei surorii mele, care nu se prostituează profesional, ci ia lucrurile cât se poate de în serios.

— Și ce ai făcut? întrebă Anna cu răceală.

— Amărâta aceea, secretara, mi-a zis câteva lucruri pe care le-am transmis mai departe. Și care au fost suficiente pentru a satisface HVA-ul.

— Și când m-am măritat cu David, au venit din nou la tine.

— Da.

Urmă o pauză lungă.

— Vezi, Ilsa și cu mine... aveam un fel de conspirație. Împotriva tatălui nostru. Încă înainte de a deschide primul manual de școală mi-am dat seama cât de tare greșea învinuind-o pentru moartea mamei. Acum, ea e măritată, are copii și e încă și mai vulnerabilă. Anna, nu poți face cumva să înțelegi ce am simțit?

— Și, ce-ai dori de la mine – era sincer curioasă – simpatie, iertarea păcatelor, ce?

Ar fi putut să-i spună: „Te obișnuiești cu propriile greșeli, după o vreme. După o viață.” Însă, pe undeva, ar fi sunat ieftin. Așa că, în cele din urmă, rosti:

— Înțeleg.

Expresia de pe fața lui o lămuri pe Anna că nu-i venea să creadă. Și ei îi veni greu să-și imagineze întreaga situație: dacă HVA-ul i-ar avea sub control pe Juliet sau pe David... „Dacă nu faci ce-ți spun...”, ar fi avertizat-o, iar ea li s-ar fi conformat, cu siguranță...

Kleist începu să-și ceară iertare, Dumnezeu știe de ce, poate pentru tot, dar ea i-o refuză:

— Nu te mai scuza atâta, n-ai de ce, orice familie e până la urmă o catastrofă. Mai ai ceva să-mi zici, Gerhard?

Multă vreme, Kleist continuă să privească în jos, la podea, ca și cum mecanismul secret al motivațiilor lui era ascuns sub lespezi. Se întreba cum să-i spună Annei că se hotărâse, până la urmă, să o sacrifice pe Ilsa. Că, în final, ajunsese să o considere tot o marfă de negociat, ca pe toate celelalte femei din viața lui. Ea sau eu: în momentul respectiv, i se păruse că face ceea ce

trebuie să facă. Acum însă…

— Vor trimite un submarin, ca să ne ia de pe insulă, rosti în sfârșit. Asta voiam să-ți spun. Un submarin rusesc.

Anna îi aruncă una din acele priviri calme pe care Kleist le detesta peste măsură, pentru că se ascundea în spatele lor.

— Desigur.

— De ce ai zis „desigur”?

— Vor să mă interogheze. Să afle tot ce știu despre munca lui David. Dar de ce un submarin? Le-au ruginit toate celelalte mijloace de transport?

— Berlinul e de părere că nu e sigur să fii luată cu un vas de suprafață. Ai rămâne pe mare prea multă vreme, ai putea fi văzută, ești expusă.

— Și va trebui să mă hipnotizezi din nou, nu-i așa? Să-mi scoți ceea ce mi-ai băgat în minte la început, ca să mă oprești să plec.

— Știai despre asta?

— O, mi-am dat seama de o mulțime de lucruri. Când mă hipnotizai?

Kleist nu-i răspunse imediat. Anna se simțea ca un condamnat care afla că i-a fost respins apelul la clemență și că nu mai rămâne decât de însemnat o dată în agendă.

— *Când?*

— Luni.

— Dar asta înseamnă poimâine.

— Anna, ceea ce ai spus e adevărat: ți-am implantat într-adevăr o sugestie în sensul că nu trebuie să încerci să pleci de aici. Așa că acum chiar trebuie să încercăm să te pregătim de călătorie, să te aranjăm.

— Dar asta faci de ani de zile! De asta suntem aici, nu? Amărăciunea ieșea acum la iveală. Pentru că m-ai tot aranjat și m-ai amestecat, ca pe un pachet de cărți de joc, iar acum au ieșit deasupra atuurile.

— Anna… Psihoterapeuții nu-și modelează pacienții. Le arată numai alternativele pe care le au în față. Poți influența alegerea cuiva. Dar nu poți să alegi în locul lui.

— Cu alte cuvinte, vrei să zici că totul s-a întâmplat numai și numai din vina mea! Ce porcărie! Doamne, ce porcărie!

— Dacă nu încerci să faci efortul de a…

— Ai să *ce*? Hai, spune-mi, nenorocitule! Întoarce-mă pe toate

fețele, subjugă-mă și lansează-ți sugestiile tale, poate-poate am să cred că eu m-am gândit întâi la ele. Hai, doar te pricepi la treaba asta! La urma urmei, cu concursul tău am ajuns o *trădătoare*!

Anna își ridică mâinile la ochi, dorindu-și mai mult ca orice să doarmă sau chiar să-și piardă cunoștința. Nu conta cum, numai să uite, să nu mai fie. Apoi însă își reaminti: acest om, pe care se bizuise permanent în ultimii cincisprezece ani, nu făcuse în acest timp decât să lucreze împotriva ei. O învăluise în straturi succesive de minciuni, iar acum ea trebuia să-și croiască drum cu forța către realitate, pentru că, dacă nu reușea să se salveze ea însăși, nimeni altcineva nu putea s-o facă.

Era în posesia unei singure, dar solide și utile informații: știa cum o zdrobise. Știa care sunt metodele lui.

— Gerhard, începu ea, ștergându-și ochii.

— Da?

— Mi-a trecut. Se lăsă pe podea, alături de el, așezându-se în așa fel încât să nu-i poată vedea fața.

— Mă bucur.

— Dar aș vrea să te mai întreb ceva.

— Ce anume?

— După ce vor termina cu mine la Berlin sau oriunde mă vor duce, presupunând că voi coopera…

— Ei bine?

— Mă voi putea întoarce acasă? La David?

Kleist nu răspunse.

— Doar asta-i singura realizare a ta. David e tot ce mi-am dorit, ce am visat, și îl iubesc.

Își privi mâinile împreunate în poală.

— Îl iubesc, repetă, și acum cred că se simte peste măsură de dezolat.

— E un om rezonabil. Se va împăca în cele din urmă cu situația.

— Nu se va împăca. Nu-ți dai seama ce trebuie să *simtă*? Își închipuie că l-am părăsit – se opri. Tot moarte fără cadavru. Îți aduci aminte, vorbeam ieri. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

Deoarece Kleist nu răspunse, își ridică ochii, privindu-l cercetător.

— Dacă îmi garantezi că pot să mă întorc la David, am să fac

tot ce dorești. N-am să încerc să fug.

Kleist era aproape convins.

— Îmi promiți?

— Da. Îți dau voie să mă hipnotizezi, dacă vrei. Dacă asta te face să te simți mai… mai în siguranță. Numai, te rog, nu-mi mai da medicamentele acelea, sunt îngrozitoare. Bagă-mă în transă și atât. Relaxează-mă! Acum!

— Aici?

— Da. E liniște aici.

Dar, înainte ca el să se poată hotărî, ușa bisericii se deschise și amândoi îl auziră pe Barzel rostind:

— Kleist!

— Ce este?

Nu încerca deloc să își ascundă mânia. Barzel rămase cu privirea ațintită undeva, între el și Anna, multă vreme, cântărind situația. În cele din urmă, spuse:

— Vreau să vorbesc cu tine.

Kleist îl urmă la lumina zilei închizând ușa bisericii după el.

— Da?

— Am vorbit la Berlin, acum o jumătate de oră. Soțul ei începe să devină supărător.

— Dar credeam că oamenii noștri din Anglia urmau să-i sugereze să părăsească țara.

— Să-i sugereze s-o părăsească, să vorbească cu el, să afle ce și cât știe.

— Atunci de ce…?

— Pentru că au dus totul de râpă! Lescombe i-a alertat pe cei de la MI 5 și este acum de două ori mai precaut decât înainte. Nu e ușor de speriat. Acum e în drum spre America. Îți închipui de ce?

Robyn Melkiovicz, cea mai bună prietenă a Annei. Kleist văzu pericolul imediat Totuși, cât de mult știa Barzel?

— Nu, se răsti. Și-ți faci prea multe griji. Lescombe n-are să dea niciodată de mine aici.

— Ai dreptate. Problema asta e în atenție.

— Cum adică?

Barzel ignoră întrebarea. Făcu un semn din cap în direcția bisericii și spuse:

— Îți pierzi controlul asupra ei. Nu este deloc momentul să ți-l pierzi. M-ai auzit?

Kleist se uită lung la el.

— Da, răspunse în cele din urmă. Înțeleg.

Barzel o luă pe cărare în jos. Kleist așteptă câteva clipe, câte îi trebuiră pentru a se aduna, înainte de a se întoarce în biserică.

— Anna? o chemă încetișor. E timpul să mergem acasă.

— Ce voia Barzel?

— Nimic. Absolut nimic important.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Era noapte, iar străzile New York-ului gemeau de mașini și pietoni. David făcu primul tur repede, întâi examinând fațada clădirii aflate pe celălalt trotuar al lui Park Avenue și în care se găsea apartamentul lui Robyn, apropiindu-se apoi suficient pentru a putea arunca o privire edificatoare ușierului, care purta o pălărie înaltă și își îndesase mănușile albe sub epoletul hainei. Făcu cale-ntoarsă pe bulevard și se înfundă în primul bar pe care îl găsi. Comandă un *scotch* fără gheață, descoperi singura masă neocupată și scrise un bilețel. Apoi ieși din nou în Park Avenue, pășind repede, și îl abordă pe ușier, care tocmai condusese o femeie înfofolită în vizon de la un Mercedes până la ușă.

— Pentru Robyn Melkiovicz, rosti, înmânându-i biletul. Vrei să fii atât de bun și să-i spui că e destul de urgent?

David nu-și imaginase că avea la dispoziție asemenea resurse de accent neaoș britanic.

— Și sper că ai să bei un pahar în sănătatea mea astă seară. La revedere.

În jurul biletului era înfășurată o bancnotă de douăzeci de dolari.

Porni, fără a se uita înapoi, făcu la dreapta la prima intersecție și o luă la fugă. Alergă în josul străzii, apoi din nou la dreapta, în jurul blocului, bucuros de înghionteala trecătorilor, pentru că aceștia îi asigurau acoperirea de care avea cea mai mare nevoie.

FBI-ul se apropii probabil, acum. Poate că interceptase deja bilețelul. David trecu pragul aceluiași bar în care intrase mai devreme și mai comandă un *scotch.*

Cincisprezece minute, scrisese în bilețel. Cutare bar, în cincisprezece minute. Nu telefona nimănui, nu spune nimic vecinilor, ești urmărită, telefonul tău este ascultat, te-ai putea afla în mare pericol. Semnase: „Soțul Annei Lescombe, David” și alăturase fotografia găsită în biroul Annei, neștiind dacă va merge, dar rugându-se, rugându-se tot timpul…

Se uită la ceas. Chiar dacă CIA ȘI FBI erau organizații cu posibilități limitate, aceste posibilități erau totuși mari. David fugea deja de șase ore. De-acum, oamenii erau pe urma lui. O mulțime de oameni. Iar Robyn întârzia. Nu venea. Nu primise bilețelul lui, era plecată din oraș. Ar fi trebuit să-i telefoneze, *nu, n-ai cum să-i telefonezi, telefonul ei poate fi ascultat.*

De unde stătea, vedea ușa. Din când în când, aceasta se deschidea, lăsând să pătrundă un val rece din stradă în aerul închis, fierbinte al barului, iar David se crispa, convins că venise poliția. Simțind încă o adiere răcoroasă, își ridică privirea, pentru a vedea cum intră un trio zgomotos de bărbați. Ușa se închise.

Se ridică pe jumătate de pe scaun. Cu o clipă înainte de a se închide ușa, zărise afară un chip. Femeie cu mâinile îndesate adânc în buzunarele unei jachete scurte, deformate de acest gest. Nu se clintea din loc, nu vorbea cu nimeni, nu făcea decât să aștepte acolo.

Era ea, știa că trebuie să fie ea. Dar dacă anunțase poliția: „Alo, un bărbat încearcă să mă agreseze”? Dacă arătase cuiva bilețelul? „Du-te la bar, i-ar fi răspuns, convinge-l să iasă în stradă, acolo avem noi grijă de el”.

Ce să facă?

La bar se afla un bărbat lângă o femeie care părea mult mai tânără decât el. Cei doi se ridicară și își luară la revedere zgomotos de la barman. Păreau să se afle în mijlocul unei discuții amiabile.

— Știi ce, zicea bărbatul, luni… luni, *spune-le* și gata, da?

— Doar știi, nu poți să le spui așa…

— Nu. Stai. Uite, intri pur și simplu și spui: „Oameni buni…”

Ajunseseră la ușă. Când bărbatul o deschise, David mai zări o dată femeia de pe trotuar. Nu se clintise din loc. David se ridică și se strecură în spatele cuplului care ieșea, de așa manieră încât oricine s-ar fi găsit afară să-și închipuie că toți trei alcătuiau un grup. *N-o speria. Orice s-ar întâmpla, n-o speria.*

După ce ieșiră tustrei, David se desprinse de antemergătorii

lui, care nu-i remarcaseră existența, și se opri la doi sau trei metri de silueta cea răzleață.

— Nu te apropia, strigă ea, ridicându-și ambele mâini. Rămâi unde ești.

David încremeni în loc. Lumea se năruia în jurul lui. Îi păcălise! Acum trecătorii îi vor sări în ajutor, poate că cineva avea o armă, ce prostie, să te apropii atât…

— Uite, dacă ai de gând să…

— Știi ce, uite, nu vrei să mă asculți puțin…?

Ecourile altercației dintre bărbatul și femeia care ieșiseră se stingeau. David își dădu seama că niciunul dintre pietonii aflați pe stradă nu se oprise; nimeni nu-i privea. Oamenii își vedeau de drumul lor, grăbiți.

— Robyn Melkiovicz?

— Nu te apropia!

— Ți-am trimis un bilețel.

De astă dată, femeia nu răspunse. David făcu un pas înainte, iar ea se retrase, fără însă a rosti un cuvânt.

— Sunt David Lescombe.

Vorbea repede, știind că nu avea decât câteva secunde la dispoziție.

— Sunt soțul Annei. Anna e în pericol, nu știu unde se află acum. Vreau să o ajut.

Se opri, așteptând o reacție, orice reacție, de la femeia din fața lui.

— Tu ești ultima mea șansă.

— O, Doamne, o auzi rostind încet.

Avea un defect de vorbire?

— O, Doamne, repetă, și David își dădu seama dintr-odată că era ceva în neregulă cu ea, începuse să plângă, la capătul puterilor…

— Hai să intrăm, să bem ceva, îi spuse încetișor. Te rog.

Robyn își ridică mâinile strânse în pumni la ochi.

— Stai puțin. În sfârșit, își coborî mâinile și șopti: Să plecăm de pe trotuar. Simt că… Își întregi spusele scuturând violent din cap.

David o duse înăuntru. Erau mai puțini clienți acum, se făcuse târziu. Găsiră un loc, între două mese goale, chiar în fundul localului. David comandă un al treilea *scotch* pentru el și se întoarse către Robyn.

— Perrier… nu, Canadian Club, cu gheață.

Stătea cu mâinile împreunate în jurul paharului, privindu-l peste masă. David încerca să-și contureze o impresie asupra ei, dar Robyn era un amestec indecelabil. Potrivit de înaltă, zveltă, fără un bust care să merite aceste nume. Era îmbrăcată într-o jachetă neagră, largă și pantaloni de culoare închisă. Părea că se duce la o întâlnire târzie, dacă n-ar fi fost părul ei roșcat pe care și-l încolăcise în vârful capului, în cosițe. Strâns protocolar, mai potrivit pentru o doamnă avocat care se află la lucru decât în timpul liber. Avea trăsături miniaturale delicate și umbre în jurul orbitelor adânci. Nasul îi era răsucit în sus, lucru care i-ar fi dat un vino-ncoace copilăros, dacă n-ar fi fost gura, o gură cu care era greu să pronunți cuvintele, chiar foarte greu, din cauza rujului închis, aplicat într-o bandă groasă. Avea o figură ovală și ochi cu adevărat frumoși, cu o privire cețoasă care te făcea să o bănuiești în posesia unei intuiții atotștiutoare.

Ea era femeia din fotografie. Era încântătoare. Și, de asemenea, foarte speriată.

— Am fost atenționată să nu am nimic de-a face cu tine, rosti Robyn. Să nu am nimic de-a face cu nimeni.

David o privi lung, încercând să-și dea seama ce însemna asta. Cum puteau să-și închipuie că el reprezenta o amenințare?

— Atenționată? Cine te-a atenționat?

— Au spus că sunt de la CIA.

— Și atunci, cum de ai venit la întâlnire?

— Pentru că…

Vocea îi tremura, ca și mâinile, când vru să ia o înghițitură din pahar. David auzi buza acestuia zăngănind pe dinții ei.

— Pentru că sunt cumplit de speriată în privința Annei…

Ultimul cuvânt fu înecat de un potop de lacrimi prea multă vreme ținute în frâu.

— Ca și mine, răspunse David.

— Oamenii aceia care au venit să mă vadă – Robyn înghiți în sec de câteva ori – nu păreau… americani. Am un prieten în FBI. L-am rugat să afle dacă sunt în vizorul lor.

— Când ai vorbit cu el?

— După-amiază. Cu puțină vreme înainte de a-ți citi bilețelul. Prietenul meu mi-a zis că mă ajută. Îl aștept la un pahar, mai târziu, la mine acasă.

David se lăsă pe spătarul scaunului. Nu trebuie să fie prin

preajmă când apare tipul de la FBI. În aceste momente, persoana lui este fără îndoială cea mai vânată de pe ambele maluri ale Atlanticului.

— Vreau să vin să mă așez lângă tine, îi spuse încet. Mă scoate din sărite că nu pot să văd ușa. E-n regulă?

Robyn ezită, privindu-l cercetător.

— Bine.

David se mută pe scaunul de lângă ea.

— Oamenii aceia de care ziceai mi-ar putea face mult rău.

Dintr-odată, îi apăru în minte Albert.

— Unul dintre ei era tânăr, cu ochelari roz?

— Nu. În niciun caz. Toți erau între două vârste. Mutre de slavi. Sau poate de nemți. Foarte necioplți, în orice caz.

Nemți. Ruși.

— Au pomenit de mine?

— Nu. Mi-au cerat doar… să nu răspund nimic oricui ar veni și ar începe să-mi pună întrebări despre Anna Lescombe.

— Și să îi suni dacă apare cineva?

Robyn scutură din cap.

— Nu ți s-a părut ciudat?

— Toată povestea mi s-a părut ciudată. Asta voiam să-ți zic. Sunt atât de speriată!

— Și eu.

Era adevărat. Dacă Anna ajunsese dincolo, „ei”, misterioșii urmăritori care sălășluiau la granița imaginației lui, nu se mai reduceau la Albert și toată armata lui. „Ei” ar fi putut fi trimiși pentru a-și apăra cea mai proaspătă achiziție. „Ei”, acei „ei” recent intrați în scenă, intenționau să o păstreze pe Anna. În niciun caz nu vor fi de acord ca un amărât de soț să le pericliteze investiția.

Își aminti de bărbații din Audi, de pe acel drum îngust din Cornwall. Cei doi, de asemenea, păruseră „foarte necioplți”.

— Nu cred că ție are de ce să-ți fie frică, spuse în cele din urmă. Nimeni nu vrea să-ți facă niciun rău.

— Nu înțelegi! Pentru Anna sunt speriată. Are necazuri, iar eu știu că are necazuri, asta-i tot. David, eram atât de *apropiate*! Dacă Annei i se întâmplă ceva, simt, aici, înăuntru, ca și când cineva cântă la un instrument muzical în pieptul meu.

— N-am știut că – propriile cuvinte i se părură prostești – vreau să zic… n-am știut.

În bar era cald și înăbușitor, dar David fu cuprins de un fior până-n măduva oaselor. Tremura.

— Nu te simți bine? Robyn îl privea cu niște ochi ciudați.

— Nu.

David făcu semn să mai vină un rând. În tot acest timp, gândurile i se învârtiseră în aceeași arie binecunoscută: era urmărit, supravegheat probabil chiar și în clipa de față, viața lui era în pericol.

Examină celelalte mese, una câte una. Filfizonii aceia de la bar erau de la CIA? De la KGB? Oare cele două femei din firidă, care vorbeau în limbajul surdomuților, aveau în geantă câte un pistol?

Robyn tresări când David izbi cu pumnii în masă, respirând agitat și cu ochii strâns închiși.

— Ce s-a întâmplat?

David scutură din cap.

— Ai vreo problemă?

David își coborî fruntea, cu emfază, de trei ori la rând.

— Cu Anna? Da.

Alte trei aplecări energice din cap.

— Trebuie să-mi spui și mie. E cea mai bună prietenă a mea.

David nu fusese convins de asta. Acum, văzând cum Robyn își strânge paharul în mâini de parcă ar fi lut și ar putea să-l modeleze după dorință, simți un rest din mânia familiară, veche. Ceea ce nu dură însă mai mult de o clipă. Tot ce conta era să o găsească pe Anna. Așa că își înăbuși furia și rosti:

— Sună incredibil, dar…

— Poate am să te cred.

— Anna a plecat. Se pare că a luat niște hârtii de-ale mele. Hârtiile, în orice caz, lipsesc. Sunt genul pe care ar dori să le citească oamenii aceia cu mutre de nemți sau de ruși.

— O, Doamne.

Robyn abia mai șoptea.

— Am început să o caut. Dar, dacă o caut prea tare, s-ar putea, s-ar putea doar, ca ei să încerce să mă oprească. Nu-și putu înfrâna un chicotit care o făcu pe Robyn să se cutremure. Doamne, ți-am spus că sună incredibil!

— Ba nu. David, nu înțelegi? Vreau să te ajut. David îi povesti ce i se întâmplase în ultimele câteva zile: vizita la tribunal, fiica și mama Annei, Albert, Eddy, zborul până în America,

șmecheriile de care se folosise pentru a se ține la un pas înaintea „lor”.

— Și-acum nu mai știu ce să cred, conchise. Broadway spunea că Anna are un proces, pentru o sumă imensă de bani, iar cariera ei e în pericol. Știai că bea?

— Se putea stăpâni.

— Da, bineînțeles! Se putea stăpâni când eram eu prin preajmă, în orice caz. Pe urmă, Juliet mi-a zis că Anna se ducea la un știu ce psihiatru. Eddy voia să mă facă să cred că nevastă-mea e frigidă.

— Calmează-te.

— E ușor de zis, dar eu nu știam *niciunul* dintre lucrurile astea! Îți imaginezi ce înseamnă să fii căsătorit timp de nouă ani cu cineva pe care dintr-odată nu-l mai recunoști, *nici măcar după descrierea pe care ți-o fac cei din propria ei familie!?*

Robyn scutură din cap.

— Pe urmă, să-l luăm pe tipul acela, Albert. În el am avut încredere. Și știi de ce? Pentru că, în ziua aceea când am ieșit din biroul șefului meu, mă aștepta acolo, pe coridor. Nici nu mi-a trecut prin cap să *nu* am încredere în el! Era acolo. Era de-al locului.

— La fel aș fi gândit și eu.

— Dar nu e ce pare a fi, iar Eddy a fost destul de grăitor… cine este, la urma urmei?

Își frecă fruntea cu mâna.

— Robyn, poți să-mi spui măcar un singur lucru care m-ar ajuta s-o găsesc pe Anna?

— E greu. Iisuse, nu știu, trebuie s-o luăm de la început… Am venit la Londra. Povestea veche. Firma la care lucrez m-a trimis, pentru a câștiga experiență pe viu în lumea comercială a Londrei.

— Da.

— Ea… Anna a fost atât… atât de *bună* cu mine. Știa că n-am prieteni în Anglia, așa că îmi sugera mereu să fac câte ceva. Lucram în același birou.

— Pe mine mă depășește faptul că nu te-a adus niciodată acasă.

Robyn trase aer adânc în piept după care îi dădu drumul cu putere.

— Aici se începe totul.

— Robyn. *Te rog…*

— Eu și Anna aveam ceva în comun. Trecusem printr-o perioadă proastă la New York. Făceam psihoterapie. Asta ne-a legat.

— Nu înțeleg.

— Așa l-am cunoscut pe Gerhard. Dar apoi ea mi-a spus că nu știi despre el… Și… în fine, credea că tu și cu mine nu ne potriveam, oricum. Ne vedea ca pe doi oameni foarte diferiți și se temea că aș putea să trântesc ceva despre Gerhard pe negândite – mi se întâmplă. Așa că ne-am gândit că, într-un fel, aveam de ales: ori să fac parte din viața de acasă a Annei, ori din istoria cu Gerhard. Și – oftă din nou – ne-am hotărât pentru a doua variantă. Îmi pare rău. Cred că asta te enervează din cale-afară.

Lui David îi venea, să urle de frustrare.

— N-am înțeles nimic din tot ce-ai zis. Cine e Gerhard?

— Gerhard Kleist, psihoterapeutul Annei.

— Kleist… Eddy a spus ceva despre un Kleist.

— Anna se ducea la el, cu întreruperi, de treisprezece ani. Asta se întâmpla în 1986.

— Treisprezece ani.

Robyn încuviință din cap. Când își puse o mână peste a lui, David abia își dădu seama.

— Voia să te protejeze. Își închipuia că nu te merită. Credea că, dacă vei afla vreodată că are nevoie de un psihoterapeut, e posibil s-o părăsești. Nu voia să riște asta.

David își trase mâna de sub a ei.

— Dar asta a complicat lucrurile pentru ea. Nu avea pe nimeni cu care să discute despre tratament. Nici măcar pe tine, în niciun caz pe tine. Așa că, atunci când am apărut în viața ei, a început un fel de primăvară pentru ea. Dintr-odată, putea să-și discute trăirile cu cineva care trecuse prin aceleași stări.

— Vreau să-mi spui cinstit ceva. În primul tind, de ce avea Anna nevoie de psihoterapie? Cum a ajuns la Kleist?

— Nu pot să-ți spun asta.

— Trebuie să-mi spui.

— Nu. Era secretul ei. Era îngrozită că ar putea ieși vreodată la suprafață. Știa că i-ar fi putut ruina cariera și distruge căsnicia: ea a zis-o, nu eu.

— Mi-ai spus tot ce mi-ai spus, și acum, că am ajuns la ceea

ce contează într-adevăr, refuzi să mă ajuți.

Robyn ridică din umeri. Gura rigidă i se întinsese într-o linie dreaptă. David nu remarcă niciun început de consimțire.

— Dar Kleist, psihoterapeutul, rosti el în cele din urmă, ai vreo idee despre locul unde…

— Da. Știu unde s-ar putea afla.

— Știi! Dar asta-i grozav!

— Nu, nu e. David, mai trebuie să afli niște lucruri. Anna și cu mine ne-am certat. Nu știu dacă mai suntem certate sau nu.

David își simți gura uscată. Ororile descrise de această femeie trebuie să aibă un sfârșit. *Chiar trebuie*?

— Nu știam ce… ce simțea față de Gerhard. Așa că el și cu mine am devenit apropiați. A fost frumos. E un bărbat foarte atrăgător.

Atunci, lui David începu să-i bată inima prea tare pentru propriu-i sistem vascular. Înăuntrul corpului lui păreau să se petreacă o mulțime de lucruri, niciunul dintre ele plăcut.

— Am avut o idilă, rosti Robyn. M-a dus la vila lui, pe țărmul Mediteranei. O insulă. Anna a… înnebunit de supărare.

David se uită la ea, refuzând în prima clipă să priceapă ce voia să spună.

— Adică… e posibil ca ea și Gerhard să fie…

— Împreună. Da.

— Anna… simțea ceva pentru acest om?

Robyn nu spuse nimic.

— Îl iubea? Era nebună după el – vocea îi crescu în intensitate – îi sucise capul?

— David, te rog!

— Ei bine, *care* din toate astea?

Robyn trase aer adânc în piept.

— Cu ani în urmă, înainte de a te cunoaște, Anna și Kleist au fost împreună. Și, cu toate că istoria s-a terminat, a rămas cu o fixație pentru el.

David se așteptase la așa ceva, totuși ciuda realitate îl doborî. Trecură minute întregi înainte ca el să poată vorbi din nou.

— Istoria s-a terminat? reuși să spună în cele din urmă.

— Da. Mi-a spus-o Anna, mi-a spus-o și Gerhard, iar eu i-am crezut. David, te iubește foarte mult. Ești lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat vreodată.

— Dar crezi că se poate să fi fugit cu el?

— E posibil.

— De ce? o întrebă, cu o voce care i se înăsprise. De ce ar face asta, dacă istoria s-a terminat?

— Pentru că, de câte ori a dat de greu, de câte ori a avut necazuri, s-a întors la el, pentru psihoterapie.

— Vrei să zici că a continuat să-l vadă timp de… câți ani?

— Prima oară s-au întâlnit în 1973, cred. El a vindecat-o de problema pe care o avea, iar după aceea au devenit amanți.

— Cât a durat?

— Nu știu exact. Tot ce știu e că se terminase, când v-ați cunoscut.

— Dar a continuat să-l vadă?

— Ca medic, da. Și doar când avea nevoie de ajutor, nu în mod regulat.

David încerca să adune cifre în cap.

— După ce te-ai întors la New York… când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani.

— Doi ani… 1987. După 1987, știi dacă s-a mai dus la vreo consultație la Kleist?

— N-a pomenit niciodată de el în scrisori. Cred că ar fi făcut-o, dacă s-ar fi văzut cu el. Voia să scape de dependenta pe care și-o formase față de Gerhard. Simțea că acest lucru nu îi face bine.

— Și totuși, susții că acum e posibil să fi plecat cu el din nou?

— Din toată istoria pe care mi-ai relatat-o, trag concluzia că s-ar putea să fi avut un soi de cădere. Dacă e adevărat, la Gerhard s-a dus.

David rămase tăcut pentru o vreme, încercând să se acomodeze cu faptul că Anna putea foarte bine să-și împărtășească problemele nu propriului soț, ci unui alt bărbat, pe care el nu-l cunoștea deloc. Unui bărbat care se aflase în același pat cu ea. Care, aflându-se în pat cu ea, o învățase…

— Ziceai că v-ați certat, rosti în cele din urmă. De la ce?

— În relația lor, Gerhard și Anna reușiseră să ajungă la un anumit echilibru. Dar, când ea a aflat că eu și cu el… A fost groaznică. De-a dreptul groaznică. Știa că nu e deloc rezonabilă, ba chiar recunoștea că nu este. Dacă mi-aș fi închipuit ce iese de aici, n-aș fi plecat cu Gerhard.

— Dar ai plecat. Pe insulă. Brusc, David realiză veriga lipsă. Acolo ți-ai făcut fotografia.

— Da. De la fotografie a început cearta. Atunci și-a dat seama

că mă dusesem cu Gerhard pe insulă.

— Ai mai primit vreo veste de la Kleist în ultima vreme? De la ei știi unde e Anna?

— Nu *știu.* Dar bănuiesc, asta-i tot. Și – nu, n-am nicio veste de la el. Vorbind, Robyn scosese fotografia din geantă, cu bilețelul lui David încă înfășurat în jurul ei. Îl desfășură și citi încă o dată numele de pe placa de lemn.

— Știi grecește? o întrebă David.

— Nu.

— Nu știi ce scrie aici?

— Gerhard mi-a spus că așa se numește vila, *Căsuța.*

— Și te-ai descurca să ajungi acolo din nou?

— Da.

— Poți să-mi spui cum?

— Nu știu, David.

Acum îl privea în față, scrutându-l cu răceală.

— Sincer vorbind, mi-e teamă să nu faci vreo prostie.

David nu-i putu întoarce privirea. Îndoielile ei rămaseră fără răspuns.

— David, ascultă-mă. Te rog. Simt că Anna și cu mine suntem… ei bine, croite din același aluat. E totuși prietena mea cea mai bună dintotdeauna. Ne-am certat, e adevărat, dar suntem aproape împăcate și știi ceva? Mă blestem tot timpul pentru greșeala de a o fi înfuriat. Și dacă i s-ar întâmpla ceva rău pentru că am făcut sau am zis ceva…

— Înțeleg. Dar și tu trebuie să înțelegi că o iubesc pe Anna și sunt soțul ei. Aflu despre ea lucruri care mă șochează și, ei bine, da, mă și înfurie. Dar știu că e în pericol și că are nevoie de ajutor. Asta e tot ce vreau să fac: să o ajut.

Își aținti privirea asupra lui Robyn, punându-și la bătaie și ultimul dram de sentiment, până când ea începu să șovăie.

— Promite-mi că n-ai să-i faci niciun rău.

— Îți promit că am s-o ajut din toate puterile. Și dacă, după ce voi vorbi cu ea, mă voi convinge că a făcut ceea ce a făcut numai și numai pentru că așa a vrut, dacă preferă să rămână cu Kleist, atunci – inspiră adânc – n-am să mă opun.

Mersese prea departe. Dar, imediat ce pronunțase ultimele cuvinte, știu că era capabil să o facă.

— Vorbești serios? Chiar atât de mult o iubești?

— Da.

Un lung răstimp, Robyn rămase nemișcată. Apoi se întinse după geantă și scoase un stilou.

— Ai o bucată de hârtie?

— Nu-mi scrie nimic negru pe alb, nu vreau să am așa ceva la mine în cazul în care sunt oprit. Spune-mi numai și am să-mi amintesc.

Ezitant, ea începu să-i dea îndrumările cerute.

— Mai întâi, trebuie să ajungi în Corfu. Apoi, te îndrepți spre cealaltă insulă. Există un om cu o barcă rapidă, care e preferabilă bacului. Îl cheamă Amos, cred. Da, Konstantin Amos, cu K... El te va duce pe coasta de vest, până în locșorul acela, e chiar minuscul, numit Avalki, acolo e numai un debarcader...

Când în sfârșit terminase, iar David repetase de câteva ori fiecare etapă a călătoriei, pentru a și-o întipări în memorie, știură amândoi că era timpul să plece.

— Un singur lucru, rosti David ridicându-se în picioare. Prietenul tău din FBI. Ce-ai să-i spui – despre mine, adică? Despre discuția asta... și despre Gerhard.

— Ce-am să-i spun?

— Am nevoie pentru început de un avantaj. Poate că n-am să răzbesc nici până la aeroport, dar aș vrea să încerc măcar să ajung la Anna înaintea tuturor. Te rog, nu-i spune nimic despre vilă.

— Nu știu cât pot să tergiversez. Am să fac tot ce pot.

— Îți mulțumesc.

Ușa se deschise, lăsând să intre o gură de aer din stradă, iar David privi afară temător. Era doar un bărbat între două vârste, însă care se așeză la bar, unde comandă o bere și se adânci în lectura ziarului său.

Robyn se crispă. Nu-și putea lua ochii de la nou-venit. David o privi fix.

— Ce s-a întâmplat?

— David... O, David...

Acesta văzu cu uimire că pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Îmi pare rău... îmi pare atât de rău.

David încă nu pricepuse.

— N-am fost cinstită cu tine. I-am zis prietenului meu din FBI că mă întâlnesc cu tine și că e vorba de barul ăsta. Eram atât de speriată. Nici nu-ți poți închipui. Eram atât de speriată.

Bărbatul care se așezase la bar își împături ziarul cu

îndemânare. Luă o primă înghițiră, degustând băutura, din pahar. De-abia apoi se răsuci, pentru a-și înălța sprâncenele ironic în direcția lui David.

TREIZECI

Shorrocks se lăsă pe spate, sprijinindu-și coatele pe brațele scaunului pe care stătea, cu mâinile împreunate dinainte-i.

— Vrei să-mi mai rezumi o dată toate astea? rosti moale.

Hayes tuși, așa cum face cineva când e nervos și vrea să ascundă acest lucru.

— Lescombe, ăăă, a apărut duminică în jur de ora trei și a lăsat în cameră un casetofon. A făcut tot felul de zgomote ca un tip care mănâncă, furculițe, cuțite, pe urmă, un duș lung, lung. Imprimări trucate, acustică.

— Trucate pe dracu', spuse Albert. Oricine putea s-o facă. Cât a trecut până v-ați dat seama?

— O oră, să zicem.

— O oră?

— Caseta avea patru'ș'cinci de minute. După aia nu s-a mai auzit nimic și băieții noștri au intrat la bănuieli.

— Și apoi, interveni Shorrocks, l-ați pierdut. Pe acest funcționar. Pe acest… amator.

Toate acestea se petreceau duminică dimineață, imediat după răsăritul soarelui, la șase zile de la dispariția Annei Lescombe. Hayes, Redman, Shorrocks și Albert se aflau într-o odăiță abia mobilată, fără nicio fereastră, de la ultimul etaj al Ambasadei Americane la Londra. Un bâzâit care se auzea în fundal se presupunea că descurajează pe cei care puneau microfoane, dar Shorrocks nu avea încredere în tehnica modernă. O văzuse dând greș prea adesea.

Redman și cei doi englezi stăteau pe scaune ușoare, care fuseseră dispuse în jurul unei mese pentru servit cafeaua. Fiecare avea câte o copie a raportului lui Hayes. Ar fi putut la fel de bine fi actori la o repetiție cu text. Numai Hayes se afla așezat pe un jilț zdravăn, de plastic și metal, mai înalt decât celelalte. Asta ar fi trebuit poate să îi confere siguranță de sine, ceea ce însă nu se întâmpla. Cocoțat acolo, semăna mai

degrabă a școlar luat la întrebări de superiorii lui. Prelegeri în camera de zi a internatului, poate, conducând o anchetă inițiată *ad hoc,* pe tema insultelor aduse elevilor din clasele mai mici.

— Îmi pare rău, Jeremy, rosti Redman melancolic, nimeni nu e infailibil.

— Curios – Shorrocks era amuzat – curios, îmi închipuiam că acesta e punctul forte al oamenilor tăi, Louis, infailibilitatea. Sau așa am fost lăsați să credem.

— Lescombe unde se află acum?

Albert nu aștepta un răspuns concret, dar voia ca întrebarea lui să fie consemnată în procesul-verbal.

— Dăm noi de el, la sigur. Hayes își aținti privirea înainte în timp ce vorbea, neîntâlnind ochii nimănui. E numai o chestiune de timp. Probabil că știe niște indivizi prin State, o să dăm noi de ei.

— Atunci, veți avea mai mult noroc decât am avut noi, rosti Shorrocks pe un ton care îi submina surâsul politicos.

— Măcar știm cum stăm, glăsui Redman, se dovedește că Lescombe era amestecat în toată povestea de la început.

Se lumină la față.

— Așa cum v-am sugerat noi, din câte îmi aduc aminte.

— Într-adevăr, recunoscu Shorrocks. Deși, dacă aș fi atacat în cine știe ce fundătură din Cornwall și Hayes ar da buzna, noaptea, în casă la mine, după câteva zile poate și eu aș fi tentat să fug.

— Da, dar… ești măcar de acord că e greu de crezut ca Lescombe să nu fi știut nimic despre psihiatrul la care s-a dus soția lui atâta vreme?

— Nu e psihiatru, interveni Albert, cu tendențioasă preocupare pentru acuratețe. Este psihoterapeut și hipnotizator și, în plus, psiholog cu diplomă.

— Îți mulțumesc, Albert. Zâmbetul de ambasador al lui Redman fu singura răsplata a ofițerului.

— Să reluăm, totuși, continuă americanul. Lucrul asupra căruia trebuie să ne concentrăm acum este: cu cine are de gând să se întâlnească și unde are intenția s-o facă? Nevastă-sa pare logic prima pe listă.

— Nu prea cred, Louis, îndrăzni Shorrocks. *Ea a luat-o spre est, el – spre vest. Niciodată ei doi nu s-or întâlni, mă tem.* Kipling și tot restul. Pare o șmecherie casnică, la urma urmei.

— Bine, bine, Jeremy. Redman își scutură o scamă invizibilă de pe genunchiul drept. Se încrâncenă asupra ei, aplecându-se pentru a-și privi atent pantalonii după fiecare trecere a mâinii, dar scama se dovedi a fi dintr-o specie rezistentă. Poate ai vreo sugestie, atunci?

Shorrocks și Albert schimbară o privire înainte de a-și aținti simultan ochii asupra lui Hayes. Era evident că amândoi aveau cel puțin una.

— Cheia întregii probleme, începu Shorrocks, pare să fie Kleist. Albert, ești mai la curent decât mine cu acest subiect.

— M-am întors înapoi la restaurant, cu o fotografie pe care am descoperit-o pe formularul pentru cererea lui de ședere permanentă. Destul de veche, dar l-au recunoscut imediat. Deci, există o legătură evidentă, îndelungată, între el și Anna Lescombe. În plus, și el a dispărut. Trimitem fotografia la Atena, pentru ca să ajungă la funcționarii de pe aeroportul acela… cum se numea?

— Igouminitsa.

— Da, Igouminitsa. În plus, l-am pus și pe consulul nostru la treabă, dar nu ne așteptăm la mare lucru de la el.

— De ce nu? întrebă Redman.

— În primul rând, deoarece consulatul nostru din Corfu nu este conectat la rețeaua care se ocupă cu astfel de lucruri. În al doilea, pentru că sezonul turistic de-abia începe și locul e plin de turiști. Organizarea grecilor nu e grozavă, bineînțeles. A încerca să obții concursul KYP-ului într-o poveste care miroase a fuga unei femei cu o căsnicie nefericită împreună cu amantul ei cere mai multă ingeniozitate decât avem noi. Îmi pare rău.

— Chiar dacă femeia în cauză are un dosar al NATO ascuns în bagaj?

— Un dosar *american,* Louis. Albert se opri, pentru a-l lăsa să priceapă sensul mesajului. Sunt sigur că nu veți fi surprinși să aflați că popularitatea voastră în Atena este departe de a fi teribil de mare. În orice caz, nu ați vrut să dăm prea multe amănunte, vă amintiți? „Nu deconspirați…” și tot restul.

— Bine, bine, oftă Redman. Dar Kleist n-a lăsat o adresă unde poate fi contactat? Un număr de telefon?

— Există o problemă. Nu dorim să punem prea multe întrebări, sincer vorbind.

— De ce?

Shorrocks își drese glasul, hotărât să ia povara de pe umerii lui Albert.

— Din motive politice, Louis. Nu știm exact despre ce e vorba. Pe Kleist s-ar putea să-l aștepte o celulă. Dacă, de exemplu, menajera lui – are o menajeră, apropo – este în cârdășie cu el, n-ar fi o tactică inteligentă să apărem la ușă cu un mandat.

Redman încercă încă unul din faimoasele lui zâmbete diplomatice. Cineva, poate un expert în șarm de la CIA, îl instruise asupra necesității de a-ți arăta toți dinții, până la măsele, atunci când zâmbești. Pentru că dinții lui Redman erau mari, iar el suferea de retragerea gingiilor, efectul era asemănarea supărătoare cu un rechin, adică exact opusul a ceea ce intenționase.

— Și atunci?

— Și atunci, intenționăm să intrăm pe ușa din spate. Ceea ce necesită puțin timp pentru organizare. După cum știi.

Sau ar fi cazul să știi, în momentul de față, adăugă în gând Albert. *Deși oamenii tăi, de la CIA, posedă acel gen de memorie care nu poate cuprinde mai mult de ultimele două secunde, asociată mai ales cu atât de începții la minte carași aurii.*

— Timpul este un lucru pe care nu-l avem.

— Știu, Louis, dar…

— Scuză-mă, Jeremy, dar aș vrea să-ți dau o știre bună. După indicațiile agenților de pe teren, sovieticii n-au avansat deloc în privința dosarului „Crisalida”. Departamentul de Stat a ajuns la concluzia că posibilitatea ca ei să obțină dosarul este mai primejdioasă decât toate inconvenientele ce ar rezulta pe termen scurt din faptul că aliații noștri ar afla care sunt directivele și opțiunile „Crisalidei”. Dacă vă va ajuta să le obțineți cooperarea, spuneți-le ce conține dosarul. Începând de acum, nimic, repet, nimic nu este interzis.

— Îți mulțumesc, Louis. Shorrocks se jucă o clipă cu ideea de a-i dezvălui lui Redman faptul că ei anticipaseră deja obținerea acestei dezlegări, apoi se mai gândi. Albert, te-aș ragă să stabilești legătura…

O sonerie electrică montată chiar sub tavan, într-un colț al camerei mici și neaerisite, se trezi dintr-odată la viață. Redman mormăi plictisit și îi făcu un semn cu degetul mare lui Hayes, care se duse să deschidă ușa și se întoarse cu o foaie de hârtie. Redman o privi, apoi i-o dădu înapoi lui Hayes cu o ridicare din

sprâncene, iar acesta scutură din cap.

— Jeremy, îți spune ceva numele acesta?

Shorrocks luă hârtia și o ținu între el și Albert, astfel încât să o poată citi amândoi.

— Rusoaică? rosti Albert, în dubiu. Sau poloneză, poate?

— Adică, Doamne, iartă-mă...

Hayes părea ușurat că, în fine, i se oferise o ocazie de a-și dezvălui sentimentele.

— Ce fel de nume e Melkiovicz?

TREIZECI ȘI UNU

Primul își cumpără bilet Tom Burroughs, având grijă să nu se uite la David, după care porni către cafeneaua unde aștepta Robyn. După ce îi dădu fetei de la British Airways cartea de credit American Express, iar aceasta, în urma unui telefon, se convinse că are dreptul la un bilet pentru cursa Concorde de dimineață către Londra, David se întrebă dacă viața va recăpăta vreodată o oarecare asemănare cu normalitatea.

Tom îl văzuse venind de la mare distanță și se ridicase în picioare când David ajunse la masă.

— Calmează-te, îi spuse blând, oferindu-i un scaun.

— Sunt falit, cred. Mai rău decât falit.

— Și eu, răspunse Tom, fluturându-și posac biletul de călătorie. Dar adu-ți aminte că vrei să-ți găsești soția. Sau nu? Dacă da, cât valorează ea pentru tine?

David se căzni să zâmbească.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că te-ai oferit să vii cu mine. Mă face să mă simt mult mai în siguranță.

— Bine. Acum, bea niște suc de portocale și liniștește-te.

Dar, întorcându-și privirea de la chipul îngrijorat al lui Robyn la calmul magistral al prietenului ei de la FBI, David simțea numai încordarea ultimelor câteva ore. Permisul de îmbarcare gri și alb pe care-l avea în buzunarul de la piept, expresie a libertății de care pentru moment nu era privat, îi intensificase mai curând presimțirile rele.

Cu o seară înainte, tipul de la FBI se prezentase drept Tom Burroughs, înainte de a-i conduce pe el și pe Robyn la un

Pontiac Sunbird ce era parcat pe o alee din apropierea barului unde discutaseră. David, presupunând că ajunsese la capătul drumului, urcase în spate fără să protesteze deloc. Primul indiciu că, poate, nu era așa apăruse când Tom parcase sub una din căile de acces către Podul Brooklyn și schimbase plăcuțele de înmatriculare, lucru pe care avea să-l mai facă de două ori înainte de răsăritul soarelui.

— De fapt, n-ar trebui să fac asta, mărturisise așezându-se din nou pe scaun, lângă Robyn. Dar se pare că Robyn garantează pentru tine… așa e, scumpo?

Robyn încuviințase din cap.

— Și n-aș vrea să știe nimeni unde te afli, în acest timp. David pot să-ți spun David?

— Da.

— Avem ceva serios de discutat.

Băgase în viteza întâi și se desprinsese de bordură, asigurându-se cu mare atenție.

— În funcție de cum merg lucrurile, continuase, s-ar putea să fac un raport, încă nu știu. Problema e că ar trebui, cred, să am niște instrucțiuni în privința ta, dar n-am. Mă gâdilă pe șira spinării – ți s-a întâmplat vreodată să ai senzația asta?

— Câteodată.

— Bun. Și îi dai atenție?

— Câteodată.

Tom râse. Un râs relaxat, sănătos, pe care David îl găsi liniștitor.

— În scripte, ești cât se poate de „curat”, din punctul de vedere al biroului meu. Nu ne interesezi. Dar aș vrea să știu de la tine: ar trebui să mă interesezi?

David ezitase. Se simțea atras de omul acesta: chipeș, trecut de prima tinerețe, genul de american corpolent cu maniere plăcute și cu o voce lipsită de ifos care-i amintea de actorul James Stewart. Dar gândul de a se confesa unui străin, chiar dacă era prieten cu Robyn, îi tăia avântul.

Simțindu-i îndoielile, Robyn se întorsese către el și rostise:

— Ar fi bine să-i zici. Cu cât încerci să-i ascunzi mai multe, cu atât va trebui să fie mai dur cu tine.

Evitând încă răspunsul, David întrebase cu jumătate de gură:

— Poate fi și dur?

— Nu te lăsa prostit. Este dur.

Se învârtiseră în jurul New York-ului în timp ce David, mai întâi poticnit, apoi fluent, le explica situația. La un moment dat, Tom se oprise în Chinatown pentru a se aproviziona cu cotlete și Coca-Cola, dar în cea mai mare parte a timpului nu făcuse decât să conducă în tăcere. Când David terminase, continuase să șofeze fără o vorbă, păstrându-și observațiile pentru el încă vreo câțiva kilometri.

— Un lucru reiese de aici, rostise în cele din urmă. Despre ce e vorba: nu ne oprim nicăieri până mâine dimineață, când mergem la aeroport – se uitase la ceas – ba nu, în această dimineață.

— Mă lași să mă întorc în Anglia?

— Nu am niciun motiv ca să te reții. Dar sunt cât se poate de sigur de un lucra, dragul meu prieten englez: ar *trebui* să am un motiv. Dacă tot ce spui este adevărat, și nu mă îndoiesc, CIA ar trebui să se dea de ceasul morții ca să te localizeze. Există o procedură pentru asta: scurt pe doi, ar fi trebuit să informeze FBI-ul în vederea a ceea ce noi numim o acțiune de cooperare. Și totuși, n-ai apărut în peisaj.

— Ai făcut investigații cu privire la mine?

— Sigur. La interfața dintre FBI și CIA, există un număr de pete gri. O mână spală pe alta, știi cum se întâmplă. Noi spargem fișierele lor de informații, ei pe ale noastre, nimeni nu se agită din cauza asta. Dar, uneori, o astfel de pată gri devine o *mare* gaură neagră. Un vid atât de uriaș încât nu-ți poți imagina.

— Și ce concluzie tragi de aici?

Tom înălțase din umeri.

— Habar n-am. Îmi pornesc calculatorul, apăs pe taste și din ceea ce văd pe ecran trag concluzia că David Emmanuel Lescombe există și interesează Statele Unite ale America, dar în același timp nu există și nu interesează Statele Unite ale Americii. Mă înțelegi?

— Suficient ca să mi se facă rău.

— Mda. Îmi mai trebuie benzină. Uitați-vă și voi după ceva deschis, da?

Găsiseră o benzinărie nonstop. Când Tom se aflase înăuntru pentru a plăti și pentru a cumpăra bomboane, David se aplecase înainte, peste scaunul din față, și întrebase:

— Ce să fac? Să am încredere în el?

— Absolut.

— Dar are să mă ajute? Asta înseamnă că trădează FBI-ul?

— Eu l-aș lăsa pe el să-și facă griji din cauza asta. Văd că vine. De ce nu-l întrebi?

David așteptase până când Tom se instală pe scaun. Apoi întrebase:

— De ce faci asta?

— De ce te ajut, adică?

Tom se strecurase cu Sunbird-ul între mașinile rare la acea oră din noapte, înainte de a continua.

— Pentru Robyn, pe de o parte, rostise în cele din urmă. În mare parte. Dar, în fond, răspunsul la întrebarea ta este că CIA a cam întrecut măsura. Cred că ești om cinstit și ei se folosesc de tine, am mai văzut așa ceva, și-mi vine să vomit. Numește toată treaba asta idealism, dacă dorești – râse din nou relaxat – de fapt, nici nu mi-ar părea rău dacă m-ai acuza că sunt idealist. Nimeni nu mi-a reproșat așa ceva până acum.

— De-asta? Vreau să zic, ăsta-i motivul pentru care mă ajuți?

— Aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri despre manevrele folosite în lupta dintre agenții, David, dar nu ți-ar folosi la nimic. Acceptă pur și simplu că îmi ești util, mie și câtorva prieteni de-ai mei, în momentul de față. Tu… ei bine, să zicem că reprezinți o ocazie interesantă pentru a face bine pe lumea asta.

— Îți sunt recunoscător. Dar mi-e teamă că n-am să fiu la înălțime.

— Ba da, ai să fii.

— Cum?

— Pretinzând că nu m-ai văzut în viața ta.

Când David râsese, glasul lui Tom se înăsprise, până la a deveni ostil.

— Vorbesc serios. Dacă lucrurile se încurcă și cineva te întreabă ce ai făcut în noaptea asta, să minți.

Aruncase o privire peste umăr.

— Și tu, scumpo.

David îi simțise încordarea din voce și își dăduse seama că nu îl prostea.

— Am s-o fac, rostise calm. Promit.

— Mersi. Mai departe. M-am gândit. Am impresia că problema ta cea mai mare este cu bătăușii care au trecut pe la Robyn.

— Cei din Blocul Estic?

— De unde-or fi fost ei, da. Bănuiesc că sunt din aceeași trapă cu cei care te-au atacat în Cornwall. Au încercat să vorbească cu fata ta. Degeaba. Știm asta din discuția ta cu Albert. Au încercat s-o neutralizeze pe Robyn. Degeaba. Dar ceea ce e limpede din toate astea este că vor să taie toate firele care duc la Anna.

David înghiți în sec.

— Să întrerupă…?

— Hai să devenim patetici. Nimeni n-a murit încă, și dacă voiau să te omoare, crede-mă că ar fi putut. Nu asta trebuie să te preocupe. Gândește-te mai bine că există și alte agenții, foarte puternice, care nu vor în niciun caz să te oprească. MI 6 și celelalte. Dacă am interpretat indiciile corect ei se roagă să-ți găsești soția. Și, în orice caz, își închipuie că știi unde se află. Așa că au să te ajute să fugi în ce direcție vrei, nicio problemă. Cel puțin, nu cât timp n-ai găsit-o încă sau n-ai renunțat s-o cauți. După aceea, se vor năpusti asupra ta.

— Și atunci, rămâne…

— Bătrâna Companie. CIA-ul: Statele Unite ale unei Americi Nelimitate, încorporate în țara nimănui[35], fără garanții sau responsabilitate. Și îți spun: după Blocul de Est, cum îi zici tu, ea mă îngrijorează cel mai mult.

— Și atunci, ce am de făcut?

— Continuă să fugi. Fă-o repede. Dacă poți cerși sau fura o sumă suficientă pentru a te îmbarca pe Concorde, îmbarcă-te. Și numără cenții.

— Ce?

— Așa spunem noi pe-aici. Înseamnă, ăăă… nu te încrede nici în propria mamă, la naiba, *mai ales* în propria mamă. Nu lua lucrurile drept ce par a fi. Pornește de la ideea că tot ce ți se pune sub nas este dubios, cât se poate de dubios. Verifică restul care ți se dă, chiar dacă sunt numai câteva monezi. Numără cenții.

— Așa am să fac.

— Știi ce? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi doresc mai tare să fim în Anglia, chiar în momentul de față. Acolo există niște oameni care ar vorbi cu mine.

---

[35] Joc de cuvinte. „Nelimitate” – *Unlimited,* de la *limited* care este specificația pentru „societate cu răspundere limitată” în SUA. „Încorporate” – *Incorporated,* altă specificație comercială, referitoare la înscrierea firmei respective în conformitate cu toate normele legale (n.tr.).

— Despre ce?

— Despre motivele reale pe care le are CIA pentru a face ceea ce face. Vezi, David… – cu toate că se aflau în mașină, izolați de stradă, Burroughs își coborâse vocea… o sarcină care devine pe zi ce trece tot mai importantă pentru departamentul meu este urmărirea activităților contrare legii ale celorlalte servicii de spionaj ale Statelor Unite. Din nefericire, trebuie să urmărești mai multe în același timp.

— Atunci, de ce nu pleci cu David? întrebase Robyn imperativ. Dacă spui că există în Anglia oameni care te-ar ajuta să…

— Nu poți să-i ceri așa ceva. David ar fi vrut s-o spună pe un ton care să închidă discuția, dar vocea îi trădase mai curând această dorință. Cum să-și lase pur și simplu baltă treburile și să cheltuiască o avere pe bilete de avion? mai îndrăznise.

— Dar *asta* e treaba lui – tocmai a zis-o. Robyn își așezase mâna pe umărul lui Tom.

— Te rog, du-te cu David. Poți s-o faci. Biroul[36] îți va deconta călătoria.

Tom oftase, scuturase din cap.

— E tentant, dar…

— Ai făcut destul, și așa, interveni David. Mă descurc și singur.

— *N-ai* să te descurci, David, îl contrazise Robyn cu disperare crescândă. De ce nu vrei să realizezi în ce pericol te afli? Tom, te rog!

— Ar însemna să dispar fără a sufla un cuvânt nimănui, răspunse acesta după o lungă tăcere. Dar n-ar avea niciun rost să anunț. Așa că nu trebuie să-mi fac griji în privința Biroului.

În liniștea ruinătoare pentru nervi care urmase, David se descoperise dorindu-și în secret ca Tom Burroughs să spună „da”.

— La dracu’, vin cu tine.

— Zău, nu pot să-ți cer asta.

— Atunci nu-mi cere. Primește.

Acum, așezat în cafeneaua terminalului British Airways de la Aeroportul „Kennedy”, David se simțea cumplit de ușurat pentru că nu se întorcea în Anglia singur. Văzându-l pentru prima oară pe Tom la lumină, descoperi un chip întunecat, acoperit de țepi,

[36] *The Bureau* – de la Federal Bureau of Investigations – FBI, Biroul Federal de Investigații (n.tr.).

cu riduri și ochi albaștri, remarcabili prin fixitatea lor, un tors de categorie grea, pe care apăsau atâtea probleme ale statului. Dacă cineva îl putea ajuta, acel cineva era Burroughs.

— Anunță cursa 002 a British Airways, spuse Tom. E a noastră.

David se ridică și îi strânse mâna lui Robyn. Când se îndepărtase cu câțiva pași de masă, se opri și se întoarse.

— N-am să uit. Îți mulțumesc.

Zâmbetul de pe fața lui Robyn era șters.

— Numără cenții, murmură ea. Te rog…

TREIZECI ȘI DOI

Duminică Anna se trezi la ivirea zorilor. Își simți capul greu, ceea ce era ciudat, pentru că nu băuse nimic cu o seară înainte. Oare Kleist începuse să-i pună sedative în mâncare? Încă pe jumătate adormită, porni către bucătărie, unde îl găsi pe Barzel așezat la masă, cu un roman ieftin dinainte. Nu se băgară în seamă unul pe altul, așa cum se obișnuiseră.

Își reîmprospăta puterile cu o cană de cafea. Imediat ce o termină, porni către biserică. Răsăritul începuse să îmbogățească peisajul, dar aerul era încă rece, așa că Anna își înfundă mâinile în buzunarele blugilor. Luase cu ea păpușa de doi bani a lui Juliet, pentru că Domnișoara Cuppidge i se păru singurul lucru care-o mai lega de lumea de afară, de normalitate. Deși nimic, în relația ei cu Juliet, nu era normal, reflectă cu tristețe pe când cotea pe cărare. N-avea niciun rost să spună că o pierde pe Juliet, când fata ei nu fusese niciodată cu adevărat a ei.

Pe vremuri, Kleist o întreba mereu:

— De ce Dumnezeu vrei atât de mult un copil de la David? După tot ce-ai pătimit cu Juliet…

— Tocmai de asta, răspundea Anna, din cauza lui Juliet.

Acum, se trezi dorindu-și să-i fi răspuns: „Pentru că sunt curajoasă”. Ar fi fost mai aproape de adevăr.

Ajungând la biserică, aruncă o privire în urmă, așteptându-se să-l vadă pe Barzel sau pe celălalt, paznicul fără nume. Dar pe cărare nu se afla nimeni. Să o ia la sănătoasa? Nu. Chiar dacă

nu-i putea vedea, ei erau acolo, abia așteptând ca ea să încerce să fugă. Iar singura ei speranță era să le câștige încrederea.

Intrând în biserică, Anna descoperi rămășițele luminării de ieri, care se prefăcuse într-un morman de ceară afumată. Curăță suportul și se pregăti să aprindă o alta, când își aminti că văzuse niște lumânări imense de altar sprijinite într-un colț al sacristiei, cu o zi înainte. Aduse una în biserică și, nu fără greutate, o urcă într-un sfeșnic uriaș de alamă aflat în dreapta altarului, după care se așeză pe jos, cu spatele sprijinit de zid și picioarele încrucișate, punându-și câte o mână pe fiecare genunchi. Ochiul cel roșu al Domnului continua să o privească cercetător, răuvoitor, milos, Anna nu știa. Se trezi întrebându-se cine avea grijă de lampă și îi întreținea flacăra în timpurile barbare, care de altfel păreau să se întoarcă. Iorgos, poate.

Deși îi lipsea orice sentiment religios – era necredincioasă în sensul cel mai elementar al cuvântului – ochiul cel roșu din biserica grecească părea să-i fi trezit o vibrație lăuntrică, asemănătoare cu cea a unui pahar când este ciocnit.

Un sfert de oră se scurse încet; Anna asculta zgomotul pașilor lui Kleist pe cărare. Nu se îndoise că va veni. Voia s-o hipnotizeze, pentru a-și întări controlul asupra ei. Cum Anna îi inoculase deliberat acest gând cu o zi înainte, perspectiva unei ședințe n-o intimida. Pentru prima oară, hipnoza devenea nu un mijloc terapeutic, ci o armă. O armă cu două tăișuri.

Cu multă vreme în urmă, Kleist îi povestise despre un psihiatru faimos care spusese cândva un lucru foarte profund despre terapia prin hipnoză: „Când întrebuințezi hipnoza pentru un pacient, e mai bine să știi cine pe cine hipnotizează”.

În sfârșit, zgomotul pașilor crescu în intensitate.

— Bună dimineața, rosti Kleist, cât se poate de încrezător. Vorbea ca și cum s-ar fi așteptat la ceea ce avea să urmeze. Anna o așeză pe Domnișoara Cuppidge pe podea, lângă ea.

— Sper că ai dormit bine. Glasul ei era la fel de protocolar ca și cuvintele.

— Foarte bine, mulțumesc. Dar tu?

Anna încuviință din cap.

— Ieri mi-ai zis ceva despre o transă. O mai vrei?

Fără introduceri. Mușcase din momeală.

— Tu ce crezi? îl întrebă.

— Nu poate să-ți facă niciun râu. Cum spuneai, trebuie să

șterg instrucțiunile pe care ți le-am dat ca să te împiedic să pleci.

— Cum vrei, răspunse Anna ridicând din umeri. Dar în același timp, se tolăni pe podea cât de confortabil putu. Închise ochii. Inima îi bătea destul de repede pentru a o face să se teamă să nu fie apucată de un leșin sau de altceva

— E multă liniște aici, în biserică, începu Kleist, atâta liniște, atâta liniște…

Anna se temea ca el să nu-și dea seama că ceva nu era în regulă. Era sensibil la orice vibrație a ei. Dar, pentru că nu-i spuse nimic care să o facă să creadă că-și dădea seama ce se întâmpla, Anna continuă să tacă.

De asta dată, Kleist rămase multă vreme la preliminarii. Anna își dădu seama că o pregătea pentru ceva deosebit și făcu un efort suprem să nu se încordeze. O parte din ea își dorea să fugă: cum de îndrăznea să intre în vizuina leilor, să se lupte cu el în propria casă? Știa din ce motiv. Numai făcând asta putea scăpa de injecțiile acelea înfiorătoare. Dintre două rele, îl alegi pe cel mai mic.

În fine, începuse să o ducă înspre extincția eului cu obișnuita-i măiestrie și la fel de lin ca întotdeauna. Anna își închise însă mintea și nu se lăsă trimisă dincolo. Urmă totuși un soi de „dincolo”, dar nu autentic. Deși cunoscu euforia, ușurarea sufletului și trupului care însoțesc o transă reală, Anna era conștientă de tot ce făcea și zicea. Stătea întinsă astfel, în tăcere, fără a mai fi deranjată de asprimea podelei de piatră, plutind într-un ocean, la mii de stânjeni adâncime. Ea trebuia să rămână acolo, la suprafață. El voia să o tragă în jos.

— Aș vrea să ne întoarcem în timp, murmură Kleist. Întinerești tot mai mult cu fiecare an. Acum ești pacienta mea de vreo patru luni. Tu și cu mine vorbim. Apoi, pentru prima oară, chiar pentru prima oară, îți spun pe numele de botez. Îți spun Anna.

— Da, îmi amintesc. Anna se lupta să-și articuleze gândurile, care dintr-odată începură să vină mai ușor, pentru că transa părea ușoară, iar ea putea încă să și-o controleze.

— De ce? îl întrebă.

— Pentru că eram mândru de tine. Îți amintești?

— Încetasem să înjur. Consfințisem să lucrez cu tine, nu împotriva ta.

— Tu, pacienta, începuseși să mă iei în serios. În sfârșit.

Anna râse. Nu era greu să râzi în transă, chiar într-o semitransă, cufundată în lumină și în acea ușurință de a fi.

— Mi-ai spus că îmi revenise respectul de sine.

— Da, redobândiseși respectul de sine, atunci, și pornind de la el am început să construim. De ce ai dat înapoi?

Ciucurii baldachinului de lumină tremurară, doar o clipă. Anna se lupta să se comporte verosimil, fără să știe ce făcea de obicei în transă. Ar trebui să nege că dăduse înapoi? Nu, era pusă la încercare. *Spune ceva!*

— M-am... m-am simțit atât de... lipsită de speranță.

— De ce?

— Pentru că... l-am pierdut pe David.

— Și de ce e acest lucru atât de cumplit?

Anna nu știu ce să răspundă. Apoi însă se sforță să-și amintească de noua ei armă, singura ei modalitate de a rezista: cât timp Kleist o credea în transă, i se va revela – și nu va folosi sedative.

— El... el m-a făcut să cresc în ochii mei.

— De ce?

De ce, de ce, de ce? simțea Anna nevoia să strige. Altceva nu știi?

— David... a făcut ca totul să fie bine.

— Cum?

— Cum?

— Ce a făcut, pentru ca totul să fie bine?

— M-a... plăcut.

— De ce?

Anna își înghiți resentimentele și răspunse:

— Cred că... m-a plăcut pentru că am ridicat în calea lui o barieră, așa cum fac de obicei. Prin care el nu putea vedea.

— O barieră?

— Femeia realizată, calmă, fără hiaturi în viață.

— A, da.

Kleist lăsă o lungă tăcere să se desfășoare. Anna ar fi dat orice să-și poată deschide ochii, să vadă ce se întâmplă. Îl păcălise? *Chiar îl păcălise?*

Anna simțea pericolele, fără a le putea identifica sursa. Știa *ce* simt martorii la tribunal în momentele când ea mai avea de pus două întrebări pentru a închide capcana.

După ceea ce păru un răstimp interminabil, Kleist vorbi din

nou.

— Dar, desigur, David, acest om atât de drăguț, te-a plăcut și te-a respectat pentru imaginea pe care ai încercat să i-o faci despre tine, și nu pentru ceea ce erai în realitate. Asta l-ar fi șocat. O lungă pauză. L-ar fi șocat, repetă Kleist cu studiată emfază. Nu-i așa?

Anna își umflă pieptul. Capul i se legăna dintr-o parte într-alta. Valurile oceanului fără de fund o sorbeau acum, o trăgeau în adânc.

— Am să-ți spun cât e ceasul, Anna. Pentru asta, trebuie să mă uit la ceas. Este cel mai bun ceas al meu, cel de aur. Omega…

Un oblon de plumb i se lăsă Annei între pleoape și creier, bang! Dintr-odată, nu mai plutea la suprafața oceanului, ci se trăgea într-o ceață fără margini, fără sfârșit. Nu știa cine este, unde se află, nici măcar în ce dimensiune de timp și spațiu se găsește. În jurul ei nu era nimic. Și totuși, cu o zonă a minții realiză că toate acestea îi erau familiare, deși nu mai încercase conștient o astfel de trăire.

Undeva, în depărtare, o striga un copil.

Mai erau și alte voci în ceața cenușie, dintre care câteva vorbeau în același timp. Ceva era în neregulă cu urechile ei, ca atunci când ai răcit și te trezești noaptea, cu urechile inflamate, izolându-te într-o lume închisă.

Trezește-te, strigă copilul. Din cor se detașă vocea lui Kleist, deși îi răsuna în continuare în cap, ca șoaptele dintr-o galerie.

— Au existat și circumstanțe atenuante, îl auzi spunând. Adopția, apoi o copilărie în care ai fost împiedicată să-ți dai sentimentele la iveală au concurat pentru a-ți distruge personalitatea, încă de la naștere. Erai epuizată, fără bani, fără soț, lipsită de speranță. În ziua crimei, nu aveai la ce să se te mai aștepți de la viață.

— Nu.

Ea spusese „nu”? Vocea părea a fi a ei. Și era adevărat. În acea zi, nu mai avea la ce să se aștepte…

Trezește-te. Trezește-te. Trezește-te.

Ba nu, nu era adevărat. Avea o fiică. Un mănunchi de bucurii. Țipa, n-avea somn, împrăștia peste tot vomă și rahat, mirosea unt, era urâtă, arțăgoasă…

Din nou Kleist:

— N-aveai pe nimeni, mai puțin Juliet. Propriul tău copil. Și aici ajungem la miezul problemei, nu?

Anna ar fi vrut să spună ceva. Înăuntrul ei, vie, sălășluia acea întinsă, dar comprehensibilă explicație care ar fi rezolvat totul dacă ea ar fi fost în stare să o articuleze. Cuvintele rămaseră însă prinse în capcană în ea, asemeni unui copil care se va naște mort.

— Pentru că, dacă sunt fapte care pot fi invocate în apărarea ta, există, de asemenea, și circumstanțe agravante.

Anna deschise gura și descoperi că putea vorbi. Cuvintele care se auziră erau însă altele decât cele pe care intenționase să le pronunțe.

— Nu înțeleg.

— Păi, lasă-mă să te ajut, atunci.

Kleist nu mai șoptea. Anna îi auzea vocea în urechea stângă de parcă s-ar fi întins alături de ea. Însă nu putea să-l simtă. Nu putea să simtă nimic, nici măcar podeaua.

— Duceai pe atunci o viață, din punct de vedere obiectiv, „bună”. Erai invidiată pentru educația ta, pentru felul cum arăți, pentru căminul tău confortabil și sigur, tipic clasei de mijloc. Dumnezeu te binecuvântase cu un copil sănătos. Primul soț, Eddy, fusese o greșeală, dar depășiseși de mult etapa. Nu aveai nicio *scuză* ca să fii nefericită, niciun motiv. Și cu toate acestea, ai clacat.

Anna își simțea capul de parcă avea să-i explodeze. Ar fi vrut să strige: *E ceea ce ți-am spus eu dintotdeauna. Iar tu îmi răspundeai că greșesc, greșesc! Susțineai că sufăr de depresie postnatală!* Nu putu însă rosti niciun cuvânt. Când două lacrimi i se scurseră pe obraji, fu incapabilă să le șteargă.

— Acum ne vom întoarce împreună până în acea zi, chiar înainte ca tu și cu mine să ne fi cunoscut.

— Nu. Nu vreau…

— E seară. Suntem în casa părinților tăi.

Anna era vag conștientă de o senzație în mâini. Acestea se strângeau și se desfăceau, unghiile îi scrijeleau palmele.

— Nu…

— Da? Ce-ai spus, Anna?

— Nu… face… asta… *te rog!*

— Ba da, trebuie. Ești aici, în casa din Ferring. Părinții tăi s-au culcat. Ești în camera ta, cu Juliet. Doar voi două. Singure.

— Te rog, nu…

— Vezi ce vedeai atunci. Simți ce simțeai atunci. Auzi ce s-a întâmplat atunci.

— Nu.

— Ba da, Anna.

Acum, inima îi bătea nestăvilit. Lacrimile îi curgeau pe obraji. O durere otrăvitoare îi pulsa între oasele capului.

— Juliet e așezată pe pat, lângă tine. E neajutorată, cu desăvârșire dependentă de tine. A plâns; tu ai alăptat-o.

— Am alăptat-o…

— Spune-mi ce simți, Anna.

— Am alăptat-o…

— *Spune-mi ce simți.*

— Nu… pot s-o părăsesc.

— Nu, nu poți.

Glasul lui căpătase o tonalitate nouă acum. Adulmecase victoria, înțelese Anna.

— Nu poți, dar ai vrea, așa este?

— Nu pot să-i fac ce mi-a făcut mama mie. Nu pot… s-o dau.

— Și-atunci ce faci?

— Nu!

— Ce faci?

— Ai promis! Gerhard! Niciodată, să nu te mai întorci la asta…

— *Ce faci*?

— Îmi…

— Da?

— … pun mâinile… disperată… o, Doamne, sunt atât de nefericită, atât de deprimată. Nu îi place laptele meu… nu vrea să sugă.

— Ce… *faci*?

— Îmi pun mâinile…

— Unde îți pui mâinile?

Anna strigă, dar Kleist nu-i arătă nicio fărâmă de milă.

— *Unde*?

— În jurul… gâtului… ei.

Anna începu să hohotească, lovind cu pumnii strânși în podea, dar încă incapabilă de a se ridica sau de a-și deschide ochii.

— Și pe urmă, a intrat mama ta, așa e? *Așa e*?

— Da.

— Și copilul tău a fost salvat. Copilul tău nevinovat, frumos,

care nu făcuse niciodată niciun rău, a fost salvat. Astfel încât n-a fost niciodată nevoie ca David să știe cine ești cu adevărat, ce fel de femeie ești.

Atunci, Anna îl văzu, brusc, deși ochii îi rămâneau închiși, îi văzu fiecare trăsătură a feței lui schimonosite, fiecare dintre cele o sută de detalii infinitezimale care îi trădau nevoia de a o distruge înainte ca ea să-l distrugă pe el.

Kleist intenționa s-o lase lipsită de apărare. În acest scop, era în stare de orice și își alesese armele care îi erau familiare.

Ba nu. Era mai mult decât atât. Kleist o voia chiar *pe ea,* pentru el. Așa că trebuia să i-l șteargă pe David din suflet.

Anna izbea cu pumnii în podea ca și când ar fi avut un atac. Deodată, una dintre mâini i se lovi de păpușa cea ieftină. *Trezește-te,* strigă vocea de copil. Juliet. Fiica ei.

— Anna? Anna, de ce nu-mi răspunzi?

Tăcere.

— Anna, repetă Gerhard încet, lingușitor. Anna, mă mai auzi? Dacă da, ridică degetul mijlociu al mâinii drepte…

Anna nu făcu nicio mișcare. Apoi, deschise ochii. Se simți cufundându-se în lumină. Ieși la lumină.

— N-ai să-mi faci asta.

Uimitor, vocea îi era perfect calmă.

— N-ai să poți s-o spui. Îl iubesc pe David. Iar el mă iubește, în ciuda a tot ceea ce ai făcut.

Kleist o privi, cu figura lipsită de expresie. Anna își dădu seama cum o vedea: nu ca pe o femeie obosită, speriată, apropiindu-se de patruzeci de ani, ci ca pe o amenințare la adresa tuturor speranțelor lui, la adresa a tot ce își dorea el mai mult: „Crisalida”, protecția stăpânilor lui și speranța în vremurile mai bune ce aveau să vină. Anna citi toate acestea în ochii lui și se simți prinzând curaj.

El se repezi asupra ei, cu o stângăcie care își avea originea chiar în felul neîndemânatic în care sărise de pe podea, sucindu-i umărul. În prima clipă, Anna se putu gândi doar la durere; închise ochii și încercă să ridice o mână pentru a proteja locul de alte lovituri. Dar Kleist, dorind să-și realizeze scopul de a se răzbuna și totodată de a o pedepsi, îi azvârli mâna la o parte, răsucindu-i două degete până când ea țipă.

Anna i se împotrivi.

— Gerhard, strigă, nu…

Următorul lucru de care-și dădu seama fu însă că Gerhard se rostogoli peste ea, folosindu-și greutatea și propriul trup pentru a o face să rămână țintuită de podea. Mâna dreaptă a Annei se zvârcoli, expediind păpușa lui Juliet în sacristia cu perdea. Își încleșta pumnul și și-l repezi către falca lui Kleist cu toată forța de care era în stare. Acesta urlă de surpriză și durere. Îi făcu bine să-l audă. Dar, cum el continua s-o lovească cu capul, cu torsul, cu picioarele, își dădu seama că trebuia să schimbe tactica dacă voia să supraviețuiască.

Își desfăcu toate cele zece degete. Caută-i ochii!

Kleist le văzu venind și își arcui trupul. Nu se mai afla deasupra ei, era liberă. Anna încercă să se ridice, dar alunecă și se trezi cu fața la podea. Începu să se târască, îndepărtându-se de el. Altarul: un instinct atavic, inutil o făcu să o ia spre est, pentru a ajunge la acesta. Apoi însă puterile o lăsară și se întinse cu fața-n sus și mâinile depărtate, privind ochiul cel roșu al Domnului, așteptând neajutorată, conștientă că aceia care pierd trebuie să plătească, pe tărâmul vieții la fel ca pe cel al legii.

Când îi auzi pașii, îi trebui o clipă ca să-și dea seama că se îndepărtau. Apoi ușa se trânti și o liniște binecuvântată umplu biserica. Kleist plecase.

Încet, Arma își înălță capul. Prin vălul de lacrimi, i se păru că acum ochiul cel roșu de lângă altar sclipea ca sângele proaspăt vărsat.

TREIZECI ȘI TREI

Albert decupa rețete culinare dintr-un supliment colorat de duminică și își savura paharul de *Punt e Mes* dinaintea prânzului când sună telefonul.

— E o dimineață frumoasă, îl auzi pe Louis Redman spunând. Coboară pentru o plimbare cu mașina. Te aștept afară.

Tocmai terminase de încuiat când Ford-ul Granada al lui Redman se opri lângă trotuarul pe care se afla el.

— Mergem undeva anume, Louis?

— Nț. Mă gândeam să ne plimbăm prin parc.

— Sună bine.

— Întâlnirea aceea a fost o catastrofă, rosti Redman pornind. Numai contribuția ta a ferit-o de a nu fi un eșec total, dacă-mi permiți. Ai ceva de făcut azi, fiindcă veni vorba?

— S-ar putea să trec prin Hampstead mai târziu.

— Hampstead… aha, e timpul să aruncăm o privire prin fișele medicale ale Annei Lescombe, nu?

— E timpul să pregătim terenul, în orice caz. Albert căscă și se întinse. De ce ai venit să mă iei?

— Ți-am spus, pentru o plimbare…

Când Albert oftă teatral, Redman râse și coti la stânga, ieșind de pe Queensway.

— Uite, începu, devenind serios. Mai întâi, această discuție n-a fost ideea mea, nu?

— Dacă zici tu.

— Însă cineva m-a sunat de la Washington azi-dimineață și… ei bine, situația nu s-a îmbunătățit deloc.

— Zău?

— Am reușit să dăm de Lescombe la New York doar pentru că amica lui, aceea doamnă Melkiovicz, a telefonat unui prieten din FBI. Numele lui e Thomas Burroughs. A încercat să-i explice că niște haidamaci cu accent străin au întrebat-o tot felul de lucruri.

— A încercat?

— Din fericire pentru noi, era plecat, așa că Melkiovicz a vorbit cu secretara lui și i-a lăsat un mesaj. Secretara a făcut automat ce trebuia să facă, incredibil cum oamenii fac uneori exact ce trebuie, chiar înainte de a vorbi cu șeful, a sunat la prietenul *ei* din CIA. Am pus-o sub supraveghere pe Melkiovicz… și Lescombe a apărut în cadru.

— Să înțeleg că, dacă Burroughs ar fi vorbit primul la telefon cu ea, CIA nu ar fi știut nimic?

— Așa e, fir-ar a dracului de treabă. Burroughs *nu* este prietenul nostru. În orice caz, Lescombe și-a petrecut noaptea de ieri învârtindu-se în jurul New York-ului, cu această doamnă Melkiovicz și cu Burroughs.

— Și asta e rău?

— Dacă Lescombe trece în cealaltă tabără, da, lucrurile se complică. Burroughs e un gură-spartă cum n-am mai văzut. Unul dintre cei ce defilează cu drepturile omului și libertatea de informare.

— Și e în FBI?

— De necrezut, nu-i așa? Oricum, dacă Lescombe calcă strâmb, gândul că ar fi putut lua ceva de la Burroughs ne provoacă o adâncă îngrijorare.

— Totuși, Lescombe n-a călcat strâmb încă.

— Noi suntem convinși că o va face.

— Noi nu.

— Albert, am să fiu foarte cinstit cu tine: pierderea „Crisalidei” i reprezintă un fel de punct critic în relațiile anglo-americane. Dar starea de lucruri s-a înrăutățit și prin modul cum voi, britanicii, înțelegeți să tratați problema.

Albert nu răspunse nimic.

— Telefonul pe care l-am primit azi-dimineață a venit din Clădirea Executivului de la Casa Albă. Cel cu care am vorbit a renunțat pentru câteva minute la ceea ce numiți voi un „schimb i se păreri deschis și cuprinzător”, așa îi ziceți?

— Dacă vrei să spui că tocmai fusese „scuturat”, da.

Când vicepreședintele vrea să-l vadă pe directorul CIA duminică dimineață la ora opt, poți trage concluzia că nu numai acesta va fi scuturat, Redman dădu din cap, pur și simplu furios. Dacă nu facem cumva să salvăm Vancouver-ul, se pare că am să mă restabilesc în State.

— Și ai vrea ca asta să nu se întâmple.

Redman râse.

— Ce ai zis acum este un exemplu tipic de eufemism ironic englezesc. Când vorbi din nou, părea că schimbase subiectul. Ți-ai asuma o misiune din partea guvernului Statelor Unite?

— Parcă aveați destulă forță de muncă necalificată.

— Însă pe nimeni la locul potrivit sau care să poată fi adus cu ușurință la locul potrivit. Motivul pentru care tratez cu tine este că te afli exact acolo unde avem nevoie de cineva care să facă treaba de care-ți ziceam.

— Spune-mi un lucru. Vreau să știu chiar acum: Hayes are vreo idee despre faptul că te întâlnești cu mine?

— Nu. Nimeni nu știe nimic.

— Atunci, ce facem noi acum este între patru ochi.

— Exact. Și o parte a târgului încheiat ar fi să rămână așa, față de ai tăi, la fel cum ar rămâne și de partea noastră.

— Mai departe.

— Pariez că știu exact ce ordine ai primit. Și nu vreau să-mi

confirmi ce am să-ți zic.

Albert zâmbi, dar își păstră calmul.

— Foarte probabil, David Lescombe ne va aduce pe fir până la nevastă-sa în următoarele patruzeci și opt de ore. Cum era versul acela celebru... „Acolo unde sug albinele, sug și ei”? Sau în cazul de față, tu.

— Am înțeles unde vrei să ajungi.

Redman se opri la un semafor și se răsuci așa încât să-l poată privi drept în față pe Albert.

— Ce vreau să-ți zic este că, în curând, vei avea ocazia să-ți duci la capăt treaba care ți-a fost dată. Dându-și seama că Albert voia să spună ceva, Redman își ridică mâna stângă de pe volan, oprindu-l cu un gest.

— Nu, te rog. Adu-ți aminte – fără confirmări. Asculți un american fantezist și depășit de evenimente și, pentru că ești un *gentleman,* îl lași să bată câmpii.

Albert râse. Apăru lumina verde, iar Redman intră în Hyde Park accelerând pe Ring și apoi pe Serpentine[37].

— Ce-ai zice să coborâm chiar acum?

— E-n regulă. Ai niște pâine[38]?

— Vrei să spui bani?

— Vreau să spun pâine, Louis. Pentru rațe.

Era rândul lui Redman să izbucnească în râs.

— Ador Londra, rosti, devenind brusc serios. Primăvara, ca acum, e bine, dar toamna e de-a dreptul grozav. În septembrie, octombrie, n-aș vrea să fiu nicăieri în altă parte pe lumea asta.

Coborâră din mașină și porniră, fără un țel precis. Locul era plin de oameni care se îndeletniceau cu tot felul de lucruri care se fac într-un parc duminica. Ar fi fost greu, se gândi Albert, să găsești un loc mai bun pentru ceea ce aveau ei de negociat.

— Să mai facem un pas, continuă Redman. La un moment dat, în cursul următoarelor două zile, ai să te întâlnești cu ocazia pe care o aștepți de când ai început cercetările. În tensiunea unui astfel de moment, se mai fac și greșeli, uneori.

— Iar tu ai vrea să achiziționezi o greșeală.

— E mai mult sau mai puțin sensul telefonului pe care l-am primit azi de la Washington, da.

---

[37] Ring, Serpentine – alei din Hyde Park (n.tr.).

[38] *Bread* (pâine) este un termen argotic foarte răspândit în SUA pentru: bișțari, lovele, mangoți (n.tr.).

— De ce au așteptat ai tăi până acum pentru a face o propunere?

— Nu l-am prețuit pe Lescombe la justa lui valoare. Până când n-a reușit să scape de sub supraveghere, nu ne-am dat seama că e un profesionist. Va ajunge la Anna și va reuși să treacă dincolo de zid cu ea.

— Greșelile, rosti Albert după o pauză, pot fi costisitoare.

— Există fonduri disponibile.

— V-a mai rămas ceva de la *Contras*? Sau va trebui să vindeți o rachetă Iranului?

— Uite ce e, Albert, nu văd nimic de râs, răspunse Redman, zâmbind totuși. Există fonduri disponibile și gata, bine?

Pentru că Albert nu zicea nimic, îl îmboldi:

— Nu poți să-mi dai măcar un sfert de răspuns?

Albert făcu o mutră lungă.

— E greu.

— Ăsta-i cuvântul pentru imposibil?

Albert se opri o clipă în loc, pentru a ridica o cutie de conservă aruncată pe jos și a o depune în cel mai apropiat coș de gunoi.

— Ar trebui să mi se garanteze că pot nega totul, absolut totul.

— Nicio problemă.

— La urma urmei – iartă-mă, pentru că m-am îndoit de ce ziceai mai devreme – sarcina pe care o ai în minte poate fi îndeplinită perfect și de un american. Te interesează doar să eviți urmările unui eventual eșec.

Multă vreme, merseră fără să mai spună nimic.

— Și ce i-a făcut pe cei de la Langley să creadă că eu aș fi interesat? întrebă Albert în cele din urmă.

— Ești în locul potrivit, la momentul potrivit, cum îți spuneam. Dar, pe de altă parte, cred… au bănuit că împărtășești un anume punct de vedere în privința a ceea ce e rău pe această lume. Că ești la fel de ferm în convingerile tale ca și ei.

— Nici vorbă despre propriile tale convingeri, remarc. Pe cuvânt, Louis, tu te distanțezi de toată treaba asta, nu-i așa?

— Zău? zâmbi Redman strâmb. Ideologic, nu mă situez foarte departe de omul care m-a sunat azi-dimineață. Înclinăm amândoi către dreapta, simțim nevoia unui control asupra lucrurilor. Se vorbește numai de drepturi și deloc de obligații și

îndatoriri.

— Iar centrul politic nu e destul de tare pentru a rezolva problema, murmură Albert absent. Înțeleg. Și atunci, unde e acel „dări”?

— Cu metodele nu sunt de acord.

— Ah!

— Au dreptate cei de la Langley atunci când cred ceea ce cred despre tine?

— Fără confirmări, Louis, tu ai spus-o.

Continuară să se plimbe. Spre iritarea lui Albert, cafeneaua era închisă. Ar fi băut cu plăcere ceva cald. Dar era o duminică englezească de aprilie, iar cartonul atârnat afară zicea: „Date fiind reducerile de personal…” Nu prea aveau la ce să se aștepte bun. Muncă, de exemplu. Serviciu.

— Te-ar interesa propunerea?

— Poate, răspunse Albert. Dar aș vrea să știu un lucru. Nu îmi este indispensabil, dar raportul cerere-ofertă mă favorizează, iar dacă tu vrei să accept, trebuie să-mi zici chiar dacă sunt pur și simplu curios, nu?

Redman îi aruncă o privire.

— Spune.

— Este sau nu este „Crisalida” autentică?

Redman răspunse fără a ezita.

— Nu.

— Mulțumesc. De ce, atunci, toată agitația asta pentru întâlnirea la vârf de la Vancouver?

— Pentru că puțină lume știe ce este cu adevărat „Crisalida”.

— Nici rușii, cu alte cuvinte?

— Nici *noi*! Ai noștri. „Crisalida” este parte a unei operațiuni care nu a necesitat viza președinției. A plutit la mică adâncime ani de zile, așteptând ca cineva să muște. Dar, o dată ce, în situația dată, a apărut Vancouver-ul, a trebuit să jucăm cinstit.

— Și, în mod sigur, n-aveți de făcut decât să anunțați Departamentul de Stat pentru ca situația să se relaxeze?

— Nu putem pur și simplu să… *facem* asta, Albert.

— Nu înțeleg.

— „Crisalida” nu a fost inițiată la Departamentul de Stat, ea n-a primit niciodată binecuvântarea lui. Redman privi amenințător către Serpentine. Operațiunea este îndreptată direct împotriva unui important aliat european.

Albert tăcu o clipă, pentru a digera spusele lui Redman.

— Împotriva… Marii Britanii, vrei să zici.

— Știi ce, am spus un important aliat european…

— Bine, bine. Calmează-te.

— Acum, că ți-ai făcut tema pentru acasă, cred că s-a terminat.

Albert strâmbă din buze.

— Nu văd de ce s-ar termina, câtă vreme misiunea are o valoare intrinsecă, a ei. Și, fiindcă veni vorba, în privința propunerii tale… pardon, a *superiorilor* tăi… nu se pune problema unei recompense materiale. O fac pentru că trebuie.

— E foarte frumos din partea ta, Albert.

Redman tăcu o clipă.

— Ai înțeles ce dorim?

Nu departe de locul unde se aflau, o pereche de coțofene ciugulea feroce dintr-o bucățică de pâine, aruncată, presupuse Albert, de unul din cerșetorii care populează Anglia zilelor noastre. Încuviință din cap și spuse:

— Știi vorba aia? „Unu pentru tristețe, doi pentru bucurie”[39], o știi, nu-i așa?

Redman trebui să se gândească o clipă la asta.

— E-n regulă, răspunse în cele din urmă, cu glasul marcat de ușurare. „Doi pentru bucurie”. În regulă!

— Bun. Nu știu ce zici tu, dar eu aș da orice pentru o ceașcă de ceai.

TREIZECI ȘI PATRU

David Lescombe știa că se află la douăsprezece mii de metri deasupra Atlanticului, dar în afară de asta nu percepea decât strălucirea avionului Concorde al Companiei British Airways. Zborurile supersonice, își dăduse seama după puțină vreme, n-aveau niciun farmec pentru el. Toate cele aflate la bord păreau să aibă aceeași culoare gri, până și meniurile și căștile. Ultimele erau inutile, în cazul lui, pentru că stătea atât de in coada

[39] Citat dintr-o vestita poezioara englezească din folclorul copiilor: „One *for sorrow, two for joy, / Three for girl, four for boy, | Five for silver, six for gold, /And seven for a secret never to be told*” (engl.) (n.red.).

avionului, încât zgomotul motoarelor acoperea orice alt sunet. Faimoasa curbură a pământului era ascunsă în spatele unei pâcle incandescente alb-gălbui și, oricum, David nu vedea nimic prin hublourile ridicol de mici, cu pretenții de ferestre. În avion era o căldură sufocantă. Lui David nu-i făcea nicio plăcere să călătorească la – aruncă o privire către ecranul fluorescent – de două ori viteza sunetului.

El și Tom stăteau aproape unul de altul, dar despărțiți, pentru că nu voiau să dea impresia că se cunosc. Simpla conștientizare a faptului că tovarășul său se afla așezat undeva în spate îi dădea lui David o senzație de siguranță.

În acea dimineață de duminică, avionul era aproape gol. Cam o duzină de pasageri erau risipiți pe cele două șiruri de scaune acoperite cu piele. Cei mai mulți dintre ei stăteau cât se poate de liniștiți, mai exact, toți, cu excepția unui cuplu așezat în scaunele aflate de partea cealaltă a culoarului și în rândul imediat următor celui al lui David, adică vizavi de Tom. Cei doi erau un bărbat și o femeie, tineri, americani și, pe cât se părea, în luna de miere. În tot timpul zborului, băuseră cu lăcomie șampanie, se sărutaseră și schimbaseră un număr de cuvinte care îl făcuseră pe David să roșească puternic. În plus, acesta simțea că, dacă vreunul din ei mai spune „pupic, pupic” încă o dată, când zborul se va termina, îi va arunca cu ceva în cap. Dar, când vru să se mute, stewardesa obiectă, bâiguind ceva mieros cu privire la repartiția mărfii plătite, care suna foarte important, fără însă a însemna nimic pentru cei neinițiați.

David își dădu pe jumătate seama că Tom se tot uita la acel cuplu ridicol. Cu alte cuvinte, i se păreau suspecți? Sigur că nu... dar atunci de ce îi supraveghea de atâta vreme?

David se scutură de sentimentul de neliniște și încercă să-și facă planuri pentru mai târziu. Un singur lucra îi plăcea la Concorde: viteza. Singura lui nemulțumire, din acest punct de vedere, era că avionul nu poate să zboare destul de repede.

Nu-i era foame. Încercă să doarmă și nu reuși. Își dădea seama că undeva la bord, poate în cabina piloților, era o anumită oră. Avionul, supersonic sau nu, nu putea să evadeze din lumea din care făcea parte, într-o măsură mai mare decât putea să călătorească înapoi în timp. Dar în scaunul lui, timpul fusese abolit. El și Tom alergau după capătul zilei. Până acum, nu-l prinseseră.

David încerca să descopere adevărul. Era la fel de greu de prins ca și apusul soarelui.

Vru în primul rând să-și amintească de ce plecase la New York și să-și înțeleagă natura impulsului.

Intenționase să-și găsească soția, știind în sinea lui că nu se afla în America, ceea ce, privind retrospectiv, părea ciudat. Poate că dorise pur și simplu să afle niște lucruri noi despre ea. Și-atunci, ce anume aflase?

Cândva, Anna avusese o idilă cu psihanalistul ei. S-ar putea ca în momentul de față să fie tot cu el. Era cazul să privească adevărul în față: exista posibilitatea ca soția lui să-i fi trădat atât pe el, cât și propria țară. O mulțime de fapte indicau această concluzie ca fiind cea corectă.

David aflase însă ceva limpede despre el însuși. Anume că era mai îndrăgostit de Anna decât în ziua în care se măritase cu el. Nu putea crede că era o trădătoare. Voia să o salveze din pericolul în care se afla, oricare-ar fi fost acesta, iar apoi, pentru că o iubea pe această femeie, să o ajute să devină din nou întreagă. Să devină ceea ce fusese odată.

Anume ce?

Un om de afaceri din rândul de scaune aflat vizavi de David se ridică în picioare, își potrivi mânșetele și porni pe culoar, către spatele avionului, în căutarea toaletei. David îi aruncă o privire prudentă, conștient că Tom Buiroughs făcea același lucru. Dar bărbatul trecu de ei fără a-i ferici nici măcar cu o căutătură. Câteva clipe mai târziu, reveni. Câștigând altitudine, avionul se clătină și tipul căzu din greșeală peste David, întinzând o mână pentru a-și recăpăta echilibrul. David se cutremură ca și când omul ar fi încercat să-l înjunghie.

— Iartă-mă, bătrâne. Îmi pare rău… uneori e puțin neplăcută, ultima oră. Faci chestia asta des, nu-i așa?

— Nu.

David îl auzi pe Tom foindu-se fără odihnă în scaunul din spate și se hotărî să fie și mai atent.

— Ar fi bine ca nici eu să nu fiu obligat să o fac. E a noua oară pe anul ăsta și de-abia suntem în aprilie. Tu cu ce te ocupi, bătrâne?

Din fericire, în acele moment avionul mai făcu un salt în aer, azvârlindu-l pe individ înapoi în propriul scaun, iar lumina cu „fixați-vă centurile” se aprinse, astfel încât David putu din nou

să-și urmărească șirul gândurilor.

În primul rând, de ce avusese nevoie Anna de psihoterapie? Era o întrebare la care Robyn se eschivase să răspundă. Care fusese picătura care umpluse paharul? *De ce nu discutase niciodată despre asta cu el*?

David ridică storul și privi cerul boltit, fără niciun pliu, lipsit de familiara demarcație dintre ore și minute. Mai jos, puțin într-o parte, reuși să vadă începutul unei lame albe; scutură din cap. O aripă fără înger…

Oare o mai iubea? *Desigur.* Chiar dacă era posibil să fie cu Kleist. Să se fi îndrăgostit din nou de el?

Încă nu era prea târziu. Ar fi putut să se întoarcă la Londra, să-l caute pe Fox și să-i spună: „uite, recunosc că am fost căpos. Anna e o pacoste, recunosc. Îți povestesc ce-am reușit să descopăr în privința ei până acum. E o bețivă. Face psihoterapie de ani de zile – pariez că, aflând asta, câteva mutre din MI 5 au să se congestioneze, nu-i așa? A avut o idilă cu psihanalistul ei și, fiindcă veni vorba, puteți să-mi dați înapoi cariera? Încă nu e prea târziu să prind trenul de Vancouver, nu?

Omul de afaceri de vizavi își ridică ochii surprins, pentru a vedea ce-l făcuse pe David să scoată un râs sonor. Acesta însă stătea țeapăn, cu mâinile împreunate, privind fix spătarul scaunului din fața lui.

David întoarse capul, descoperindu-l pe Tom concentrat încă asupra tinerilor căsătoriți, cu gura ușor întredeschisă. Fruntea i se încrețise, părea încordat, nervos.

David încercă să nu bage în seamă tâlcul care se desprindea din purtarea tovarășului său, dar simți că totuși inima începe să-i bată mai repede. Oare cuplul acela de bețivani n-ar putea reprezenta un pericol potențial? *Oare*?

Oricine se putea dovedi periculos. Oricine. Nu, nu te gândi la asta, încearcă să-ți faci planul, folosește timpul rămas.

Plecând spre Yarmouth, în acea primă zi pe care și-o petrecuse împreună cu Anna, se afla în căutarea unui weekend liniștit; în loc de asta, găsise iubirea. Aceasta venise târziu, fără ca el s-o fi căutat, și de atunci îi umpluse existența. Putea alege, dacă voia, putea încheia acest capitol. I-ar fi cerat un act suprem de voință, de care era însă în stare. Ar fi putut întoarce spatele iubirii, fără să mai știe nimic de ea.

Poate că acest gen de orbire era moștenit. Pentru că exista,

își dădu seama, un precedent.

Bunicul lui fusese un om rău, rece, un portar de spital care își strângea banii în cutii de tablă pentru tutun și îi ascundea sub salteaua patului pe care îl împărțea cu bunica. Salteaua era subțire, iar bunica, osoasă de felul ei, nu trebuia să fie prințesa din povestea cu bobul de mazăre pentru a simți cutiile[40]. Era o femeie plină de daruri, o natură artistică în timpurile în care claselor de jos nu li se permisese încă să se definească în asemenea termeni, așa că vecinii nu putuseră să-i spună decât „harnică cu acul" sau „dată naibii când e vorba de zugrăvit o cameră, ar trebui să vedeți și voi".

Murise în acel pat, cu cutiile tocându-i viața irosită neîncetat, într-un februarie, fără un cărbune în soba din dormitor, pentru că bunicul nu era genul de om care să arunce banii pe prostii. Murise nebună.

După moartea ei, bunicul se schimbase. Nu mai era numai un om rău și rece, ci începuse să sufere și de remușcări la fel de mult ca de un cancer care-ți roade oasele. Îi lipsea defuncta soție. Pentru prima oară își dăduse seama că bunica fusese o comoară, o femeie neprețuită care îl iubise cu patimă. Această obsesie începuse să-l roadă, exact la fel cum o roseseră pe ea cutiile lui cu muchii și colțuri rotunjite și dure. Până la urmă, îl ucise și pe el. Doctorii numiseră și această boală cancer, dar David știa că e o minciună. Remușcările îl uciseseră pe bunicul lui, la fel de necruțător și de lent ca arsenicul pe care-l iei singur multă vreme. David se bucurase când bunicul murise. În gând, îl expediase în iadul propriei minți, pentru păcatul de a fi preferat să nu știe nimic.

Astăzi, peste puțină vreme, el, David, va fi la Londra și, dacă totul mergea bine, mâine după-amiază, în Corfu. Apoi, cu ajutorul lui Tom, va ajunge pe insulă, urmând îndrumările lui Robyn. Luni, cam pe la apusul soarelui, va ști.

Dacă va vrea să știe.

Un răstimp, moțăi. Fu sculat de steward, care pășea de-a lungul coridorului, verificând centurile și poziția scaunelor. Iscodind prin hublou, putu vedea pământul întunecat de nori

[40] În basmul lui H. Cr. Andersen, regina, mama prințului care își caută soție, așază în patul pregătit pentru musafira sosită pe nepusă masă, sub douăzeci de saltele și douăzeci de perne de puf, un bob de mazăre. Dimineața, vizitatoarea se plânge că nu s-a odihnit bine, ceea ce dovedește că e „atât de gingașă, cum numai o prințesă poate fi". În consecință, e aleasă de soție pentru prinț (n.tr.).

joși. Aproape înainte de a-și da seama ce se întâmplă, atinseră pista și începură să se zgâlțâie pe ea fără a părea că încetinesc. Motoarele își inversară sensul, frânele intrară în acțiune, iar el fu aruncat violent în față, în curelele centurii. Nivelul zgomotului din cabina înăbușitoare deveni aproape insuportabil. Undeva în spatele lui, doamna „pupic, pupic” scotea chiote de încântare.

Apoi, când nu mai spera nimeni, încetiniră. Când avionul făcu cale-întoarsă pe pistă, David văzu că pilotul mai avea doar o rezervă de zece metri și-și șterse sudoarea de pe față cu o batistă care se udă leoarcă.

Tinerii căsătoriți erau nerăbdători să coboare. David rămase în scaun, adunându-și curajul, în timp ce îndrăgostiții și omul de afaceri cel prost-crescut care îl bătuse la cap mai devreme își făceau de lucru cu bagajul. Domnul „pupic, pupic” termină primul și o luă înainte, lăsându-și consoarta să se lupte cu geanta Gucci. Doamna nu se putea opri din chicotit.

— Nu pot să-i desfac cureaua, o auzi David glăsuind. Nu pot… ia-o înainte.

— Nu te părăsesc, răspunse el, aruncându-și brațele în jurul ei.

— Știi ce… ne trebuie un cărucior, da?

— Mda.

— Du-te să aduci unul, atunci. Hai.

Îl înghionti.

— Hai!

Soțul o porni clătinându-se către partea din față a avionului. David se ridică pe jumătate și se strecură printre scaune, gata să pășească pe culoar, când simți o bătaie discretă pe umăr. Se întoarse pentru a-l vedea pe Tom, în picioare, strângând din buze puternic în timp ce încerca să nu-i scape din ochi pe cei doi tineri. David ezită, neștiind exact ce-i cerea Tom să facă. Mai rămăseseră foarte puțini pasageri acum: doar el, Tom, omul de afaceri care stătuse vizavi și cei doi scârboși.

Ceva, în modul cum erau adunați laolaltă, indica un pericol iminent. David, simțind pentru prima oară că îl cuprinde panica, făcu instinctiv un pas înapoi.

Când soțul ei parcursese deja câțiva metri, doamna „pupic, pupic” reuși să-și elibereze geanta. Se împiedică, chicotind încă. Atunci, Tom ieși ușurel din scaunul său și o apucă de braț, așezându-se între ea și David. Mâneca hainei i se frecă de aceea

a lui David. În mâna dreaptă ținea ceva ce părea a fi un portofel de piele.

Omul de afaceri cel prost-crescut alese exact acel moment pentru a se ridica în picioare, întinzându-se către dulăpiorul de deasupra capului. Pentru că stătuse pe scaunul de lângă coridor, se așezase în calea femeii bete, dezechilibrându-l pe Tom Burroughs.

David văzu expresia de pe fața agentului FBI și pentru o clipă nu înțelese care era motivul furiei lui. Apoi îi răsăriră în minte chiar cuvintele lui Tom, *numără cenții;* și își dădu seama de ce acesta e mânios, ca și de ce omul de afaceri se făcuse pământiu la față și se agita în scaunul său, încercând să respire... Așa că David îi înșfăcă geanta acestuia și, ținând-o în față ca pe un scut, strigă cât putu de tare:

— Steward! Urgență! E un om mort aici, în spate. A fost asasinat! Ajutor!

Un număr de gânduri răzlețe îi apărură în minte. Burroughs lucrase tot timpul în slujba inamicului. Venise la bar având chiar de la început intenția de a merge cu el la Londra. Dar înainte de a se apuca să ia la bani mărunți toate acestea, își aminti, tocmai la timp, că era încă prins între scaune. Dădu înapoi cât putu de repede, până ce spatele i se lipi de fuzelaj.

— *Crimă! Crimă!* strigă din nou.

Tom Burroughs se răsuci în loc, decis, și fandă către el, întinzându-și în față portofelul. După o clipă, David își dădu seama că undeva în bucata de piele trebuia să fie un cat otrăvit sau poate o lamă. Singura lui șansă era să se păstreze în afara razei de acțiune a portofelului.

— Stai! auzi o voce din partea din față a avionului. David nu îndrăzni să privească într-acolo.

— Securitatea aeroportului! strigă aceeași voce. Stai sau trag.

David pară următoarea lovitură a lui Burroughs cu valiza, împingându-l în lături. Burroughs își coborî mâna dreaptă.

David văzu sclipind ceva de metal în timp ce americanul se pregătea să lovească din nou, pe sub scutul său. Chiar în acea clipă, de undeva din față se auzi un zgomot puternic. Femeia țipă de durere și căzu peste Burroughs, doborându-l, iar acesta rămase întins pe podea, țintuit de greutatea ei, până când stewarzii îl duseră de-acolo, lăsându-l pe David cu o femeie beată și un cadavru drept companie în acea mai grozavă

aeronavă din lume.

David împietrise. Auzi o voce, dar nu se putu concentra asupra ei. Până la urmă, reuși să se târască pe culoar. Acolo, veni către el un bărbat pe care îl recunoscu vag ca unul dintre pasageri, stătuse undeva în față, acum punându-și pistolul la loc în toc.

— Ai omorât-o, bolborosi David. Chiar când rosti acestea, își dădu seama enervat cât de anemic îi suna glasul.

— Mă îndoiesc. Glonțul e un săculeț care conține nisip. Poți trage cu el chiar în timpul zborului.

Tipul se aplecă.

— Da, e numai ametită.

Se ridică din nou în picioare.

— Ce s-a întâmplat totuși?

David, prea speriat pentru a putea vorbi, se mărgini să clatine din cap.

— De unde mă aflam eu, mi s-a părut că cineva vrea să vă omoare.

Da, așa era. Ei voiseră să-l oprească, iar Burroughs fusese părtaș la toată povestea. *Pentru cine lucra, de fapt?*

Tipul de la securitatea aeriană își concentra atenția asupra omului de afaceri, care rămăsese în scaunului lui, alb la față și cu ochii închiși.

— A încurcat borcanele, se pare. Acum el *e* mort, dacă vrei. Puteți să-mi dați numele și adresa dumneavoastră, domnule?

David se conformă. *Vor face orice ca să te oprească. Orice. Credința ta e singură împotriva forței lor.*

— Ocupația?

— A... funcționar guvernamental. De fapt...

Credință? Crezi că Anna?

Tipul își trecuse toate datele într-un carnețel. Acum, simțind ezitarea din glasul lui David, se opri.

— Da?

Vor face tot ce le stă în putință pentru a te împiedica să ajungi la femeia pe care o iubești.

David își dădu seama de unde venea disconfortul puternic pe care îl simțea: își ținuse în tot acest timp respirația.

— Sunt pe punctul de a-mi da demisia, spuse.

TREIZECI ȘI CINCI

— Bineînțeles, oricine intră acolo trebuie să nu uite să fure ceva. Fox arăta mai mult ca niciodată a proprietar de club de noapte interlop. Trebuie să arate ca un jaf și așa mai departe.

— Atunci, mai bine m-ați lăsa pe mine s-o fac, răspunse Albert. Măcar eu știu ce caut.

Dar acum, că venise vremea să se pregătească... oare? se întrebă Albert. Nu cumva știa mai puțin despre Anna Lescombe acum decât la început?

Își petrecuse după-amiaza hoinărind la întâmplare prin Hampstead, cu ghidul în mână, în cele din urmă nimerind peste casa lui Keats, care era foarte aproape de locul unde locuia Gerhard Kleist. Păși încet, încet, absorbind topografia locului în pori până se simți familiarizat cu ea. Pe stradă erau parcate câteva mașini. Din nefericire pentru Albert, toate acestea se întâmplau într-o duminică; își dădu seama că la patru, într-o zi din cursul săptămânii, când la școli se terminau orele, ar fi fost mult mai greu, cu o mulțime de mame îmbrăcate cu neglijență studiată ieșind din toate acele case mari, izolate, pentru a-și pescui odraslele cu BMW-urile sau Volvo-urile lor de teren. Zona nu era una dintre acelea în care se joacă puștii sau se adună adolescenții pentru a-și pierde timpul pe trotuarele acoperite de frunze, în timpul weekend-ului. Albert ar fi arătat ca o stafie, având în vedere atenția pe care ar fi atras-o.

Casa lui Kleist se afla la jumătatea drumului, pe coasta unui deal. Mersul agale al lui Albert încetini până la viteza melcului. Ce plăcut trebuie să fie să locuiești aici, gândi. Copaci, iarbă și, departe, în fundul curții, casele impozante. Iritante erau doar micile cutii roșii. Fiecare reședință (într-un fel, nu i se mai păreau simple case) avea o alarmă antifurt afișată la vedere. Totuși.

Strada era plină de copaci. Ca și grădinița din față. Ca și terenul din spate, unde erau vizibili peste cornișa ce înconjura clădirea la nivelul primului etaj. Edificiul era în stil edwardian, cu cărămizi și țiglă roșie, vopsit pare-se de curând în alb. În stânga se găsea un gard viu de lemn-câinesc colorat în tonuri sănătoase de galben și verde. În dreapta, o împrejmuire foarte apropiată de clădire. Nici vorbă de pietriș, care i-ar fi putut ridica

probleme, cum o făcuse la ostrovul lui Eddy Clapham.

Cât de utilă ar fi fost grădina din spate în caz de urgență. Unde dădea? Albert nu se opri, hotărât să dea un ocol proprietății. Fu însă mai greu decât își închipuise, pentru că fiecare minunăție de reședință avea tendința de a se risipi în mai multe direcții, astfel încât trecu ceva vreme până când descoperi unde avea să-și parcheze mașina mai târziu, în cursul aceleiași seri. Să-și parcheze mașina care desigur că nu va fi a lui, nu trebuia să ofere niciun fel de indiciu.

Cu fiecare pas, Albert era tot mai convins că nimeni dintre cei de *dincolo* nu supraveghea casa lui Kleist.

Care era explicația? Lipsa oricărei supravegheri se potrivea cu faptul că psihanalistului alesese acest moment pentru a-și pune în aplicare un plan gândit de multă vreme; în această situație, ai lui ar ști că a plecat. Dar dacă se dăduse la fund – atunci, strada n-ar fi fost oare plină de fantome? Nu, nu neapărat. Albert își aminti de dispariția acelui băiat grec, la Atena. HVA ar trebui să știe despre faxul lui Kleist și oferta pe care o făcuse acesta MI 6. Nemții l-au găsit deja. Pe el și pe doamna care-l însoțea…

Afectuos, Albert aruncă o ultimă privire dealului. Dacă ai fi curățat strada de accesoriile ei de secol al XX-lea, ar fi obținut probabil ceva asemănător cu casa din cartierul Soho a doctorului Manette. Clădirea aflată într-unul din *Cele două orașe* ale lui Dickens, trebuia să fi fost astfel: liniștită, curată, prosperă, ordonată, ascunsă în frunzișul nemișcat… cum spunea? „Un loc răcoros, tihnit, dar vesel, unde ecourile răsună de minune, un adevărat liman după vuietul animat al străzilor”. Lui Albert i-ar fi plăcut să trăiască în acele vremuri. Anglia era mai bună, pe atunci.

Ajuns din nou acasă, se apucă să taie carnea pentru *boeuf bourgignon,* întrebându-se ce mai era de făcut pentru ca reprezentația de seară să decurgă cât mai bine. Va lua legătura cu Fox, pentru a se asigura că are cale liberă de la poliție, ridicând și problema presupusei inexistențe a supravegherii, cu tot ce implica aceasta. După care va cina.

Lui Albert îi plăcea să aibă de-a face cu carnea crudă, mustoasă, umedă, având mai presus de toate acel miros care-ți intra în piele pentru a persista multă vreme după aceea. Se apucă să amestece carnea cu făina condimentată, întârziind asupra operațiunii, savurând felul cum absorbea sângele

glutenul, pentru ca pasta astfel formată să i se lipească de degete, când sună telefonul.

Își șterse în fugă mâinile cu o bucată de prosop de hârtie și ridică receptorul din furca aparatului fixat în perete.

— Pleacă acum, chiar în clipa asta.

Fox, într-o cabină, cu un glas ce vădea graba, panica.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe cei de la Centrul de Colectare a Informațiilor i-a apucat amocul. Mai au puțin și ne fac țăndări mașinile cu codul lor. Țara cea roșie e pornită pe rele.

Albert dădu dramul aerului din plămâni, prelung.

— Când?

— La ora opt. E legat de prietenii noștri roșii, ba mai târziu. Și, pentru numele lui Dumnezeu, *ai grijă*!

— Nu uita să-i previi pe Leadbetter și trupa lui.

— Îmi pare rău, nu pot. Precauții suplimentare de securitate.

— *La dracu'*!

Albert făcuse duș și se îmbrăcase mai devreme în ținuta cerată de ocazie așa că nu mai întârzie nicio clipă. Stinse lumina, își luă cheile de la mașină și ieși.

Conducând atent, dar repede, pe artere lăturalnice, făcea mari eforturi să-și stăpânească mânia, lucru care se dovedea a fi dificil. Când cineva era trimis să facă o astfel de treabă, poliția era întotdeauna cea dintâi avertizată. Procedură de rutină. Undeva, în capul listei cu „De făcut". De astă dată însă, Albert lucra pe cont propriu.

Cuvintele lui Fox, „precauții suplimentare de securitate", voiau să spună că exista pericolul unor scurgeri de informații. Albert era sceptic în această privință.

Când mai avea câțiva metri până la destinație, stinse motorul și farurile, rulând până ce în fine parcă în locul pe care-l stabilise mai devreme. Gata cu planurile, cu ezitările, intră odată, ținta, pătrunde.

Făcând corp comun cu întunericul, Albert se strecură afară din mașină în cea mai desăvârșită tăcere. Grădina din față era întinsă. Niciun alt loc din Londra nu oferea asemenea neprețuite facilități intrușilor nocturni. Desigur, acesta era motivul pentru care acum trebuia să se confrunte cu un sistem de alarmă instalat de profesioniști.

Nu se opri să-și tragă răsuflarea până ce nu termină de

parcurs latura casei și nu ajunse într-o zonă de umbră din spatele acesteia. Apoi privi în sus. Nicio lumină. Se putea ca menajera să-și petreacă seara în oraș. Încă nu se făcuse ora zece. Porni în recunoaștere.

Găsi o terasă, pe care dădeau două ferestre-uși. Își asumă riscul de a le lumina pentru o clipă cu lanterna pe care o avea, după care făcu o grimasă; obloane de metal, în interior. Aproape sigur, însă, acestea nu erau întărite dinăuntru. Încă o străfulgerare a lanternei îi revelă doar dreptunghiuri negre, fără dispozitivele de semnalizare automată care de regulă aveau forma unor discuri albe de cauciuc. Să riște. Oricum, n-avea de ales. Trebuia să riște.

Absolvise la regiment cursul avansat de neutralizare a încuietorilor, venise echipat mai bine decât majoritatea spărgătorilor, dar această parte a misiunii se dovedi o joacă de copil. Un boț de chit de forma unei ciuperci lipit de geam, un diamant pentru cercul descris în jur, o inspirație rapidă, o lovitură ușoară... apăruse o gaură suficient de mare pentru mâna lui.

Nu se porni să sune nicio alarmă. Albert zâmbi. Oamenii cred întotdeauna că au făcut destul. Nu știu că n-au făcut niciodată destul. E doar o chestiune de timp ca un individ oarecare să dispară în cele din urmă cu Mona Lisa.

Din instinct, întoarse capul. Grădina din spate era întunecată și liniștită. Mai încolo, o altă casă se profila în lumina slabă a străzii unde își parcase mașina. Lumina era aprinsă numai la o singură fereastră, de sus. Albert se știa extrem de expus. Dacă se întâmpla ca pasărea de noapte din spatele ei să privească afară?... Nu te gândi la asta. *Nu ai timp.*

Făcuse gaura deasupra încuietorii obloanelor de metal. În exterior nu se vedea niciun locaș pentru cheie. Din fericire, mâinile lui Albert erau mici; reuși să-și vâre două degete printr-unul din spațiile în formă de romb dintre montanți. Încuietoarea cedă la a treia încercare pe care-o făcu cu ajutorul șperaclului. Fu un fleac să împingă după aceea ferestrele-uși.

Începuse să transpire și nu-și dădea seama de ce. Aruncă o privire peste umăr. Nimic. Doar casa de dincolo de gard, unde lumina aceea încă ardea. Lumina aceea rău-prevestitoare. Făcu un pas înapoi, ștergându-și broboanele de sudoare de pe față. Cu ce fel de alarmă avea de-a face? Își spori șansele scoțând un

geam întreg din ușa aflată în dreapta, pentru a avea un spațiu mare de trecere la momentul oportun. Mai trebuia să le vină de hac obloanelor de metal, care erau descuiate, dar încă închise.

Acum, Albert ardea de nerăbdare. Își roti capul în jur. Totul părea neschimbat. Ba nu, nu părea. Cineva stătea la fereastra luminată de la primul etaj al casei din spate. Secundele se scurgeau, dar silueta rămânea nemișcată. Persoana respectivă privea sau era întoarsă cu spatele? Lasă-l, nu-l băga în seamă.

De când nu-ți bagi în seamă presimțirile? Poliția nu știe nimic de toată treaba asta. Deocamdată! Nu te culca pe o ureche!

Avea presimțiri, dar nu avea de ales și se trezi blestemându-l pe Fox. Îi lipseau un alibi, resursele necesare, timpul... Trecu un minut. Prea mult. Folosește-te de umbră, *intră odată*!

Se sili să continue ce începuse. Acolo erau sârmele! Deasupra obloanelor, două, câte una de fiecare parte, ceea ce însemna din nou lucru cu diamantul și îndepărtarea încă unui geam. Albert își apropie fața de sârme. Acestea se terminau cu contacte pătrate de metal, tată și mamă, care se cuplau atunci când obloanele erau închise. Dacă întrerupeai contactul...

Sârmele se continuau în stânga și în dreapta, de-a lungul obloanelor, la înălțimea gurii unui om. Erau legate de montanți prin niște armături de metal. Albert își scoase șurubelnița și desfăcu pe rând cele două șuruburi ale fiecărei armături, prinzându-le pe când se desfăceau din montanți, astfel încât sârmele, încă nedecuplate, făcură o burtă. Acum, când deschise obloanele, montanții se mișcară independent de sârme, fără a întrerupe contactul electric.

În spate, auzi o fereastră deschizându-se și o voce întrebând:

— Cine-i acolo? Te văd!

Tăcere. Vocea era a unui bărbat, dar stridentă și tremurătoare. Un bătrân? Nu, nu un bătrân, dar... vocea avea ceva ciudat.

Albert scrâșni din dinți, plimbându-și privirea rapid de la ferestrele-uși la fereastra din spatele său. Acum aceasta era deschisă și o umbră se apleca în afară, scrutând întunericul. Albert făcu calculele cu viteza luminii. N-avea de ales.

Rămânea un ultim obstacol, potențial: plăcile de contact de sub covor, aflate probabil în apropierea ușilor.

Venise vremea acrobațiilor. Săritură în apă de la platformă.

Se retrase vreo zece pași, trase adânc aer în piept și se repezi

înainte. Când ajunse la locul unde se aflase sticla, se azvârli orizontal, pentru a se scufunda dincolo de sârmele lăsate, razant cu covorul, și a ateriza pe burtă, la jumătatea livingului lui Gerhard Kleist.

Acum se afla în capcană. Și avea doar un număr de secunde pentru a-și croi drum afară.

Albert cunoștea toate locurile unde își amplasează oamenii panourile de control ale sistemelor de alarmă. Acestea trebuie să se afle undeva în apropierea intrării, astfel încât, intrând în casa goală, proprietarul să poată deconecta sistemul în mai puțin de patruzeci și cinci de secunde de la momentul când a deschis ușa. Mai întotdeauna, de frica zgomotului care ar atrage atenția vecinilor și poliției fără rost, el va cere să-i fie montată lângă ușa de la intrare. Albert parcurse holul în goană și descoperi că nici Kleist nu făcea excepție de la această regulă. Încă un șperaclu, în panoul de control, *răsucește,* ești în siguranță.

Se afla în casă de treisprezece secunde.

Taie telefonul. Priza, pe șipca din marginea podelei, o lovitură, două lovituri, gata.

Camera de zi, bucătăria, sufrageria, biroul: fiecare dintre ele avu parte de o sclipire de lumină câte două secunde. Nimic. *Sus!*

Camera de așteptare, camera de consultații, *da.* Ce se întâmpla afară? Oare privitorul de la fereastră chemase poliția? Sau își pierdea timpul, încercând să-i telefoneze menajerei lui Kleist?

Dulapul cu fișe. Făcu să sară încuietorile în două secunde. Dacă privitorul nocturn se îndrepta spre partea din față a casei, chiar în clipa de față, nu te gândi la asta, lasă drobul de sare, zece secunde, Lescombe la L... nu. *La dracu'!* Cinci secunde, *E* de la Elwell... două dosare de carton, cu colțurile îndoite, unul portocaliu, celălalt verde-pal. Albert îl deschise pe cel portocaliu, răsfoi în fugă primele câteva pagini, da, da, *da!*

Te afli în casă de exact un minut E timpul să pleci.

Își smulse cămașa neagră din pantaloni și își îngrămădi între piele și betelia acestora cele două dosare, unul în față, celălalt în spate. Nu tocmai confortabil, nu tocmai sigur, dar avea ambele mâini libere.

Vocea îi răsunase în cap aproape tot timpul, din clipa când

intrase. Acum, dintr-odată, deveni un urlet un cor. Ieși din casă! Nu te opri să te gândești, nu aștepta, nu-ți face planuri. *Afară, afară, afară!*

Tocmai ieșea din birou când auzi o cascadă de bocănituri furioase la ușa din față, însoțite de lătratul unui câine, al unor câini, mai bine-zis, nu numai al unuia. Apoi, un alt zgomot îi captă atenția. Sus, la etajul al doilea. Niște pași, coborând.

Se retrase înapoi în birou, în timp ce gălăgia de jos continua să crească în intensitate. Se auzeau două voci. Una de femeie, ascuțită, speriată. Cealaltă, a unui bărbat, care părea turbat, scuipa un amestec straniu de engleză cu accent străin și o limbă șuierătoare, pe care Albert o identifică brusc ca fiind japoneză.

Deschise ușa biroului.

— ... lucrez târziu. Văzut omul, el intrat, spart acolo, *ka-cha, ka-cha!*

Albert recunoscu glasul care-l înfruntase în grădină. Acum vorbea femeia, pe un ton plângăcios, prea încet pentru a o putea auzi.

— Da, da, polițiі, tu chem, eu uit în casă.

Din nou femeia; de astă dată, Albert auzi cuvântul „periculos”.

— Nu periculos, este câini. *Hai, hai*!

Femeia îl avertizase probabil asupra vreunui risc pentru că imediat bărbatul strigă:

— Da, da, întâi las câinii pleacă, ei găsește omul sigur.

Auzind darabana ghearelor pe lemnul lustruit, Albert simți că i se pune un nod în gât. Știa că Gerhard Kleist nu are câine, așa că nu adusese otravă sau spray paralizant. Cine ar fi putut prezice apariția unui asiatic nebun?

Câinii nu-și pierdură timpul cu camerele de la parter, ci o luară hotărât în sus, pe scări, atrași inevitabil de mirosul intrusului. Albert închise ușa. Nu exista nicio cheie, *la dracu'*! Urmă o bufnitură grea și ghearele de mai devreme începură să râcâie lemnul. Trebuia să găsească o armă, orice. Își aprinse lanterna o fracțiune de secundă, rotindu-i fasciculul. O masă pentru cioplit lemnul... Trebuia să existe un cuțit, o sulă, ceva care să aibă un vârf. Pile. Poți să-ți faci treaba cu ele.

Erau însă doi câini. Chiar dacă reușea să-l neutralizeze pe unul dintre ei, celălalt l-ar putea înhăța. Nu lăsa ușa să se deschidă. Atunci numai... pe fereastră, sări, du-te la ea. Râcâitul

ghearelor crescu în intensitate. Albert se pregăti să deschidă fereastra, imaginându-și cu regret aterizarea strict necesară. Dar, în acel moment, ușa cedă sub greutatea celor doi câini, dându-se de perete.

Două siluete negre se repeziră în încăpere. Albert își aprinse lanterna. Alsacieni: o specie de namile imense. Animale care se puteau folosi cu mult succes de greutatea propriului trup și de dinți. Iisuse Hristoase, cum putuse să nu fie atent cu închisul ușii?

Scoase cele două pile, așteptând brațele. Acestea ajunseră la el în mai puțin de o secundă. În tot acest răstimp, mintea lui Albert continua să funcționeze, așa cum fusese antrenat pentru orice situație, oricât de proastă, analizând datele, imaginându-și potențiale soluții, procente de reușită, situațiile cele mai defavorabile. Orice avea să se întâmple, avea să lase urme. Dacă menajera era în cârdășie cu Kleist, dacă acesta era un ticălos, dacă Anna Lescombe fugise cu el, vor ști cu toții că au fost dați de gol, după toată povestea de astă-seară. Catastrofă, dezastru, *eșec total*!

Trebuia să treacă de câini, de bărbatul și femeia de jos, să iasă din casă, să fugă, să economisească o cantitate cât mai mare de timp, *acum!*

Tot acest raționament îi luase fracțiunea de secundă care îi trebuise câinelui aflat în față să se oprească, să se întoarcă și să sară la omul nemișcat, lipit de fereastră.

Albert știa la ce să se aștepte. Câinii erau desigur antrenați să sară la gât. Se sili să rămână perfect nemișcat până ce primul dintre ei îi ajunse la picioare și se repezi spre el. Cu ambele mâini ocupate și fără lumină, Albert își calculă împunsătura cât putu mai bine, țintind undeva jos, sub pântecul fiarei. Fanda înainte, sperând să nimerească stomacul, dar vârful pilei se lovi de un os și alunecă într-o parte. Câinele urlă cumplit. Albert continuă să împungă, să răsucească, să scobească, până ce mâna i se umplu dintr-odată de ceva umed și nevăzut și un corp inert i se lăsă pe mână, dărâmându-l la podea.

Se așteptă ca și al doilea să sară, așa că își ridică brațul protejându-și gâtul. Își putea permite să-și sacrifice antebrațul. Câtă vreme se putea folosi de mâini și de picioare, își putea permite să-și sacrifice orice parte a trupului.

Lucrurile nu se petrecură însă astfel. În loc de ceea ce se

așteptase, simți niște ace lungi, grele, intrându-i în mâna stângă. Cumplită, durerea semăna în același timp cu aceea resimțită atunci când pe piele îți cade ulei opărit și cu șocul electric provocat de tăietura adâncă a unei lame de ras. Albert lăsă să-i scape cea de-a doua pilă. Își încleșta fălcile. Grenade îi explodară în cap, nu auzea nimic, nu putea gândi, nu era în stare să se miște, dar *în niciun caz nu avea voie să strige.*

Își dădu seama ce se întâmplase. Al doilea câine putea recunoaște mirosul cărnii crude, al fleicii de cea mai bună calitate. Albert avea mâinile impregnate de sânge de la ultima-i tentativă gastronomică, lucru care-l înnebunea pe alsacian.

Se zbătu să se descotorosească de cadavrul primului animal, dar acesta, masiv, refuza să se lase dat la o parte. Celălalt câine trăgea de mâna lui, stingă, sfâșiind-o. Albert simți ceva plescăind înăuntru poate un tendon. Suferința îl aduse la marginea inconștienței și știu că trebuia să termine cu animalul, dacă voia să scape cu viață. Fără să-și dea seama cum, reuși să-și elibereze mâna dreaptă, în care avea încă pila. Câinele mârâia, turbat. Dacă n-ar fi fost mort de foame, înnebunit după sângele de pe mâinile intrusului, i-ar fi sfâșiat acestuia gâtlejul de multă vreme. Așa cum stăteau lucrurile, lui Albert nu-i rămăseseră decât câteva clipe disponibile. Își ridică mâna sănătoasă și înfipse pila în ceafa animalului, cu toată forța de care mai era în stare.

Acum!

Sări în picioare, încă ținând în mână o a doua pilă, și se strecură din nou la fereastră. Ușile cu obloane prin care intrase erau deschise, permițând luminii să risipească obscuritatea în care se aflase peluza mai înainte. Printre sclipirile violente care-i jucau în fața ochilor, deslușI o femeie șleampătă, între două vârste, cu părul ondulat, care-și strângea la piept halatul de noapte vătuit. Femeia tocmai spunea ceva, dar cuvintele i se pierdeau în bombănelile ridicole și zgomotoase ale unei a doua persoane.

Aceasta, un bărbat, nu măsura mai mult de un metru șaptezeci în înălțime. Purta tenișI, ciorapi albi, un tricou și un șort albastru care îi trecea de genunchi. Pe cap, dată pe ceafă, revelând o căpățână aproape în întregime cheală, avea o pălăriuță de soare portocalie, fluorescentă. Pălăriuța făcea să izbucnească o dâră de lumină de fiecare dată când omul se

mișca, lucru pe care acesta îl făcea foarte frecvent. În alte împrejurări, ar fi putut părea un personaj excentric, chiar puțin amuzant, dar în clipa de față avea în mâini o bâtă de *baseball,* iar când Albert privi în jos, execută o serie de mișcări de felul celor pe care le fac samuraii cu o sabie, mișcări care numai amuzante nu se puteau numi. O, Doamne! mormăi Albert. O, Doamne!

Japonezul își dădu capul pe spate. Probabil avea o vedere de noapte remarcabilă, pentru că desluși chipul lui Albert la fereastră.

— Uite! strigă.

În clipa următoare, o luase la fugă spre intrarea în casă.

Albert fugea și el.

Parcurse coridorul din trei pași, sări pe balustradă și se lăsă să alunece până jos. Ușa casei era încă deschisă. Totuși, înainte de a ieși, figura plină de frenezie a japonezului goni de-a lungul podelei de parchet, pentru a se opri în cadru cu bâta de *baseball* gata să lovească.

Albert încremeni. Apoi își ridică mâinile, în atitudinea cunoscută a celui care se predă, iar japonezul grohăi satisfăcut.

Albert își lăsă mâinile în jos. În același timp, făcu pila, pe care o ascunsese în mânecă, să-i alunece în palmă. Japonezul agită bâta amenințător, însă Albert se repezi afară.

Potrivnicul lui, surprins de precipitatul gest, făcu un pas înapoi și se trezi lipit de zid. Schiță o lovitură, țintind capul lui Albert, deplasându-se lateral, pe lângă acesta din urmă. Chiar în secunda dinainte ca bâta să-și atingă ținta, Albert sări în aer și se roti, în semicerc. Japonezul, antrenat de forța propriei lovituri, se împletici câțiva pași înainte, iar apoi căzu, pe dreapta, într-o încercare nereușită de a se redresa. Dintr-odată simți cum este izbit cu putere de balustradă și văzu fața lui Albert la câțiva centimetri de a sa. Apoi, o mână udă, lipicioasă, i se înfipse sub bărbie și începu să i-o împingă în sus, până când oponentul lui putu avea o perspectivă cuprinzătoare asupra părții inferioare a mandibulei. Vârful de oțel începu să urce inexorabil, mai întâi prin limbă, apoi prin cerul gurii, până în creier, unde Albert îl lăsă înfipt.

Ieșind în goană pe ușa casei, ofițerul văzu pe stradă prima licărire albastră a girofarului unei mașini de poliție. Acum, se afla vizavi de intrarea casei de lângă cea a lui Kleist. Sări gardul

și se ascunse în spatele lui, pe burtă. Ascultă. Se trântiră niște uși. Apoi, două voci. Zgomot de pași, care se îndreptau rapid către grădina din fața casei psihanalistului. Oare mai era cineva în mașină? Să dea Domnul să nu fie! Albert riscă o privire. Nimeni.

Viteza cu care o porni i-ar fi putut asigura un loc în echipa olimpică. Fugea atât de repede, încât se găsi din nou în mașină, conducând, înainte de a-și aminti că nu furase niciun obiect prețios, pentru a-și asigura o acoperire, și de furie lovi cu mâna sănătoasă în volan, cu toată forța, dorindu-și din tot sufletul ca acesta să fi fost căpățâna cheală, fluorescentă, dar acum neînsuflețită a japonezului.

Ultima zi

TREIZECI ȘI ȘASE

Urcând în avion și descoperindu-l pe Hayes în scaunul alăturat, Albert se simți cuprins de iritare.

— Faci pe doica? întrebă.

— Oficial, rolul meu este de ASI.

— *Ce*?

— Asigurarea Sfaturilor și Încurajare. Eu sunt totuși prea bătrân pentru jocuri de cuvinte. Doică îmi convine.

Albert se holbă la el.

— De ce aș avea nevoie de sfaturi și încurajare de la tine?

— Pentru că aseară Bonn-ul a dat un ultimatum.

Hayes își cobori vocea până la șoaptă.

— „Dacă nu găsiți «Crisalida», dăm toată treaba pe față. Spunem la toată lumea că, în caz de război atomic, Statele Unite vor să cedeze o porțiune din Germania Federală lată de opt sute de kilometri, cu o populație totală cu mult peste trei…”

— Glumești.

— Ar fi mai bine să crezi ce-ți zic. Nemții zic că voi, englezii, ați pierdut dosarul ăla împuțit și că de așa aliați n-au nevoie. Iar Pentagonul nu e chiar așa de încântat de eforturile voastre ca să-l găsiți. Asta, ca să sar peste niște măgării pe care le mai zic. Ce-ai pățit la mână?

Albert făcu o grimasă.

— Mi-am prins-o în ușă.

— Zău?

Hayes examină bandajul cu ochi critici.

— Biata ușă.

Avionul în care se aflau cei doi ajunse la capătul pistei de rulare și acceleră. Albert aruncă o privire pe fereastră, descoperind doar o perspectivă săracă, care nu avea nimic de-a face cu Aeroportul Heathrow. Dacă nemții se țineau de cuvânt, s-ar fi putut termina cu NATO. Dintr-odată. Totuși, înțelegea logica implacabilă care era la baza poziției lor. Pentru că, dacă

începea războiul, ei ar fi fost marfă de sacrificiu. Situație în care NATO n-ar mai fi avut în niciun caz vreo importanță pentru ei.

Se întoarse fără tragere de inimă la studiul însemnărilor lui Kleist ce o aveau ca subiect pe Anna, acum bătute la mașină.

— O ai pe doamna acolo?

Albert încuviință din cap.

— Nu-nțeleg nimic din toată porcăria asta.

— Ne înfățișează un tablou relevant asupra celei cu care avem de-a face, ai zice.

Știu care este următoarea dumitale mișcare, doamnă. Știu ce gândești, ce simți, ce iubești. Acum eu sânt Anna Lescombe, née Elwell. Ei bine, da.

— Și zice și unde e acuma, cumva?

— Ar trebui să aflăm asta când ajunge soțul ei în Corfu.

— Credeam că l-ați luat la întrebări cu poliția.

— Pentru povestea din Concorde, vrei să zici? Nu e unul dintre suspecți, se pare numai că el ar fi putut fi victima. În orice caz, am făcut în așa fel încât să fie interogat foarte repede. Ultimul lucru pe care l-am dori e să ne vedem omul împins în bucluc.

— Și tipul celălalt a murit?

— Care celălalt?

— Pe care l-a înjunghiat – sau ce i-a făcut – Burroughs.

— Da, a murit aproape imediat. Credeam că la Burroughs te referi. Și el a murit.

— *Ce*?

— S-a spânzurat în celulă, aseară.

— Iisuseee! făcu Hayes, scuturând din cap. Pentru cine crezi că lucra?

Albert aruncă o căutătură suspicioasă.

— Nu pentru voi?

— Hai, termină!

— Pentru Kleist, poate. Sau pentru HVA.

— Ai al dracului de multă dreptate. Toată chestia asta e mânjită peste tot cu HVA. Când ajunge Lescombe în Corfu?

— Dacă e să credem calculatorul de la Olympic Airways, cam în cinci ore începând de acum.

— Și de aiureala asta cu submarinul ce zici?

Submarinul. În timpul convorbirii telefonice cu Albert, de duminică după-amiază, Fox lăsase să-i scape că exista o legătură, fără să se spună care, între intensificarea bruscă a

activității Moscovei și nevoia de a pătrunde cât mai repede în casa lui Kleist. Însă…

— Mă îngrijorează toate consecințele.

— Și care-s alea?

— Unu. HMS[41] „Danae” se îndepărtează de insula Creta pentru manevre și sonarul ei captează un submarin. Urma motorului și curenții îi indică ofițerului de cart că e un „Tango” rusesc, clasa patrulă – vechi, zgomotos, ușor de detectat. Noroc pur și simplu?

— Bine. „Danae” a avut noroc. Și ce-i cu asta?

— Doi, submarinele rusești navighează într-adevăr pe Mediterana, dar în mod normal reușesc s-o facă fără să-i cauzeze ofițerului Amiralității din ziua respectivă o criză de isterie.

— În niciun caz n-ar face-o cât timp „Crisalida” e dispărută. Cursul submarinului părea să arate că se îndreaptă exact către Kithiria, lăsând loc și pentru întoarcere în Marea Ionică.

— *Dacă* nu avea să și-l schimbe. Cum însă am pierdut legătura cu el…

— Da, da, m-am prins. Dar asta-i tot ce avem, nu? Europa de Est e un Yawnsville[42] mai mare. Toată lumea e plecată în vacanță, mai puțin echipajul submarinului. Care, dacă se îndreaptă spre o destinație apropiată de Corfu, va ajunge diseară. Ceea ce ne lasă cu numai vreo douăsprezece ore, poate mai puțin, la dispoziție. Deci, ce-ai de gând să faci?

— Am convenit cu marina grecească…

— Iisuse, spune-mi că glumești.

— Vorbesc serios. S-a convenit să fiu oaspetele marinei grecești, cu care voi coopera, așa cum i s-a ordonat de către propriul guvern. Îmi închipui că și tu ești în aceeași… barcă. Albert își ridică o sprânceană, așteptând o reacție, dar Hayes nu schiță niciuna. Ne-ar fi de folos, bineînțeles, dacă această doamnă avocat, această Robyn cu nume de familie nepronunțabil, ar spune ce știe despre Kleist și vila lui.

— Am încercat tot ce-am putut. Pur și simplu nu știe cum se cheamă casa.

— Dar măcar cum se ajunge la ea trebuie să știe, nu?

---

[41] Her Majesty Ship, „Vasul Maiestății Sale”, denumirea navelor de război britanice (n.tr.).

[42] „Orașul căscatului”, în traducere literală (n.tr.).

— Zice că nu. Că nu-și mai amintește nici numele insulei, pentru că sunt foarte multe pe acolo.

Nu, asta nu era adevărat. Erau doar câteva, lucru pe care Hayes l-ar fi aflat și el dacă și-ar fi dat osteneala să-și arunce ochii pe o hartă. Albert se putea imagina îndrăgostindu-se de o doamnă psihoterapeut și petrecându-și o lună de zile cu totul idilică împreună cu ea, într-o vilă de pe o insulă grecească. Dar nu se vedea uitând numele insulei. Femeia al cărei bunic coborâse cândva dintr-un vapor venit din Polonia și se repezise direct la primul funcționar al Imigrărilor capabil să-i ortografieze numele – ei bine, acea femeie nu voia să vorbească.

Atunci, care era lucrul pe care David îl știa, iar el și Hayes, nu?

Știa cam pe unde se găsește nevastă-sa. Albert era sigur de asta. Însemna că și el este un trădător? Sau… ochii lui Albert se opriră pe valijoara aflată sub scaunul din fața lui. Știa câte parale face Anna Lescombe, acum. Dar se simțea iritant de nesigur în privința soțului ei.

Găsi peisajul insulei Corfu încântător. Soarele era cu adevărat uscat și fierbinte, albul, fără exagerare, putea fi numit strălucitor, iar despre miresme avea impresia că aproape le cunoaște, deși nu cu adevărat. Avea doar două bagaje, valijoara și o cutie de metal, lungă, dar în mâna stângă simțea încă înțepături. Pe deasupra, era dopat cu antibiotice, așa că se simți fericit atunci când apăru cineva care le ușură drumul spre vamă.

Gazdele lor îi așteptau în parcare. Acolo se afla ceva ce părea a fi o rulotă obișnuită, doar puțin mai mare decât sunt acestea în genere. Apropiindu-se, Albert zări însă o antenă pe acoperișul ei și văzu că ferestrele din spate fuseseră astupate cu ziare. Deși se putea ca ocupanții vehiculului să încerce să se apere de soare, se îndoia că acesta este adevărul.

În rulotă păreau a fi hoarde de oameni și numai un ventilator electric, lucru care era supărător, mai ales pentru că echipamentul radio, care se întindea din perete în perete, degaja multă căldură și toată lumea fuma. Dar, când Albert și Hayes intrară, un număr de persoane coborâră, pentru a le face loc. Până la urmă, rămase numai una. Se ridică pe jumătate din scaunul pliant, se descotorosi de niște hârți și întinse mâna.

— Bună ziua. Vassili. Director-adjunct al Gropului de Implementare al KYP, Departamentul II.

Văzând că nu își furnizează numele de familie, Albert începu să se simtă confortabil. Prezentându-l pe Hayes, reuși să-l privească pe grec mai de aproape, simțindu-se tot mai mulțumit de ceea ce vedea.

Vassili era trecut de cincizeci de ani și avea cu mult mai mult păr negru, des, decât ar fi avut dreptul un bărbat de vârsta lui. Fața îi era bucălată, zâmbitoare. Purta o cămașă kaki, cu mânecă scurtă, și pantaloni ușori, din același material, susținuți de o curea cu cataramă aurie. Aerul marțial realizat cu aceste accesorii era puțin risipit de maioul decoltat, vizibil între cei câțiva nasturi de sus ai cămășii, care erau deschiși. Avea un Rolex subacvatic, cu brățară de metal, lucru care-l amuză pe Albert, pentru că știa cât de enervantă este aceasta pentru cineva care are mult păr pe mâini. Poate că Vassili nu-și bătea capul cu toate fleacurile.

— Nu pot face mare lucru pentru dumneavoastră, rosti acesta într-o engleză excelentă. Dar, măcar pentru atât cât se poate, fiți bineveniți. Am vorbit cu Jeremy Shorrocks cam pe la ora când plecați de la Londra, așa că sunt, așa cum ziceți voi, „în temă”. Nu una foarte plăcută. Fumați?

Albert și Hayes scuturară din cap. Vassili scoase la iveală o tabacheră neagră, își așeză între buze un Papastratos și și-l aprinse.

— Nu putem da de submarinul acela rusesc al vostru, continuă. Și nu putem da nici de domnul Kleist al vostru.

— Păi, ce mama dracului, începu Hayes, doar are viză de ședere aici. Poliția voastră…

— Legislația elenă, interveni Albert, interzice deținerea de pământ de către străini pe teritoriul țării. Așa este, Vassili?

Grecul răspunse printr-o ridicare din umeri, înălțându-și totodată și mâinile. Zâmbetul dezvălui o mulțime de argint și încă mai multă nicotină.

— Lucrurile stau în felul următor: o mulțime de străini o scot la capăt folosindu-și prietenii greci sau firme grecești, care figurează pe titlurile lor de proprietate. La Atena, sunt cu sutele. Dar… Încă o ridicare din umeri teatrală.

Ventilatorul îi agita fumul țigării, răsucindu-l deasupra capetelor lui și ale lui Albert și Hayes. Când și când, unul dintre radiouri bolborosea câteva cuvinte grecești cârâite, dar Vassili nu-i acorda deloc atenție.

— Dar poliția? Trebuie să știe ceva despre el. Vreau să spun, tipul figurează pe undeva prin evidențele lor…?

— Cei mai mulți dintre străini nu-și bat capul să se înregistreze. Dar odată și-odată un polițist tot trebuie să-l fi văzut, doar vine aici de atâția ani.

— Domnule Hayes – Vassili își stinse țigara într-un capac de tablă și scoase chiștocul din portțigaret – am văzut odată un film grozav. În engleză, sau mai bine-zis în americană, numele lui este *Martorul.* Poate l-ați văzut și dumneavoastră. Un om își pierde urma într-o comunitate rurală amish. Poliția locală nu e în stare să-l găsească, pentru că nu poate să-l caute în miile de mici ferme din regiune, neavând resursele necesare. Poliția de la oraș nu poate înțelege asta. Eu însă am înțeles, pentru că la fel sunt și insulele grecești. În fiecare vară, mii de străini vin și pleacă. Polițiștii vin și pleacă și ei. Solicitarea voastră a fost făcută foarte târziu. Nu mă îndoiesc că ați avut motivele dumneavoastră să așteptați atât. Și, vă asigur, noi continuăm să-l căutăm.

Explicația fusese lungă, traducând simpla ridicare din umeri dinainte.

— Vreau să vă întreb ceva, continuă Vassili. Lescombe va încerca în curând să intre în Grecia. Ce intenționați să faceți în privința asta?

— Lăsați-l să intre, răspunse Albert decis.

Vassili dădu din cap.

— Am bănuit, rosti. Vreți să-l urmărim, să vedem ce bac ia.

— De ce un bac? întrebă Hayes. De ce n-ar fi nevastă-sa aici, în Corfu?

Vassili făcu un semn cu mâna, parcă pentru a risipi în aer ipoteza.

— Resursele noastre sunt într-adevăr limitate, dar Corfu este un loc cosmopolit, iar aici poliția este eficace. Vă putem asigura că nici Kleist, nici Anna Lescombe nu se află în Corfu.

— De fapt, aș prefera să nu-l urmăriți, interveni Albert. Pentru că nu vreau să-l sperii. N-aveți grijă, mă ocup eu de el. Vreau să vorbesc cu el.

— *Ce?!*

Hayes se ridicase pe jumătate din scaun.

— Știi ce, ia ascultă-mă…

— Nu, răspunse Albert. Tu ascultă-mă pe mine. Am vorbit cu

acest om. Are încredere în mine – sau cel puțin, avea. Cred că are să discute cu mine. Dacă am dreptate, economisim mult timp și bătaie de cap.

— Dar tipul nu e prost. O dată ce dă cu ochii de tine, are să fie sigur că în coada lui e o întreagă armată, care-l urmărește. Ce dracu', nu mai știi ce s-a întâmplat la Washington?

— Ba da. Albert îndepărtă o scamă de pe genunchi.

— Sigur că da, cum să nu.

— Stai puțin. Ce vrei să zici?

— Că ați dat-o-n bară și acum e rândul nostru să încercăm. Și nu avem de gând să renunțăm la părerea noastră.

Hayes se trezi privind prin ochelarii abia colorați în niște ochi cu desăvârșire imobili.

— Greșești. Ești cât se poate de departe de miezul problemei. Lescombe ni-i va da pe nevastă-sa, pe Kleist și „Crisalida" la pachet, la același pachet cu fundiță. Dar tu…

— Lescombe le-a tras clapa celor mai buni oameni ai voștri de la Washington. Așa că e cazul să încercăm și altfel. Văzând că Hayes e pe punctul de a zice ceva, Albert ridică o mână. Iartă-mă.

— În orice caz, mai aveți o oră. Haideți în oraș, să mâncăm ceva, spuse Vassili, încercând să coboare temperatura cu câteva grade.

— Mulțumesc, răspunse Albert, dar aș vrea să-mi termin treaba. Bătu cu palma în geanta cu însemnările lui Kleist despre cazul Annei. Apoi se întoarse către Hayes.

— Du-te tu.

Fu surprins când văzu că acesta acceptă invitația lui Vassili, dar se gândi că CIA trebuia să fi lăsat și pe altcineva la aeroport. Își cumpără un rulou cu brânză, pe care-l ajută să se ducă pe gât cu o sticlă mică de *retsina,* citind în tot acest timp. Dintr-odată, nu se mai putea sătura de Anna Lescombe. Îl fascina.

Avionul lui David întârzie cinci minute. Albert aștepta pe terasă, în picioare, savurând o adiere ce putea veni și de la instalația de aer condiționat. Îi privea pe pasageri cum coboară. Al treilea bărbat care ieși își ridică mâna atunci când ajunse pe pistă, salutând pe cineva care-l aștepta, adică pe Albert. Semnalul însemna: omul nostru e chiar în spatele meu.

Albert o luă în jos pe scări, pentru a-și lua în primire postul în spatele geamului de la vamă. Îl urmări pe David cum trece de

imigrări și apoi se oprește, fără îndoială neștiind dacă să se alăture mulțimii de turiști din jurul caruselului de bagaje sau să iasă pur și simplu.

Atunci urmă surpriza.

În peretele din spatele celui mai apropiat birou de imigrări se afla un telefon public. David se îndreptă spre el, ridică receptorul și începu să formeze un număr. Albert înjură. Era aproape imposibil ca Vassili să fi pus să fie ascultată acea linie. Cui îi telefona Lescombe? Vorbea grecește? Desigur! Studiase limbile clasice la școală, așa că putea aproape cu siguranță să se facă înțeles. Trecu un minut de tensiune. Albert simți deschizându-i-se în fața ochilor un hău imens…

Bărbatul care coborâse din avion chiar în fața lui David se afla acum în spatele acestuia, jucându-se cu niște monede, dar cel pe care îl urmărea ascundea telefonul cu propriul trup. Sună în două locuri, o convorbire scurtă, una lungă; se scurseră cam cinci minute. Apoi trecu prin vamă fără a mai aștepta bagajele. Albert îi prinse privirea omului cu monedele. Acesta clătină din cap, mimă cu buzele cuvântul „greacă” și înălță din umeri.

Albert zâmbi la amintirea camerei de hotel din Washington, în care erau împrăștiate obiecte personale, iar un reportofon mergea în baie. Niciun fel de bagaj, venise cu mâinile goale… într-adevăr, un profesionist. Cine-l învățase toate astea?

Îi apăru în drum lui David când acesta tocmai își luase teancul de drahme de la biroul de schimb valutar.

— Bună, spuse Albert calm.

David păru că se înfioară.

— Ce Dumnezeu faci aici? îl întrebă, fără nicio urmă de teamă, ci doar cu indignare legitimă.

— Te așteptam.

— Sunt arestat?

— Credeam că te-ai cam săturat de poliție. Apropo, te admir. Nu mulți s-ar fi îmbarcat pe un avion la atât de puțină vreme după ce ți s-a întâmplat ție ieri. Nu te-ai gândit că s-ar putea să încerce din nou?

— După incidentul din Cornwall a trebuit să învăț să-mi port de grijă singur.

— Da, da, zâmbi palid Albert. Deși acum pare destul de clar că toți prietenii tăi din Cornwall nu voiau decât să vorbească cu tine. Hai să ieșim și să bem un pahar de vin.

David îi privi lung bandajul.

— Te-ai rănit.

— Un accident. Nimic serios.

— Da. Uite, sunt în întârziere. Agentul meu turistic a trimis pe cineva să mă aștepte în port. Presupun că nu te pot opri să vii cu mine, dacă vrei lucrul ăsta.

— Stratagema aia a ta din Washington a fost grozavă, începu Albert, lăsându-se pe scaunul taxiului. Sunt sigur că o mulțime de mutre s-au congestionat în Grosvenor Square, dar scorul a evoluat dramatic în favoarea ta.

— De-asta m-ați lăsat să fug?

— De ce Dumnezeu n-ai fi liber să o iei încotro vezi cu ochii?

— Atunci spune-mi pentru care motiv te afli aici. Pentru o vacanță la soare de două săptămâni? Sau exersezi cu regimentul tău debarcări pe plajă?

— Am venit cu un scop cât se poate de precis: să vorbesc cu tine despre soția ta.

Albert își desfăcu valijoara.

— Aceste hârtii sunt o transcriere a însemnărilor de caz pe care le-a făcut referitor la Anna un oarecare Gerhard Kleist... ai auzit de el.

Avusese intenția să pună o întrebare, dar schimbarea din fizionomia lui David o făcu inutilă.

— Kleist a făcut ședințe de psihoterapie cu soția ta, cu întreruperi, în ultimii aproape șaisprezece ani. Mai întâi, pentru depresie postnatală, apoi, la intervale, pentru alte forme de depresie, de regulă declanșate de situații dificile la lucru. După prunul tratament, ei doi au devenit...

— Amanți.

Albert încuviință din cap.

— Din fișe reiese clar totuși că n-a durat multă vreme.

— Trei ani! Numești asta „nu multă vreme”?

— Dar au rămas prieteni. S-au văzut din când în când. Până la cearta pe care au avut-o.

— Ce ceartă?

— După ce Robyn Melkiovicz s-a întors în Statele Unite, în 1987. Nu mai există nicio mențiune scrisă care să ateste că Anna și Kleist s-ar mai fi întâlnit de atunci. Tu trebuie să *studiezi* aceste însemnări. Ele ne-ar putea ajuta să aflăm unde se găsește soția ta.

— Nu știți unde se găsește?

— N-aș sta de vorbă cu tine dacă am ști.

Urmă o tăcere lungă.

— Să văd și eu însemnările acelea.

Albert i le înmână și se lăsă din nou pe spate, pentru a se bucura de decor. Coborau pe o stradă flancată de case zugrăvite în culori atrăgătoare, cu balcoane, plante ce se ridicau din amfore imense și, uneori, câte o grădină în care iarba creștea în porțiuni dese, compacte. Locul era minunat. Brațul îl durea deja mai puțin…

— Cum ai pus mâna pe aceste hârtii? Sunt false, nu-i așa?

Albert își întoarse cu regret privirea de la stradă. David era alb și tras la față.

— Dacă e să ne luăm după ele, Anna e nebună, spuse acesta din urmă. Doamne-Dumnezeule, cum dracu' a putut fi avocat atâția ani cu toate aceste… orori adunate înăuntrul ei?

— N-am avut timp să consultăm un profesionist în privința asta, dar Anna nu este în niciun caz nebună. Nu încă, cel puțin.

— Cum adică, „nu încă"?

— Una din teoriile luate în considerare la Londra, pornind de la ceea ce ți-am arătat, este că Anna a fost manipulată artistic de un psihoterapeut ticălos. A remodelat-o, dacă vrei.

— În viața mea n-am auzit o tâmpenie mai mare.

— Nu e o tâmpenie, David, e un fapt. Metodele de tratare a depresiilor sunt binecunoscute. Însemnările de caz arată însă că Gerhard Kleist le-a aplicat în cazul Annei, dar numai pe jumătate, inconsecvent.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că, de fiecare dată când Anna pleca „vindecată" Kleist îi implanta o sugestie, un cârlig, cu care s-o aducă înapoi mai târziu. Poate că voia doar ca idila lor să reînceapă; dar poate acționa la ordinele Berlinului de Est, asta nu putem ști cu siguranță. În orice caz, profesional, a abuzat de Anna, însemnările lui o dovedesc. Pentru ea, acest om constituie un mare pericol. E posibil ca, atunci când a plecat, să fi suferit de ceea ce se numește „fugă".

— De ce?!

— E o stare de disociere majoră a personalității, caracterizată prin amnezie și fugă fizică, efectivă, de un presupus ceva.

— Dar de ce Dumnezeu să fi…?

— Pentru că este foarte tulburată, răspunse calm Albert. E în pericol de a săvârși ceva ireparabil sau, mai probabil, de a fi *făcută* să săvârșească ceva ireparabil.

— Să vrea să… dispară?

— Da.

Taxiul opri pe chei, sub o plăcuță pe care scria, în engleză, „Parga Igouminista” și era desenată o săgeată. Când coborâră, ochii lui Albert sclipiră intens la vederea mării. Trase adânc aer în piept, bucurându-se de căldura care-i cuprinsese pielea.

Placa în engleză îl fascina, se pare, pe David.

— Hai să bem ceva, totuși, spuse acesta încet, dar fără a-și lua ochii de la săgeată.

— Bravo.

Albert cercetă cu privirea împrejurimile, în care se îngrămădeau tot felul de construcții utilitare, și făcu o strâmbătură.

— Se pare că prin locurile astea nu prea sunt nici oameni, nici localuri. Văd mai încolo un loc unde am putea sta pe terasă…

Comandară câte o bere. Așteptând, David începu să întoarcă paginile dactilografiate din ce în ce mai repede, până ce, la un moment dat, Albert își dădu seama că nu mai citea, ci se grăbea să ajungă la final, în speranța că acesta avea să fie unul fericit.

— Noroc, rosti.

David scoase o batistă din buzunar și își șterse fața cu ea. Broboanele reapărură imediat.

— Are personalitate scindată, spuse răgușit.

— Nu. Personalitatea multiplă, dacă la asta te referi, este o categorie de nevroze. Mai exact: *grande hystérie.* Anna n-ar fi putut să-și vadă de treabă în astfel de circumstanțe, iar noi știm că a dus o viață aparent normală în tot timpul cât s-a aflat în îngrijirea lui Kleist.

— Atunci cum de…

— Vreau să înțelegi un lucru. Este important. Soția ta este o femeie neînchipuit de curajoasă.

Pe figura lui David se văzu cât de surprins era.

— A avut o copilărie dificilă, a fost singură la părinți, știi asta, copilărie marcată de trauma adopției. O mulțime de oameni pot să treacă peste așa ceva, mulți alții nu. Ea nu a putut trece. Apoi a urmat o căsătorie nefericită, care s-a risipit în aer într-o epocă în care ea suferea de depresie postnatală. Albert se opri o clipă.

S-ar putea să fi încercat să-și omoare copilul.

— Prostii!

— Ai citit însemnările.

— Făcute de cineva pe care l-ai descris ca „un psihoterapeut ticălos”.

— N-a fost așa din prima clipă. Nu avea niciun motiv să-și încalce etica profesiei, pe atunci. Și ai fi surprins dacă ai afla câte femei ajung într-o stare în care sunt capabile să-și facă rău lor sau propriului copil, în perioada postnatală.

— Dar e avocat, la dracu’!

— Nu este asta o dovadă că e o femeie puternică și curajoasă? Împotriva tuturor circumstanțelor defavorabile, a fost capabilă să practice această profesie. Fiecare zi din viața ei a fost o bătălie grea, chinuitoare, nesfârșită cu complexul ei de vinovăție, cu sentimentele de respingere, ca și cu teama de a nu te pierde, lucru care a făcut-o să nu-ți pomenească niciodată de necazurile pe care le avusese cândva. O bătălie pe care a câștigat-o de fiecare dată, până-n ultima clipă. Până acum. Iar acum – se aplecă înainte, lăsându-se pe coate, până ce David nu-i mai putu evita privirea. Trebuie s-o salvăm.

David sparse lunga tăcere care urmă întrebând:

— De unde știi toate astea? Vorbești ca un…

— Am studiat astfel de chestiuni. Face parte din munca mea.

— Și ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Rezolv încurcăturile.

— Tu vezi aici doar o „încurcătură” referitoare la siguranța statului. Pe mine mă preocupă soția mea. O iubesc pe Anna. E toată viața mea, tot ce am. David părea să se afle la limita panicii. Ajung cât pot de aproape și atunci mă ciocnesc de tine. Nu știu care este numele tău adevărat, nu știu cine ești, ce faci de fapt… spui că ești ofițer de armată, dar vorbești ca un psihiatru…

— Dacă scotocești destul de atent prin armată, ai să găsești întotdeauna pe câte cineva care are o anume pregătire – Albert făcu o grimasă – „în casa tatălui meu sunt mai multe căsuțe”… Și, crede-mă, dacă ți-aș putea spune mai multe despre mine, ți-aș spune. Ai auzit de legenda vampirului?

— Ce fel de întrebare e asta? Pentru numele lui…

— Despre ce e vorba: o dată ce vampirul a gustat din sângele tău, ești ca și mort. Dar durează destulă vreme până ce mori cu

adevărat. Continui să exiști într-o lume crepusculară și cu fiecare zi te îndepărtezi mai mult de lumină, în timp ce vampirul continuă să te chinuie. Așa s-a întâmplat și cu Anna. Kleist e vampirul ei.

— Ridicol.

— David, există o posibilitate, o posibilitate demnă de luat în seamă, de a se trimite un submarin după ea, diseară. Asta ar însemna că totul s-a terminat. Lumea crepusculară a dispărut. Anna, la fel.

Se aplecă înainte, apucându-l pe David de încheietura mâinii.

— Asta vrei?

Pentru că David nu răspundea, Albert se lăsă pe spate, luându-și mâna de pe a lui, și așteptă.

— Poți s-o ajuți? întrebă David foarte încet. Are să ajungă la închisoare…

— Nu în lumina acestor însemnări de caz. Mă îndoiesc că s-ar ajunge și până la procuratură.

Care era, se întrebă Albert, natura luptei ce se dădea în spatele acelor ochi mereu clipitori și al acelei frunți umede?

— Vampirilor… li se înfigeau pari de lemn în inimă, nu? Țăranii superstițioși hăituiau vrăjitoarea satului… pari și gloanțe de argint. Bine. Bine. Te cred. Dumnezeu știe de ce.

Oftatul de ușurare îi ieși lui Albert printre buze fără pic de zgomot.

— Ziceai că te întâlnești cu un agent turistic… Cui i-ai telefonat la aeroport?

David își ridică brusc capul, privirea îi devenise amenințătoare.

— Așa deci. Numai de la mine la tine. Numai eu trebuie să am încredere. Doamne, ce fel de om ești?

— Pe cine ai sunat? repetă Albert încetișor.

— Mai întâi, la centralistă, pe urmă, la informații telefonice. Voiam să știu dacă au un număr de-al lui Kleist din Parga. E un port, de pe continent. Vila lui Kleist e la cinci mile spre interior și se pare că nu are telefon. Acolo mă duc. Ne ducem, bănuiesc.

Albert își aminti un lucru care i se păruse ciudat, când David sunase: nu avea niciun bilețel cu numărul, la prima convorbire. Se potrivea. Stătuse lipit de telefon, așa că nu se putea ști câte cifre formase. Părea verosimil. Sau ar fi trebuit să pară, dacă n-ar fi fost ceva.

— Robyn Melkiovicz le-a spus americanilor că vila lui Kleist e pe o insulă.

— I-a mințit.

— De ce să facă una ca asta?

— Pentru că i-am cerut-o eu. Voiam un avans de pornire.

Putea fi adevărat. Hayes afirmase mai devreme că Melkiovicz fusese foarte necooperantă.

— În regulă, conchise Albert. Dar mergem împreună.

Când se ridică, David arătă către bacurile joase care așteptau la debarcader și pe care urcau sau coborau mașini.

— Cu unul din ele ajungem pe continent. Nu știu cu care, trebuie să întrebăm.

Albert, ținându-se la câțiva pași în urma lui David, văzu că privirea acestuia, care până atunci rătăcise prin port, i se oprește pe ceva. Își îndreptă ochii în aceeași direcție, dar nu remarcă nimic deosebit: câteva pescadoare, un remorcher, niște bărci cu motor, dintre care un monstru teribil, roșu și alb, al cărui motor umplea de spume apele.

Ajunseseră la jumătatea digului. David opri un grec care trecea pe acolo și îi spuse ceva. Omul arătă către cel mai îndepărtat dintre bacuri. David se întoarse către Albert.

— Acela. Figura îi era groaznic de crispată, arăta de parcă dintr-un moment într-altul urma să fie apucat de convulsii.

— Te simți bine? Ești verde la față.

— Am călătorit prea mult. Diferența de fus orar. Mă simt puțin rău.

Dintr-odată, se repezi către marginea digului, ținându-se de stomac. Albert îl urmă, pentru a-l ajuta. Dar mâinile, pe care David și le apăsase pe stomac, formară brusc un singur și mare pumn. Când Albert ajunse lângă el, se îndreptă și pumnul porni, ajungând în abdomenul lui Albert. Înainte ca acesta să-și poată recâștiga echilibrul, simți cum o mină îl apucă de guler, iar o alta se oprește în scobitura spatelui, apoi văzu cum apa vine spre el, grăbită…

Urmară șocul intrării în apă, usturimea sării în ochi, înțepăturile paroxistice care-i scuturau mina rănită, toate făcându-l să piardă secunde prețioase. Când reuși să se cațere din nou pe chei și să-și limpezească ochii, nu putu decât să vadă barca rapidă, alb cu roșu, ieșind din port cu valuri de spumă în jurul ei și avându-l pe David la pupa.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

În acea dimineață de duminică, la puțină vreme după ce Kleist se făcuse nevăzut, în Biserică apăru Barzel care o ridică pe Anna în picioare și o târî înapoi acasă. Acolo trebui s-o țină până ce Kleist îi făcu injecția. Anna încercă să-l muște, dar Barzel o țintuia cu sălbăticie, astfel încât deveni practic pe jumătate inconștientă înainte ca acul să-i atingă vena. Doar după ce închise ochii și se liniști Barzel îi dădu drumul.

— Ai grijă să nu se trezească, rosti.

— Crezi că am o fabrică pentru chestia asta? întrebă Kleist cu un amestec de furie și teamă în glas. Uite!

Ridică o cutie în care ținea seringa și fiolele.

— N-a mai rămas decât una.

— Cât timp o liniștește?

— Dumnezeu știe. Depinde foarte mult de starea ei generală, de sănătatea ei…

Rămase un moment pe gânduri.

— Azi e duminică… mâine, în jurul prânzului, cred. Când plecăm?

— Luni noapte, la ora unsprezece. Ai niște frânghie?

— Frânghie?

— Ce s-o legăm când se trezește, idiotule!

— Ar trebui să fie, undeva, în spate.

— Atunci, *caut-o*!

Kleist, Barzel și cel de-al treilea bărbat făcură de pază cu rândul, câte două ore, astfel încât Anna nu rămase singură nicio clipă. Începu să dea semne de viață duminică seară, în timpul schimbului lui Kleist. Când fu perfect conștientă, dar încă incapabilă să se miște, el încercă s-o aducă într-o transă hipnotică adâncă; Anna nu dădu însă vreun semn că i s-ar supune. Așa că, fără tragere de inimă, îi administră cea de-a doua și ultima doză de sedativ, rugându-se ca estimările lui să fi fost corecte.

Anna dormea încă la ora la care Kleist își începu din nou schimbul, după miezul nopții. Psihanalistul așteptă până când crezu că Barzel a ajuns în pat pentru a se furișa până în bucătărie, de unde luă o sticlă de rom.

Anna se trezi luni, la răsăritul soarelui, care începuse să

coloreze camera în tonuri cenușii. Întoarse capul și îl văzu pe Kleist domnind pe un scaun, alături de patul ei; pe podea, lângă el, se găsea o sticlă goală.

Rămase nemișcată cât timp analiză mesajele pe care i le trimitea creierul. Membrele îi erau înțepenite și nu se putea mișca; o durere de cap o tortura în spatele ochilor, întunecându-i vederea, încercă să numere până la zece, apoi făcu câteva înmulțiri simple. Își dădu seama că funcționa; nu grozav, dar suficient pentru a trece la următorul pas.

La intervale, statornic, mintea îi furniza un mesaj, intermitent, ca un neon stricat. Aceasta reprezenta o șansă de a fugi, anume ultima rămasă. Așa că nu avea voie să facă vreo greșeală. Cu ce să înceapă?

Să se ridice. Să iasă din cameră. Să descopere un drum care o duce afară din casă. Încet. Câte una, o dată.

Cu mare atenție, pentru a nu face nici cel mai mic zgomot, încercă să-și îndoaie un genunchi. Tentativa fu urmată de furnicături atroce, care porneau din glezna stângă ajungând până în arcadă. De-abia la a treia încercare reuși să ridice genunchiul. Se uită la Kleist. Nu se clintise, iar sforăitul continua netulburat.

Acum, celălalt genunchi. De astă dată, îi fu mai ușor, pentru că se aștepta la durerea pe care avea s-o simtă. Amândoi genunchii îndoiți. *Doamne!* Numai dacă i-ar putea aduce din nou la orizontală…

Când fu din nou întinsă, își duse mâinile încet spre tăblia patului, până când se opriră în aceasta. Sângele începea din nou să-i circule, fiecare mișcare pe care o făcea părea să-i ceară mai puțin efort decât precedenta. Cu mâna stângă își îngrămădi cearșaful în gură, pentru a-și înăbuși orice potențial strigăt. Apoi se împinse în saltea, încercând să se ridice în capul oaselor.

Camera începu să se învârtă în jurul ei, greața îi inundă stomacul, iar ea mușcă cearșaful cu toată forța de care era în stare. Sângele îi pulsa în tâmple într-un ritm neliniștitor. Simțea că arterele îi vor exploda. Dar nu: era în capul oaselor, cu ambele mâini întinse, iar Kleist încă dormea asemenea cuiva condamnat să-și petreacă tot restul vieții în somn.

Fără zgomot, Anna își masă picioarele pe sub cearșaf până când avu credința că se va mișca fără să cadă. Apoi le dădu drumul într-o parte, pe podea, și, lăsându-se pe mâini, se chinui

să ajungă în poziție bipedă. Timp de câteva minute, rămase nemișcată, lăsându-și corpul să se obișnuiască cu noua postură. Făcu un pas urmat rapid de im al doilea. Putea să meargă!

Mai departe – să fugă din dormitor… da, și din casă, în același timp! Durerea o făcuse să uite de terasa de afară. De acolo, și-ar putea croi drum către grădină, după care… încotro? Va avea oare puterea de a înota?

Se lumina din ce în ce mai tare. Pe când reflecta la cea mai bună posibilitate de ieșire, ochii îi fură atrași de fereastra glisantă ce dădea spre golf. La început i se păru doar o iluzie ceea ce vedea, un produs al somnului drogat din care se trezise. În dreptul vilei, de partea cealaltă a golfulețului, sub biserică, aruncase ancora un iaht mititel.

Fu uluită văzându-l. Se clătină o clipă, apoi se îndreptă către masa de toaletă, pentru a se sprijini de ea Mai puțin de cinci sute de metri o despărțeau de libertate și siguranță. Kleist dormea încă adânc. De ceilalți doi, nici urmă. *Tot ce avea de făcut era să ajungă la iaht.*

Ba nu, nu era chiar așa. Cei de pe iaht erau oare prieteni sau dușmani? Asta era problema numărul unu, n-avea rost să se dea de ceasul morții să traverseze strâmtoarea dacă singurul rezultat ar fi fost să reintre în captivitate. În prezența ei, nu se pomenise însă nimic despre iahturi, discuția se purtase în jurul submarinelor. Și ambarcațiunea părea să fie unul din acele vase mici de croazieră, construite pentru amatori, în niciun caz genul de lucru plutitor pe care un serviciu secret l-ar trimite în căutarea propriilor agenți. Cei de pe vas erau probabil în vacanță și, Dumnezeu să-i binecuvânteze, își aleseseră tocmai acest golfuleț pentru a-și petrece noaptea…

Kleist. Ce să facă în privința lui? Părea că nu mai trebuie luat în calcul, dar dacă se trezea și n-o mai găsea? Anna privi în obscuritate, la forma lui vagă, comatoasă. Băuse și, oricum, avusese dintotdeauna un somn adânc. Anna trebuia să riște. N-avea de ales.

Ba da, avea. Dacă ar fi putut ajunge cumva la sticla goală de lângă el, fără a-l trezi, și ar coborî-o cu putere asupra capului lui…

Faptul i-ar fi sporit șansele de reușită, de supraviețuire, de zece ori. Anna făcu un pas către el, apoi se opri, gâfâind.

Stai. Unde sunt Barzel și celălalt? Dacă ar auzi o sticlă

spărgându-se? Doamne!

Dădu drumul aerului din piept, într-un val de ușurare.

Roagă-te numai să nu se trezească și ieși.

Dar gândul la Barzel și la colegul acestuia, odată apărut, refuză să se lase îndepărtat. Dacă făceau de pază undeva, în altă parte? Trebuia să vadă…

Ușa dormitorului era întredeschisă. Anna se furișă prin ea. Nu se clinti nimic. Trecu din cameră în cameră, riscând o privire de fiecare dată când ajungea la una. Goale, toate. În fine, ajunse la bucătărie. Celălalt bărbat, cel fără nume, stătea la masă, cu spatele la ea. Nici urmă de Barzel.

Două valize enorme, burdușite, erau așezate de o parte și de alta a scaunului pe care stătea. Anna nu le mai văzuse până atunci. Se întrebă ce conțineau. Apoi nimic nu mai contă în fața gândului că, dacă își ținea firea și se mișca repede, putea scăpa.

Soarele se ridicase la jumătatea boltei. Cu fiecare clipă care trecea, Annei i se părea că șansele i se împuținează. Fie că paznicii ei aveau să se trezească, fie că iahtul urma să ridice ancora.

Se strecură înapoi în dormitor, unde rămase răstimpul necesar pentru a-și pune pe ea ceva, după care ieși pe terasă. Grădina din continuarea acesteia era pustie. O porni repede în jos pe potecă, silindu-se să nu ia în seamă zvâcnirea rea din cap, unde reziduurile drogului pe care i-l dăduse Kleist se transformau în otravă curată. Pe cărare, așa, mergi pe ea până când dispare în nisip, până aici totul e bine. Nu privi în urmă și, mai presus de toate, *nu te opri!*

Ajunse pe plajă, unde se prăbuși epuizată, realizând brusc că habar n-avea ce să facă mai departe. De salvare o mai separa, încă, o fâșie de apă caldă, învelită în diamante de răsăritul grăbit. Nu descoperi niciun semn de viață pe ambarcațiunea din fața ei. Care se găsea atât de aproape, și totuși atât de departe. Oare ajunsese tocmai până aici pentru a fi descoperită?

Ar fi putut să înoate. Dar se simțea atât de slăbită. Dacă puterile o lăsau la jumătatea drumului? Ar striga, dar n-ar auzi-o nimeni. Gândul de a se îneca la câțiva metri de liman i se părea de nesuportat. Dacă ar fi strigat de pe plajă, fără a intra în apă, cei de pe iaht ar auzi-o poate și s-ar repezi în ajutorul ei? Nu, cu mult înainte ca asta să se întâmple, strigătele ei i-ar fi trezit pe Kleist și pe celălalt bărbat.

Îi venea să izbucnească în hohote de plâns. Privelișteа acelui vas mai curând mic, destul de neîngrijit, nespus de frumos, ancorat la o distanță la care aproape putea să-l atingă cu mâna era prea mult pentru ea.

— Ăăă… iertați-mă. Bună dimineața.

Anna își înălță capul și privi în jur. Nu văzu pe nimeni. Și totuși, cu siguranță că nu i se năzărise acea voce de bărbat educat. *Englez*!

— Cine-i acolo? strigă.

— Aici… după stânci.

Anna se răsuci, întorcându-și capul în direcția respectivă. La început, nu văzu nimic, apoi atenția îi fu atrasă de o claie de păr ciufulit și de o pereche de umeri roșii, bășicați de soare, ieșind din spatele unor lespezi aflate în dreapta ei.

— Ăăă, glăsui capul, e puțin jenant. Vin de pe vasul de-acolo și m-am gândit să fac o tură înot, nu mi-am luat slipul…

— Sunteți *englez!*

— Da. Tony Roberts mă numesc. Sunt doctor, de fapt. Păreți foarte mâhnită.

— O, Doamne, strigă Anna. O, Doamne, ajutați-mă! Ajutați-mă!

— Dar care-i problema? Vreau să spun, v-am auzit venind, așa că…

Anna se ridică în picioare și se împletici către doctorul Roberts de parcă acesta ar fi fost salvatorul sufletului ei. Capul o privi temător.

— Iertați-mă, bolborosi. N-aveți un prosop sau ceva…

— O, Doamne, taci, taci odată, te rog! Sunt la pământ. Numele meu e Anna Lescombe. Sunt ținută prizonieră de germanii de est, au să mă omoare, știu că au s-o facă, trebuie să mă ajuți. Du-mă pe vas. Te rog!

Englezul ieși de după stânca lui, acum deloc stânjenit. Ochii lui, încă nu pe de-a-ntregul prietenoși, o priveau cu detașat interes profesional. Anna își dădu seama că e destul de tânăr și cam nesigur pe el.

— Ești bolnavă, rosti Tony. Care-i problema?

Anna se repezi să-l apuce de mâini.

— Am să-ți spun totul, *totul*! Numai, te rog, te rog, cheamă-ți prietenii de pe iaht și duceți-mă de-aici, în Corfu, la Consulatul Britanic.

— Bine, bine.

Fața i se făcuse roz, într-o nuanță asortată cu a umerilor.

— Acum, calmează-te, hai. De unde vii?

— De acolo de sus, răspunse Anna, arătând cu mâna în direcția vilei. Acum dorm toți, dar în curând au să se trezească și au să vină după mine...

O parte din Anna își dădu seama că englezul trebuia s-o creadă nebună, poate chiar era nebună, dar trebuia să-l facă să înțeleagă, să-l facă să o creadă într-o măsură suficientă pentru a o lua pe iaht.

— Bine, bine. Acum, încearcă să te liniștești.

Lucra pe care-l făcu și el însuși, ducând două degete la buze. Un fluierat lung, puternic răsună peste ape.

— Pete! strigă. Trezirea!

— Nu așa de tare! Au să te audă!

— Iartă-mă. Trebuie să rezolv problema cumva. A, e-n regulă... Văd că și Pete se trezește devreme, ca și mine...

Flutură o mină către cineva aflat la bordul iahtului. Anna auzi un motor trezindu-se la viață, apoi cercetă golfulețul cu privirea. Vasul se mișca, dar încet, o, cât de încet!

— Mai repede, exclamă, pe jumătate în șoaptă. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Atunci auziră niște pași pe cărare. Apoi vocea lui Kleist:

— Anna! Unde ești?

Anna se repezi în spatele lespezii care în urmă cu o clipă îl adăpostise pe Tony Roberts.

— Ajută-mă, strigă. Nu-l lăsa să mă ia!

Iahtul se afla cam la jumătatea strâmtorii.

— Ce s-a întâmplat, Tone, se auzi un glas de femeie.

— E o mică problemă. Gloria, aruncă-mi un prosop, pentru numele lui Dumnezeu.

Kleist ajunsese pe nisip, Barzel urmându-l la un pas în spate. Ceva scârțâi frecându-se de pietre în clipa când iahtul se lipi de țărm. O blondă în costum de baie minuscul stătea în apă până la genunchi, cu prosopul pregătit. Alte două persoane, un bărbat și o femeie, se aflau pe punte, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

Kleist păși încet către doctor cu mâna întinsă.

— Bună dimineața, rosti ușurel. Geihard Kleist. Nu știu cum să vă mulțumesc că ați contribuit la salvarea pacientei noastre.

Aruncă o privire înapoi. Vi-l prezint pe doctorul Barzel, de la Clinica Endemann din Hamburg.

— Doctorul?

— Da. Eu, la rândul meu, sunt tot doctor, – râse –, iertați-mă, nu am cărțile de vizită la mine. Sunt psiholog consultant. Dar dumneavoastră…?

— Doctor Tony Roberts.

Sprâncenele lui Kleist se ridicară.

— Deci un coleg! Nu ne așteptam la o asemenea cinste în pustietatea asta.

— Suntem toți din Londra, la drept vorbind.

— De la Whitechapel?

— Da.

— Atunci trebuie să-l cunoașteți pe Rayner Acheson. Șeful de la Psihologie Clinică.

— Nu i-am fost prezentat. Știu *despre* el, desigur…

Annei nu-i venea să-și creadă urechilor. Sub ochii ei se desfășura un simpozion medical.

— Nu-l asculta, se scăpă de după lespezi. Nu sunt doctori, sunt spioni!

Barzel tuși și își răsuci capul, evident pentru a-și ascunde un zâmbet. Figura lui Kleist rămase totuși serioasă.

— Dacă prietenii dumneavoastră ar binevoi să coboare de pe vas, poate am putea discuta mai serios, pe pământ ferm. Îmi fac un punct de onoare din a nu le ascunde niciodată nimic pacienților mei. Până acum, am avut parte de prea multă psihologie conspirativă. Rayner a și scris un articol pe tema asta anul trecut, cu destul haz. Schimbă tonul, ridicându-și vocea. Anna, ieși de-acolo, te rog. Vreau să participi și tu la discuția asta. Nu fi timidă. N-ai de ce să te temi.

— Domnule doctor Kleist… Vocea lui Roberts devenise tăioasă, iar Anna, auzindu-l, cunoscu un moment de speranță reînviată.

— Un singur lucru aș vrea să lămurim. Această doamnă este liberă să plece oricând dorește?

— Fără niciun dubiu, răspunse Kleist, încruntându-se. A susținut ea altceva?

— Chiar cu vehemență.

— Problema poate fi tranșată cât se poate de simplu. Aveți un vas splendid. Dacă nu vă deranjează, nu-mi pot închipui nimic

mai benefic pentru doamna Lescombe decât s-o duceți într-un tur al insulei, în timp ce doctorul Barzel și cu mine ne aducem la zi atât de neglijatele notițe.

Anna se holbă la el. Cei patru tineri marinari se uitau unul la altul nesiguri și deloc edificați cu privire la ceea ce se întâmpla.

— N-ați avea niciun fel de obiecție? Vocea lui Roberts își pierduse ceva din asprimea formală.

— Niciun fel de obiecție.

În liniștea care urmă, Anna rosti:

— Aș veni cu plăcere. Vă mulțumesc.

— Tone...

Era clar că blonda în costum de baie și doctorul Roberts formează o pereche. Ea îl privea posomorâtă, ca și când ar fi bănuit că Anna îl interesează din punct de vedere sexual.

— Stai puțin, Gloria. Domnule doctor Kleist, ați vrea să ne puneți în temă foarte pe scurt asupra problemelor doamnei... Lescombe?

— Da, Lescombe. Desigur. Anna este un avocat de succes și este măritată cu un funcționar guvernamental superior. A urmat ședințe de psihoterapie la mine, cu întreruperi, timp de câțiva ani. Recent, a trecut printr-o serie de stări amnezice, care au culminat cu o stare serioasă de fugă, disociere a personalității și depresia acută care decurge de aici. Are nevoie de odihnă și de lipsa emoțiilor. Am invitat-o să stea cu mine aici, având permisiunea soțului ei. Care ni se va alătura în weekend, fiindcă veni vorba.

Roberts se întoarse către Anna.

— Doamnă Lescombe, este adevărat?

Anna avea o experiență în tribunal mai mult decât îndestulătoare pentru a sesiza capcana ce i se întindea. Dacă ar fi recunoscut măcar o iotă din ceea ce spusese Kleist, ar fi fost ca și cum ar fi recunoscut că totul este adevărat. Oamenii remarcă acele concesii pe care le faci, mai curând decât detaliile, e în firea lor. Dar dacă ar fi mințit, afirmând că nimic din toată povestea nu era adevărat, Kleist ar fi găsit cu siguranță vreun mijloc de a dovedi contrariul. Pașaportul ei era sus, la vilă, așa că nu avea niciun rost să nege că numele ei este Lescombe. Ce altceva ar mai fi putut dovedi Kleist?

Își dădu seama că trecuse un lung răstimp de când nu scosese o vorbă. Asta în sine era o eroare. Așa că:

— Mă numesc Lescombe, se repezi. Sunt avocat. Soțul meu, David, este într-adevăr funcționar guvernamental. Dar nu va veni aici în weekend.

Până aici, se descurcase. Dar încă nu ajunsese la partea cea mai grea. Cum se va descurca atunci când…

— Ați urmat ședințe de psihoterapie cu acest domn?

Anna trase aer adânc în piept.

— Cu mulți ani în urmă, da. Văzând expresia de pe chipul lui Roberts, își dădu seama că își săpa groapa, așa că încercă să găsească o soluție pentru a ieși din ea, dar nu reuși decât să se afunde mai tare. Cum spuneam, de atunci lucrez ca avocat, ce Dumnezeu, chiar *par* nebună?

— De ce ați decis să urmați ședințe de psihoterapie cu domnul Kleist?

Anna se holbă la el.

— De ce?

— Da.

Pentru că am încercat să-mi omor copilul. Hai, spune-i.

— Nu înțeleg ce legătură…

— Nu vreți să-mi răspundeți, cu alte cuvinte?

— Vreau să vă spun, dar nu…

Roberts nu îi mai dădea însă atenție. Întorcându-se din nou spre Kleist, avea un zâmbet prietenos pe față.

— Și doctorul Barzel – ce rol joacă în toată povestea asta?

— E un coleg cu o largă experiență, care a acceptat în urmă cu câteva luni invitația mea de a-și petrece vacanța la această vilă. Ca o coincidență fericită, trebuie să adaug că domnia sa este cel mai mare expert din lume în domeniul stărilor de fugă. Împrejurările sunt din punctul nostru de vedere ideale, așa cum vă puteți da seama – Kleist făcu un gest larg cu mâinile – totuși nu văd ce ar putea împiedica o croazieră de o zi în compania dumneavoastră, dacă ați fi suficient de buni să consimțiți la așa ceva.

Îi avusese, erau ai lui. Pentru prima oară, Anna o remarcă pe cea de-a doua fată: o brunetă, într-un costum de baie negru, dintr-o singură piesă, care părea că fusese pulverizat cu un spray pe silueta ei de viespe. Îl privea pe Kleist cu acel gen de ochi mari pe care Anna îi cunoștea. Trebuise să se lupte cu ei în restaurantele din Londra, în foaierele teatrelor, în lojele de la operă, în sălile de concert. În timp ce mergea, în timp ce vorbea,

în timp ce își ducea un pahar la buze. Anumite femei îl adoraseră dintotdeauna pe Gerhard Kleist. Mai ales acelea care știau că le va juca pe degete și își doreau cu ardoare acest lucru.

Dintr-odată, Anna își împărți atenția. Barzel, cu ambele mâini în buzunare, începu să pășească de-a lungul plajei, lovind pietrele cu piciorul, cercetând îndeaproape lichenii, în locurile unde aceștia creșteau din stâncă. Ajunsese aproape în dreptul lui Roberts. Încă vreo câțiva pași și l-ar fi adus în coasta ei. În același timp, o auzi pe brunetă spunând:

— Domnule doctor Kleist, *eu* îl cunosc pe Rayner Acheson.

— Da?

— M-hm.

Bruneta clătină din cap viguros, avidă, ba nu, disperată să placă.

— Se ocupă de noi, de surori. Vreau să studiez psihologia. Deși e extrem de greu.

— Dar îți aduce *atâtea* satisfacții.

Kleist se însufleți. Începu să deseneze cu mâinile prin aer, fermecând-o pe fată cu dragostea lui de meserie, cu devotamentul față de îndatoririle lui.

— Anna, rosti o voce joasă, iar cea chemată tresări, pentru că acum Barzel se afla la foarte mică distanță, întors cu spatele, iar ea nu-și dăduse seama când se apropiase. Se aștepta să mai spună ceva, dar el rămase tăcut. Atunci Anna își coborî privirea pentru a vedea că Barzel își scoase ambele mâini din buzunare și le împreunase la spate. Celorlalți li se părea probabil o postură normală. Relaxată, deloc amenințătoare. Doar ea putea vedea că în mâna dreaptă avea o armă.

Barzel nu lăsa loc nici unui dram de echivoc. Persistând în hotărârea de a fugi, Anna l-ar fi obligat să lichideze orice urmă a acestor oameni. Dar, pe de altă parte, tot ea ar fi putut să-i salveze. Era alegerea ei.

— Doamnă Lescombe… Roberts trebui să repete cele două cuvinte înainte ca Anna să-și dea seama că ei i se adresa și că toată lumea se uita la ea, așteptând.

— Da, răspunse cu o voce abia auzită.

— Doriți să ne însoțiți într-o croazieră? Am fi încântați să vă oferim un tur al golfului, așa cum am sugerat.

Anna reuși să-și dezlipească ochii de pe pistol. Pentru o clipă,

privi în gol. Apoi, își concentra din nou privirea, privindu-i pe toți, pe rând, în față. Roberts, amiabil, îngrijorat. Prietena lui, Gloria, încă posacă, cu gura strâmbată la jumătatea drumului dintre un zâmbet îmbufnat și ursuzenie totală. Celălalt bărbat, Pete... nu, nu îi putu vedea chipul, pentru că era întins pe puntea vasului, absorbind ultravioletele de dimineață, cu ochelarii moderni de soare înconjurându-i capul într-o bandă neagră. În fine, bruneta. Singura persoană pe care, poate, Anna ar fi fost capabilă să o sacrifice, dacă n-ar fi avut de ales, într-o situație limită...

Și, la urmă, Kleist. Zâmbind cu zâmbetul său imperturbabil, indiferent.

— Doamna Lescombe, am fi cât se poate de încântați dacă ați accepta să petreceți o zi cu noi. Sincer.

Roberts așteptă un moment.

Cum Anna nu spusese nimic, repetă:

— Doamna Lescombe...

— Îmi pare rău, se auzi Anna singură spunând. Îmi pare rău că m-am purtat atât de prostește. Cred că am să mă duc să mă întind puțin. Îmi pare foarte rău, foarte rău...

TREIZECI ȘI OPT

Memoria lui Robyn Melkiovicz se dovedise exactă: pe coasta de vest exista un loc numit Avlaki, care avea într-adevăr un debarcader. Coborând din ambarcațiune, lui David îi veni în minte următorul gând: dacă printr-un noroc chior va supraviețui, va avea nevoie de un plan pentru a se îndepărta de aceste locuri. De aceea, îl întrebă pe stăpânul bărcii, Amos:

— Ce faci acum, te întorci în Corfu?

— Nu. Domnul Kleist mi-a cerut să-l aștept aici, mai târziu.

Pulsul lui David se acceleră.

— Astă-seară?

— Da.

Grecul era tânăr și părea plin de respect de sine. Nu părea genul de om dispus să-și piardă timpul răspunzând la întrebări inutile. Dar David voia să știe.

— Atunci, bănuiesc că mergem la un grătar. Ca anul trecut.

— Poate. Tânărul ezită o clipă. Apoi fu covârșit de nevoia de a-și etala cunoștințele cuprinzătoare.

Deși domnul Kleist nu mai face grătarul pe Antipaxos. De când cu focul. Nu.

— Aha, deci despre Antipaxos este vorba.

Grecul încuviință din cap. David îl plăti și o porni către interiorul insulei. Merse câțiva kilometri înainte de a ajunge la un cătun. Acolo convinse pe cineva cu ușurință să-i închirieze o motoretă. După care nu se mai opri până nu ajunse în apropierea satului mai mare de unde Robyn îi povestise că obișnuia să cumpere pâine. Luă o cutie de chibrituri de la magazinul principal, întrebând totodată cum poate să ajungă la *Căsuță.* David era un prieten al domnului Kleist? Desigur. Dar acesta se afla la vilă? Da, împreună cu alți câțiva prieteni. Indicațiile începură să curgă. David îi mulțumi proprietarului magazinului și porni mai departe.

Oare cine erau „prietenii”? Anna, poate. Dar proprietarul magazinului folosise indubitabil pluralul *filoi.* Deci mai mult decât un singur prieten. Ai grijă. *Numără cenții*!

Se opri să-și șteargă fruntea și privi în jur. Satul începuse să se piardă în depărtare, iar lumina scădea. Pe marginea drumului, în întinderile de gnu uscat, galben, creșteau măslini răzleți. Din loc în loc, printre ramuri, putea fi întrezărită câte o casă. Clădirile erau amplasate departe de drum, ferite de curiozitatea străinilor ca el. Simțea că se face prea remarcat în peisaj. În acest loc liniștit, pufăitul motoretei lui atrăgea atenția precum clopoțelul unui cărucior de înghețată.

Știa că vila lui Kleist trebuie să se afle undeva în dreapta, poate la o jumătate de kilometru distanță, nu mai mult, de locul unde se găsea acum. Ieși de pe drum, pornind pe câmpul din stânga în căutarea unui ascunziș. Nu departe, dădu peste o căpiță uriașă de fân în descompunere, în care cineva făcuse o scobitură, astfel încât forma un fel de iglu. Maldărul era cu totul izolat. Imediat își ascunse motoreta în fundul scobiturii și se puse din nou pe mers.

Încerca pe cât posibil să nu piardă drumul din ochi, temându-se să nu se rătăcească, deși trebui să se împleticească prin urzici și să încalece câteva împrejmuiri de sârmă ghimpată. În cele din urmă, fu sigur că ajunsese mai mult sau mai puțin în dreptul casei lui Kleist, rămânând de cealaltă parte a drumului.

Acum, se afla în vârful unui povârniș. Începu să coboare cu grijă, încercând pe cât posibil să se țină aproape de șirul copacilor până ce în fine ajunse pe marginea șoselei.

La dracu'! Avea, și în stânga, și în dreapta, numai pustietate. Nicăieri, niciun fel de sclipire albicioasă de zid proaspăt spoit. Întinderea era cu desăvârșire nelocuită. David așteptă o clipă, privi în susul și-n josul drumului, apoi se repezi spre partea cealaltă, unde se pierdu din nou în crângurile de măslini. Aici găsi o cărare îngustă care se înfășură în jurul părții de jos a unui zăgaz. Nicio asemănare cu dramul pietruit descris de proprietarul magazinului, către o casă. Făcu câțiva pași pe ea, după care se opri, convins că se abătuse de la direcția lui.

Se trânti pe pământ, sub un pom, și își lăsă capul pe mâini, simțindu-se dintr-odată obosit. Pentru prima oară de la plecarea din Corfu, își îngădui să se aplece mai temeinic asupra însemnărilor de caz ale Annei, acelea pe care i le arătase Albert. Toate presupunerile pe care le făcuse vreodată cu privire la propria-i soție, toate lucrurile pe care crezuse că le știe despre ea erau clădite pe premise false.

Din loc în loc, Kleist obișnuia să consemneze textual frânturi de dialoguri ce avuseseră loc în timpul ședințelor. O astfel de consemnare îi sărise lui David în ochi atunci când frunzărise dactilograma, în taxi.

— Mama a pretins dintotdeauna că mă iubește, dar dacă asta se numește iubire...

— De așa ceva n-ai nevoie?

— Și mă face să mă simt rea. Vreau să zic: un om bun respinge iubirea?

„Mama"... Doamna Elwell. Ea trebuie să fi știut despre Kleist. Și despre lanțul de evenimente care o aduseseră pe Anna la el. Dar, când el, David, o întrebase despre psihiatri și tot restul, Lydia îl mințise. Pentru ea conta mai mult să-și păstreze fruntea sus decât ca fiica ei să fie fericită, poate chiar mai mult decât însăși viața Annei. David își ridică ochii. Ceva nu era în regulă.

În ultimele cinci minute, devenise pe jumătate conștient de existența unui zgomot ciudat, care-și avea originea nici prea aproape, nici prea departe. Păstăile cine știe cărei legume plesnind din cauza căldurii, poate, sau șobolani... Seara se făcuse însă răcoroasă, iar pocnetul era prea puternic pentru a putea fi pus în seama șobolanilor.

Se ridică și privi în jur. Ce avea de făcut? Se hotărî s-o pornească în aceeași direcție în care mergea înainte de a se opri să se odihnească. După un timp, cărarea se dezlipi de zid și începu să șerpuiască la vale, prin vegetația deasă crescută sub pomi. După boarea care îi răcorea acum pielea trase concluzia că ar trebui să se afle în apropierea mării. Da, într-adevăr. În dreapta, privirea îi fu atrasă de o licărire palidă de aur topit, turnat în V-ul alcătuit de două dealuri.

Auzi din nou zgomotul, de astă dată mai puternic, și aruncă o privire peste umăr. În prima clipă, ochii obișnuiți cu luminile orașelor nu îi putură pătrunde prin înserare, dar apoi, când se obișnui cu obscuritatea, ceea ce văzu îl făcu să dea drumul cu forță, involuntar, aerului din plămâni. La douăzeci de metri de el, cineva își aprindea o țigară.

Din fericire, necunoscutul se afla cu spatele la el, pentru că altfel, l-ar fi văzut în mod sigur pe David, care acum se furișă încet după cel mai apropiat copac, până ce trunchiul acestuia îl ascunse vederii celuilalt. Încercă să-și potolească prin autosugestie bătăile inimii și să analizeze situația. Cel pe care tocmai îl văzuse nu părea a fi grec. Era poate un turist care se abătuse de la drumul bătut, dar David nu credea. Insula nu fusese încă năpădită de puzderia vizitatorilor estivali, străinii erau foarte puțini. Pe de altă parte, Kleist se afla aici cu niște *prieteni,* așa i se spusese. Cu niște gărzi de corp, poate. Cu niște paznici.

Dintr-odată, o crenguță pârâi. David auzi o tuse. Aroma tutunului aprins îi invadă nările, mai întâi slab, apoi pătrunzător. Bărbatul cu țigara se îndrepta către el. David își readuse capul în poziția inițială. Să se miște? Sau să nu se clintească din loc? Privi în stânga și-n dreapta. Copaci, numai copaci... Ba nu! Undeva, mai sus, văzu o licărire palidă. Un zid, poate, sau vreo clădire... vila lui Kleist? Nu, pentru că se abătuse mult din cale. Atunci el, David, ar putea oare să se ascundă aici?

Începu să-și imagineze traseul către acel ceva luminos. Cel puțin o duzină de măslini se aflau între el și licărirea albă. Dacă s-ar strecura din pom în pom, deplasându-se în liniște și repede, prezența lui ar putea rămâne neremarcată.

Întoarse capul în amândouă părțile, dar nu văzu nimic periculos. Apoi se dezlipi de trunchiul copacului și o porni în pas rapid. Avea noroc: solul nu făcea niciun zgomot sub talpa lui.

Peste câteva secunde, era lipit cu spatele de un alt copac, privind cu atenție de după trunchiul noduros, pentru a vedea dacă fusese văzut.

Nimeni.

Trase aer adânc în piept și o porni către următorul pom de pe traseu. Acum își putu da seama că albeața venea de la o bisericuță, a cărei siluetă era spartă de două blocuri de cer albastra prăfos ce încadrau un clopot negru. Părea goală. Dacă ar fi putut intra înăuntru…

Soarele se apropia rapid de linia orizontului. David ar fi putut fi cu greu descoperit în obscuritate. Mirosul de fum de țigară dispăruse. Niciun zgomot nu tulbura liniștea serii. În timp ce încă stătea acolo, nehotărât, fu dintr-odată cuprins de senzația că este privit. Instinctiv, se repezi la ușa bisericii. Atunci însă auzi din nou tusea cunoscută și clic-ul inconfundabil al brichetei.

— Hei! rosti un glas. Tu!

David se năpusti în biserică, închizând ușa după el. Se așteptase ca înăuntru să fie întuneric, dar spre surpriza lui văzu licărind o flăcăruie departe, în fund. Se repezi printre strane către luminiță. În altar ardea mucul unei luminări groase, ajunse la capăt și năpădite de ceară, dar încă în stare de a dezvălui locul unde se afla inamicul. Făcu un salt înainte. Luminarea se răsturnă și se stinse. Cu puțin noroc, David se trezi cu sfeșnicul zdravăn de alamă, în palmă. Exact asta dorise.

Afară, se auzi o voce strigând:

— Știu că ești acolo. Ieși afară.

Bărbatul cu bricheta vorbea o engleză cam pretențioasă, nu părea nici englez, nici grec. David își mută privirea la ferestre, care acum, în întunericul crescând, lăsau să intre o lumină de un albastru electric. În curând avea să se facă noapte, dar pentru moment era exact atâta lumină cât să-i dezvăluie o deschidere în zid, deasupra căreia atârna o draperie: sacristia.

— Cine-i acolo?

Ușa bisericii răsună de câteva bubuituri.

Gâtul lui David se strânse mai tare decât un pumn. Intră bâjbâind în sacristie, lăsând draperia să cadă la loc în urmă-i.

— Nu poți să te ascunzi!

Un scârțâit prelung, însoțit de un val de aer fierbinte, îi indică lui David că ușa bisericii se deschisese. Necunoscutul se îndreptă către mijlocul bisericii, răvășind frunzele, tot mai

aproape de altar. *Cât de bine putea vedea*?

— Aah!

David simți că tot sângele i se urcă în cap, că țeasta îi explodează. Oare nou-venitul nu îi auzea bubuitul inimii?

— Aah, arată-te, de ce nu te arăți? N-ai de ce să te temi. Nu vreau decât să vorbim.

Din nou, tăcere. David se rezemase cu spatele de peretele care despărțea naosul de sacristie. Știa că necunoscutul e la numai câțiva metri de el. Cât de bine cunoștea această biserică? *Cât de bine putea vedea*?

Iarăși pași, îndepărtându-se de astă dată. Încă o scârțâitură, urmată de un pocnet. David era din nou singur. Ce făcea însă necunoscutul? Îl aștepta să iasă sau plecase după întăriri? *De ce plecase fără a-l căuta*?

Acum, obscuritatea devenise aproape de nepătruns. Sacristia nu avea nicio fereastră. Apropiindu-și palma de față, David și-o putu cu greu zări.

Se dezlipi de zid și se întoarse, pregătindu-se să dea la o parte draperia. Peste încă o secundă, ar fi intrat în naos. În acea clipă însă se petrecură o mulțime de lucruri deodată: cineva răvăși violent frunzele de pe podea. David întrezări o licărire metalică. Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama că necunoscutul nu ieșise din biserică, ci deschisese ușa și o închisese pentru a-l păcăli, iar acum se afla la vreun metru de el, pregătit să lovească.

Bărbatul mormăi satisfăcut. David simți un curent de aer; făcu un salt înapoi. Câțiva pumni i se opriră în plexul solar, făcându-l să se încovrige. Un cap i se izbi de piept, trântindu-l din nou de perete. Pentru o clipă, David rămase fără reacție, incapabil să se apere. Apoi își aminti ce avea în mână.

Prima lovitură aterizi pe umărul celuilalt, făcându-l să încremenească cu un mormăit de surpriză și durere. Fără a se prelungi, răgazul îi fu suficient lui David, care ridică din nou sfeșnicul de alamă cât de sus putu și îl cobori ca pe un pumnal, țintind chiar în spatele pumnilor care îl bușiseră în urmă cu câteva clipe. Se auzi un geamăt. David apucă sfeșnicul cu amândouă mâinile și începu să-l fluture în stânga și-n dreapta, ca pe o sabie, ciopârțind întunericul din jur. Al treilea balans își atinse ținta, încă un geamăt, de astă dată la picioarele lui.

Făcu un pas înapoi, ridică sfeșnicul deasupra capului și îl

repezi în jos ca un topor, cu toată puterea.

Zgomotul alamei lovindu-se de piatră îi arătă că greșise. Dar era prea târziu. Deja se împleticea înainte, dezechilibrat de forța propriei lovituri. Un picior apăru din întuneric, punându-i piedică, și căzu.

Auzi un gâfâit, undeva în preajmă. Potrivnicul lui era încă la podea. David fusese întins pe jos de o lovitură de picior și nu de un pumn. *Nu-l lăsa să se ridice*! Se rostogoli cât de departe putu, strângând sfeșnicul la piept. Se opri în zid. Reuși să ajungă în genunchi, dar o pereche de mâini i se împreunară în jurul gâtului și începură să strângă.

Inamicul se afla în spatele lui, tot în genunchi. Poziția nu era foarte bună, dar era puternic ca un taur și, pe deasupra, inteligent. Anticipând ceea ce avea să urmeze, își arcui trapul spre stânga, îndepărtându-se de raza de acțiune a loviturilor, tot mai slabe, pe care David le dădea cu arma încă ținută strâns în palma dreaptă.

Acesta simți cum puterile îl lasă. Fiecare gură de aer era un chin. Începu să vadă pete mov. Îl durea atât de tare gâtul, încât avea impresia că peste o clipă capul i se va rostogoli pe podea. Dintr-odată, una din mâinile care până atunci îi striviseră traheea, își slăbi strânsoarea și David simți că necunoscutul pipăia cu dreapta după sfeșnic. Nu reuși să-l înhațe din prima încercare. În loc să facă o a doua tentativă, își luă și mâna stângă de pe grumazul lui David, o înfipse în părul acestuia și începu să-l izbească cu fruntea de zid.

David urlă. Imediat, adversarul său îi lăsă părul în pace și își lipi brutal palma stângă de gura lui. În întuneric, mișcarea fu lipsită de precizie; arătătorul necunoscutului nimeri între dinții lui David. Cu toată forța care-i mai rămăsese, acesta strânse din fălci și începu să-și bălăbăne capul într-o parte și-n alta.

Până atunci, necunoscutul se luptase cu el într-o tăcere aproape totală. Ceea ce făcu din răcnetul de durere pe care-l scoase o răsplată și mai grozavă. David reuși să se întoarcă pe jumătate, strângând încă în dinți degetul atacatorului. Ca prin ceață – aproape fusese strâns de gât – își dădu seama că avea mâna dreaptă liberă. Împunse spre stânga, cu sfeșnicul și întâlni ceva moale. Repetă mișcarea, dar de astă dată surogatul de armă îi fu apucat de mâini mai puternice decât a sa, așa că în secunda următoare era lipsit de apărare.

Ceva șuieră prin aer, amenințător de aproape, iar David își dădu seama că necunoscutul încerca să-i imite împunsăturile de acum o clipă, pentru a-l dobori. Plonjă într-o parte. Următoarea lovitură i se opri în umăr, făcându-l să zbiere. Totul se sfârșise. Țipătul îi dăduse de gol poziția.

Bâjbâi disperat pe podea, căutând un punct de sprijin. Degetele îi întâlniră ceva cu un vârf ascuțit și se închiseră spasmodic în jurul acelui ceva. În aceeași clipă, auzi un bang, făcut de sfeșnicul pe care îl azvârlise celălalt, repezindu-se și el în jos. David se trezi chircit, cu spatele lipit de zid, și mâinile acelea teribile i se strânseră din nou în jurul gâtului.

Acum, potrivnicul se afla față-n față cu el. *Nu mai văd, nu mai pot respira. Ultima șansă. Lasă-te moale. Dă-ți drumul.*

Când celălalt fu silit de greutatea trupului lui inert să se aplece, David strânse tare acel vârf ascuțit și îl înfipse, cu toată forța, în cele două puncte de lumină care licăreau în fața lui.

Nu nimeri ochii. Un țipăt ascuțit îl asigură însă că făcuse treabă bună. Menghina în care i se afla gâtul slăbi, în clipa următoare era liber și o luă la fugă. Când se ciocni de ușa bisericii, ceva îl făcu să privească în jos și își dădu seama că strângea în pumn păpușa ieftină a lui Juliet. O ridică pe Domnișoara Cuppidge în lumină. Anna… Nu te gândi la asta, nu te opri, la dreapta, spre copaci.

În fața lui se întindea o cărare care ducea în sus pe deal. În stânga o denivelare, după care urmau niște stânci, apoi marea. Un golf.

Pentru o fracțiune de secundă, se trezi privind la o casă aflată pe dealul din partea opusă a golfulețului. Camerele de jos își răspândeau lumina asupra unei terase, pe care se aflau doi bărbați, în picioare, cu spatele la el. David nu avea ochi decât pentru o a treia siluetă, așezată înăuntru, dar cât se poate de clar vizibilă prin ușa deschis! O femeie. Rochia *en coeur,* cu mâneci scurte, tivite cu alb, își etala îndrăzneț verdele palid în lumina electrică. Rochia era italiană, de bumbac și se închidea cu un fermoar la spate. David știa toate acestea, pentru că el i-o cumpărase Annei, anul trecut, când ea împlinise treizeci și opt de ani. Fusese una din rarele, dar rușinos de extravagantele lui declarații de dragoste.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Goneau prin noapte, Barzel așezat lângă Iorgos, care conducea, și Anna și Kleist pe bancheta din spate.

Acesta din urmă se dovedise incapabil de a o hipnotiza pe Anna. Rezistența ei crescuse la maximum, așa că măiestria lui nu se dovedise bună de nimic. Tot ceea ce putu face fu să-i explice cu răbdare ce avea să urmeze, în speranța că asta o va calma. Urmau să se îndrepte spre un loc numit Avlaki, unde o barcă îi va aștepta, pentru a-i duce pe insulița pe care fuseseră la picnic; își vor petrece în mașină și apoi pe mare, atâtea și atâtea minute. Totul, însă, fu în zadar. În prima seară petrecută pe insulă, îi spusese că David o vrea aici, așa că trebuie să rămână. Acum, nu putea să anuleze acele instrucțiuni. Îi era teamă să-și imagineze ce efect ar avea o asemenea tentativă.

La începutul călătoriei, Anna se îngrămădise în ușă, atât de departe de Kleist cât îi îngăduise caroseria mașinii. Îi dezlegară picioarele, dar legătura din jurul mâinilor era încă înnodată. Anna tremura, când violent, când pur și simplu ca un murmur al trupului ei, de animal bolnav.

— Submarinul! strigă brusc.

Păru apoi că mai vrea să spună ceva, dar n-o făcu.

— Ce e cu el?

— Nu pot să mă gândesc la el. Capcană de oțel. Nu-i lăsa. Își ridică glasul, disperată. Nu-i lăsa s-o facă.

Pe scaunul din față, Barzel se întoarse și bolborosi câteva cuvinte în germană. Când Kleist se răsti la el, clătină din cap ca un om care se îndoiește, fără a răspunde.

— Nu merit asta. S-o părăsesc pe Juliet. Pe toți. Bietul David…

Kleist îi atinse obrazul. În fracțiunea de secundă care îi trebui ei ca să și-l tragă la o parte, simți ceva umed sub palmă.

Anna rămase tăcută multă vreme; părea să fi adormit. Dar, dintr-odată, Kleist își dădu seama că ochii ei îl studiau concentrat. Înainte ca el să poată reacționa în vreun fel. Anna spuse:

— *Herr* Barzel, trebuie să vii odată la cină, când toți trei vom locui la Berlin. Vom râde în amintirea timpurilor de demult, vom bea câteva pahare. *O mulțime* de pahare.

Nimeni nu răspunse nimic. Barzel continuă să privească prin

parbriz, ca și cum Anna n-ar fi scos o vorbă. Kleist o privi iscoditor, dându-și seama, din intuiție profesională, de catastrofa care se contura.

— Trebuie să-ți aduci și pistolul. Vreau să te văd trăgând. Poți să nimerești cupele de pe cărțile de joc și tot restul? Pun pariu că da.

Stătea dreaptă acum, interesându-se de împrejurimi. Pentru că Barzel continua să tacă, se aplecă înainte și își așeză mâinile pe spătarul lui Iorgos – „Iartă-mă, te-am lovit? Frânghia asta e de vină" – și rosti:

— La urma urmei meseria voastră trebuie să fie fascinantă.

Chicotitul cu care își însoți aceste cuvinte era infantil.

— Anna! Kleist îi smuci brațul. Anna, termină.

— Mm?

Îi aruncase o privire peste umăr.

— *Anna*!

Anna șovăi o clipă. Ochii ei, atât de concentrați și de alerți cu o secundă în urmă, începură brusc să privească în gol, și în aceeași clipă figura ei suferi o subtilă schimbare. Era o chestiune de milimetri, nu mai mult: o lăsare a obrazului, o cădere a pleoapelor, gura dintr-odată lipsită de vlagă… Nenumărate detalii care contribuiau la a-i modifica total personalitatea, odată cu schimbarea de suprafață.

— Ce? Ai spus ceva? îl întrebă.

— Am… Nu mai erai chiar tu însăți.

— Nu. Nu. Ce… ziceam?

Cel care curmă tăcerea fu Barzel.

— Mă invitai la cină, Anna, și voiai să-mi aduc și pistolul, pentru ca să-ți arăt tot felul de șmecherii.

Kleist îi examină chipul, în măsura în care îl putea vedea în obscuritatea din mașină. Nu fu nevoie să o întrebe dacă își amintește de cele rostite cu o clipă în urmă, pentru că în mod sigur Anna n-avea nici cea mai mică idee. Se desfăcea, se rupea în bucăți, în fața lui. Lucrarea lui migăloasă, ajunsă în stadiul final, logic: două Anne. Două persoane diferite. Își întoarse privirea de la ea și și-o ațintи pe geam, ca și cum întunericul ar fi avut o fascinație specială pentru el.

Anna căzu înapoi în scaun. Mașina coti brusc. Când se lovi de Kleist, simți un obiect greu, umflat în buzunarul lui, izbindu-se de coapsă. Știa ce este. Pistolul. Anna îl văzuse luându-și-l pe

furiș, în timp ce Barzel era încă preocupat de al treilea bărbat, care se târâse până la vilă plin de sânge pe față și cu o poveste lungă de spus. Dar, pentru că vorbiseră în germană, Anna nu știa ce se întâmplase cu el.

În colțul gurii, îi apăru un tic. Își simțea gâtul inflamat. Toți nervii păreau să i se fi luat la harță între ei, se revoltaseră chiar împotriva epidermei, nelăsând-o să stea locului. *Nu trebuie să părăsești acest loc*!

Te iau cu ei. Nu poți să te lupți cu ei.

David e aici. A venit pentru tine. Vrea să te salveze.

Ba nu, nu poate s-o facă. Nu poate.

Cel pe care-l văzuse, lângă biserică, în urmă cu câteva ore, fusese David. O lăsaseră să privească golful în timp ce se certau peste capul ei, ca și când n-ar fi existat. Dar ea exista și își văzuse soțul.

Nu era real. Nu se putea să fi fost.

Înainte s-o lege, Anna reușise cumva să scoată fotografia lui din poșetă și să o lase sub o vază, pe pervaz. Dacă o va găsi, își va da seama că fusese acolo.

Ultimul ei mesaj de dragoste.

Luptă-te!

Nu, nu pot.

Nu pot.

Nu pot.

Să fac.

Asta.

Barzel își întoarse din nou pe jumătate capul.

— Aproape am ajuns. Pregătiți-vă, vă rog.

PATRUZECI

— Nu-mi pasă ce culoare are, dacă e negru, îi spuse Albert lui Vassili, iar grecul îi răspunse:

— Negru nu se poate. Gri.

Lindos P. 269 era gri și, pe fundalul munților continentali, patrula de coastă era aproape invizibilă, în deplasarea ei silențioasă pe apă cu viteza de douăzeci și șapte de noduri. Exista însă și luna, care în urmă cu trei zile fusese plină, și mai

multe stele decât își închipuise Albert că ar fi în stare cosmosul să adune laolaltă. De aceea, își blestemă norocul și se rugă să plouă.

O mulțime de oameni păreau a fi acum antrenați în urmărirea Annei Lescombe, încă un lucru care nu-i făcea lui Albert nicio plăcere. O jumătate de duzină de bărbați taciturni, îmbrăcați în combinezoane negre, li se alăturaseră înainte ca *Lindos* să plece din Corfu. Nimeni nu făcuse prezentările, cei șase pur și simplu apăruseră și nu mai plecaseră. Albert le aruncă o privire, ridicând o sprânceană spre luarea-aminte a lui Vassili, dar grecul se mărgini să înalțe din umeri în felul lui dramatic.

Când ajunseră pe insula unde se afla vila lui Kleist, îl găsiră pe polițistul portului așteptându-i pe chei. Albert se sili să-și păstreze o expresie răbdătoare pe față în tot timpul dezbaterii aprinse care urmă. În cele din urmă, Vassili se întoarse către el și rosti:

— E sigur că îl cunoaște pe cel pe care-l cauți. Un doctor care își aduce uneori pacienții pe insulă, pentru tratament. Aceștia sunt întotdeauna femei frumoase și niciodată bărbați.

— Se potrivește.

— Și încă ceva. Acum câteva zile, femeia cu care a venit a făcut o scenă, aici, în port. După descriere, pare a fi Anna Lescombe.

— De ce dracu’ n-a raportat incidentul mai devreme?

— Zice că nu i-a cerut nimeni s-o facă.

— Credeam că ați lansat o alertă.

— N-a citit circulara până astă-seară – Vassili șovăi – salariile sunt mici pe insule și poate că omul acesta se află în relații mai bune cu Kleist decât are voie. Dar asta vedem noi mai târziu. Acum ar însemna pierdere de timp.

— Ce-ai aflat despre David Lescombe?

— Nimic.

— Dar ai lansat o alertă și pentru el, nu?

— Bineînțeles. Dar, cum îți spuneam, o sută de bărci pleacă și alte o sută ancorează aici în fiecare zi. Nu toate vin în portul principal. Sunt o mulțime de plaje, de golfulețe… Lescombe poate la fel de bine să se afle sau nu pe insulă.

Albert aflase deja că un raid aerian nu reușise să descopere ambarcațiunea rapidă a lui David. Trei sferturi de oră se scurseseră între momentul în care el ieșea din apă și decolarea

primului elicopter, la o sută de kilometri depărtare de Corfu, pe continent. Lescombe ar fi putut fugi în Albania în tot acest timp. Ar fi putut *înota* până în Albania aceea afurisită…

— Fir-ar a dracului de treabă.

— Vrei să mergem până la vilă? Se cheamă *Căsuța,* apropo.

— Încântător. Ce-ar fi s-o luăm imediat din loc?

Trecu însă ceva vreme până când reușiră să găsească un mijloc de transport pentru toată lumea. Iar frecăm menta, de un sfert de oră, gândi fioros Albert. În fine, se văzu pornit la drum, făcut sandviș între Vassili și Hayes, pe bancheta din spate a unui Fiat.

— Cu paza de coastă ce-ai făcut? întrebă.

— Li s-a spus să

Mașina se clătină violent ocolind un motociclist. Timp de o clipă urmară numai înjurături și confuzie. Albert scrâșni din dinți, copleșit de suferința care-i invadase dintr-odată mâna rănită.

— Le-am ordonat să caște ochii mari, dar nu trebuie să te aștepți la cine știe ce. La prima descriere pe care le-am furnizat-o pentru ambarcațiune, am primit trei mesaje de identificare în numai un sfert de oră. Nenorocirea e că veneau din locuri diferite.

— Dar unul dintre ele indică un curs către această insulă, așa ziceai.

— *En daxi.*

Am pus mâna pe el, gândi Albert. Am pus mâna pe toți. Lasă „dacă” și „dar”, gândește constructiv. Care-o fi fost idiotul care a condus în halul ăsta o motocicletă noaptea? Nu motocicletă, motoretă.

— Aproape am ajuns.

Convoiul încetini, apoi opri. Toată lumea coborî. Cei șase necunoscuți erau deja în păr când Albert și Hayes se iviră din mașină. Primul se uită după Vassili, de care aveau nevoie ca translator, dar acesta dispăruse.

Brusc, lângă mașini nu mai rămaseră decât trei: Hayes, Albert și polițistul.

— Am picat de fraieri, bombăni Hayes.

— Ce?

— Și-au tras spuza pe turta lor. Deși s-ar putea ca domnul să nu fi remarcat, noi nu mai suntem în filmul ăsta.

— Atunci, așteptăm, răspunse Albert, până vin să ne ia.

Cuvintele lui Hayes îl călcaseră însă pe nervi.

Făcu câțiva pași, distanțându-se de ceilalți doi pentru a putea asculta. Nu mai văzuse o asemenea liniște de la ultima incursiune în Bounty Quarter, iar cât despre stele... Albert, înconjurat de întunericul catifelat care nu părea nici umed, nici uscat, le privi cu venerație.

Se va întoarce aici, poate, când totul se va termina, în vacanță. Poate va închiria o motocicletă...

Memoria îi sări înapoi la accidentul care s-ar fi putut întâmpla pe drum. Ce fel de maniac era acela care conducea o motocicletă așa cum o conducea, într-o noapte fierbinte, *îmbrăcat în pantaloni gri și o cămașă albă, cu mânecă lungă*?

Pocnitura ar fi putut însemna orice, numai că instinctul lui Albert fusese antrenat să recunoască o grenadă lacrimogenă atunci când detona. Trântindu-se la pământ, auzi un număr de cinci împușcături, foc automat, estompate de distanță, de ceva mai mult decât distanță. Interior, ora două, șaptezeci, *și*!

Albert avea o vedere de noapte cu totul remarcabilă. Copacii și pietrele păreau să nu existe pentru el. În mai puțin de douăzeci de secunde de la clipa când se ridicase în patru labe, spatele i se lipea de un zid al *Căsuței.* Ascultă. Așteptă. *Și*!

După colț, acum în patru labe, către ușă, Iisuse, ce putoare! Cineva a fost făcut bucăți aici...

Albert se ridică în tăcere, înălțându-și amândouă mâinile deasupra capului. Oamenii aceștia sunt la fel de profesioniști ca și oricare alții, dar uneori și cei mai buni dintre noi fac greșeli...

Vassili se afla în hol. Auzindu-l pe englez că își drege glasul, se răsuci în loc, ținând cu ambele mâini un pistol care era îndreptat către stomacul lui Albert.

Următoarele secunde părură nesfârșit de lungi.

— Poftește, spuse încetișor Vassili, punându-și pistolul în toc. Dar fii atent pe unde calci.

Albert intrase într-un living, cândva plăcut, dar acum aflat în dezordine. Pe masa de lângă șemineu se aflau două valize mari, goale și o stație de radio puternică, neconectată la rețea. Părea că cineva intenționase să monteze o antenă. Ei îl întrerupseseră din presupusa îndeletnicire, pentru că acel cineva era acum întins pe podea, cu picioarele încurcate în cele ale scaunului, pe care probabil stătea când cele cinci lovituri îi găuriseră pieptul. Un lucru nu era clar: avusese loc și o luptă corp la corp? La

jumătatea distanței dintre cadavru și Albert se aflau un Luger și un toc.

Totul arăta a „n-a vrut să se predea”. Oricâte îndoieli se exprimaseră oficial la Londra în privința importanței Annei Lescombe, cei care o țineau prizonieră nu le împărtășeau. Brusc, Albert încetă și el să le mai împărtășească. Iar din acel moment Anna deveni înfricoșător de reală pentru el.

— N-ai pățit nimic? îl întrebă Hayes, intrând pe ușa vilei.

Albert îl liniști, dând din cap.

— Am ajuns prea târziu. Păsărelele au zburat din cuib.

Vassili și trapa lui începuseră deja să scotocească prin casă, ajutați de polițistul care intrase și el, imediat ce Hayes îi demonstrase prin propriu-i exemplu că dramul era liber și neprimejdios. Nu mai ieși la iveală nimic în plus față de stația de radio. Albert hoinărea prin vilă, încercând să-și dea seama ce se petrecuse.

De-abia în ultimul dintre dormitoare găsi ceva care să-i atragă atenția: o vază cu niște clopoței, acum puțin ofiliți, aflată pe pervazul ferestrei. Se duse să o privească mai de aproape. Apoi mai văzu ceva. Sub vază se afla un pătrățel de carton. Așezat nu ca suporturile de pahare din localuri, ci strâmb, ca și cum cineva pusese vaza deasupra în grabă, pentru ca pătrățelul să nu fie luat de un curent de aer.

Sau pentru a-l ascunde.

Albert ridică clopoțeii și luă cartonașul, totodată răsucindu-l. Era o fotografie. David Lescombe, într-o cămașă albă, cu mâneci lungi. *Cretinule, după el!*

— Vassili! strigă. Tipul de pe motoretă era Lescombe. La mașină, hai, *hai!*

Pe drum, încercară să pună totul cap la cap, să creioneze un scenariu credibil, dar nu putură lega nimic. Dacă Lescombe era în tabăra adversă, de ce nu fugise cu nemții? Dacă nu, de ce îl aruncase pe Albert în apă? Unde se găsea Anna acum? În mâinile cui?

Ajungând din nou în port, Albert și Hayes rămaseră lângă mașină, urmărindu-i pe greci cum întreabă și caută peste tot. Albert îl privea pe Vassili, care era pe punctul de a intra în cea mai mare *tavernă* din zonă când o femeie, aflată în pragul prăvăliei din apropiere, rosti ceva care îl făcu să se oprească.

Albert, dându-și seama că se petrecea ceva, se trase aproape.

Vassili se angrenase într-o conversație patetică cu femeia din prăvălie, care avea o pereche de ochelari mari, rotunzi, de bufniță. Femeia părea mânioasă, poate chiar puțin speriată. Vassili o luase prea repede. Scena se încheie abrupt, cu grecul aruncându-și în sus mâinile într-un gest de disperare.

— Tipul de-alături, îi spuse lui Albert, are un fel de companie turistică. Bărci.

Albert remarcă panoul mâzgălit cu creta.

— Și?

— Femeia asta a văzut un străin intrând la el. Străinul știa ceva greacă. Voia o barcă pentru Antipaxos, imediat. Asta i-a stârnit interesul femeii, e interzis să navighezi către Antipaxos după căderea întunericului. E prea periculos. Dar străinul avea o groază de bani și părea într-adevăr disperat, așa că până la urmă a făcut târgul.

— Acum cât timp?

— Poate acum o jumătate de oră, nu e sigură.

— Și ce e Anti-chestia aia?

— O insuliță nelocuită, exact la sud de noi, la o milă distantă.

— Să mergem.

PATRUZECI ȘI UNU

David făcuse cale lungă fără a ști ce înseamnă teama adevărată. Când aceasta îl lovi, apăru de nicăieri, copleșitoare, ca o forță implacabilă a naturii.

Rafale puternice, înghețate măturau canalul dintre cele două insule, trimițând valuri imense peste copastia bărcii. Aceasta era mică, propulsată de un motoraș fixat de cârmă. David stătea pe banca din mijloc, ținându-se cu amândouă mâinile de borduri. Mâinile îl dureau de încordare.

Știa că ar putea muri.

Agentul turistic îl prevenise: strâmtoarea dintre cele două insule este capricioasă, periculoasă chiar pentru cei care au o experiență de ani de zile în apele de coastă grecești. Noaptea era mai rău. În anumite momente, marea sclipea în lumina lunii ca un iaz de moară, fără ca măcar un vârtej să-i tulbure suprafața. Alteori, oglinda se făcea cioburi, la cheremul unei

imprevizibile rafale de vânt sau al vreunui curent ciudat. Ajuns aici, nu aveai cale de întoarcere. Tot ce puteai face era să mergi împotriva valurilor, rugându-te ca acestea să nu-ți umple barca.

În cele din urmă, lăcomia se dovedise a fi mai puternică decât teama. Omul spusese că va încerca o traversare. La o sută de lire pentru o milă, zborul în Concorde părea o excursie ieftină.

La început, nu fusese atât de râu. Marea păruse mai curând schimbătoare decât agitată. David era un marinar experimentat, așa că nu se speriase. Dar, la scurt timp după ce ieșiseră din apele apărate de vânt ale insulei mai mari, cârma începu să iasă din apă la fiecare hurducătură. Primul val se spărsese peste prova navei. Apoi, un al doilea, destul de înalt pentru a-i uda lui David pantofii și gleznele. Strânse mai tare, cu degetele deja îndurerate, copastia. Dacă barca lua prea multă apă, avea să se scufunde. David era un înotător de forță, dar și un om realist, așa că era convins că nu va putea face față unei mări cu valuri atât mari.

Nu avea niciun pic de încredere în proprietarul bărcii. Acum înțelesese de ce omul îi pretinse de un asemenea preț: în momentul de față, era îngrozit. Rostea fără oprire o litanie înceată, monotonă. Nu părea speriat atât de pericol, cât de faptul că traversarea era ilegală, pentru că noaptea poliția portuară închidea strâmtoarea. Asta nu îl îngrijora pe David. Cea mai frumoasă priveliște din lume, chiar în acel moment, ar fi fost un ofițer al pazei de coastă furios, în cuter-ul său.

Făcuseră trei sferturi din drum când începură să ia apă în cantități alarmante.

Se aflau în calea unor curenți încrucișați.

Masa de pământ din fața lui David se bălăbăni dintr-o parte într-alta, amestecându-se cu marea neagră și cu cerul plumburiu, ca pe un ecran de televizor stricat. Vântul își sporise viteza. Când simți că barca se lovește de primul V de șuvoaie convergente, David se sperie. Nu mai auzi lălăiala cârmaciului grec amestecându-se cu geamătul vântului, ci doar propria voce, răsunând în capul lui ca un țipăt de șacal. Începuse să urle.

Avea să moară.

Niciun gând conștient. Nici măcar o rugăciune. Doar frica, mizeria izvorând din el, protest animalic împotriva a ceea ce tocmai se petrecea. „Eu” ieșind la iveală dincolo de tot și de

toate. Încununat de „*nu vreau să mor*”.

Picioarele îi erau murate până la genunchi. Apa clipocea peste tot în jurul lor, încetinindu-le înaintarea, făcându-i să se legene periculos. Barca începu să se bâțâie înainte și-napoi, ca un leagăn. Din timp în timp, câte un val o lovea și din părți, făcând-o să încremenească dement, dar apoi apăsarea în coastă a mării ceda brusc, abandonându-i bunului plac al următorului șanț de apă. Marea Ionică nu mai avea nicio asemănare cu lacul azuriu din cărțile poștale, devenise neagră și înghețată.

Frigul pătrunzător reușea de altfel mai bine decât orice altceva să-l facă pe David să rămână lucid. Insulița se întindea dinainte-i, neînsuflețită, la doar câteva sute de metri. Anna se afla deja acolo. O va găsi. Va învinge. Și nu va lăsa marea să i-o fure tocmai acum.

Se repezi înainte, pipăind prin apa înghețată după un recipient, oricare. Ambarcațiunea plonjă pe un val, izbindu-l cu capul de ceva. David își pierdu pentru o clipă luciditatea, amețit. Șovăind o clipă pe fundul bărcii ud până la piele, la cheremul valurilor care se spărgeau deasupra sa în vârtejuri distrugătoare, care îl vizau direct. Degetele îi întâlniră ceva solid, o găleată… nu, era un colac de salvare de plută, *dracu’ să-l ia,* trebuie să se găsească ceva de scos apa pe-aici pe undeva…

Găsi un vas de plastic abia mai mare decât o cană și începu să arunce cu frenezie în stânga și-n dreapta până când simți că brațele i se desprind din umeri. N-avea niciun rost. Zece, douăzeci de litri de apă cădeau în barcă pentru fiecare căniță pe care reușea să o golească. Dintr-odată, spaima care se înstăpânise asupra lui mai devreme îl apucă de grumaz. Nu mai putea să-și tragă răsuflarea. Strigă, golindu-și plămânii de tot aerul care-i mai rămăsese. Atunci, marea se pregăti să ucidă. Tribordul bărcii începu să se scufunde încet, lăsând apa să treacă peste copastie.

David nu avu răgazul de a se gândi cum să reacționeze. Picioarele îi mai rămaseră în contact cu lemnul doar încă o clipă. Simți cum barca se duce la fund sub el, se împinse în carenă pentru ultima oară. În clipa următoare lupta pentru propria-i viață.

Marea e o ființă lipsită de rațiune, gazdă a altor creaturi lipsite de rațiune. Lovește orbește, precum dreptatea însăși. Și

întotdeauna terenul pe care se desfășoară bătălia – dacă „teren” este cuvântul – este ales chiar de ea. Îmbarcându-te pe un vas, îi accepți provocarea în termenii pe care ți-i dictează ea. David nu avea cum să câștige această bătălie.

Înghiți o mulțime de apă, apoi o vomită. Ieșind la suprafață, își dădu seama că negura mai neagră din fața lui era insulița, începu să înoate către ea, înaintând prin val cam cu aceeași eficacitate cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost gata înfășurat în lințoliu.

Un val îi trecu peste cap, lăsându-l fără suflare. Începu să calce apa. Pământul părea să se fi apropiat acum. David porni din nou.

Simțea cum îl lasă puterile. Își concentra tot efortul rotind mai întâi brațul stâng, apoi pe cel drept, dar fiecare cerc pe care-l descria dura mai mult decât cel dinainte și îl făcea să înainteze tot mai puțin. Își mișca picioarele cu mare greutate. Hainele îl stânjeneau, dar era prea târziu pentru ca să și le scoată. Ar fi fost un efort irosit. Mai bine să înoate. Stânga. Dreapta. Stânga.

Pe punctul de a-și da duhul, David deschise gura și un val i-o umplu cu apă.

∴

Același val se ciocni de corpul lui *Lindos P269* fără a face cine știe ce impresie. Sprijinindu-se de consola navigatorului, Albert putu citi fără dificultate:

89/44303/a: transmit 9 56 și 57 bine recepționat + căutcalcul arată legsemnif caz anterior a/n obiectgerm trata persimp + armosezon obiectgermobiectengl + zeroconf + vezidoitermin

Albert își bătu mult capul să descifreze toate acestea. Cuvântul „armosezon” îi sărea în ochi ca și cum fusese subliniat cu un marker, iar el era grijuliu să nu comită nici cea mai mică eroare.

Ce însemnau toate cele de mai sus? Știa deja, încă înainte de transmisie, că se hotărâseră să pună la treabă calculatorul. Toți pacienții lui Kleist erau supuși investigațiilor în clipa în care el și Hayes părăseau Londra. Căutarea dăduse la iveală pare-se o „legsemnif”, legătură semnificativă, între obiectivul lui german, Kleist, și un alt caz în care acțiunea fusese necesară, „an”. Fusese tratată o „persimp”, o persoană importantă… Albert se încruntă ajungând la termenul deliberat obscur, care, își dădea seama, fusese menit a-i încuia pe „aliații de nădejde” de felul lui

Hayes și Vassili. Oricum, având în vedere că nu putea confirma recepționarea corectă a mesajului lui Shorrocks – „zeroconf” – „armosezon” era lăsat la latitudinea lui.

Împături foaia de hârtie și o vâri în buzunar.

— Cât mai avem? îl întrebă pe Vassili.

— Depinde de cât de repede obține comandantul lumină verde de la Atena.

— Nu putem sări peste toate formalitățile astea?

— Îmi pare rău. Undeva, aproape de locul unde ne aflăm noi acum, s-ar putea să se afle un submarin sovietic, având probabil la bord o grupă de Operațiuni Speciale extrem de bine pregătită. Dacă ajungem la un schimb de focuri, comandantului nostru n-o să-i fie foarte ușor.

— De asta mergem atât de încet?

— Da.

Vassili se îndreptă către masa cu hărțile, apoi rosti:

— Hai să-ți arăt cu ce cred eu că avem de-a face.

Albert se uită în jur după Hayes, care în urmă cu câteva clipe stătea lângă el, zgâindu-se ostentativ la transmisia Londrei. Acum însă, americanul se făcuse nevăzut.

— Aici – Vassili trase o linie imaginară cu degetul, pe direcția nord-sud – se află Groapa Vespruga. O porțiune de fund întinsă și foarte adâncă. Pune-te în locul sovieticilor. Tu ce-ai face?

— Aș rămâne acolo până la ora H minus cinci minute, apoi aș ieși la suprafață pentru a lua la bord ambarcațiunea care mă așteaptă sus.

— Nu cred. Marea este prin aceste locuri foarte înșelătoare, mai ales noaptea, pentru cei care n-o cunosc. Kleist și femeia ar trebui să fie nebuni ca să riște o ieșire pe mare, pe vântul și valurile de acum.

— Și-atunci?

— Noi credem că rusul care comandă submarinul va trimite o barcă pe insulă. Dar, în ambele cazuri, trebuie să existe o barcă la suprafață într-un anumit moment și într-un anumit loc. Asta înseamnă o șansă bună pentru noi, ca să o recuperăm pe Anna Lescombe. Dar...

— Dar ce?

Vassili își antrenă palmele, mâinile și umerii în cea mai reușită realizare artistică la care asistase Albert până acum.

— Nu ne-ați lăsat să vă ajutăm. Spuneați că trebuie să-i luăm

prin surprindere. Fără elicoptere. Numai o navă. E *posibil* să reușim. Dar în niciun caz ușor.

Albert se apropie de un hublou și privi iscoditor întunericul.

— Kleist și femeia vor să plece, rosti către geam. Nu văd niciun alt motiv pentru care Lescombe s-ar grăbi cu disperare să ajungă pe insuliță.

— Doar dacă nu e un tertip. Mi-ai spus că se mișcă al dracului de bine.

— Nu de data asta. Acum a ajuns aproape, aproape de tot. A început să intre în panică.

Albert tăcu o clipă.

— Vreau să ajungem și noi acolo. Dar fără gălăgie. Fără ca nimeni să remarce. Căpitanul știe unde ar trebui să fi debarcat?

Vassili i se adresă peste umăr comandantului. Acesta aruncă o privire în tavan și rosti câteva cuvinte.

— Zice că pe coasta de est a insulei există o mulțime de plaje pe care ar fi putut s-o facă, dacă nu i-ar fi deranjat că se udă la picioare.

Oare inamicul ajunsese deja? se întrebă încruntat Albert. Poate că submarinul ieșise la suprafață și trimisese o grupă operativă. O insulă grecească ocupată de nemți. Cum se repetă istoria… Auzi o altă voce. Ofițerul de transmisiuni primea un mesaj, în colțișorul lui de sub punte. Vassili aruncă o privire în acea direcție, apoi se întoarse din nou către Albert.

— Ordine, spuse încetișor.

Albert încuviință din cap.

— Vassili, unde mi-ai ascuns bagajele?

— La pupa. Există un dulăpior pentru parâme…

— Știu unde. Scuză-mă.

Vântul se înăsprise în timpul discuției lor, dar Albert se bucura simțind aerul sărat, umed alunecându-i pe față în timp ce își croia drum către pupa. Dulăpiorul se afla în centrul punții. Îl deschise și scoase o valijoară lungă, dreptunghiulară, de felul celor în care își țin jucătorii profesioniști de *snooker*[43] tacurile demontabile. Atunci, o voce rosti în spatele lui:

— Stai. Nu te mișca.

Albert se conformă.

— Întoarce-te.

— Ceea ce mă miră, spuse Albert pe un ton de conversație

[43] Joc asemănător cu biliardul (n.tr.).

obișnuită, întorcându-se, este că ai așteptat atâta vreme, Hayes.

∴

David era întins pe nisip. Nu-i lipsise mult ca să se-nece.

Un val, același care îi umpluse gura larg deschisă în căutare de aer, se întâlnise cu un altul, venind din direcția opusă. Cel de-al doilea se dovedise mai puternic, împingându-l până pe plajă. Simțise ceva care sub tălpi, dar numai pentru o clipă. Apoi inima păruse să îi explodeze și nu mai știuse nimic până când își venise în simțiri, cu fața-n jos, întins ca o pasăre pe nisipul relativ solid. Fiecare al treilea val îi trecea peste umeri. Dacă și-ar fi revenit numai cu câteva secunde mai târziu, ar fi murit.

Se târî în sus pe pantă simțind dureri și suferință la fiecare centimetru pe care-l străbătea. Când, în cele din urmă, reuși să se ridice în patru labe, descoperi privind în urmă ditamai scobiturile făcute în nisip. Se agățase de plajă de parcă ar fi fost o plută de salvare, încercând să se facă una cu pământul, astfel încât să devină, ca și acesta, indestructibil.

Luna strălucea puternic, îmbrăcând totul în tonuri fantomatice, dând umbrelor mai multă intensitate decât ar fi putut-o face soarele vreodată. Privi marea, aflată încă în chinurile facerii, cu caii ei albi cabrându-se sălbatic. În afară de vârfurile de spumă, nu se mai vedea nimic. Barca dispăruse. Ca și grecul tocmit de el.

Cu greutate, se ridică în capul oaselor. Dacă n-ar fi fost el, grecul ar mai fi încă în viață. Ba nu! Nu ai de unde să știi dacă a murit. Dacă un alt val capricios l-a aruncat și pe el pe țărm, la o oarecare distanță?…

Să-l ia dracu’. Mâine va putea să se ocupe de el. Va putea să-și amestece cărțile conștiinței, până când se vor tăia cum trebuie. Deocamdată, trebuia să vadă dacă mai e în stare de funcționare. Nimic rupt. Nicio rană sângerândă. Un cap care durea, acolo unde se izbise de barcă. Contuzii, pe tot corpul. Stomacul, crispat de greață. Dar în viață, slavă Domnului.

Își pierduse un pantof. *Mai bine scoate-l și pe celălalt, ești pe nisip, nu se întâmplă nimic…*

Plaja era îngustă, lungă poate de treizeci de metri, mărginită de stânci la ambele capete. De auzit, nu auzea nimic în afară de vânt și de vuietul mării. Încotro s-o ia?…

Venea dinspre nord și ceva îi spunea că Anna era undeva, înaintea lui. *Spre sud.*

Se îndepărtă de linia țărmului, pentru a vedea dacă erau poteci care să ducă spre interiorul insuliței. Știa că se află în căutarea mai multor persoane, pentru că, ascuns, îi urmărise cum o urcau pe Anna într-o mașină și plecau. Chiar presupunând că nu veniseră toți până aici, ar fi trebuit să lase niște urme. Nu descoperi însă decât câteva piste false, făgașuri de vegetație călcată în picioare care duceau către mormane de resturi lăsate de amatorii de picnicuri sau grătărașe de cenușă.

Ajungând la capătul plajei pe care fusese azvârlit de valuri, începu să se cațere pe stânci. Ajunsese în vârf când ceva îl făcu să-și ridice ochii. Atunci o văzu.

Anna stătea în picioare, la capătul următorului golfuleț, cu spatele la el și cu privirea ațintită în pământ. Era singură.

David își înăbuși pornirea de a striga. Nu voia s-o sperie. Și, în plus, ar mai fi putut să-l audă și alții. Se lăsă să alunece de pe stânci, căutând umbra unor tufișuri de viță-de-vie, care aici ajungeau aproape până pe nisip. Acum începuse să se miște cu încetineală, foarte atent să nu facă nici cel mai mic zgomot. Mai rămăseseră douăzeci de metri. Cincisprezece. Zece.

Anna nu se clintea din loc. Părea să fi adormit, suspendată de niște fire invizibile de păpușar.

Mai aproape. Opt metri. Cinci.

Deschizând gura pentru a vorbi, David simți ceva izbindu-l violent în scobitura spatelui. Căzu. Anna începu să se răsucească în loc, iar el apucă să-i vadă expresia fantomatică, imobilă, de cadavru înecat cu multă vreme în urmă, cu două răni negre acolo unde ar fi trebuit să se găsească ochii... Apoi, simți cum gura i se umple de nisip, mintea îi este invadată de întunecime, iar drumul pe care-l străbătuse cu atâta tenacitate ajunse în fine la capăt.

PATRUZECI ȘI DOI

— Că am așteptat atâta vreme?

Hayes își înclină capul într-o parte, dar obiectul negru pe care îl strângea în mâna dreaptă nu tremura niciun pic. Albert nu putea sub niciun chip să-și dea seama în ce măsură acel obiect ar fi putut să-l oprească, la lumina lunii.

— Am fost cam lent, rosti. Recunosc.

Umbrele nu-l lăsară pe Albert să vadă dacă Hayes zâmbea sau ce expresie avea întipărită pe față. Se decise să continue.

— Scena aceea îngrozitoare de la Crowbourgh, cu pumni și cești zburând. Metaforic, desigur. Atât de necaracteristică pentru tine. Purtare de amator de la cineva într-adevăr profesionist.

— Hai, zi, zi.

— Da. Problema fiind în realitate: ce să facem cu toată treaba asta?

— Să facem? Spune-mi, domnule maior Albert din regimentul SAS „victoria le aparține celor îndrăzneți” și alte tâmpenii – tu ce crezi că se-ntâmplă de fapt pe coclaurile astea?

— Eu? Nimic, sunt doar un simplu soldat.

— Ba nu. Nu ești. Ești un individ foarte complex. Ți-am citit caracterizarea de după Irlanda de Nord: „Personalitate rece, mascată de o politețe scrupuloasă, cuplată cu absența totală a moralității”, nu e ceva de genul ăsta?

— N-aș fi deloc surprins. Mai întotdeauna, cei de la Contrainformațiile Armatei o dau în bară.

— Niciun fel de îndatorire în niciun fel de instituție guvernamentală, dar gata oricând, pentru sprijin. „Operațiuni speciale”, adică pe cont propriu.

Albert afișă o grimasă dezaprobatoare.

— Aș vrea eu să fiu pe cont propriu. Regimentul bagă întotdeauna beneficiile în buzunar. Eu nu văd niciun sfanț din ele.

— Ei, și? N-ai ce face cu banii, pentru că nu ai niciun fel de viață în afara slujbei tale. Nici măcar o viață sexuală. Hobby-uri: vânătoarea, pictura, plimbările lungi, solitare. Și, în plus, gătești, mamă-mamă! Și ești și psiholog. Asta chiar ne-a interesat. De ce dracu’ are MI 6 nevoie de un psiholog?

— Ca să prevadă acțiunile celor aflați în vizor, știi, chestiile de genul ăsta.

— Nu, nu știu. Nu pricep o iotă din toată treaba. Sunt aici numai pentru o treabă.

— Pentru a te asigura că eu n-am să mi-o mai fac pe a mea. Da. Într-adevăr.

— Și ce ai tu de făcut exact, domnule maior?

— Aș zice că e cât se poate de clar.

— Hai să spunem că-s bătut în cap.

Albert zâmbi. Problema care-l frământa era efectiv cât de bătut în cap se va arăta Hayes. *Știa de târgul pe care-l încheiase el, Albert, cu Redman?* Redman spusese că nu, dar…

— Ordinele mele sunt pur și simplu să mă asigur că *Crisalida* nu va cădea în mâinile dușmanilor.

— S-o omori pe femeie, cu alte cuvinte?

Zâmbetul lui Albert nu dispăru nicio clipă de pe buze. Hayes tăcu multă vreme. Oricât s-ar fi legănat puntea sub picioare, nu își schimbă niciun pic poziția. Mintea lui Albert lucra cu fracțiuni de secundă, raze de acțiune, unghiuri, lumină. Nimic nu se potrivea; liniile refuzau în mod constant să se întâlnească.

— De ce ești atât de hotărât să mă oprești? întrebă. Credeam că ai fi încântat să mă lași să-mi văd de treabă.

— Știi foarte bine de ce, domnule maior-care-prevede-acțiunile.

— „Crisalida” e un fals. E o pistă de dezinformare, pe care voi ați vrea s-o vedeți ajunsă la ruși. Am nimerit-o?

— *Foarte* bine, prietene. Zi mai departe.

— Dosarul acela a fost dintotdeauna prea grozav ca să fie adevărat. Nimeni nu adună atâtea date la un loc pentru a le semăna prin toată Londra.

— Ba da, dacă „nimeni” e dus cu zăhărelul.

— Nu înțeleg.

— Pentru un aliat al Statelor Unite, Anglia este destul de neatentă. În ultimii trei ani, la Ministerul de Externe și al Commonwealth-ului au avut loc scurgeri. Am vrut să găsim găurile și să le înfundăm.

— A, deci ați împușcat doi iepuri dintr-o lovitură: ați răspândit informații false pentru a-i zăpăci pe cei din Pactul de la Varșovia și ați vrut în același timp să goniți și „cârtițele”. Albert părea covârșit de admirație. Plin de imaginație, continuă. Și cum ați făcut? Ați urmărit punct cu punct parcursul fiecărei copii a dosarului, așteptând să vedeți cine și ce face cu ea?

— Mai mult sau mai puțin.

— N-ați luat în considerare posibilitatea Anna Lescombe de la început, atunci.

Hayes râse.

— Dom’le, când mi-au zis ce s-a întâmplat, toată aiureala aceea cu psihanalistul, am rămas paf.

— Nu ți se pare ciudat că, deși scurgerile au început – acum trei ani, spuneai? – David Lescombe a intrat în Comitet doar în urmă cu trei săptămâni?

— Nu. Lescombe a avut acces timp de ani de zile la materialele mai puțin importante, așa că presupunem că și-a făcut mâna cu ele. Antrenament pentru marea lovitură. Putem da un exemplu, orice exemplu.

— Dar… scuzați-mă, vreau numai să lămuresc lucrurile… Nu Lescombe a furat dosarul, nu? Soția lui l-a luat.

— N-are nicio importanță.

— Nu, într-adevăr, înțeleg… privim acum din nou lucrurile din unghiul dezinformării, nu contează că trimiți dosarul în neant, pentru ca el să reapară la Moscova.

— Corect.

— În afară de faptul că trebuie să-ți urmărești „cârtița”, treaba ta e numai să ai grijă ca hârtiile să cadă în mâinile sovieticilor și să pară că au fost pierdute la Londra.

— Cam așa ceva.

— Și atunci, când lucrurile au început să arate ca și cum urma să punem mâna pe „Crisalida”, Langley s-a apucat să regândească planul radical, da?

— Până la punctul la care ne-am gândit să pasăm o copie a faxului lui Kleist la HVA, vânzându-le pontul, spunându-le și despre mesagerul grec din Atena, despre tot. Da.

— Ceea ce explică de ce te afli aici. Și de ce ai prânzit pe socoteala lui Vassili, departe de mine, când se presupunea că trebuie să supraveghem aeroportul împreună. Dacă povestea ta cu acoperirea era adevărată. Voiai să te asiguri că Vassili nu se arată *prea* eficient.

— Din păcate, am ajuns la el prea târziu. Ca și tine, am fost prea lent

— Eu n-aș fi așa de sigur. Vassili și-a făcut și el treaba lui. Moartea operatorului radio german înseamnă că nimeni nu poate să scoată de la el codurile, să trimită un mesaj fals, pentru ca rușii să abandoneze operațiunea de salvare.

— Vassili e unul din băieții buni, da. Păcat că nu m-am gândit să-l contactez mai devreme. Poate și-ar fi convins guvernul să vă retragă promisiunile de cooperare.

— Dar, una peste alta, totul e bine când se sfârșește cu bine. Mai puțin faptul că încă nu v-ați găsit „cârtița”.

— Noi credem că ne-am găsit-o.

— Ce, pe *Lescombe*? Vorbești serios?

— Dovezile merg într-un singur sens. În mod sigur, pe tine nu CIA te-a plantat în portul Corfu, nu? Oricum, poți să te liniștești acum, domnule maior. „Crisalida” va dispărea curând, ca și doamna și soțul ei.

Hayes credea în continuare că Lescombe are de gând să fugă. Nu știa despre târgul pe care îl încheiase Albert cu Redman! De ce nu știa?

Albert se chinuia să dea de cap întregii povești. Redman și Hayes ar fi trebuit să se afle de aceeași parte a baricadei. Totuși, Hayes era în fața lui, bătând câmpii, ca și cum planul inițial al americanilor rămăsese încă în vigoare. Schimbarea de atitudine a lui Redman părea destul de logică. Vicepreședintele, Departamentul de Stat ar fi făcut orice pentru întâlnirea la vârf de la Vancouver. Așa că acum prioritatea numărul unu era ascunderea „Crisalidei” sub covor. Albert trecu în revistă toate cele de mai sus. Atunci, de-a ce se juca Hayes? Nu cumva Redman îl lăsase pur și simplu să plece în Grecia ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic? Numai dacă nu…

— Spune-mi, începu Albert, Redman știe că ești aici?

Hayes chicoti.

— *Nu* știe, conchise Albert.

— Ce dracu’! De mult m-am lămurit că mă vrea cât mai departe de zona fierbinte. Așa că l-am lăsat să creadă că trebuie să mă întorc pentru o vreme în State. Un fel de neînțelegere, s-ar putea spune.

Redman, închipuindu-și că Hayes se află în cu totul altă parte, nu se obosise să-l pună la curent. Albert începu să raționeze cu repeziciune. Hayes ar fi fost imposibil de convins să contacteze Londra în momentul da față. Așa că ofițerul oftă și se mărgini să rostească:

— Mi-e teamă că am și eu o treabă de făcut.

— Imposibil. Anna Lescombe și Gerhard Kleist trebuie să rămână în viață. Îmi pare rău pentru tine.

— Mai e o problemă.

— Anume?

— Mai am încă valiza asta.

Urmă un moment de tăcere, de încremenire. Apoi Hayes făcu un pas înapoi, lipindu-și spatele de parapet, ajungând exact în

locul în care îl voia Albert. Acesta auzi un „clic” metalic și își dădu seama că lucrul pe care-l ținea Hayes în mână era un revolver, acum armat, păcat, mare păcat…

— Pune jos valiza.

— Va trebui să mă obligi s-o fac, bătrâne.

În subconștient, Albert număra secundele. Ofițerul radio primea un mesaj când el părăsise puntea. Atâtea secunde pentru primire. Atâtea, pentru formularea unei tactici. Atâtea, pentru rezumat. Atâtea, pentru executare. Acum era ora H minus nimic. Și dacă ordinele spuneau „nu”, dacă jocul se întorsese împotriva lui…

Accelerând brusc, vasul făcu un salt înainte. Viteza crescu de la cinci la cincisprezece noduri exact în fracțiunea de secundă care îi trebui lui Albert pentru a-și balansa valiza și a-i zbura lui Hayes revolverul din mână. Apoi, aceeași valiză deveni berbece. Izbi în partea stângă a pieptului lui Hayes, rupându-i pancreasul și splina, dar, înainte ca senzația de durere să îi poată ajunge americanului în creier, o pereche de mâini îi prinseră gleznele, săltându-l peste bord. Hayes sângera abundent pe dinăuntru. În clipa în care atinse apa, era cu totul incapabil de a mai face vreo mișcare. Muri încet, în chinuri, la mare adâncime.

Când Albert ajunse din nou pe punte, Vassili se întoarse către el și spuse:

— O barcă a ajuns deja pe plajă. Suntem în întârziere. Ce-ai…

— Accelerează, te rog. Cu toată viteza înainte. Și niciun fel de *lumină,* până la sfârșit. M-ai înțeles?

— Da.

— *Niciun fel de lumină*! Eu mă duc sus.

Doar atunci văzu că Vassili avea ceva în mână.

∴

— Sus!

David auzi vocea ca și cum venea de la kilometri depărtare. Instinctiv, știu că vorbise Kleist. Cineva îl lovi.

— Sus, am zis.

De astă dată, David se ridică în genunchi. În fața lui se afla o femeie. Pentru că lui David i se învârtea capul, aceasta părea să se unduiască dintr-o parte în alta.

— Anna? murmură.

Anna privea fix, undeva în față. David nu-și dădu seama dacă îl recunoscu sau nu. Se împletici puțin.

— Cum îți e? o întrebă.

Auzindu-l, Anna își ridică bărbia, dar continuă să tacă.

— Anna, sunt eu, David.

Încă o clipă, continuă să-l privească în tăcere. După care izbucni:

— Pleacă! Te rog, pleacă! Au să te ucidă. Nu poți face nimic.

Câteșitrei formau pe plajă un invizibil triunghi echilateral.

David ardea de dorința de a se repezi la Anna, dar era sigur că Kleist are o armă. Așa că avea să moară aici, fără a-și mai ține vreodată soția în brațe. Ar fi vrut atât de mult să-i vorbească, să-i spună cât de mult o iubea. Dar tot ce reuși să rostească fu:

— O, Doamne...

Anna își ridică mâinile și David văzu că i le legaseră cu o frânghie. Prin urmare, nu li se alăturase de bunăvoie. Frânghia îl răzbuna. Însemna că avusese dreptate să se încreadă în Anna, în ciuda a tot. Nu era o trădătoare.

— Barzel se va întoarce dintr-un minut în altul, spuse Anna. Gerhard, nu poți să-l ajuți să se ascundă?

Atunci însă, de la marginea porțiunii luminate de lună, din locul unde nisipul se întâlnea cu copacii, se auzi încă o voce.

— Nu cred, spuse aceasta. Soțul tău și cu mine trebuie să stăm de vorbă, Anna.

Barzel se apropie suficient pentru ca David să vadă arma pe care o ținea în mină.

— Mergem mai încolo, pe plajă, murmură. Ca să vorbim între patru ochi.

Pentru că David nu se clintea din loc, Barzel își flutură Luger-ul.

— Te rog, rosti încet. Nu aici.

— Gerhard!

Strigătul Annei îl făcu și pe David să se cutremure, dar efectul asupra lui Kleist fu remarcabil. Un fior prelung îl străbătu pe acesta din cap până-n picioare.

— Vrea să-l omoare pe David, strigă Anna Gerhard, *oprește-l*!

În prima clipă, nimeni nu se clinti din loc și nici nu rosti vreo vorbă. Apoi, Kleist își vârî mâinile în buzunare și făcu un pas în lături, în semn de cedare. Barzel îl înhață pe David de umăr.

— Mișcă, bombăni.

— Jürgen. Barzel însă nu-i dădu nicio atenție lui Kleist.

Continuă să-l îmboldească pe David, în lungul plajei, către stânci.

— Jürgen, lasă-l. Nu e nevoie. În jumătate de oră, suntem plecați.

Pentru că Barzel nu se sinchisi nici măcar să se oprească, Kleist își scoase mâna dreaptă din buzunar. În ea avea un pistol.

— *Barzel*!

Acesta se opri.

— Nu înțelegi, spuse cu un glas obosit, începând să se răsucească în loc. Tu nu pleci nicăieri. N-ar trebui să ai încredere în faxuri. Se întorsese aproape cu fața la Kleist. Aproape. Brusc, își împleti degetele, ridicând Luger-ul strâns în căușul palmelor. Iar Kleist trase de trei ori.

Barzel se holbă la el, neacceptând faptul că avea să moară. Căzu în genunchi, apoi se prăbuși în față, în două mișcări distincte, ca și cum ar fi exersat. Când David îl rostogoli, fața lui lăsă o amprentă în nisip, ca un mulaj de mască mortuară.

Ceva dreptunghiular și alb zăcea pe plajă, pe jumătate ascuns de trupul lui Barzel. David se aplecă și puse mâna pe acel ceva, abia îndrăznind să-și creadă ochilor. Totuși, așa era – în colțul din dreapta, sus, în lumina lunii, putu descifra o cifră scrisă de mână, între câteva litere dactilografiate. Și, în centrul paginii, un singur cuvânt, cu litere mari, negre. Nu-l putu descifra, dar nu era nevoie.

„Crisalida”.

Dintr-odată, Anna reveni la viață.

— Nu visez! strigă. Spune-mi că nu visez. O, *David*!

Pe când acesta se repezea să o prindă în brațe, nemaitemându-se de consecințe, pentru că oricum aveau să moară amândoi, Kleist se răsti:

— Ascultați! Auziți?

Mai întâi, niciunul dintre ei nu înțelese. Apoi David deveni conștient de zgomotul înăbușit al unui motor, care provenea deocamdată de undeva, din largul mării. Nu văzu încă barca, ci doar nava de pe care aceasta provenea, conturându-se în depărtare, dar deja gonind către ei. O patrulă de coastă.

Se întoarse către Kleist.

— Ce urmează acum?

Kleist lăsă pistolul să-i alunece printre degete, apoi îl urmă, prăbușindu-se pe nisip.

— Nu… știu.

— De ce nu l-ai lăsat să mă omoare?

În chip de răspuns, Kleist se mărgini să o privească fix pe Anna. Apoi scuturâ din cap și izbucni în râs.

— Pentru că oricum sunt mort.

Exaltarea ciudată din vocea lui s-ar fi potrivit însă mai bine cu „În sfârșit, sunt liber” sau ceva asemănător.

— I-am trădat, iar ei au aflat, continuă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vor afla.

— I-ai trădat! Atunci de ce nu te-a omorât mai devreme?

— Barzel aștepta submarinul. Până când acesta ar fi sosit, avea nevoie de mine, pentru a o controla pe Anna.

— Submarinul?… David se luptă o clipă să înțeleagă ce îi spune Kleist. Brusc, totul începea să se lege.

— Barca aceea pe care tocmai am auzit-o…

Se răsuci în loc, scrutând zadarnic întunecimea opacă.

— … E de pe un submarin… *Anna! Fugi!*

Atunci însă, de undeva, din întuneric, din marginea mării, o voce răgușită strigă:

— *Barzel!*

∴

Înainte de muri, Hayes reușise să deschidă o adevărată cutie a Pandorei plină cu îndoieli, așa încât Albert, ca și Pandora însăși, rămase doar cu speranța. Înțelegea perfect cât risca, dar exact pentru a risca era plătit. Îi era clar ce avea de făcut. Ordinele erau explicite, trebuia să le asculte.

Mai avea de onorat și înțelegerea cu Redman.

Cocoțat în postul de observație al lui *Lindos P269,* cu banduliera înfășurată în jurul brațului stâng, era conștient de faptul că nici măcar un FR-F1, cea mai bună armă de elită fabricată vreodată, n-ar putea face față unei lovituri de felul celei care îi cădea lui în sarcină. Nici măcar în fața unui țintaș întreg, și nu a lui, care avea brațul rănit. Dar, la fel cum trebuia să rișt, o parte din treaba lui era să trimită glonțul acolo unde trebuia.

Își lipi luneta de noapte Sopelem de ochi. Distanța, în scădere: cinci sute de metri. Începu să calculeze mișcările navei, numărând secundele dintre înălțarea și coborârea pe val a acesteia. Patru sute de metri… în calculator, și asta, și celelalte informații, lasă-ți mintea să-și facă treaba, calculele, n-o

perturba, încrede-te în instincte… cât mai e până aprinde Vassili proiectorul, viteza, distanța, mișcările…

Mai întâi femeia, pentru ca să oprești răspândirea bolii, apoi bărbatul, asta voia să zică „aromsezon obiectgermobiectengl”, sos pentru obiectivul german, sos pentru obiectivul englez…

Mai aproape, mai aproape… grup de trei, compact, unul dintre ei stă pe nisip, trebuie să fie David, prizonier, desigur, poate să mai aștepte, *ce e lângă el? nu contează,* ea ce va face, ce va face în clipa următoare?…

Forța de debarcare sovietică văzuse deja nava *Lindos.* Câțiva dintre ruși se adăposteau acum după barca lor. Un număr de luminițe pătară cercul albastru, luminos, prin care privea iscoditor Albert, foc automat, stai, Vassili, nu intra în panică, nu trage până când Anna nu se hotărăște ce să facă.

Albert știa dinainte ce. Fusese alături de această femeie până ce ea ajunsese să devină o parte din el, la fel cum el era o parte din ea. Pătrunsese în mintea Annei Lescombe, în clipa de față. Prostită de Kleist îl va însoți pe acesta pe submarin. Dar, mai întâi, va voi să îngenuncheze, să-și strângă în brațe soțul și să-i ceară să aibă grijă de Juliet…

Fără lumină… nu, nu încă, gloanțele nu contează, mingi de ping-pong rusești, nu fac niciodată rău nimănui…

Îl va strânge în brațe pe David, așteaptă, așteaptă, trei din două lovituri, mai întâi femeia, apoi bărbatul, la urmă soțul, pentru Redman, „doi pentru bucurie”, David și Anna, acesta fusese târgul… Stai, Vassili, *stai*! Trebuia ca grecii să răspundă mai întâi, pentru ca să semene cu un glonț rătăcit, fără martori, *fără urme,* spusese Shorrocks, *moarte accidentală, voința Domnului, fără urme, fără urme…* Ce e pe plajă, pare o a patra persoană, întinsă pe plajă, lasă-l, lasă-l, trage înaintea luminii, două sute de metri, *acum, lua-i-ar dracu’ de câini nenorociți!* Valul, urcăm, urcăm, urcăm, vântul, acum…

Nu David e cel întins pe plajă!

Stai! Albert dădu drumul trăgaciului.

∴

Marinarii sovietici ajunseseră deja pe plajă, dar chiar când David o trase de braț, Anna refuză să se miște din loc. Se holba la Kleist, care stătea cu capul sprijinit pe antebrațe. Dintr-odată, toate emoțiile care o răscoliseră atâta timp se contopiră într-un singur sentiment, care era mânia.

— *Ticălosule!*

Gura Annei mimă cuvântul, dar nu se auzi niciun sunet. Se apropie de Kleist precaută, ca și cum acesta ar fi avut încă puterea s-o distrugă.

— Aveau nevoie de tine ca să mă *controlezi*! Iar tu i-ai trădat, nici măcar față de ei n-ai putut să te arăți cinstit!

— Anna! David o apucă de mânecă, dar ea se scutură.

— *Nici măcar față de Ilsa n-ai putut fi cinstit!* Trecuseră ani de manipulare, de suferință, o dragoste fusese ucisă în fașă.

— *Ți-ai sacrificat propria soră!*

— Dar tu, întrebă calm Kleist, ți-ai păstrat credința în propriul copil?

Nesocotind pericolul, Anna ridică mâna să-l lovească. În acel moment se auzi prima rafală de foc automat, iar David se aruncă peste ea, trântind-o la pământ.

Când atinseră nisipul, un obiect greu scormoni terenul dintre picioarele lui Kleist, împroșcându-i acestuia chipul cu nisip. David o strânse pe Anna în brațe și se rostogoli, îndepărtându-se de Kleist. Apoi, în timp ce sovieticii răspundeau unor rafale ale patrulei de coastă grecești, îi înhăță mâna, sări în picioare și se repezi în direcția celor mai apropiați copaci.

Așezați în tufișuri, amândoi avură impresia că lupta nu se mai sfârșește. În realitate, schimbul de focuri fu scurt, nedurând mai mult de un minut. Sovieticii, în număr de șase, rămaseră fără muniție și fură detectați de proiectorul de pe *Lindos.* Făcură o ultimă tentativă de regrupare în spatele ambarcațiunii lor răsturnate, dar mitraliorilor greci nu le trebuiră mai mult de câteva secunde ca să-și regleze tirul, după care nenumărate șuvoaie de gloanțe începură să scrijelească adăpostul șubred ca tot atâtea ferăstraie cu lanț.

Focul încetă la fel de brusc cum începuse. Din punctul său de observație de pe *Lindos,* Albert cercetă cu o privire plaja, acum goală și luminată la fel de orbitor ca un stadion de fotbal în nocturnă, după care oftă. Auzind pași pe scara de metal de sub el, se întoarse pentru a-l vedea apărând pe Vassili.

— E-n regulă? întrebă grecul.

— Da, mulțumesc. Supraviețuitori?

— Nu prea cred. Trimitem niște oameni să vadă.

— Ce-o să faceți cu cadavrele?

— O să le facem pierdute. Zâmbetul lui Vassili era prietenos,

dar nu diminuă cu nimic autoritatea calmă din tonul cu care rosti următoarele cuvinte:

— Poți să-ți părăsești postul. Am învins.

— Da. Albert își demontă pușca și o puse la loc în valijoară, la adăpost de priviri curioase.

— Unde e Hayes? întrebă Vassili.

— Nu l-am văzut de mai multă vreme. Îmi pare rău.

În timp ce vorbeau, echipajul de pe *Lindos* coborâse barca pneumatică. Albert și Vassili rămaseră sus, urmărind-o cum se apropie de țărm.

— Atâta bătaie de cap, rosti Vassili, pentru un dosar fără nicio valoare.

— Fără nicio valoare? întrebă Albert imperturbabil.

— Hayes mi-a spus multe lucruri. Grecul îl privi pe Albert în ochi și, pentru o clipă, lăsă să-i cadă masca, permițându-i acestuia să vadă că era plin de resentiment pentru că fusese folosit așa cum fusese. Lipsit de valoare, repetă.

— Aha.

Una peste alta, Albert era de acord cu Vassili. Din mai multe puncte de vedere, întreaga operațiune se dovedise inutilă. Ordinele lui Shorrocks fuseseră precise: dacă nu există altă cale de a o împiedica pe Anna Lescombe să treacă dincolo cu „Crisalida”, Albert va trebui să o ucidă, făcând ca totul să pară un accident. Cum *Lindos*-ul era acum la fel de înțesat de lumini ca o speluncă plutitoare, posibilități de a aranja un accident nu prea mai existau. Și, în plus, Anna nu trecuse dincolo. Și nici soțul ei. Cu atât mai rău pentru Louis Redman, care probabil va trebui să caute o altă ocazie pentru a da „un exemplu”. Timp pierdut, din toate punctele de vedere. Cu desăvârșire pierdut.

Albert se trezi privind triunghiul de lumină de pe plajă în mijlocul căruia Gerhard Kleist stătea încă ghemuit pe nisip, într-o nemișcare mormântală. Poate, totuși, nu în întregime pierdut…

— Familia Lescombe, rosti, arătând cu mâna.

Barca pneumatică nu putea să aducă pe toată lumea, așa că Kleist trebui să aștepte pe plajă până când David și Anna erau duși la bordul lui Lindos. Albert îi privea. Când Anna puse piciorul pe punte, David își strecură o mână sub brațul ei, iar ea îl privi. Albert o auzi spunând:

— Probabil că ai aflat…

— Totul.

— Chiar și despre Juliet… la început?

— Totul, repetă David, trăgând-o aproape.

Albert își înăbuși un căscat.

— David, strigă încetișor, în felul lui ușuratic.

Ajunși la pupa, cei doi priviră în stânga și-n dreapta, după cel care rostise cuvântul. Albert așteptă până când ochii Annei căzură pe el. Știa că nu îi poate vedea fața, că pentru ea nu era decât un contur de întuneric profilat pe un fundal ceva mai puțin întunecat.

— Bună seara, murmură. Nu ne-am cunoscut. Sunt Albert. Ascultați, are careva dintre voi dosarul?

David se holbă la el. Apoi, foarte încet, scoase la iveală „Crisalida”, pe care reușise cumva s-o țină la piept în tot acest timp, pentru ca Albert s-o poată vedea.

— Grozav. Știi ce – aceste cuvinte îi erau deja adresate lui Vassili – m-aș duce pe plajă după ceilalți.

De-abia când barca purtându-l pe Albert aproape atinsese plaja își aminti Vassili: pe țărm se mai aflau doar cadavre. Cu excepția lui Kleist.

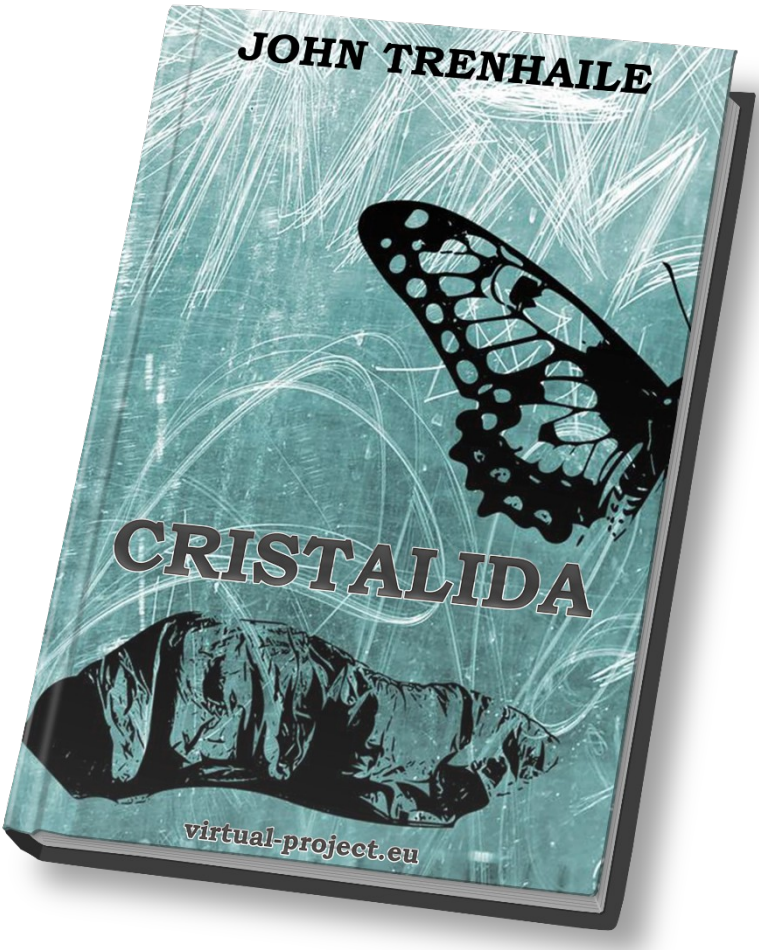

virtual-project.eu

violin